

Handwritten text in a Gothic script, likely from a medieval manuscript. Visible fragments include: "Gehilich fact. für in...", "den die mit vaf. elich 7...", "ullen vñ fürgang in farnung", "e in böf".

Handwritten text in a Gothic script, likely from a medieval manuscript. Visible fragments include: "E das", "schiff", "vñ ce", "wede", "ch m", "noch", "den", "wa", "vñ", "wa", "fo", "w", "m", "lle", "du", "st", "y".

АСТРОЛОГИЯ

ИЗ СВИТЪЦИТЕ НА ДРЕВНОСТТА

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

**АСТРОЛОГИЯ
ИЗ СВИТЪЦИТЕ НА ДРЕВНОСТТА**

Издателство „Бяло Братство“

ISBN 978-954-744-308-2

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

**АСТРОЛОГИЯ
ИЗ СВИТЬЦИТЕ НА ДРЕВНОСТТА**

Издателство „Бяло Братство“
София, 2016

*Изучавайте астрологията, за да
показвате пътя на тези,
които са го загубили.*

Учителя

СЪДЪРЖАНИЕ

Николай Дойнов	7
Великата книга на Вселената	11
I. Мисли от Учителя за елементите на астрологията ..	14
II. Великото единство във Вселената.....	39
Звездният мир	39
Ерите в човешката история.....	45
Дунанма	54
Сами ли сме?	63
Мегакосмос	70
Към мировия силов океан.....	81
Богатствата на звездния мир.....	87
Силата	101
Активността на живота	107
Нови и свръхнови звезди	113
Сириус	119
Януари	125
Май	130
Дванадесетте зодиакални съзвездия	134
Брауново гвижение.....	145
Великият строеж на Вселената	150
Великото единство във Вселената.....	152
Дружбата	161
III. Слънчевата система.....	172
Хората от първата раса на планетата Земя.....	172
Планетите	204
Слънце	207
Възхищението	218
Меркурий.....	224

Венера.....	239
Планетата Земя.....	243
Луната	251
Марс	256
Великото противостояние на Марс	267
Фобос и Деймос	277
Фаетон - Лъчезарната	284
Легендата	286
Юпитер.....	296
Сатурн	308
Пазачът на прага	318
Пръстените на Сатурн.....	323
Уран	329
Нептун.....	344
Хано - планетата заг Плутон	371
Най-старият член на слънчевото семейство	377
Прагът на човешката еволюция	381
Двата метода за проява на силата.....	386
Звездна вечер на Изгрева	391
Речник на остарели и чужди гуми.....	402
Обяснителни бележки.....	403

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

Николай Николов Дойнов е роден на 18 декември 1904 г. в Габрово. Родителите му, Никола и Кина Дойнови, имат четири деца: Борис, Цанка, Николай и Стефан. Бащата, Никола Дойнов, е човек с предприемчив дух, от шивач той става собственик на магазин за платове, след време решава да осъществи една своя мечта – да развие по-мощна индустриална дейност. За целта започва изграждането на модерна гърводелска работилница, оборудвана с машини, задвижвани от водната енергия на река Кожевница. Но погрешните изчисления на инженерите го довеждат до фалит. Николай, тогава ученик в гимназията, влага много усилия в бащиното си начинание и преживява неуспеха му като свой провал. Години по-късно, когато заживява на Изгрева и е приет за ученик в Школата на Учителя Петър Дънов, той разбира, че „провалът“ е бил всъщност възможност да намери своя път в живота.

Николай Дойнов учи в Априловската гимназия и е един от първите, записали се в Габровското туристическо дружество, където се запознава за първи път с идеите на Бялото Братство. Екскурзиите из Балкана са били единственото развлечение в живота на тихия младеж. Там той усеща простора и красотата на Природата, вдъхновява се от великолепието на изгревите, от тайнството на звездния мир.

През 1921 г. Николай Дойнов най-неочаквано се озовава на събора на Бялото Братство във Велико Търново. Там той за пръв път среща своя Учител и тази среща определя съдържанието и смисъла на целия му живот.

По онова време брат му, Борис Дойнов, е студент в София. По негово настояване Николай се записва да следва в Софийския университет, специалност математика, астрономия и физика. Като студент, заедно с малка група младежи, Николай Дойнов става един от първите заселници на т.нар. *Баучерово* край София, където от 1922 г. започва да се изгражда мистичният, творчески и културен център на Бялото Братство – Изгрева. Тук Николай Дойнов намира онова, което винаги е усещал като дълбок стремеж в душата си. Тук той става ученик в Младежкия окултен клас, работи, строи, помага, участва активно в интензивния живот на Братството. Организирането на съборите на Рила му носи нов подем, знания и идеи. Разговорите с Учителя и общият братски живот отварят пред него нови духовни простори и той се превръща в човек, търсещ познанието не само в строго научните закони, но и в окултните науки. „Окултните знания стават достъпни само ако човек е достатъчно нравствено и духовно издигнат. Това няма нищо общо с образованието и социалното положение“ – пише по-късно Николай Дойнов.

Необичаен, белязан от резки промени е житейският път на Николай Дойнов, за който сам той разказва в автобиографичната си книга *И очите ми видяха Изгрева*. Този път бележи необикновената съдба на човек, познал какво е да се издигнеш от беден прекупвач на стоки до милионер, а след това да загубиш всичко спечелено; какво е, след като си достигал социални върхове и почести, да се озovesh на гъното на обществото – в ада на концлагера в Белене, като един от множеството затворници, подложени на крайни лишения и тежък изправителен труд.

Необикновено в живота на Николай Дойнов е също и това, че той – математик, физик и астроном, години на-

ред изкарва прехраната си като строителен работник, а в същото време търси отговор на вечните въпроси за връзката между човека и звездите, за скритата мъдра целесъобразност в Природата, в историята и човешката съдба. Плод на тези размисли са множеството му статии и есета, изнасяни като лекции и разпространявани между негови съмишленици.

Освен това Николай Дойнов търси сведения за отпадна отминали времена и събития, които вълнуват творческото му въображение, и открива там необикновени личности, загадъчни съдби. Така се раждат неговите мъдри легенди, които той нарича „летописи“: *Алмагеста – най-великото построение, Аиа Бен Якзан, Мей Ту, Зимбабве* и др. В тези творби се преплитат древна мистика и послания от вековната история с мъдрите слова на Учителя Петър Дънов. Авторът сякаш ни доверява онова, което са споделили с него великите същества на звездния мир, нежните повелителки на водите, безплътните феи на въздуха – така самата разумна Природа разкрива пред нас своите тайни. Трудовете на Николай Дойнов по астрология, хиромантия и физиогномия се отличават с научна точност и дълбочина, с оригиналната си интерпретация на фактите от гледна точка на езотеричните области на човешкото познание. В тях авторът разкрива връзката между човека и Природата, закономерното влияние на звездите върху човешката съдба, вниква в уникалността на всяка душа и в особената ѝ роля в живота на Вселената. Тук откриваме и теми, новаторски осмислени от гледище на психоастрологията и хирософията.

Книгите от творчество на Николай Дойнов, публикувани досега, са: *Науките на първата човешка раса – ръководство по астрология, френология, хиромантия* (1993 г.);

Звездният мир – астрологията, в две части: Звездният мир – човекът, Науката астрология – гревна и вечно млада; автобиографичната му книга И очите ми видяха Изгрева – страници из историята на Бялото Братство (1999, 2016 г.). Някои от статиите на автора са публикувани в том XIX на Изгревът на Бялото Братство. През 2016 г. издателство Бяло Братство започва издаването на целия архив на Николай Дойнов. Досега са издадени два сборника под заглавие „Из летописите на гревността“.

До края на земния си път през 1997 г. Николай Дойнов изнася лекции, консултира астрологично голям брой хора, като внася в тях светлина, утеха, разбиране за истински ценното в живота. Неговото творчество носи белега на първите предвестници на епохата на Водолея, която ще обедини в едно наука и религия.

Иванка Софронова

ВЕЛИКАТА КНИГА НА ВСЕЛЕНАТА

Учителя многократно повтаря в беседите и лекциите си, че всичко в заобикалящата ни Природа носи скритото знание на Вечността. Всяка форма - установена или още променяща се, дава информация за определена еволюционна степен на съзнанието на дадено същество от света. В нея можем да открием следи от живота на природните духове, на човека в различни епохи от развитието му и на същества от други йерархии. И Учителя е учил своите ученици на азбуката на това тайно знание, отварял е пред тях една след друга страниците на Великата книга на Природата.

Един от тези ученици на Учителя, които са носели от хилядолетия в себе си част от това познание, е и Николай Дойнов. Неговият дух е дълбоко свързан със знанието на древните звездобройци и учени от Асирия и Вавилон, с богатата и всестранно развита арабска култура, която е създала основите и законите на науката астрология. Нещастливо Н. Дойнов много често цитира забележителни мисли на основателите на астрологията, на тези вдъхновени гениални учени от първите човешки раси, които са отправили с могъщ импулс към знанието очите си към звездите - Саабей, Авероес, Абу ибн Сина и др. Николай Дойнов е един от най-усърдните и талантливи ученици в окултната школа на Петър Дънов. Но повтарям, той носи своето знание от древността, от прережданията си в различни епохи на разцвет на непосредственото знание, дошло от живата връзка на човека с Природата.

Николай Дойнов е един от най-изявените български астролози. Освен че е бил дълбоко почитан и уважаван за своите знания практикуващ астролог, помогнал на много хора с конкретни съвети и посочил им верния път в живота, той е бил учен, създал своя астрологична школа. На българската общественост са известни книгите му *Науките на първата човешка раса – ръководство по астрология, френология, хиромантия* (1993 г.); *Звездният мир – астрологията*, в две части: *Звездният мир – човекът*, и *Науката астрология – древна и вечно млада*. Съчиненията на Н. Дойнов се различават от обикновените книги по астрология, които имат за цел да запознаят човека с домовеите и знаците на зодиакалния кръг, с аспектите на връзките между планетите и да им предложат да заучат качествата на характера, свързани с влиянието на една или друга планета.

В творбите на Николай Дойнов има много повече от всичко това, защото той е осъзнал, че в астрологията се срещат както природните науки като физиката, географията, математиката и др., така и науките за човешката душа, най-важни от които са психологията и философията. Защото в тълкуванията на този учен има жива връзка между всички тези науки, те се допълват и си помагат за изграждането на една по-всеобхватна картина за същността на човека, на живота и на света. За Николай Дойнов планетите и слънцата са живи същества, които влизат в определени взаимоотношения както помежду си, така и с човека и неговия обществен живот. Пътят на една планета по нейната орбита дава информация за еволюционните импулси на едно живо същество от друг порядък, което преминава през изпитания, грешки и взаимодействия и с могъщ импулс се стреми да изгради определени добродетели в космически мащаби и в съгласие с изпълнение на Волята Божия.

Текстовете, които се предлагат в тази книга, не са издавани досега. Те са били записвани от автора в малки тетрадки и са съхранени в личния му архив. Сега са прегадени на издателство „Бяло Братство“ от Ина Дойнова, гъщере на астролога и писателя. Материалите, предложени в настоящия сборник, са само част от тези интригуващи творби. Убедени сме, че те, както и следващите книги, ще предизвикат огромен интерес сред българската общественост, защото показват една друга гледна точка към астрологията – широка и всеобхватна, свързана с тайното окултно знание на вековете и разширяващо неимоверно погледа и съзнанието на читателя, тъй като те учат човека да мисли не само в ограниченя кръг на конкретното знание на дадена природна наука, а му помагат да се научи да прави смели и неочаквани връзки между фактите и законите в света на Природата.

Книгите на Николай Дойнов разлистват прег нас страница след страница Великата книга на Вселената и помагат на човека да проникне в дълбините на необятното, да се замисли над тайните на Сътворението.

Спаска Миховска

I. МИСЛИ ОТ УЧИТЕЛЯ ЗА ЕЛЕМЕНТИТЕ НА АСТРОЛОГИЯТА

„Силите, които създадоха Слънчевата система, създадоха и човека.“

Учителя

– Астрологията е стара наука, която произхожда от Първата култура, зачената е с Първата раса, която е съществувала на Земята в предисторически времена.

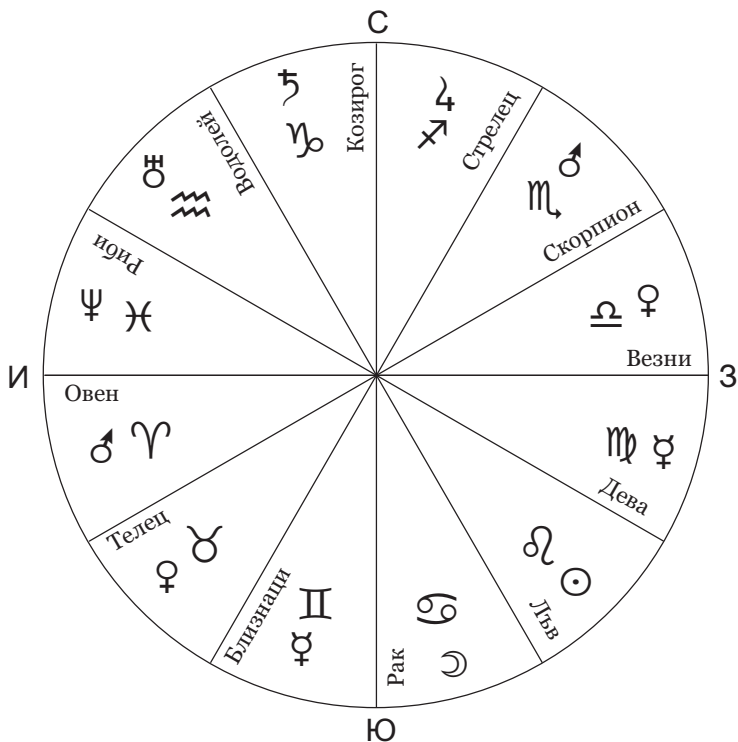
– Помнете, че астрологията, хиромантията¹ и физиогномията² като науки имат отношение както към цялото, така и към частите. За всеки човек е определено какво му предстои да мине, какви страдания и радости го очакват, на какви успехи и неуспехи ще се натъкне. Същевременно определени са отношенията му към окръжаващата среда, към цялото Битие.

– Ученикът трябва да изучава астрология, да познава влиянията на планетите върху себе си и съзнателно да им се противопоставя или подчинява според лошото или доброто им въздействие.

– Астролозите вземат под внимание само планетите, а при това всички звезди оказват голямо влияние върху човека. Разнообразието седи в това – какво влияние оказва всяка звезда, и оттам идва разнообразието между хората.

– Астрологията се занимава с физиологичния процес на човешкото развитие – това е едно основно знание в окултната наука.

– Като ученици на окултната школа вие трябва да изучавате астрологията, да я прилагате в живота си. Астрологията е наука, която всеки момент има приложение в живота.

Фиг. 1.

– Зодиакът, който виждате на фиг.1, представя пътя на физическото развитие на човека. Кръгът, който изразява зодиака, е в постоянно движение. През всеки 25 000 години кръгът прави пълно обръщане. Значи след 25 000 години ще видите на същото място този зодиак, на което той е днес. В сегашната епоха равноденствената точка е в областта на съзвездието Водолей.

– Изучаването на небето помага за развитието на човешкия ум. Някои считат, че астрологията е отвличена наука.

– Зодиакалният кръг е разделен на 12 равни части, наречени домове. Всеки дом е свързан с определено зодиакално съзвездие. Следователно всеки дом служи като резервоар, в който се влива ако не всичката, то поне част от енергията на звездите от съзвездието, с което е свързан този дом. В който дом влиза човек, той се намира под неговото влияние. За да разберете влиянието на звездите, вие трябва да изучавате тяхното естество. Например Овен оказва влияние върху главата, мозъка и лицето. В умствено отношение той дава активност на мисълта, дава холеричен темперамент, който е активен, деятелен.

– Задачата на човека се заключава в хармонизиране на силите на неговия организъм и в създаване на правилни отношения с всички звезди.

– Сегашният човек не възприема правилно енергиите на Космоса, вследствие на което в известни места на организма се натрупват повече енергии, отколкото трябва. Това неправилно разпределение на енергиите създава нещастията и страданията. Природата не търпи никакъв излишък.

– Изучавайте астрологията, за да показвате пътя на тези, които са го загубили.

– Като изучавате астрология, вие ще придобиете повече светлина и по-добре ще разберете себе си и своите ближни.

– Добре е да изучавате влиянието на планетите в различните възрасти – от 7 до 14, от 14 до 21, от 21 до 28.

– Ако изучавате астрологията механически, малко ще се ползвате от нея. Трябва да изучавате психоастрологията, т.е. отношението на астрологията към душевния живот на човека. Човек може да измени живота си, т.е. да измени лошите аспекти на своята съдба, когато служи на една възвишена идея. Без астрологията вие не можете да обясните отношенията между хората.

– От гледище на астрологията, ако направите хороскоп на някой човек, можете да определите точно годината, деня и часа, когато ще се случи някое важно събитие в живота му, което да има съдбоносно значение за него. Ако е разумен, той може да избегне това събитие.

– Когато една душа напусне Земята, тя прекарва около 45 години в невидимия свят, където ѝ се правят подробни изчисления, т.е. определят ѝ хороскопа. Когато решат тази задача, те я пращат на Земята да реализира своя хороскоп.

– В бъдеще ще се открият още три планети, те ще станат I²³.

– Астрологията - това е физиология на човешката душа.

– Всички хора в безграничното пространство не са излезли през един и същи момент на Битието. В единия случай дейтелността на безграничното е била активна, а в другия е била пасивна. Който се е родил в едно пасивно състояние на безграничното, коренно се различава от онзи, който се е родил в момент, когато безграничното е било в активно състояние.

– Изчисленията на съвременните астролози не са пълни, защото имат предвид само зодиака на Земята, а не и зодиака на Слънцето, на всички планети, както и на целия

Космос. И астролозите сами признават, че в изчисленията им липсват много подробности.

– Луната се е създала в четвъртия ген, когато на Земята е съществувала вече известна култура.

– За в бъдеще Слънцето вече няма да задоволява човечеството и то ще изчезне. Тогава сам Бог ще бъде Слънцето на живота и всичко на света ще се промени. Тъй както го виждаме днес, светът не е абсолютен, не е неизменен. Божественият Дух постоянно работи и пресъздава нещата.

– Вие трябва да изучавате планетите и техните влияния, но това да става с любов.

– Ако тръгнете из пространството, ще видите различни духове, царства и страни.

– Невидимият свят е затворен за нашия ум и за нашите усещания, но за един ум, който е организиран по-добре, нищо не е скрито от неговия поглед. На Земята има същества, телата на които са по-ефирни, по-светещи от другите.

– Гагатели без любов не са истински астролози.

– Астрологията е за гениалните хора, за светиите, за пророците. Какво означава гумата *астрология*? Тя е съставена от *астро* – звезда, и *логос* – слово, значи е *слово на звездите*. Само онзи може да изучава астрологията и да се ползва от нея, който гледа на звездите като на живи същества, които говорят. Ако не можеш да чуваш говора на Слънцето, на Меркурий, на Венера, на Марс, на Юпитер, на Сатурн, ти не си астролог.

– От голямо значение за детето е моментът на неговото зачеване и моментът на раждането му. Един напрегнал, възвишен дух всякога избира умни баща и майка, чрез които да се роди.

– Окултистите предполагат, че цялата човешка раса е излязла от Слънцето, минала е през Сатурн, през Луната и е дошла на Земята. След време ще мине през друга планета. Човечеството ще мине през седем вериги, през седем вълни, за да отиде пак на Слънцето, откъдето е излязло. Вие не помнете, че сте били на Сатурн и на Луната. Сега сте на Земята, за да продължите еволюцията си.

– Иде един нов ред, понеже Земята излиза от тринайсетата сфера и влиза в дванайсетата. Тринайсетата сфера е място на нещастие, на зло. От нея цялата Слънчева система е излязла вече и се отправя към ново Слънце, създава се нов свят. Пророците, които са чувствали това, са казали, че Бог създава ново небе и нова земя.

– Приятелството може да бъде устойчиво, когато в момента на създаването му са взели участие Венера, Юпитер и Слънцето.

– Когато Марс, Сатурн и Луната се вмъкнат в приятелството, те непременно ще подкопаят основите му. Когато Марс дойде в приятеля ви, всяка ваша дума може да го предизвика. Когато Сатурн влезе в приятеля ви, той ще започне да се съмнява във всяка ваша дума; ако Луната влезе, ще забърка каша.

– Луната не помага пряко на растенията в растежа им, но косвено. Когато тя грее, растенията спират процеса на растене.

– Когато човек завидва, Луната е взела нагмощие в него. Тя обича да заблуждава, да лъже хората. Нейният кредит е в лъжите. Но трябва да знаете, че всяка планета оказва и добро, и лошо въздействие върху човека, а не само отрицателно.

– Ако Венера се влюби в Марс или в Сатурн, тя взема техните качества, смесва ги със своите и тогава проявя-

ва низходящото си влияние върху човека. Когато Сатурн е в съчетание с Венера, в любовта влиза отрицателният Сатурнов елемент – съмнение, позорение. Когато Венера е в своето възходящо състояние, тя влияе на Сатурн, той ѝ се подчинява и върви по нейните стъпки.

– Приятелството може да бъде устойчиво, когато в момента на създаването му са взели участие Венера, Юпитер и Слънцето.

– Луната не помага пряко на растенията в растежа им, но косвено. Когато тя грее, растенията спират процеса на растене.

– Когато човек завижда, Луната е взела надмощие в него. Тя обича да заблуждава, да лъже хората, нейният кредит е в лъжите. Но трябва да знаете, че всяка планета оказва и добро, и лошо въздействие върху човека, а не само отрицателно.

– Да допуснем, че някой от вас е под влиянието на Юпитер, който е на 432 милиона мили галеч от Слънцето. Такъв човек няма да има горещ темперамент, защото електричните и магнетичните течения, които идват от Юпитер, се различават от тия токове, които идват от Слънцето.

– Как ще ви повлияе Юпитер? На личните чувства, а донякъде и на милосърдието.

– Венера си допада с Марс, Меркурий – с Юпитер, Слънцето – с Меркурий и Луната, Сатурн – с Юпитер: Меркурий ще ви научи на търговия; Юпитер – на висша търговия, финанси и дипломация; Сатурн е добър началник на отделение, добър е за гребен занаятчия като обушар и др.; Слънцето има отношение към изкуствата. Хората под негово влияние заемат блестящи служби.

– Силите на Слънцето организират сърцето и белите гробове. Силите на Сатурн – черния гроб и костите; на Юпитер – стомаха и слънчевия възел; на Марс – жлъчката и половата система; на Венера – бърбреците; силите на Меркурий и Луната въздействат на мозъка и нервите. Далакът е проводник на слънчевата енергия и се намира под влиянието на Слънцето; Юпитер управлява тимусната жлеза; Меркурий – тироидната жлеза; Сатурн и Уран – хипофизната, а Нептун – пинеалната.

– Когато се празни, Луната оказва един рог влияния върху явленията в природата. Когато се пълни, има съвсем други, противоположни влияния. Когато сагите боб, царевича, пшеница, любеници или друго нещо, добре е това да става в периода на пълнене на Луната. Пълненето внася подтик и импулс за растене на растенията. Те имат само вътрешен подтик за растене, обаче самото растене спира.

Щом Луната започне да се празни, и растенето на растенията започва. Светлината на Луната при пълненето ѝ се отразява отрицателно върху растенето, т.е. спира растежа. Когато болният иска да се излекува от болестта, се препоръчва да гледа Луната, когато се празни, и да се свързва с нея, но пълни ли се, трябва да затваря кепенците, за да не прониква нейната светлина в стаята.

– На слънчевата светлина и болният, и здравият трябва да се излагат.

– Венера има също фази на пълнене и празнене, както и Луната. Венера действа върху чувствата на човека. Растенето и развитието на човешките чувства става в периода на празненето на Венера.

– Влиянието на планетите е неизбежно, защото влияят на Земята, а оттам – и на нас.

– Луната в своите фази на пълнене и празнене се отразява особено чувствително на някои натури – те са неспокойни, не могат да спят. Щом Луната започне да се празни, те се успокояват. Безпокойствието им при пълнене се дължи на излишна енергия в тях, която се отразява върху мозъка, върху гробовете или върху стомаха им, затова трябва да работят върху себе си, да намерят начин, чрез който да се справят с излишната енергия.

– Ако искате да се ползвате от добрите влияния на някоя планета, ще употребявате такива плодове, които са свързани с нея.

– Когато използва енергията на всички слънца в Космоса, човек дохожда до свършенство.

– Някои казват, че Сатурн оказвал лошо влияние на човека, обаче те не са проследили в какви случаи именно Сатурн влияе зле. Докато човек мисли, че сам може да уреди съдбата си, всякога ще изпитва ударите на Сатурн.

– Първият човек е бил създаден в петък под влиянието на Венера – тя е неговата слаба страна. В бъдеще духовният човек трябва да се роди в друг ден – в деня на Слънцето.

– Роденият през месец март е изложен на големи промени и противоречия. В края на краищата той свършва добре, но с няколко белега по главата.

– Човекът, роден под знака на Овен, е импулсивен, деятелен, решава нещата бързо, без да мисли много. Роденият под знака Козирог обмисля добре нещата и тогава се проявява. Първият бързо вади нож. Щом засегнат неговите лични чувства, щом се разочарова от нещо, той веднага вади нож. Поради това съществено различие в характеристиките те могат да бъдат приятели.

– Роденият през декември е уравновесен. Интересува се повече от материалните работи, отколкото от духовните.

– Който влезе със здрава кожа в ръцете на Сатурн, непременно ще излезе с ограна – безпощаден е Сатурн.

– Като изучавате черепа на човека, ще видите, че всяка планета е сложила свой отпечатък върху известна област.

– Влиянието на Марс е в областта зад ушите – тя е силно развита. Лицето е квадратно, цветът на кожата е червен. Ако този цвят вземе голямо нагмощие, чувствата огрубяват, човек става войнствен, лесно се възбужда.

– Съответствието между явленията в природата и в човешкия организъм се забелязва особено лесно при влиянието на планетите върху даден човек. Например явленията, които стават на Слънцето, се отразяват силно върху онези хора, които се намират под неговото влияние. Влиянието на Луната се отразява върху лунните типове. Изобщо пълненето и празненето на Луната се отразява върху изграждането на човешкия ум.

– Забелязано е, че когато има повече петна на Слънцето, влагата на Земята се увеличава, настават неплодородни години.

– Днес 75% от учените, художниците и философите се раждат под един от петте знака – Близнаци, Везни, Овен, Скорпион, Дева.

– Страхливият се намира под влиянието на Сатурн. Който мрази, е под влиянието на Марс. Който се влюбва лесно, е под влиянието на Венера – в него има мекота. Разсъдливият е под влиянието на Меркурий. Стремещт към красота е под влиянието на Слънцето – там има радост, веселие, музика и наука.

– Когато разглеждат жизнения проблем, астролозите казват, че физическата сила на мъжа е в зависимост от Слънцето. Ако Слънцето получава лош аспект от Сатурн, жизнената сила на мъжа е слаба, получава се малокръвие. Физическата сила на жената е в зависимост от Луната. Ако Луната се намира в дисхармоничен аспект с Марс или Сатурн, жената е слаба и анемична.

– Силите на Марс правят главата кръгла, силите на Сатурн – прогълговата.

– Когато Сатурн влияе с нисшите си енергии върху човека, последният става отмъстителен, погозрителен и жлъчен.

– Сатурновият тип от една страна отрича чувствата, от друга ги търси.

– Единствената планета, към която Сатурн се отнася благосклонно, е Венера.

– Младите трябва само в крайни случаи да посещават планетите Сатурн, Уран и Нептун, понеже те влияят отрицателно върху човека. Влиянието на тези планети не е лошо, но младите не са готови за тях. Те не са изградили още ония духовни органи, върху които тия планети се отразяват благотворно.

– Къде се проявява Сатурн в човека? В костната система, кожата и ушите. Жлъчката се намира под влиянието на Марс. Според някои астролози движението на жлъчката съвпада с движението на Марс.

– Когато срещнете човек, който наблюдава нещата с цел да ги изучи, ще знаете, че той е Меркурианец. Онзи, който обича да разсъждава, да философства и да прави философски заключения, е Сатурнов тип.

– Песимистичното състояние се дължи на влиянието на Сатурн – той е паднало величие, детронизиран бог.

– Когато планетите дохождат близо до Слънцето, те оказват благотворно влияние върху човека.

– Марс се проявява в твърдите и упорити хора. Влиянието на Меркурий се проявява силно, когато човек се стреми към придобивки – материални или духовни.

– Сатурн взема предохранителни мерки да запази Венера от лоши влияния.

– За реализирането на едно Меркуриево влияние са нужни три месеца – времето за обикаляне на Меркурий около Слънцето. Желанията на Луната се реализират бързо. Тя обикаля за 27 дни и няколко часа Земята. Ако едно желание се движи по пътя на Венера, нужни са 240 дни за реализирането му.

– Когато се говори за интелигентност на човека, ще знаете, че тя се определя от Меркурий. За да прояви интелигентността си, човек трябва да се намира на такова разстояние от Слънцето, на каквото се намира Меркурий от Слънцето. Сатурн определя разумността и склонността на човека към философстване, а Юпитер определя благородството. Върху духовните хора оказват влияние Уран и Нептун.

– Понеже влиянието на Слънцето у повечето хора отсъства на другите планети, те са обеднели, лишени са от живот. Правилно е Слънцето да има господстващо влияние.

– Една от причините за неврастенията се дължи на слабата връзка между човешкия организъм и слънчевата енергия. Ако засилите тази връзка, неврастенията ще изчезне.

– Който е вързан със Слънцето, води добър, разумен, морален живот.

– Методите на Слънцето дават добри резултати. Земята и Луната оказват низходящи влияния.

– Доброто влияние на Слънцето върху човека подобрява състоянието на артериалната кръв, повдига човешките мисли и чувства, с което и кръвта на човека се пречиства. Меркурий прави човека практичен, той лесно се справя с мъчноотиите. Венера прави формите кръгли, заоблени, а същевременно внася мекота в характера. Тя развива вкус у човека към красивото. Под влиянието на Венера майката се отнася към децата си меко, нежно. Под влиянието на Марс човек развива физическа сила, здрава мускулатура, става енергичен във всяко отношение. По отношение на угеите Марс прави хората стабилни.

Юпитер прави човека практичен, благороден и тще-славен. Юпитер се подкупва със слава. Сатурн прави човека разсъдлив, философ; всякога внася нещо отрицателно във всичко, което вижда или му се случва. Той все застава на особено мнение. Човек не може да разреши едно противоречие, докато не разбере Сатурн. В него като принцип се крият причините на доброто и злото. Той носи в себе си висок морал, който произтича от вътрешен страх, не се подкупва със слава, никой не може да го излъже. Луната покровителства семейния живот, по-специално – майката. Син или дъщеря, които се намират под доброто влияние на Луната, имат добро отношение към майка си.

– Всички трябва да се интересувате от Месечината, защото тя оказва влияние върху нервната система, върху ума на човека.

– Човек не се ражда нито щастлив, нито нещастен, обаче се ражда с условията да бъде щастлив или нещастен. Моментът на раждането определя условията на неговото щастие или нещастие.

– Ако върху някой човек имат влияние Сатурн и Луната, какъв ще бъде неговият характер при лоши аспекти на тези планети? Той ще бъде мрачен, ще има силно въображение, но ще преувеличава нещата и от страх ще умре. Хилаво тяло ще му създаде Сатурн, а Луната – болно въображение. Луната има желание да му помогне, да го подтикне към дейност, но слабото му тяло не му позволява това. Той предпочита да умре, отколкото да се бори с лошите условия на живота.

– Когато Слънцето на човека грее силно, когато е на екуатора, той има много приятели.

– Слънчевите типове са любители на природата, поети, оптимисти, те гледат светло на бъдещето, добри и весели са, те са почти най-добрите. При добър аспект на Слънцето те са философи на творчеството, имат здрава философска подложка на здравия опит, занимават се повече с музика.

– Практичният ум е на Меркурий. Дойдем ли до влиянието на Венера, тя се занимава с една по-гъста материя, със сърцето, с кръвообращението, със съгъстяването и разреждането на кръвта. Занимава се с миризмите на цветята. Понеже е богиня на любовта, то за да увлече хората, тя е майстор на формите.

– Хората под влиянието на Венера са по-горещи, имат отлично кръвообращение. Те все за любов говорят, ще ги видиш в разни афери, инциденти, навсякъде. Кръвта на Венерините типове се отличава от кръвта на Слънчевия тип.

– Венерините типове обръщат внимание на външната култура – на красиви шапки, дрехи и мода. Марсовият тип е героичен, войнствен, доблестен. Песимизмът, недоволството се дължи все на този марсианец. Преобладаващо влияние в организма му има венозната кръв. Марсианците

имат широки глави при ушите; заг челото главата им е широка.

– Сатурн в нищо не вижда доброто. Сатурновите хора са сухи, храносмилателната им система е слабо развита, те всякога имат развален стомах. Имат силен дух и критичен ум. Ако искаш някой да ти намери грешките и да ти покаже правия път, намери Сатурнов тип. Разсъдителният център, личните чувства и страхът са чрезмерно развити у тях. Честолюбието, тщеславието, предпазливостта са характерни черти за сатурнианците. Сатурновите типове не са учтиви, у тях етикеция няма, те смятат, че всички са по-году от тях.

– Да имаш доверието и благосклонността на Сатурн е изключение, щастливо съвпадение.

– Лунните типове никога не прокопсват, все се чудят защо нещата не стават тъй или иначе, все са изненадани. Те са поети, не се обезсърчават, имат много вяра – вяра в късмета. Не обичат да работят, надяват се на късмета си. Челото им горе е широко, лицата им са валчести, доста правилни. Те вярват в добрата страна на съдбата.

– Англичаните и германците са Марсови типове, българите са Сатурнови типове, американците са меркурианци.

– Пролетта е под влиянието на Венера. Не може да бъде поет този, на когото Венера не влияе.

– Има хора, на които Луната оказва лошо влияние, особено вечер. Луната изсмуква силите на човека. Тя има свойството да изтегля лошите нечисти влияния, обаче като изтегля лошите, изтегля с тях и добрите влияния.

– Как ще си обясните промяната, която става с хората, ако не приемете влиянието на планетите върху тях. Има случаи, когато до известна възраст човек се намира

под влиянието на една планета, а след тази възраст попада под влиянието на друга планета.

– Когато констатираме известна алчност у човека, това показва, че Земята има влияние върху него. Когато у вас се порожи желание и движение да довършите или да създадете нещо, тогава Меркурий има влияние. Когато сърцето ви почне да люби и обича, Венера има влияние.

– Ако Марс ви влияе, ще искате да се борите, да се покажете, че сте силен, мощен. Ако Юпитер ви влияе, ще се въздържате, ще сте по-умерен, мълчалив, ще се стремите към свобода и братство. Когато Сатурн ви влияе, ще се усили чувстването, обонянието. Ако Уран ви влияе, ще се усили вашето сърце.

– Най-голямо влияние върху човека оказват Земята и Слънцето.

– Всички растения вечер растат. Месечината вечер въздейства върху растенията.

– Когато има повече петна на Слънцето, годината е по-плодородна. Тогава и повече хора се женят, и повече умират.

– Скъпоценните камъни действат благотворно само тогава, когато между вас и камъка има известна симпатия; и той трябва да се носи на голо.

– Според някои окултисти колебанията, които Земята претърпява, се дължат на една голяма тъмна планета, която се намира между Земята и Слънцето. Тази планета е невидима. След грехопадението човечеството чрез мисълта си е влязло в района на тази тъмна планета.

– Щом оста на Земята се изправи, и човекът ще се изправи. Тогава климатът на Земята ще бъде мек, приятен и здравословен. Формата на човешката глава ще се преус-

трои, ръцете и краката ще приемат по-красива форма. В човека ще залегне идеята за братството. Всички хора ще живеят като братя и сестри, в пълен мир и съгласие помежду си.

– Астрологичните знаци не са само вън от човека, но и вътре в него, в мозъка му. В мозъка на човека има само едно слънце, около което се движат всички планети. Каквото виждаме на небето, същото го има и в мозъка. Това, което наричаме движение на силите, на силовите центрове в мозъка, не е нищо друго освен влиянието на външните планети върху човешкия мозък. Всички астрологични знаци човек ги носи в себе си, в мозъка си.

– Крайният предел за реализирането на една човешка мисъл на физическия свят е 22 години. Ако през този период не се реализира, тя остава нереализирана.

– Живакът има отношение към Меркурий. Когато в кръвта на човека има достатъчно количество живак, той говори много. Златото има отношение към Слънцето, мекта – към Венера, среброто – към Луната, желязото – към Марс, калаят – към Юпитер, оловото – към Сатурн, а платината – към Уран.

– Колкото повече злато има човек в кръвта си, толкова по-благороден и устойчив е той. Човек, който има повече желязо в организма си, отколкото трябва, престава да работи, става мързелив. Човек, който има много желязо, е физически силен, но това е сила без разум – тя всякога разрушава.

– Среброто е най-добрият проводник на енергиите, които идат от Луната. Тия енергии чистят човешкия организъм. Който иска да се очисти от греховете си, трябва да се

свърже с Луната. Тя пък може да действа само върху онзи човек, който има сребро в кръвта си. Новите учени са забелязали, че когато минава през своите фази на пълнене и празнене, Луната оказва различно действие върху среброто.

– Венера е така открита, както и Луната, но в ума на сегашните хора има нещо, което им пречи да проникнат в нея, да видят образа ѝ. Мъгла има в човешките чувства и понеже Венера е представителка на чувствата, нейната атмосфера се кристализира и става недостъпна за наблюдателите.

– За обикновените човешки умове и сърца и Слънцето е скрито, забулено, но за агентите, за посветените хора, то е открито като Луната.

– Каквито са отношенията между среброто и Луната, такива са между златото и Слънцето. Ако човек няма злато в кръвта си, Слънцето не може да му действа. Има хора, които не могат да се лекуват на слънце.

– Четирите основни елемента са азот, кислород, водород и въглерод. Азотът има отношение към разумността. Човек, който няма азотни вещества в мозъка си, не може да бъде разумен. Кислородът има отношение към подвижността на ума. Човек, който няма кислород в мозъка си, няма подвижност на ума, неговата мисъл не може да бъде права. Водородът има отношение към чувствата, той им придава мекота. Човек, който няма водород, неговите чувства не могат да бъдат меки. Въглеродът има отношение към твърдите неща, към човешкия устой. Ако няма въглерод, костите и всички твърди тела ще се разкапят.

– Злото е първична енергия. Тя създава материалните светове. А доброто – вторичното – ги организира и облагородява.

- Там, където има разумност, има и движение.
- Честността произлиза от Юпитер. От главните богове само той може да каже Аз - Аз имам достойнство.
- При голямата влага се раждат известни недъзи като гниене, разлагане и други. Когато в сърцето на човека дойде много влага, там не могат да се развиват и растат никакви благородни чувства. И при голямата сухота спира животът на всички възвишени идеи и мисли.
- Идеите на човека растат и се развиват в периода на празнене на Луната, а добродетелите - в периода на нейното пълнене. Пълненето на Луната се отразява благоприятно върху ония хора, които искат да се развиват духовно.
- Юпитер казва на човека, че трябва да бъде благороден, великодушен, доблестен и щедър, без да употребява някакво насилие.
- Всички хора, които приличат на Месечината, са крайно догматични, обичат външната страна на нещата, те са големи материалисти. Могат с часове да говорят за спасението, а същевременно да остават гладни.
- Хора, които се намират под влиянието на Слънцето, са щедри, жизнерадостни. А тези под влиянието на Марс са юначни. В тях силно е развит центърът на самопазването, който се намира зад ушите. За да запазят живота си, те са готови да извършат реди престъпления. Тези, които са под влиянието на Луната, са готови за едно свое удоволствие да продадат мило и драго. За да си въздейства, човек трябва да се познава, за да може да се предпазва от лошото влияние на различните планети.
- За да придобие добрите влияния на планетите, които не му влияят, човек трябва да гужи с такива хора, които имат тъкмо тези черти в себе си.

– Луната е свързана с религията и религиозните форми. Жената е силна, когато е религиозна; мъжът е силен, когато е духовен и справедлив.

– Когато не може да даде правилен израз на духовните сили в себе си, човек непременно ще огрубее. Когато умствената система преобладава, целият строеж на прегната част на челото има красива форма.

– За глупавите хора Сатурн е крайно разрушителен. От всички богове най-умен е Сатурн, той е с най-голяма опитност, не е лековерен, да вярва само на гуми. Не е снисходителен към погрешките на хората и не се поддава на ничие влияние. Единствената планета, с която малко се спוגажда, е Венера.

– Ражгането на човека се обуславя от известно планетно съчетание, което невидимият свят нарежда, а на човека предстои задачата разумно да използва тия съчетания. Човекът не е господар на планетните влияния върху себе си, но е господар на положението да използва разумно това, което те му носят. Когато Венера има влияние върху някого, тя събужда в него любовта – може да събуди в него възвишената Любов, а може и любовта на противоречията.

– Сатурновият тип не се убеждава лесно, обаче обикнели те веднъж, той изгържа на любовта си, готов е на всички жертви. Тези, на които Луната оказва силно влияние, имат развито въображение, преувеличават нещата.

– Хората, които се намират под влиянието на Слънцето, са жизнерадостни, весели, щедри, обичат музиката, поезията, изкуствата.

– От астрологично гледище на човека се препоръчва да започне с най-силната си способност или добродетел, за да предизвика движение в себе си.

– Всяка зодия представя творческо течение в природата. От дванадесетте творчески течения пет са запущени, остават само седем. Астролозите са свързали тия седем течения със седемте планети. Меркурий е свързан с творческия принцип на конкретния ум, Венера – с любовта, Земята е крайният материализъм, Луната е въображението, Марс – военствените сили, чрез които човек си пробива път, Юпитер е благородството, Сатурн е философията.

– Когато Марс е в неблагоприятно съчетание със Сатурн, тогава се явяват такива стечения на обстоятелствата, при които човек е лишен от опитност и разбиране. Той може да постави главата си между тях, както мишката туря главата си в капана. Венера прави едни да са прилежни, други прави да са лениви.

– Колкото една планета е по-далеч от Слънцето, толкова на нея живеят по-разумни същества⁴. Планетите са разумни живи същества.

– Двойникът на човека е поле на космични сили.

– Всички планети представляват една разумна система. Те са образувани от разумни същества, затова тези течения са под контрола на тези същества и чрез тях те влияят на хората през пространството.

– С колкото по-възвишени същества е свързан човек, толкова по-възвишена и обработена е материята на неговото тяло.

– Искате ли да въздействате по някакъв начин върху характера си, вие трябва да употребявате такава храна, която да ви даде съответните енергии. Особено силно въздействие оказват плодовете. Също така върху оформянето на характера влияят и книгите. Ако четете книгите

на Виктор Юго⁵, те са свързани със Слънцето. В бъдеще човек ще употребява храна според планетите, които действат в този ген.

– Сириус по култура днес стои по-високо от Слънцето. Сириус събужда стремеж към чистота, към нещо светло и възвишено. Там приемат само хора с пробудено съзнание.

– Слънцето е центърът, в който се събират всички същества, носители на доброто и светлината. Близостта или далечината на Земята от Слънцето определя качествата на хората. По качествата, които имат различните същества, познаваме от коя планета идат те.

– Аз разглеждам Венера като напреднало същество, като отражение на Любовта, от чието влияние българите са лишени.

– Най-напред ще ви се изпречат царствата на гномите – духове, които образуват твърдата материя и разполагат с материали и лаборатории. Златото и всички скъпоценности са тяхно изделие, те ги правят. После ще дойдете до ундините – духове на водата. После е царството на силфите – въздушното царство. Те са най-разположени към нас. Праната, която поглъщаме ежесекундно, която ни подкрепя и освежава, е от тяхното царство. След това идва царството на саламандрите – духовете на огъня. Те са духове сериозни, положителни. Най-после идва царството на ангелите.

– Всички планети имат свое предназначение. В тях живеят напреднали същества.

– Човек е минал през 400 000 форми, докато дойде до сегашното си развитие. От първоначалната форма досега са се минали милиарди години, а този милиарден живот е съкратен до девет месеца. За в бъдеще този период от девет

месеца може да се съкрати на още по-малко време, само за една минута. Цялото му развитие ще бъде с интензивност, равна на една минута.

– На Месечината има стуг 200 градусуса пог нулата. Този стуг служи като протекция на агентите, които живеят там – да ги запазва от същества, които биха ограбили богатствата им. Температурата на Слънцето е от три милиона градусуса нагоре. Във вътрешността на Слънцето обаче живеят възвишени същества с красота и величие.

– На повърхността на Луната има 150 градусуса стуг, има и около 100-150 хиляди жители, които живеят пог кората ѝ. И те имат градини и плодни дървета. Там няма пари, няма микроби. Хората на Луната живеят колкото си искат.

– Планетите представляват сбор от разумни същества, завършили своето развитие. Всички планети и слънца във Вселената представляват банки, от които човек може да извади това богатство, което в даден случай му е потребно. От човека зависи какво богатство ще си гостави и как ще го използва. Човек може да влезе в съзнателно общение с планетите и да добие от тях това, което му е нужно.

– Първите хора, които са дошли на Земята, които създадоха Земята, мислеха; но онези, които останаха да я управляват, престанаха да мислят.

– Палецът е свързан с Венера, средният пръст – със Сатурн. Ако искате да бъдете справедливи и съвестни, хванете средния си пръст.

– Черешата е пог влияние на Венера, затова е кръгла и има розов цвят. Ябълката е пог влиянието на Венера и Скорпион.

– Растенията и плодовете съдържат такъв рог енергии, които са в зависимост от планетите, с които са свързани. Планетите пък са свързани със звездите от Зодиака.

– Сладките храни се отнасят към Венера, киселите – към Меркурий, лютивите – към Марс.

– Ръцете се намират под влиянието на Близнаци и Меркурий, краката – на Риби и Юпитер; гробовете – на Рака; главата – на Овен.

– Ако кръвоносната и дихателната система функционират правилно, човек ще бъде жизнерадостен, оптимист.

– Понеделник е ден за чистене – на тяло, сърце и ум, вторник – за изправяне на погрешките, сряда – за разрешаване на научен въпрос, четвъртък – за религиозно повдигане, за облагородяване на сърцето. Петък е ден за служене на Любовта, събота е за служене на Бога, неделя е ден за веселие, ден за прогрес.

– Има една естествена червенина на лицето и устните на човека, която изразява неговото здравословно състояние. Такъв човек е Слънчев тип. Тоновите на краските в Слънчевите типове са приятни, чисти. Видите ли такива краски по лицето или по устните на някой човек, ще знаете, че Слънцето има правилно, хармонично влияние върху него.

– Според халдеите Слънцето управлява сърцето, Юпитер – кръвта и черния гроб, Сатурн – костите и галака, Меркурий – мозъка и нервите, Венера – бъбреците, Марс – половите органи, червата и жлъчката, Луната – стомаха.

– Влияние на цветовете: червеният цвят дава активност, прави човека активен; портокаловият цвят развива чувството на индивидуалност, дава направление. Зеленият цвят регулира електромагнитните течения в човека, растежа. Ако искаш да растеш, да си здрав, трябва да възприемаш зеления цвят. Жълтият цвят дава простор на

ума. Синият цвят подхранва духовния живот, има връзка с вярата и моралните чувства у човека. Виолетовият цвят има връзка със силата на Духа.

– Слънцето е емблема на човешкия ум; Венера – на човешкото сърце, на любовта; Сатурн – на правосъдието и правдата; Юпитер – на религиозните системи, на всички морални учения; Луната – на въображението, тя е майка на всички идеи.

– Знакът на Овена е символ на саможертвата или на Божествения принцип на самопожертване. След първото равноденствие идва април – знакът на Телеца или Бика, който е принцип на майката, т.е. на онази сила, която съединява всички неща. После идва знакът Близнаци, който представя принципа на Божествения ум. Той свързва всички същества в едно цяло. Тези три знака се повтарят четири пъти през годината. Те съответстват на четири полета, през които човек е минал, докато гоиде на Земята. Той е слязъл от причинния свят в умствения; от умствения – в астралния; от астралния – на физическия, гето най-после е спрял.

– Всеки градус на зодиите съдържа в себе си известни гарби и възможности.

– Главното качество на Водолей е чистотата. Който е попаднал в тази област, той непременно трябва да се пречисти. Чистотата пък е свързана с водата, чрез която новият живот ще гоиде. Добре е човек да се роди в зодията на Водолей. Мнозина са родени в тази зодия, но не живеят по нейните закони. Знакът на Водолей определя висшата мистичност у човека.

II. ВЕЛИКОТО ЕДИНСТВО ВЪВ ВСЕЛЕНАТА

ЗВЕЗДНИЯТ МИР

Човекът, изправен пред нас, е една от най-големите загадки, с които той самият се е сблъсквал. Тази загадка е била предмет на разглеждане още от най-дълбока древност. Мъгреците от това време са създали цяла поредица от науки за тази загадка. Но тази, която може най-добре да ни разясни загадката, е науката за звездния мир.

Тя се дели на два дяла - астрономия, която изучава анатомията на небесните тела - размери, движения, групировки, изобщо всичко онова, което може да се констатира чрез наблюденията върху тях; и астрология, която изучава характера, естеството, напрежението, които тези сили излъчват, както и взаимодействието, което те си оказват една на друга; с други думи, физиологията на телата от небесната сфера. Самата гума *астрология* ясно говори за задачите, които тя си поставя. Тази гума е сложна и е съставена от гумите *астра*, което значи *звезда*, и *логос*, което означава *слово*. Значи става въпрос за изучаване на говора, на словото на небесните тела.

Учителя казва за астрологията: „Астрологията е стара наука, произхождаща от първата култура, зачената е с първата раса - раса на голяма култура, която е съществувала на Земята в предисторически времена“.

Че наистина е съществувала раса с много висока култура, за това имаме следи по всички сегашни континенти. А тази раса по всяка вероятност се е развивала с цялото

си величие в континенти, които вече са потънали в океаните, които са, както отбелязват мъдреците, следните: Атлантида⁶ на мястото на Атлантическия океан, Пасифика⁷ – във Великия океан, Лемурия⁸ – в Индийския океан.

За ярки загадъчни белези, показващи съществуването на такава раса, може да прочетем в прекрасната книга на съветския историк Александър Горбовски⁹, озаглавена „Загадки на най-старата история“. Велика култура, унищожена в резултат на всемирна катастрофа, по всяка вероятност от Мировия потоп, за който се отбелязва в свещените книги на всички народи.

Видният арабски философ Ибн Рушд¹⁰ е отразил разбирането на древните мъдреци по отношение на всичко добро, което ни заобикаля – било около нас, било извън нас в небесната сфера, с думите: „Всичко е съставено от нещо, което е покой, и от нещо, което е движение. Движението непрекъснато изтича от покоя и го руши“.

Съвременните учени не отричат това твърдение, като само казват, че всички елементи са радиоактивни, което ще рече, че от всички елементи изтичат сили. Следователно такива ще изтичат и от всички небесни тела; и поради техните грамадни размери изтичащите от тях сили съответно ще бъдат и по-могъщи. Но някои ще кажат: „Ами грамадните разстояния между тях и нас? Как такива сили ще действат на такива грамадни разстояния?“. Известно е от науката, че ако един проводник е охладен до абсолютната нула, то импулс, пуснат в този проводник, се движи непрекъснато, без да среща някаква съпротива. Този факт, известен с понятието свръхпроводимост, занимава сега много сериозно цяла плеяда учени. Известно е, че в мировото пространство температурата е около абсолютната нула и всеки импулс, изпратен и от най-далечното тяло, ще може да се долови.

Ние ще трябва да приемем по един безспорен начин, че в природата нищо не е без смисъл и съдържание, без цел и без каквато и да било задача. Минералите, растенията, животните и хората едни груги си оказват влияние. Влияние оказват и небесните тела върху Земята и живота върху нея, а най-вече на човека като същество с най-добре развита мозъчна и нервна система – системи, най-податливи и най-възприемчиви на силовите течения.

Нашата Слънчева система е само един много скромен дял от многото системи в небесната сфера. Между нея и човека има връзка, изразена от Учителя със следните думи: „Бог създаде Слънчевата система заради човека. Човекът е една идея на Бога, която ще се реализира чрез нашата Слънчева система“. И още: „Силите, които създадоха Слънчевата система, създадоха и човека. Двойникът на човека е поле на тези космични сили“.

Оттам е и връзката между изтичащите космични сили от Слънцето, Луната, планетите и човека. Тези изтичащи сили са създали в човешкия мозък групи от мозъчни клетки, които реагират на съответните влияния. Това много добре са разбирали гревните звездобройци и са поднесли на човешкия рог науката за звездния мир, като много добре са разбирали и познавали най-напред астрономията, която трябва да върви напред, за да ни разкрива какъв е звездният мир, и по-специално това, което ни дава слънчевото семейство, онова, което ни дава онзи пояс от слънца, намиращи се по видимия път на Слънцето, наречен еклиптика, тъй като според великия създател на тази наука И Саабей Бен Аадес¹¹ и те са взели участие в създаването на нашето слънчево семейство. Тези слънца са разделени на 12 съзвездия.

Мозъкът, намиращ се в черепната кухина, е най-важният команден орган в човека. Човек живее на този свят, докато той функционира. Колкото мозъчното вещество е повече и с по-високо качество, толкова човекът приема по-добре, по-пълно и по-правилно влиянието на Слънцето, Луната, планетите и дванадесетте зодиакални съзвездия. В настоящото си развитие човекът още не е стигнал до положението да може да схваща съзнателно това въздействие, както и много други процеси, които стават в него, без да ги знае и разбира, без участието на неговото съзнание. Да вземем например храненето. Човекът разбира и осъзнава храненето до момента, когато глътне храната. Оттам нататък сложните процеси, които стават с тази храна, докато тя изпълни своята задача, са му съвсем непонятни, неразбрани и неосъзнати. Това засега е така, защото човекът няма необходимите знания и мъдрост правилно да приема всички тези процеси. Но ще гоиде време това да се промени.

Астрологията има за задача да подготви човека да разбира изтичащите сили на зодиакалните съзвездия и тези от слънчевото семейство, да му даде знание и мъдрост правилно да приема влиянията и възможността да ги ръководи и контролира, като благотворните приема с цялата им сила и съдържание, а неблагоприятните – да отхвърля и да не им дава гостъп в себе си. Това нещо е изключително важно за правилното развитие на човека, за неговата еволюция. Затова мъдреците от древността са нарекли науката за звездния мир *царска наука*. Но двете съставни части на тази наука – астронимията и астрологията, трябва да вървят наедно, ръка за ръка. И само добротото познаване на астронимията може да им даде възможност за правилни изводи в астрологията.

Астрологията и астрономията като науки са вървели ръка за ръка от своето начало до XVII век на нашата ера. След откриването обаче на телескопа астрономията тръгва с много бързи крачки напред. Астролозите след това не са си направили труда да вървят в крак с бързо напредващата астрономия и да използват нейните открития за правилното тълкуване на получените данни. За тази изостаналост голяма вина има александрийският учен Клавдий Птоломеѝ¹². Защо? Не затова, че това светило на тогавашната наука съзнателно е искало да спъне развитието на астрологията, но затова, че благодарение на опиянението, което се е наложило в света от неговия авторитет, никой не е посмял да поправи или да каже нещо друго от това, което той е открил, смятайќи, че Птоломеѝ всичко е казал, и то в най-пълна и безспорна форма. Такова опиянение е имало всякога, има го и сега, което повече или по-малко е спъвало развитието на човешкия прогрес. А ние трябва да знаем, че предел в науката няма.

Клавдий Птоломеѝ е живял между 120 и 180 г. сл.Хр. предимно в Александрия и се приема като най-изтъкнатия учен по онова време. Неговите становища във всички науки, в които се е проявил, столетия наред са се смятали за меродавни. Най-ярко той се е проявил в астрономията, астрологията, оптиката и географията. Но самият Птоломеѝ не толкова е правил изследвания или е проучвал тези науки, а се е ползвал много добре от Александрийската библиотека¹³ – може би най-богатото съкровище на човешкото знание и мъдрост. Тази библиотека по негово време е съществувала в пълното си величие. И чак през 391 г. сл.Хр. фанатизирани и обезумели в своята глупост „християнски епископи“ насъскват тълпата и изгарят една част от свитъците. През 640 г. арабските халифи след

Мохамед, които завладяват Египет, изгарят друга част от библиотеката. Най-после през 1517 г. турците под вождеството на султан Селим I¹⁴ помитат и изгарят и последните останки от това съкровище. Че наистина Птоломей се е ползвал от тази библиотека, като не може да не му се признае способността на добър систематизатор, личи най-добре от неговите географски трудове. Така например той с удивителни подробности описва районите на юг от Екватора, в долината на река Конго, в областта на седемте големи езера там. Известно е обаче, че Птоломей не е пътувал по тези места. Някои се питат сега как Птоломей е могъл да опише така добре тези области? Много просто - той се е ползвал от географския отдел на Александрийската библиотека. Така е постъпвал и с трудовете си по другите науки.

Така е постъпил Птоломей и с астрологията. Той е събрал и систематизирал, доколкото е могъл да ги намери, остатъците от тази наука и ги е изложил в своя труд *Тетрабиблос*. Слабите му познания за звездния мир не са му дали възможност да си създаде правилна представа за въздействието на този мир, за изтичащите оттам сили върху Земята, за живота на нея и по-специално на човека. В областта на астрономията Птоломей не си е направил много труда да проучи това, което неговите отдавнашни предшественици са писали за тази наука. А може би е искал да угоди на силните на деня, които здраво са поддържали, че Земята е център на Вселената, а те като господари на Земята следва да са господари и на Вселената, а оттам и на всичко. Затова е създал крайно сложната и невярна система за слънчевото семейство със своите „епицикли и диференти“. За тази система кастилският крал Алфонс X¹⁵, който присъствал на астрономическия конгрес през 1250

г. в Толедо, където бурно се разисквало по въпроса за тази заблуждаваща хипотеза за епициклите и диферентите, се провиква, че ако би присъствал при създаването на света, то той щял да посъветва Бога да го създаде по-просто.

Така авторитетът на този учен векове наред се е налагал и е спъвал развитието на астрологията едва ли не до наши дни, като астролозите не са се постарали да изучават това, което е постигнато от астрономията, и да направят правилни изводи за влиянието му.

Астрологията и астрономията отово трябва да тръгнат ръка за ръка, за да имаме една научно обоснована астрология.

Юни 1979 г.

ЕРИТЕ В ЧОВЕШКАТА ИСТОРИЯ

Известно е, че оста на Земята е наклонена на 23 и половина градуса. При движението на Земята около Слънцето тази ос бавно се люлее, като описва една пълна конусна повърхнина в продължение на 25 800 години. При това люлеене пролетната равноденствена точка влиза последователно във всяко едно от зодиакалните съзвездия, като го преминава за около 2 150 години. Влизането на тази точка в дадено зодиакално съзвездие има епохално значение, като открива нова ера както за нашата планета, така и за всички живи същества на нея, и най-вече за човека и човешките общества, като най-чувствителни за възприемане на космичните влияния.

Всяко едно зодиакално съзвездие създава условията за събуждането и развитието на дадени качества и стремежи както за отделния човек, така и за обществото. Влизането на пролетната равноденствена точка в ново зодиакално съзвездие е всякога начало на ново характерно развитие на човешката култура. Въздействието на ерите е с малки отклонения от времето на влизането на пролетната равноденствена точка в съответното зодиакално съзвездие.

Първите данни за ерите, първите сведения за тяхното въздействие върху човека и човешките общества, които имаме, са следните:

Ерата на Лъва, която е протекла от 10 000 до 8 000 години преди Христа.

Ерата на Рака, протекла между 8 000 и 6 000 години пр.Хр.

Ерата на Близнаците – от 6 000 до 4 000 години пр.Хр.

Ерата на Бика – от 4 000 до 2 000 години пр.Хр.

Ерата на Овена – от 2 000 година пр.Хр. до началото на християнската ера.

Ерата на Рибите – от началото на нашата ера до 1914 година, както казва Учителя.

Ерата на Водолея, в която сега живее човешкият род.

За характера и въздействието на всяка ера е от особено значение онова, което е най-характерно за съответното зодиакално съзвездие, дадено ни от астрономията.

Съзвездие Лъв е изразено от древните мъдреци със символа на гривест горг изправен лъв, изразяващ мъжество, сила и господарска повелителност. В това съзвездие видим с просто око са около 70 звезди, между които особено ярко изпъкват звездата Регул от първа звездна величина и Денобъл, от втора. Слънцето Регул е с диаметър, три

пъти по-голям от диаметъра на нашето Слънце. Неговата яркост, която е изключително голяма, е 150 пъти по-голяма от яркостта на Слънцето. Температурата на неговата повърхнина е 14 000 градуса (на нашето Слънце е само 6 000 градуса). Тези данни за Регул ясно е отчел Саабей. Изтичащите от това съзвездие енергии са сили на мощ, достойнство и жажда за господство. Затова тази най-ярка звезда в това съзвездие е наречена Регулус, което ще рече *цар*, а Денобъл – *царица*. Древните са казвали, че под това съзвездие са се раждали царе.

През тази ера особено ярко се е изразило чувството за самосъзнанието на човешкия род. Това е дало на отделните по-събудени и с по-голяма сила членове на човешкото общество жаждата и устрема за поемане на ръководство на тогавашните първични човешки групировки и общества. Те за отличаване от другите бавно, но сигурно са си създавали и съответни титли, подчертаващи превъзходството и властта, която имат: князе, царе, шамани, жреци и пр.

Всяка една изява, всяка сила има два израза. Един – положителен, благороден, отварящ пътя на човешкия прогрес, и друг – спъващ и разрушаващ. И тук, на тези върховни постове, са се проявявали хора със знание и мъдрост, които са създавали условия за развитие на свободата и прогреса на човешкия род; но също и такива, които със своята сурова диктатура са ставали причина за налагане на мрак и за спъване на човешкия прогрес, съпроводен с жертвата на много хора.

Следващата Ера е на Рака – от 8 000 до 6 000 години пр.Хр. Това съзвездие е символизирано от онова водно животно, което в най-висша степен сред всички водни обитатели, с изключение на млекопитаещите там, проявява

загриженост и майчинско чувство към своето потомство. Ракът не изхвърля своите яйца – гържи ги по опашката си, докато от яйцата се излюпят малките рачета. Тук имаме първата проява на майчина грижа. От всички зодиакални съзвездия Рак заема най-скромното място и положение. В него няма ясно изразени и грандиозни небесни образувания освен звездния куп Яслите, който е много отдалечен от нас и с просто око се вижда само като размита мъглява звезда. Всъщност, погледната с телескоп, тази звездна групировка има диаметър 16 светлинни години и в нея се наброяват около стотина звезди. В това съзвездие има и една друга малка звездна групировка от 5 звезди.

Съзвездието Рак е било посветено на Луната, която се приема за „майка“ в слънчевото семейство. Мекото топло майчино чувство е ярко изразено във влиянието на това съзвездие, изразено в звездния куп Яслите и в групираниите пет звезди. Изобщо в изтичащите сили на зодиакалните съзвездия, които имат в себе си звездни купове, всякога има мекота, топъл милосърген майчински елемент; разбира се, той е по-разнообразен от присъствието на други небесни образувания, ако ги има. Тук, понеже нямаме такива ярко изразени небесни образувания, това майчинско чувство е най-чисто. Затова и влиянието на Луната дава най-ярко, най-чисто майчинство, каквото преди образуванието на Луната не е имало. В насекомите и обитателите на моретата и океаните, които са се появили, преди да бъде създаден нашият спътник, Луната, майчинско чувство, топлина и грижа за потомството няма. Те изхвърлят грамаден брой яйца, без да имат каквато и да било грижа за тях.

През тази ера се поставя началото на заседналия живот, на стремежа към осигуряване на редовна храна и запа-

си от нея, което създава земеделието и скотовъдството, също и нуждата от строеж на жилища, на уютно домашно огнище. Всичко това преди всичко е плод на грижата за сигурността от страна на майките за безпомощните и неспособни за самостоятелен живот рожби. Майката през тази ера заема важно и централно място. Създава се матриархатът. Типични за това време са кръглите, пълнички, луноподобни женски фигури, намерени изработени от гърбо, които изразяват богинята на плодородието.

Ерата на Близнаците протича между 6 000 и 4 000 години пр.Хр. В съзвездието Близнаци в ясна и безлунна нощ могат да се видят с просто око около 70 звезди, от които 14 са по-ярки, от трета звездна величина, което е от особено значение. Между тях ярко изпъкват две слънца, видими близо едно до друго – Полукс и Кастор. Това съзвездие има отношение към планетата Меркурий, защото, както казва Саабей, то е създало двойника на тази планета. Меркурий е бързият, умният, схватливият, сметкаджията. Характерното през тази ера е стремежът на човека към знание и желанието му да го запази и да го предаде на идващото поколение. Този устрем дава възможност на човешкия род да узнае писмото, като отначало той си е служил с груби негодялни символи, докато е стигнал до по-съвършената писменост. С това се прави голям скок в културния напредък, като се създават и първите хранители на записаните знания. Освен това склонността на Меркурий и Близнаците към движение и общуване с други хора довежда до откриването на колелото – този тъй важен елемент във възможността за движение.

Ерата на Бика е от 4 000 до 2 000 години пр.Хр. Това съзвездие е богато на небесни образувания. В ясна и безлунна нощ могат да се видят с просто око около 130 звезди, между

която ярко изпъква красивата оранжева звезда, гигантът слънце Алдебаран, който има диаметър, 30 пъти по-голям от диаметъра на нашето Слънце. В това съзвездие се намират и двата ярко изразени звездни купове Плеядите, в които с телескоп се наброяват около 500 звезди до 17. звездна величина. Плеядите заемат в пространството област от 50 светлинни години в диаметър. В звездния куп Хаудите с телескоп се наброяват около 200 звезди. Диаметърът на този звезден куп в пространството е 16 светлинни години. В това съзвездие се намира също един от най-мощните радиоизточници - това е известната Ракообразна мъглявина.

Тази ера е добила своя най-ярък израз в първите египетски династии. Тогава се проявява устремът към изобилие и плодородие както в растителния, така и в животинския свят. Животните и растенията, които човекът е отглеждал, са били предмет на особени грижи по отношение на плодородието и изобилието им. Създали са се и първите съоръжения за напояване на нивите и градините. Египтяните, които добре са разбирали влиянието на това съзвездие, са боготворили Бика като бог на плодородието - свещения Апис. Затова тъй често при тях се срещат многобройни изображения на Бика. Влиянието на това зодиакално съзвездие е тласнало човешкия рог и към построяването на тежки масивни постройки - различните храмове. Това съзвездие има отношение към планетата Ханò, която все още не е открита и се намира зад Плутон. Планетата Ханò се изразява като господар на живота и смъртта и оформя в човешкия рог убеждението, че животът е вечен и че смъртта на човека не е нищо друго освен едно преминаване от един свят към друг, а оттам са и големите грижи на египтяните към своите мъртви.

Ерата на Овена е от 2 000. година пр.Хр. до началото на нашата ера. Тази ера има отношение към планетата Марс. Овенът като животно е бил на голяма почит при скитническите пастирски племена на евреите, които са били много войнствени и жестоки. При тях е създаден законът при отмъщението да се стига до „Око за око, зъб за зъб“. Милост не е имало. Тази ера е време на сериозни войни – тези на персите, на египтяните, особено по времето на Рамзес II, войните на Александър Македонски и пр. В областта на изкуството имахме вече един преход от тежките масивни строежи в Египет към по-естетичните и елегантни постройки на гърците, което особено ярко е показано в техните храмове.

Според Учителя ерата на Рибите за човешкия род започва от началото на християнството до 1914 г. Тази ера се характеризира преди всичко с него. В ранното християнство символът на Рибите е бил на най-голяма почит като таен знак, с който последователите на Христос са се откривали един на друг през времето на техните гонения. Навсякъде в катакомбите е бил изрязван този любим техен знак. В подземните ходове те са погребвали и своите мъртви. И Христос говори за Своите апостоли като за рибари на човешките души.

Съзвездието Риби има отношение към планетата Нептун, която управлява психиката на човека. Във висшите човешки типове тя дава милосърдието, мекотата, висшата Любов, интуицията. Тази планета, казва Учителя, управлява „пинеалната жлеза“, която според окултистите ще дава ясновидството и вдъхновението. През тази ера освен християнството, което донесе Любовта, милосърдието и опрощаването, дойдоха и още хора, които донесоха богатствата от един по-висш свят – дойдоха гени-

алните композитори, изпълнители на музикални творби, писатели, откриващи богатия живот на човешката гуша. Благодатна беше тази ера за повдигането на човешкия рог. Дойде обаче и негативната страна на тази ера. Водата дави и задушавя – яви се мрачната Инквизиция¹⁶, която в продължение на 14 столетия потопи в мрак и ограничения човешкия рог и спъна неговия прогрес.

После следва ерата на Водолея. Това съзвездие заема обширна област от небесната сфера. В него с просто око могат да се видят около 90 звезди. Там се намира най-ярката мъглявина, в центъра на която е една от най-горещите звезди – с температура от 130 000 градуса, която е създала тази мъглявина с диаметър от 300 000 астрономически единици, което ще рече, че за да получим нейния диаметър, ще трябва да умножим 300 000 по 150 милиона километра. Тази гореща звезда е в положението, както се изразяват астрономите, на свръхнова звезда. Но какви чудовищни процеси стават в подобни слънца, за да са в състояние да дават такива ярки и непонятни по своя размер светещи облаци, това не ни е известно. Най-важният белег на тази ера е, че тя ще събуди и оформи в човека и човешкото общество стремежа към справедливост, което е първото стъпало към оформяне на едно по-висше общество, тъй както и тази свръхнова звезда със своята грамадна радиация ще създаде един нов и по-съвършен свят. Тази ярка и гореща звезда ще даде изключителна енергия, устрем и динамика на човешкия рог в търсене на новото както в науката, така и в неговите разбирания. Тази ярка мъглявина, плод на това слънце, със своите гигантски размери ще освети мрачния простор на знанието и ще даде възможност на човешкия рог за епохални открития. Но всяка придобивка може да поднесе и своите отрицателни изяви.

Интересно е, че това съзвездие е свързано с много древната легенда за Всемирния потоп, оставена навярно от звездобройците от първата раса.

Според тази легенда хората станали много лоши и зли, занимавали се само с войни помежду си. Затова Всевишният господар на Небето решил да ги унищожи. Само един мъж и една жена знаели и очаквали деня, в който ще се изпълни това решение. Мъжът бил синът на Бога, който е дал огъня на човешкия род, и жена му. Бащата посъветвал сина си да направи голям кораб, в който да складира храна и да постави в него по една двойка от всички животни. Тъкмо корабът бил направен и всички приготовления били извършени, започнал проливен дъжд. Дни и нощи валяло непрекъснато. Водата от реките и моретата заляла Земята и всичко по нея загинало. Навсякъде се виждала само вода, в сред която се носел корабът. Девет дни се люшкарал той и едва достигнал до показващ се връх над водата. Най-после водата започнала да спада и се показала земята – безлюдна, гола, без поля и ливади, без цветя и дървета, като безкрайна пустиня. Страх обзел двамата от чудовищната самота. Замолили се те на Бога да насели отново Земята. Така и станало.

В сегашната ера големите открития могат да послужат и за човешкия възход, и за неговата гибел. Но ще приемем, че вече е имало пълна гибел на човешкия род в предишната ера на Водолея преди 25 000 години. Сега това няма да стане, защото боговете, които управляват човешкия род, казват: „Ние два пъти грешка не правим, за да допуснем злите хора да заляят света“.

Юли 1979 г.

ДУНАНМА

Топла усмивка зрейна на лицето му – Учителя погледна към небето, към звездния мир, и каза:

– След три години там ще има дунанма.

Гледахме го тези, които го бяхме наобиколили, и нищо не разбирахме. Бил съм всякога естествен, непринуден, когато съм около него – можел съм да го питам, да искам обяснения за онова, което той казва. Но много пъти, когато е казал нещо, съм имал чувството, че с нищо не трябва да наруша величието на момента. Момент тържествен – на казани Божествени слова. В такъв миг имах само очи и уши.

По-късно, когато учените откриха онова величаво явление в звездния мир, което те нарекоха „свръхзвезди“, разбрах. В нашата галактика, в това необятно семейство от небесни тела, периодически в един период от 40 до 70 години, според наблюденията на астрономите една звезда, едно слънце, което до този момент не се отличава с нищо особено от другите, изведнъж почва да нараства, да увеличава своя блясък и лъчеизпускане с такова могъщество и сила, което е извън всякакви мерки, които можем да си представим. Ние, обикновените хора, можем и да не забележим това събитие, защото то става много, много далеч. Но астрономите го наблюдават със своите оптически телескопи и радиотелескопи.

Тези гигантски процеси, които приковават вниманието на учените от астрономията и физиката и които те наричат „гигантски катастрофални процеси“, отскоро

бяха открити от тях в разни области на Вселената. Това явление те наричат „удивителни звезди“ или „свръхзвезди“. Ние не можем да приемем, че от нашата планета сме в състояние да видим всички тези избухвания на слънцата – грамадна част би се закрила от непрозрачното звездно лъчеизпускане от диска на нашата галактика.

Самото явление е описано по следния начин: „В продължение на няколко седмици избухващото слънце почва да свети толкова силно, с такава ярка светлина, с толкова могъщо лъчеизпускане, че надминава по мощност няколко милиарда пъти светлината и енергията, които нашето Слънце излъчва. Това са измерванията на учените. Но не загълго продължава този фойерверк, тази „дунанма“, това тържество. Светлината ѝ бързо отслабва и след няколко месеца звездата вече престава да се вижда и с най-големите оптически телескопи. На мястото обаче се образува огромен, непонятен за нас по своите размери облак от елементарни частици и наситени с грамадна сила космични лъчи. Този облак може да се наблюдава с оптическите или радиоастрономическите телескопи, според както твърдят учените, в продължение на време от 10 до 100 хиляди години. Това води до извода, че във всеки момент в нашата галактика има по няколко стотици такива полета. Разбира се, че тези, намиращи се в плоскостта на диска от нашата галактика, не ще могат да се констатират поради грамадния брой слънца.

Тези избухвания са най-големият източник на т.нар. космични лъчи. Каква е тяхната роля? Космичните лъчи са носители на живота. Без тях не би имало никаква обмяна между елементите, не би имало никакво съединение, никаква съвкупност. Те са, които създават съединението и обединението на елементите, за да могат да се създадат и

форми – общежития, в които животът да може да се прояви. Те са, които обръщат пасивните, затворени, неспособни за обединение и връзка помежду си атоми в активни, отворени, готови за обмяна и връзка йони, като избиват по един или няколко електрона от извънредно здравия атом. По този начин от пасивните електрически неутрални атоми се получават йони с положителен заряд, които вече са извънредно активни и способни за обединение и обмяна; също и електрони, които са с отрицателен заряд и също активни, влизат във връзка с атомите, като им прибавят отрицателен пълнеж. Равновесието, неутралността на атома се нарушава и той става също така активен, способен за обмяна и връзка йон, само че с отрицателен пълнеж. Създава се бурен процес на обмяна и връзки, създават се нови активни елементи, готови за обмяна и обединяване, в резултат на което имаме поява на видимия свят.

Да вземем например азота в атмосферата – той е един крайно инертен газ. Ако от неговия атом се избие един електрон, получаваме нещо ново – получава се кислород, и то активен, готов да влиза във връзка с другите елементи, готов да дава своя принос в изграждане на живота. А когато избитият електрон се прилепи до атом на азота, получаваме въглерод – също активен, със същите способности, или така наречения „активен въглерод“. Той е готов вече да се приеме от растенията, годен е да служи на живата клетка.

Нищо не би могло да съществува в света, ако елементите не са активни, което ги прави способни за обединяване и обмяна. Това се дължи на въздействието на космичните лъчи, идващи както от тези избухващи слънца, така и от нашето Слънце. Космичните лъчи, създадени от тези избухвания и от Слънцето, са най-могъщият фактор за скоростта, с която ще протече еволюцията на

живота. И колкото едно небесно тяло, колкото една планета е подложена на по-интензивно облъчване от космични лъчи, толкова животът и скоростта на еволюцията ѝ е по-интензивна. Тези именно избухвания са големите „гунанми“, големите тържества в нашето небе, защото носят Любовта, носят живота. Това е големият залп на боговете срещу покоя, срещу инертността, срещу смъртта – един свят, окачествен от гревните мъдрци като „свят на Сатаната“.

И за тази борба Учителя казва: „И ние воюваме срещу злото, срещу покоя, но с такива могъщи средства, за които вие и представа нямате“. И наистина, несравнимо е могъществото на тези снаряди на силата, която носят тези космични лъчи. Някои от тези частици, например т.нар. от учените „неутрино“, се движат с такава грамадна сила, че минават през Земята, а и през което и да било небесно тяло, тъй както игла минава през най-тънко платно. Кой от човешките снаряди може да се забие поне метър в някоя скала?

Тези грандиозни явления, ставащи в Космоса, са наблюдавани и се наблюдават, като се изследват с възможните за сегашния човек средства. Така например в съзвездието Касиопея се наблюдава такъв облак, който се намира от нас на разстояние 10 000 светлинни години. Този облак излъчва енергия, която е сто милиарда пъти по-могъща от енергията, давана от нашето Слънце. В съзвездието, наречено Лебед А, се наблюдава също такъв облак, който се намира на едно разстояние от 700 милиона светлинни години. Изчисленията са показали, че този облак има 100 000 пъти по-могъщо излъчване, отколкото излъчванията на всички слънца, които са много милиарди в цялата ни галактика (без непосредствените излъчвания, които приемаме от нашето Слънце).

Причините за тези импозантни избухвания са още неустановени за хората на науката. Създадени са най-чуждовати и сложни теорич, но за да ги разбере, човек трябва добре да е запознат не само с астрономията, физиката и висшата математика, но и с най-новите постижения на квантовата механика и на теорията на относителността. Но въпреки този напън, в който са впрегнати най-сложните постижения на човешкия ум, пак нищо не се обяснява. Преглеждайки някои от тези теорич, виждайки грамадните усилия на изтъкнатите човешки умове, идвам до заключението, че някои учени като че ли приемат, че колкото по-сложни и заплетени говори се прилагат за дадено неразбрано явление, толкова пътят за неговото изясняване е по-прав. Убедил съм се, че величието на боговете сега в тяхната простота и яснота.

Спомних си една случка по времето на Учителя, където една такава, погледната от човешко гледище сложност, той разреши така леко, като че ли нищо не каза.

Един ден минавам пред салона на Изгрева и гледам, че Учителя беше седнал на края на една от масите, на които се хранехме. Срещу него бяха седнали две сестри и той им говореше нещо. Седнах и аз срещу Учителя, но на края на съседната маса. Доиде и друг брат, който седна до мен. След малко от града доиде един брат, когото не познавах: с интелигентна физиономия, с аристократична осанка и добре облечен; бях само чувал за него. Седна на масата срещу мене. Сестрите, които бяха при Учителя, си отидоха, но той остана на мястото си. Дошлият от града брат почна да ни разправя, че е назначен за търговски консул в Швейцария и че ще заминава вече. По всяка вероятност бе дошъл на едно последно свиждане с Учителя, с приятелите и с Изгрева.

– Там – продължи той – съм си поставил задачата да посветя всичкото си свободно време, като се заровя из големите библиотеки, да изуча всички документи и книги от историята на тази държава, за да разбере дълбоките причини, поради които трите народности – италианци, французи и германци, вече столетия наред живеят там в мир и разбирателство.

Братът завърши гумите си с една загриженост за грамадната и отговорна задача, която си поставя, за усилията в трудностите, които му предстоят; и най-после с онова бодливо чувство, което сподобва всеки човек при такива случаи – гали всички тези усилия, целият този труд ще доведе до един верен реален резултат.

Ние мълчахме и аз някак споделях загрижеността на брата за сериозността на задачата, която той си е поставил. Вдигнах глава и погледнах Учителя, който дотогава мълчеше и слушаше – той бе с една грейнала по лицето топла и приветлива усмивка, показваща възможността за съвсем леко разрешение на този голям и заплетен за нас въпрос.

– Да – каза Учителя, – тези три народности живеят в мир и съгласие, защото сегалището на Бялото Братство за Европа е на Монблан. Затова народите наоколо живеят в мир и съгласие.

Усмихнахме се всички с облекчение от тази изненада, от това неочаквано и леко разрешение на тъй заплетения и сложен за нас въпрос. Оказа се, че този труден казус, който притискаше главите ни, само с една гума на Учителя се пръсна като сапунен мехур. Колко ясно е: големите и сложни за нас въпроси имат тъй леко, ясно и простичко разрешение, но с други средства, с други елементи. По същия начин и учените търсят като този брат разрешението на

някоя голяма загадка с най-сложни и мъчително оплетени теории, но други са средствата, с които я разрешават.

Има закони, които са общи за всички светове – от най-малкия, микрокосмоса, до най-големият – Мегакосмоса. Един закон за еволюцията на веществото се промъква като червена нишка през всички тези светове. Един закон за съгъстяване на материята, а след това за разслабването ѝ и за трансформирането ѝ в енергия. В света на атома, разглеждайки елементите в таблицата на Менделеев¹⁷, учените са констатирали един интересен ред, една странна еволюция. Елементите от таблицата, взети от първия, последователно имат едно постоянно уплътняване на своите атомни ядра, като тези, които са в средата на таблицата, имат най-плътни ядра. След това започва едно разхлабване на връзките в ядрата, като при последните (радия и урана например) има вече едно осезаемо самоволно разпадане на веществото в енергия. Разглеждайки още строежа на атома, ние виждаме, че електроните, които обикалят около ядрото, са на различна дистанция от него. Защо едни електрони са по-близо, а други – по-далеч от ядрото, като при това тези, които са по-отдалечени, носят и по-голяма сила, по-голяма енергия? Учените си задават тези въпроси, без да си отговарят. Но и тук е ясно, и тук е подчертана една еволюция на веществото, една трансформация от вещество към енергия – по-отдалечените електрони вече са превърнали част от веществото си в енергия, която те лесно отдават или дават в служба на живота.

Една клечка кибрит при малка промяна на условията се запалва. Какво е това? Част от електроните на въглерода, най-външните, се откъсват от неговото ядро и изпускат енергията, която носят. При камъка това може ли да стане така лесно?

Веществото на скалите и минералите е едно грубо, затворено, сковано от чудовищен егоизъм състояние. За тях Учителя казва: „Скалите са плод на най-голям егоизъм“. От тези егоисти само големи майстори като някои видове бактерии и географският лишей могат нещо да изтеглят. Ако обаче вземем например житното зърно, там вече имаме едно състояние на веществото, което при малки погтици се трансформира в енергия. Едно житно зърно, погълнато от нас, лесно дава от своето вещество под форма на енергия и градивен за нашето тяло материал. Какво величие на саможертва има в него – раздава себе си за благо на живота! А едно камъче, погълнато от нас, нищо няма да ни даде. Каква е разликата?

Учителя казва: „Разликата между една песъчинка и едно житно зърно е два милиарда години!“. В продължение на толкова години песъчинката, минавайки през дълъг еволюционен път, ще стигне дотам, да има качеството на веществото, което житното зърно има.

Към хранителните масла всякога съм имал едно чувство на почителност и уважение като към велик дар на природата, плод на могъща работа на много разумни същества. Един ден говорим с Учителя и го питам какво нещо е маслото. Той ми отговори:

– Маслото е есенциален продукт в природата.

Нека си припомним и сцената, станала между Христа и дявола в пустинята, след като Христос беше гладувал 40 дена.

За тази случка Учителя казва:

– Дяволът искаше да научи от Христа как може от камъка да се получи хляб.

С други думи как може от тези егоисти – камъните, да се вземе сила. Защото Христос знаеше това! Тук ние виж-

гаме, че от тези егоисти, камъните, от това състояние на веществото и дяволът нищо не може да изкара.

– Той искаше да научи това – прогължи Учителя, – за да го използва срещу човечеството, за да спъне еволюцията на човешкия рог.

Веществото във всички светове еволюира, като имаме един кръговрат от вещество към енергия и от енергия към вещество, и при това се отива във все по-съвършен и по-съвършен стадий. Растенията приемат от почвата, от водата и въздуха енергия от Слънцето и от космичните лъчи и я обръщат отново във вещество, но вече в по-съвършен стадий. Животните и човекът от своя страна също са впрегнати в тази трансформация. Веществото във всички светове еволюира.

И Учителя казва: „Всичко е създадено, за да трансформира, за да преработва“. И в Мегакосмоса имаме също една такава гигантска еволюция на веществото. Звездите и слънцата са един много напреднал етап в този безкраен кръговрат в Космоса. И идва момент, когато веществото им в своето съвършенство изцяло се трансформира в енергия. Това е един велик момент на саможертва, за да се подпомогне еволюцията на изостаналото вещество, еволюцията на изостаналия свят; една велика жертва на разумния свят на боговете – една могъща гунанма, едно велико тържество! Грейва лицето на всеки, който види проявата на Любова. Грейнало беше и лицето на Учителя пред очакването на тази гигантска проява на Любов, пред това гигантско гаване, пред тази гунанма.

декември 1965 г., Изгрев

САМИ ЛИ СМЕ?

Дали сме сами, дали само нашата планета е населена с живи същества, или пък живот има и на другите небесни образувания? Този въпрос е занимавал изтъкнатите учени още от най-дълбока древност, та чак досега. В по-ново време, особено след откриването на радиотелескопите, с които в последно време се получи възможността да се долавят сигнали от небесните образувания, намиращи се на десет милиарда светлинни години, това се разглежда вече с особено усърдие.

За хората – мъдреците от първата раса, този въпрос е бил напълно решен в полза на идеята за населеност на всички небесни образувания. В потвърждение на това е известно движението, останало още от тях, наречено *саабейзъм*. Това философско движение било създадено от великия учител И Саабей Бен Аадес, живял преди Потопа, който даде на човешкия род науките за звездния мир – астрономията и астрологията. Там, по-специално в астрологията, се приема, че всяко небесно образувание е извор на изтичащи от него сили, отразяващи дейността и ранга на съществата, които го населяват. В астрологията, която те ни поднасят, се приема, че специално звездите – слънцата – са високо организирани светове, в които живеят разумни същества. Затова последователите на Саабей са ги боготворели. Те са приемали също, че всичко около нас и над нас е плод на един необятен миров силов океан, израз на движението, прогреса и мъдростта.

Изтъкнати философи на древността в Гърция като Анаксигор¹⁸, Демокрит¹⁹ и други са приемали, че небесни-

те образувания са населени, или както те са се изразявали, „навсякъде във Вселената са разпръснати семената на Битието“. С идването на християнството, където жадни за власт и господство хора заемат ръководните места в християнските общини, си присвояват званията епископи и папи, за да се смята, че само те са заместници на Бога. Като такива наместници със седище на Земята те са натрапвали заблудата, че тя е центърът на Вселената и само тук има живот. Те създадоха Инквизицията, която за цели 14 столетия потопи в мрак човешкия род, като преследваше по най-жесток начин онези, които отричаха техните заблуди.

В този период все пак се намираха смели интелигентни хора, които отхвърляха заблудите на Инквизицията. Като най-ярък изразител на идеята за населеност на другите небесни образувания се явява великият италиански мислител от епохата на Възраждането – Джордано Бруно²⁰, един рядко интелигентен и учен за своето време човек. Той е казвал: „Има безброй слънца, безброй земи – планети, които обикалят около своите слънца, тъй както нашите планети обикалят Слънцето. Там живеят разумни същества“. За тази изказана мисъл на 1 март 1600 г. Джордано Бруно е изгорен на клада от инквизиторите, но научната правда, за която той се бори, остава невредима.

Напоследък се потвърди по безспорен начин казаното от мъдреците на първата раса за съществуването на необятен миров силов океан, който включва в себе си и непрекъснатия вечен устрем за творчество, прогрес, вечна еволюция и мъдрост. Той е създал безбройните небесни образувания и звездите – слънцата, подобни на нашето Слънце. Слънцата са един по-висш етап от творческия процес,

отколкото планетите. Всяко слънце си има своето семейство като нашето. Всяка слънчева система е създадена, за да може чрез нея да се реализира една идея на това начало.

Да се приеме, че човекът на Земята е единственото най-съвършено творение на природата – на този необятен миров силов океан, е крайно неприемливо. Какво величие и съвършенство има в него? Ако това т.нар. „велико творение“ го оставим само шест минути без въздух, то умира. Същото става, ако човек бъде оставен три гена без вода или десет генонощия без сън, също и 40 генонощия без храна. Това същество – човекът, може да живее само в един много тесен температурен режим от около 10-15 до 40-50 градуса по Целзий. Освен това го нападат какви ли не болести, разстройства, спъващи или гаже отнемащи неговия живот. И какви ли не още несъвършенства носи в себе си той... Обръщайки внимание на всичко това, всеки може да си зададе въпроса: този необятен миров силов океан като венец на своето творчество такава несъвършенство ли е могъл да създаде? Явно, че това е неприемливо.

Необятният миров силов океан, следвайки своя път на творчество и еволюция, никъде не спира и никога не се повтаря. Да вземем например най-обикновеното от наше гледище явление, което имаме пред нас. През зимата падат безброй снежинки. Грижливи учени са си направили труда да констатират, че две еднакви снежинки няма. Такова разнообразие на творчеството има навсякъде. Няма две еднакви небесни образувания, намиращи се при еднакви условия; няма две еднакви живи форми, няма два еднакви човека. Това е, разбира се, при еднородните условия на нашата планета. Навсякъде имаме живот, навсякъде – разум, който ще се изрази със своето разнообразие във форми и начини на изява.

Животът съвсем не е необходимо да се изяви в такава или подобни форми, каквито имаме на нашата Земя. Да се опираме на нашите пет сетива и да приемем, че само те са, които могат да ни поставят в контакт с реалността, да приемем, че телата на живите същества е възможно да се изграждат само от такова вещество, както телата на съществата от Земята, е също крайно неприемливо. Даже и материята, веществото, което имаме на Земята, крие в себе си крайно изненадващи за нас качества и свойства, каквито имат тъй наречените „течни кристали“. Очите, най-съвършеният орган в човека, имат възможност да възприемат само един много тесен сектор от вълнообразното движение, с дължина на вълната от 4 до 7 милионни части от милиметъра, даващи възможността за приемане на багрите от червения до виолетовия цвят. Наляво от червения идват инфрачервеният, радиовълните и рендгуги, които отразяват светове, пълни с живот и разум, но за нас те са непознати, защото са невидими. Същото е и надясно от виолетовия, където са ултравиолетовият цвят, рентгеновите лъчи и още какви ли не вибрации, все непознати и невидими за нас. Някои животни, например змията, виждат онова, което човек не може да види, затова в древността са я вземали като символ на ясновидството. Тя долавя в тъмнината инфрачервените излъчвания на мишлето, скрито някъде, за да го нападне и погълне. А котките, които виждат и в най-голяма тъмнина?

Ако погледнем в човешките общества, явно там ще видим грамадните разлики в отделните групировки, плод на еволюционния процес. От една страна са примитивните общности, а от друга – обществата на учените, на творците във висшите сфери на човешката изява. Малка ли е тази разлика и можем ли да приемем, че еволюцион-

ният процес спира готук? Не, ни най-малко. Процесът на еволюцията продължава, вечен и непрекъснат, изразяващ се във все по-висши и по-висши йерархии. Естествено е да се приеме, че тези по-висши йерархии не е необходимо да имат тела като нашите на Земята, с тези несъвършенства, които отбелязахме.

Всяка жива форма се включва в едно тяло, което е плод на ограничителните сили в природата. Още от самото начало започва борбата между силите на разширението, свободата и светлината и тези на ограничаването. В резултат на тази борба имаме мъдростта, еволюцията, прогреса, съвършенството. Когато истинският образ – става вече дума за човека като най-висша форма на Земята – укрепне, организира се и се облагороди, той вече няма нужда да се учи от ограниченията, които му налага осезаемата за нашите пет сетива форма. Човекът започва да живее свободно от каквито и да било ограничения и слабости, които налага триизмерното тяло. Създават се нови общества от разумни същества, които живеят на небесни образувания в един много по-напреднал стадий на своето развитие, отколкото е Земята, където условията за живота са далеч по-благоприятни.

Звездите – слънцата, каквото е нашето Слънце (както вече отбелязахме, че така са приемали мъгреците от първата човешка раса), са един много по-висш стадий на еволюционния процес в небесната сфера, отколкото планетите. Да вземем нашето Слънце. То е динамичният център на цялата Слънчева система, извор на светлина, топлина, носител на живота. Оттам идва ръководството, организирането и облагородяването както на самите планети, така и на живота върху тях, а това не може да стане без ръководството, умението и мъдростта на една висша йерархия разумни същества.

Ето какво казва за нашето Слънце, което се отнася и за всички групи слънца-звезди, най-големият астроном на миналия век Уилям Хершел²¹, който откри планетата Уран и направи още много открития по небесната сфера, като допринесе извънредно много за развитието на астрономията. Според него централната част на Слънцето е твърдо студено кълбо по подобие на Земята, което е населено от разумни същества. Около това кълбо има два слоя от облаци, външният от които е необикновено горещ, а вътрешният – хладен. Петната на Слънцето са дълбоки отвори през облачните обвивки, в които се вижда повърхнината на централното кълбо. Изследванията са показали, че петната не са тъмни. Всяко петно се състои от обръч – полусянка, и централна част – ядро. Ядрото по яркост е само 10-20 пъти по-слабо от фотосферата, а петната са 500 пъти по-светли от повърхнината на Луната през време на пълнолуние, но поради контраста те изглеждат черни. По размер са големи често пъти до сто хиляди и повече километра в диаметър. Ако диаметърът на петното надминава 40 000 километра, то може да се види от Земята и с просто око. Следователно повърхнината на централното кълбо не е тъмна.

Гениалният Нютон²² също е приемал, че Слънцето е населено с разумни същества. Хершел и Нютон са смятали, че през тези отвори – петната, обитателите на Слънцето наблюдават и въздействат върху планетите и живота на тях. Че наистина е така, потвърждава една интересна статистика, изнесена напоследък в печата. Тя установява по безспорен начин, че петната, които всякога се съпътстват с една възбуда на слънчевата повърхнина, имат тясна връзка с живота на Земята, който тогава става по-интензивен. Това влияе по-специално върху чо-

века, като имаме бурен интелектуален подем и период на много открития в науката, както и големи постижения в областта на изкуствата.

Направените проучвания на 50 композитори от XVIII и XIX век потвърждават тази зависимост. Така през годините 1829-1930, когато е имало много петна и голяма слънчева активност, са били създадени следните изтъкнати произведения: *Фантастичната симфония*, операта *Крал Лир*, осемте сцени от *Фауст* на Берилоз, *Шотландска симфония* от Менделсон, четвърти и пети концерт от Паганини, операта *Вилхелм Тел* от Росини и много други.

Алберт Айнщайн²³ е направил своите открития през годините 1905, 1916, 1927, 1938, когато е имало много петна и силна слънчева активност. Всичко това са малко примери, доказващи тясната връзка между слънчевите петна, имащи стимулиращо влияние върху висшите прояви на човешкия мозък, и изявите на човешкото творчество.

Известно е също, че при творчеството в науката и изкуствата, пък и където и да било, всякога се е изтъквала гумата *вдъхновение*. Това състояние не е нищо друго освен една бурна творческа възбуда на човешкия мозък, период на изключителна находчивост и продуктивност. Това са изпитвали всички творци и е немислимо отричането на такъв период. За такава проява гревните мъдреци са казвали, че тя не е нищо друго освен контакт на едно напрегнато в своята еволюция същество с човека. А Учителя казва: „Ще дойде едно същество от висшия разумен свят, ще ти продиктува нещо и накрая ще ти каже: „Ха сега сложи си и името отгдолу!“

Че необятният миров силов океан може да намери безброй начини и възможности за изява, личи също от изследванията на учените върху кристали от каменна сол. Тези

кристали, установено е по безспорен начин, са образувани преди не по-малко от 500 милиона години. В тях са намерени бактерии, живели по онова време в тогавашните гревни морета. Тези бактерии, след като са преживели тези стотици милиони години, са запазили своята жизненост и тези учени са успели да ги съживят – да ги върнат отново към живот.

Да влезе човек в контакт със същества от висшите йерархии е особено полезно и благоприятно. Това всякога е съпроводено с една тиха и светла радост. Към такива контакти трябва да се стреми човекът.

Юни 1981 г.

МЕГАКОСМОС

В тиха ясна, свежа, безлунна нощ целият наш небосвод е плътно осеян с онези прекрасни, различни по своята яркост, трепкащи светли кръгчета, които ние наричаме звезди. Когато гледа това небе, ако ще и най-дълбоко да е потънал в своето ежедневие, човек не може да не почувства поне едно смътно и непонятно за него могъщество. Погледът потъва все по-дълбоко и по-дълбоко и ти чувстваш, че никъде не стигааш край.

Мъдреците от древността, от древна Халдея²⁴, онези велики звездобройци, знаеха много добре астрономията, а още по-добре познаваха астрологията. Те имаха висша школа по тези науки в древния Вавилон²⁵. Това са същите тези професори и студенти от Изтока, както отбелязва един летописец, които видяха в първата година на хрис-

тиянската ера пълния съвпаг на планетите Марс и Юпитер в зодиакалното съзвездие Риби, който имаше вида на някаква голяма, необикновено голяма за нашия небосвод звезда.

Знакът Риби, последният знак от зодиака, управляваше по това време юдейската земя. Тогава мъдреците отсъдиха, че в юдейската земя се е родил велик цар на света, и тръгнаха да му се поклонят. Те казваха: „Звездите, това са очите на ангелите“. Решиха да му се поклонят и да му погнесат като гар написаните на глинени плочки закони на най-великия цар и законодател на вавилонското царство – Хамурапи²⁶, живял и управлявал там 17 столетия преди това. Натовариха този гар на камила и тръгнаха.

Каква правдивост и дълбочина има в тези гуми на древните халдейски мъдреци, казани за звездите, че те са очите на ангелите! И наистина, учените установиха, че светлината е поток от частици, които според тях имат някакви странни свойства. Ние приемаме частиците и с това възприемаме нещо от тези съвършени светове. Звездите са слънца, източници на живот, Любов и Светлина, като под *светлина* не трябва да разбираме това, за което ние казваме, че е светлина, а онази могъща сила, която тласка и насочва всяка жива форма към все по-съвършеното. А тези елементи ги дават само много, много напреднали същества. С тази светлина в нас се внасят велики мисли и идеи, които като семенца падат върху нашия мозък и бавно поникват в него, когато за това им се създават условия. Мъдреците съветваха да се гледат звездите и звездното небе.

Учителя ни беше дал задача: „Потърсете три звезди, които да образуват равностранен триъгълник“; и после: „Вие трябва да знаете имената на най-ярките звезди“. А колко е прекрасно звездното небе, гледано в ясна ведра нощ

от Рила, от Мусала! Млечният път е просто очарователен. Всички тези ярки, величави светли кръгчета, потънали в едно необятно пространство, движещи се с шеметна бързина, образуват нашето голямо семейство – нашата галактика, която прилича на прогълговата пogaча, дълга 100 000, широка 50 000 и дебела 10 000 светлинни години. Някъде на около 30 000 светлинни години от центъра на това грамадно семейство сме и ние, нашето малко семейство – Слънцето с неговите планети, които то води със себе си.

Гледайки това величие, си спомних гумите, казани от Учителя: „Онова, което привежда в действие всичко, аз наричам Бог“. А гениалният италиански математик и физик Енрико Ферми²⁷ го нарича необятен миров силов океан. Никъде не съм срещал по-ясно и по-точно определение за понятието Бог. Колкото една същина е по-съвършена, толкова тя има по-голяма скорост и по-активно движение.

Ние имаме мерки за много величини – за дължина, повърхнина, обем, тегло, но за съвършенството за първи път имаме мярка – скоростта на движението. Наистина, чудно нещо е това движение, нещо велико крие то в себе си. Ние разбираме величието на движението, осъзнаваме какво велико благо е то само тогава, когато го загубим. Човекът всякога се е стремил към все по-големи и по-големи скорости. Преди стотина години движение с 40–50 километра в час беше голяма скорост, а днес и от стотиците километри човекът не е доволен. Сега той лети с хиляди километри в час. Космонавтите летят със скорост около 30 000 километра в час, но и това не стига. Бълнува се за фотонни ракети, които ще се движат с десетки хиляди километри в секунда. Кой включи този стремеж в човека, този устрем към скоростите? Той върви заедно със стремежа му за съвършенство.

Съвършенството е едно безкрайно еволюционно развитие на всичко. Това значи, че съвършенството няма граници, оттам и скоростта няма да има предел. Това, което учените смятат, че скоростта на светлината от 300 000 километра в секунда е пределната най-голяма възможна скорост, не е вярно, то е неприемливо. Защото светлината не е най-съвършеното нещо. Над нея по-високо е мисълта, а над мисълта още по-високо стои Любовта. И Учителя казва: „Скоростта на мисълта е 500 000 километра в секунда, а каква е скоростта на Любовта?!“.

И наистина, учените са изправени пред два факта, на които се натъкват, и са в недоумение от тях. Силата на водородната бомба се дължи на ядрения синтез между атомните ядра на деутерия и трития (тежките водороди), които има в бомбата. Ядреният синтез при условията, които се създават в самата бомба от милионите градуси топлина и от могъщите атмосфери налягания при атомния взрив в нея, се разпространява толкова бързо, че е било невъзможно да бъде измерено някакво време и то е било прието за мигновено. Някои учени с право се питат, че щом това е все пак един процес, как може той да става мигновено, без някакво време?

Другият факт, който всеки от нас добре познава, защото всеки ден се сблъсква с него, но който досега никой не е разбрал, това е земното притегляне - гравитацията, взаимодействието между планетата Земя и телата. Всички тела около нас си взаимодействат. В макрокосмоса те се привличат, а в микрокосмоса и мезокосмоса това взаимодействие е двойко - като привличане и отблъскване. Това взаимодействие учените с право обясняват с обмена на елементарните частици, които те наричат гравитони²⁸. Щом има обмяна между две отдалечени неща, то тя трябва

ва да става в определено време, но досега такава време не е могло да се отмери – телата веднага си взаимодействат. Щом пуснем един предмет, който ние държим, той веднага почва да пада. Досега не е отмерено някакво време за пропътуването на гравитоните, нито пък е можел да се намери начин как би могло да се отмери това пропътуване. То се приема като мигновено, което ще ни даде основание да мислим, че имаме по-голяма скорост от тази на светлината, идваща от процеса на взаимодействие, който идва от необятните прояви на Любовта.

Галилей²⁹ навремето се зае да установи дали светлината се разпространява мигновено или пътува във времето. Поради несъвършенството на методите, които Галилей е употребил за измерване на скоростта на светлината, той не можа да открие, че светлината се разпространява във времето, а заключи, че тя се разпространява мигновено, нещо, което знаем вече, че не е вярно.

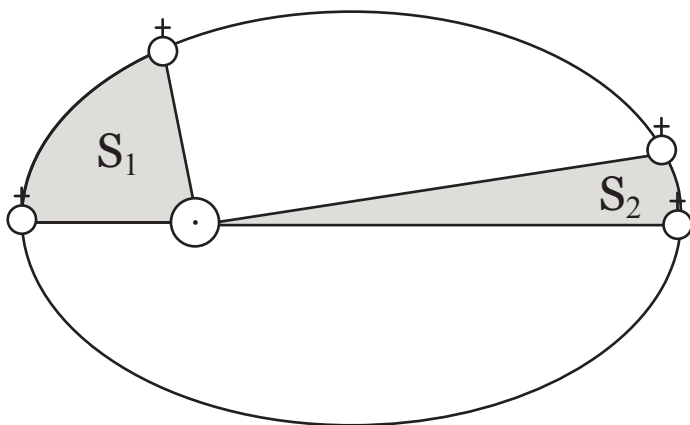
В миналия век шотландският професор по ботаника Браун³⁰, наблюдавайки под микроскоп капка вода, в която е поставил цветен прахец, видял, че прашинките бързо се движат. Отначало той помислил, че това движение се дължи на някакви външни причини – на неговото дишане, на някакво въздушно течение. Опитал отново, повтори стотици пъти, като се старал да изолира всички възможни външни фактори, които могат да бъдат причина за това движение. При всички изключителни мерки, които той е взел, прахецът в капката вода неизменно се е движел. Кой създаде, кой е причината за това движение? Нито професор Браун, нито пък някой от по-сетнешните учени са могли да обяснят онова странно движение в тази съпротивителна среда, каквато е водата. На това движение е дадено името Брауново движение.

Същото явление имаме, когато наблюдаваме пог микроскоп капка от разрежено с вода прясно мляко. Там виждаме малките маслени синкави кръгчета, които се движат? Кои ги тласка, кои ги движат? Навсякъде има движение.

От 1571 до 1630 година живя знаменитият математик, астроном и голям астролог Йохан Кеплер³¹. Той пръв за нашата астрономия установи три основни закона на небесната механика. Първи закон: планетите се движат около Слънцето по елипса, в един от фокусите на която се намира Слънцето. Защо се движат по елипси? Всички учени дотогава приемали, че планетите се движат по окръжности, така е логично да се приеме. Кеплер не е могъл да обясни това, пък и досега то не е обяснено. Кеплер в продължение на 5 години по 70 пъти е изчислявал орбитите на всяка планета и е получавал все това – те се движат по елипси. Но интересното е, че колкото силовите течения от една планета са по-съвършени, толкова нейната орбита е по-близка до окръжността. Това е особено важно за астрологичните изводи. Венера има орбита, най-близка до окръжността, затова има най-благоприятно въздействие, а Плутон има най-разтеглена, най-елиптична орбита, и оттам влиянието му е най-неблагоприятно.

Вторият закон на Кеплер е още по-интересен и още по-загълбочено ни разкрива голямата загадка на Битието както за движението, така и за взаимоотношенията между телата. Този закон гласи: за равни времена радиус-векторите описват равни плоскости. Радиус-вектор е отсечката, която свързва планетата и Слънцето. Това значи, че когато планетата е по-близо до Слънцето, тя се движи по-бързо. Ясно е, че планетата получава тогава ускорение³¹.

Кой създаде това ускорение? Очевидно е, че Слънцето, ще кажат някои, но как точно – не може да се определи.

Това, разбира се, не е обяснение. Основен закон в нашата механика е: всяко тяло, върху което не действа някаква сила, се намира в покой или в равномерно праволинейно движение. Установено е обаче, че всички тела, от най-малките до най-големите – галактиките, граматните звездни светове, всичко това се движи, и то нито праволинейно, нито равномерно. Явно е, че могъща сила създава това, което действа върху телата.

Учените казват, че това е всемирният закон на гравитацията. Но това е само един израз, който нито Нютон, който го е изказал, разбира, нито го разбира някой друг, който го употребява. Кометите пък, тези странни скитници по небето, със своите най-оригинални и странни прояви на движение и взаимоотношения помитат по най-безцеремонен начин много представи и теории, закономерности на учения свят по въпроса за движението и отношенията на телата. Те се движат по много разтеглена елипса и когато са далече от Слънцето, се движат бавно и имат сферична форма; доближат ли се до него, получават граматно ускорение, често пъти от 500–600 километра в

секунда, пуцат една опашка, а понякога две и три. Появилата се през 1774 г. комета е имала шест опашки. Всичко това и много още прояви на кометите показват какви странни сили и какви особени взаимоотношения се създават не само между Слънцето и тях, но и другаде в света на свръхголямото.

Взаимоотношението е могъщ лост и могъщ фактор на живота. То е основата на прогреса и регреса, като почнем от микросвета, където елементарните частици при взаимодействие създават всичко, и минем през растенията, където при взаимодействието на светлината и топлината, на почвата, водата и въздуха се създават вещества, които са условия за проява на по-висш живот. При животните взаимодействието създава също и емоционален живот. А при човека взаимодействието създава по-интензивен живот както на физическото тяло, така и на другите по-висши тела – емоционалното и менталното – т.е. умствената същина при човека.

Мъдреците казват, че всяко нещо е създадено, за да преработва нещо, а това се постига само чрез взаимоотношенията. Всеки, който се затвори и не влиза във взаимодействие, изостава, защото остава без сила, без импулси, а оттам губи възможността за еволюция. Мнозина предпочитат някак да са сами, не могат да понесат другите, искат да се затворят, да не общуват. Те не разбират, че това е най-лесният живот – живот на мързеливите. Казва се още от посветените, че светията е весел, разположен, общителен.

Учете се от всичко, а това може да стане само когато сме в един свят на взаимоотношения. И се привежда за пример от просветените астрономи, че Слънчевата система сега навлиза в по-благоприятни условия, отколкото е била.

И наистина, ако погледнем положението на Слънчевата система в нашата галактика, ние ще забележим, че Слънцето заедно със своите планети излиза вече от една среда на по-рядка звездна маса и навлиза вече в среда на по-гъсти рояци слънца – тези велики разумни светове. Оттук и възможността да има по-интензивно взаимодействие между Слънчевата система и онези могъщи, напреднали в своето развитие слънца.

Човек, потопен в една среда от професори, от възпитани, благородни хора, ще се намери в изключително благоприятни условия за своя прогрес. Историята е показала, че народи, които са се изолирали, като са се обграждали с непроницаеми стени, като са отричали обмяната и взаимоотношенията, са изоставали във всяко отношение. Този закон е валиден и за отделния човек.

На нашия небосвод има един много интересен факт на гигантско взаимоотношение. Когато го наблюдава, човек изтръпва от могъществото му и ясно разбира величието на взаимодействието.

Най-новата клонка на съвременната астрономия е радиоастрономията, която разполага вече с доста добра апаратура. Основното техническо пособие е така нареченият радиотелескоп. Той представлява едно идеално полирано метално параболично огледало, в центъра на което по посока на голямата ос се издига антена. От мировото пространство, към което е обърнато огледалото, пристигат сигнали, които се отразяват в огледалото и се събират във фокуса на параболичното огледало, където е антената, от която те се отправят в специални апарати за отчитане. Колкото огледалото е по-голямо, толкова то има по-големи възможности да отчита по-ясно и да долавя сигнали от по-далечни светове.

Така например в английската обсерватория *Джордж Бек* има радиотелескоп с диаметър на огледалото от 74 метра и антена от 10 метра, насочена към космичното пространство. Получените от дълбините на Космоса сигнали се отразяват от това огледало върху антената и данните им се обработват на сложни електронни уреди. Този телескоп, който е най-добрият, позволява на учените да прослушват сигнали от мегакосмоса, възникнали преди много милиони години. С неговата помощ може да се проникне в това необятно пространство на разстояние от един милиард светлинни години.

Това обаче не е предел. Сега в САЩ се строи такъв телескоп с диаметър на огледалото от 300 метра. Какво ли ще ни донесе той? С радиотелескопа в Англия, който е обследвал цялото небе, учените са се натъкнали на извънредно силни радиоимпулси, излизащи от съвездуето *Лебег*, такива импулси, които със своята сила нагвишават всичко, което се е долавяло досега. Насочените към това място оптични телескопи не показали нищо. Едва когато е бил насочен най-големият и най-съвършен засега оптически телескоп, разположен на планината *Палмар* в САЩ, е гадена поразителна картина – две галактики, влизали една в друга. Централните им области били силно огънати. Натрапва се мисълта, че те са възгнати с чудовищната сила от гравитационно взаимодействие, възникнало при челното допиране.

Сблъскването на отделните галактики не означава сблъскване на отделните звезди, разстоянията между които са от порядъка на стотици светлинни години. Звездите остават без изменение, но пътищата на техните движения се изкривяват. Сблъскването на газовете в прахообразните облаци изменя формата на галактиките,

като при това възниква температура от порядъка на 100 милиона градуса. Междузвездната субстанция, която учените приемат за прах и газ на взаимно проникващите се галактики, свети. Променят се магнитните полета, възникват мощни електрически явления, достигащи до Земята, и радиотелескопът ги улавя след стотици милиони светлинни години.

Учените се питат как е възможно да възникне това гигантско радиоизлъчване, тези могъщи силови полета, като се има предвид, че съзвездието Лебед се намира на разстояние от 270 милиона светлинни години. Откъде се взема тази огромна енергия на радиоизлъчване? Възниква смелото предположение, че в съзвездието Лебед са се сблъскали галактика с антигалактика – галактика с антивещество. Или пък галактиката е влязла в облак, състоящ се от античастици, от атоми на антивещество. Тогава много лесно може да се обясни това колосално количество отделена енергия.

Какво е антивеществото? През 1928 г. един от най-големите математици в първата половина на XX в., англичанинът Пол Дирак³³, с едно уравнение от квантовата механика доказва две неща: първо, че мисълта е сила, и второ, че освен вещество имаме и антивещество. Веществото и антивеществото по външен вид не се различават, разликата е само в обратния им силов строеж. При веществото атомите са съставени от централно ядро, наречено протон, което има положителен силов заряд, с електрони, които обикалят около протона с отрицателен силов заряд. При антивеществото енергиите в атома имат обратен строеж – централното ядро е с отрицателен заряд и обикалящите около него частици имат обратен, т.е. положителен заряд, които учените наричат мезони.

При антивеществото и веществото се създават могъщи сили на привличане и когато те се сблъскат, имаме т.нар. процес на аниhilация, при който материята на веществото и антивеществото се разпада на сила. Формулата на Айнщайн $E=MC^2$ ни показва, че веществото е съгъстена сила. Невъзможно е човек да си представи чудовищната сила, която ще се получи само от разпадането на 1 грам вещество и антивещество; камо ли на нещо повече, каквото е положението при двете галактики в съвездието Лебед, което е едни страничен и непонятен израз на взаимоотношения.

Ние ще трябва да разберем, че законите, които управляват микрокосмоса и макрокосмоса, са съвършено различни от тези на макрокосмоса – светът, който е достъпен за нашите пет сетива.

февруари 1990 г.

КЪМ МИРОВИЯ СИЛОВ ОКЕАН

На първи март 1600 г. Джордано Бруно, един от гениалните представители на епохата на Възраждането, прикован на клагата от инквизиторите заради „еретични“ според тях изказвания, със сетен глас им извика: „Навсякъде има живот, навсякъде има разум“.

За да имаме изява на живота, трябва да имаме сила. Източниците на сила са два. Единият е разпадането на веществото при необятния миров силов океан. Най-голямата новина, която донесоха изпратените от напредналите в техническо отношение космически спътници е, че ние и

Всички небесни тела сме потопени в един могъщ, необятен миров силов океан. От първия източник сила използват всички живи форми, които имаме на нашата планета – Земята. При това трябва да са налице казаните от гревните мъгреци четири условия – да има земя, вода, въздух и огън. Значи за да се прояви животът, тъй както ние го разбираме и го имаме около нас, трябва да има топлина, светлина, влага, въздух и почва. При съвкупността на тези елементи живата клетка може да функционира, да извлича сила, за да прояви своя живот. Не са ли налице поне едно от тези условия, животът е спънат.

Тези условия за изява на живота са крайно ограничаващи и са крайно необходими за неговите първични форми. Животът като изява на една висша разумност всякога се е стремил да създаде много по-съвършени форми, които да могат да съществуват и без тези условия. Така например откритите през тридесетте години на нашия век т.нар. елементарни частици, които носят със себе си непонятна за нашите представи гравитационна енергия и имат скорост, близка до тази на светлината, вземат тези две възможности, изразяващи чудовищна по своя размер сила, от необятния миров силов океан. Те могат да приемат сила от него благодарение на естеството на своята материална част, развита до непонятно за нас съвършенство. Следователно ще трябва да приемем, че материята в своята еволюция, в своето усъвършенстване при живите форми може да стигне дотам, че да няма нужда да преработва веществото, за да изтегли оттам сила, а направо да взема необходимия силов заряд за своята изява от този миров силов океан.

Учителя казва: „Колкото една планета е по-далеч от Слънцето, толкова на нея живеят по-разумни същества“.

Ние ще трябва да приемем по един безспорен начин, че планетите от слънчевото семейство не са се образували едновременно, а са изтичали последователно, като бавно, но сигурно в течение на много милиарди години са се отдалечавали от него, тъй както в едно семейство се раждат деца, които порастват и полека-лека се оттеглят от бащиния си дом. Принципът на Хермес³⁴ е: „Както на небето, така и на Земята“. Че наистина това е така, са установили видни астрономи: нашата Земя бавно, но сигурно се отдалечава от Слънцето. Ще трябва да приемем, че такова отдалечаване имат и другите планети. Такова отдалечаване се установява и за Луната от Земята.

Времето е могъщ фактор в процеса на еволюцията. Много време бавно, но сигурно организира, облагородява и усъвършенства. Най-галечната известна засега планета от слънчевото семейство е Плутон. Според това, което казахме, ние ще трябва да приемем, че той е първата най-стара планета от семейството, първата рожба на Слънцето. С течение на много, много милиарди години той бавно се е отдалечавал, за да стигне засега на едно разстояние от около 40 астрономически единици, което е около шест милиарда километра от Слънцето. В този тъй дълъг период от време животът е успял да създаде там форми, които могат да проявяват живота без тези условия, които ние приемаме като възможни за цяла на живота, защото астрономите са изчислили, че на Плутон, на неговата повърхнина има температура от минус 220 градуса. Известно е, че при такава температура само водородът и хелият могат да останат още във въздухообразно състояние. Всички останали елементи са в твърдо замръзнало състояние.

Установено е също, че ако имаме един наблюдател на Плутон, той ще може да види оттам Слънцето само като една звезда, по размер малко по-голяма, отколкото ние от Земята виждаме Юпитер. Естествено е да се приеме, че такава Слънце съвсем не е в състояние да даде условията за живот, каквито сега дава. Ясно е, че на тази тъй отдалечена планета четирите от всички пет условия за изява на живота, както ние го разбираме, не са налице. Съгласно казаното от Джордано Бруно и Учителя и там има живот. Тези живи форми, обитаващи планетата Плутон, са сигнали в своето развитие до усъвършенстване на веществото на своите тела до такава степен, в каквата е естеството на развитието на елементарните частици, които, както вече казахме, черпят сили за своята изява от мировия силов океан. По същия начин жителите на планетата Плутон черпят сили от него.

При възпитанието на своите ученици великите Учители всякога са се старали да ги приучават към по-голяма независимост от тези пет условия на живота, какъвто ние го познаваме. Оскъдността на тези условия всякога предизвиква в обикновения човек буря от негодувания, протести на групите мозъчни клетки, намиращи се в най-долния слой на главния мозък, създадени от разрушената планета Фаетон и от пръстените на планетата Сатурн. Това са клетките на негодуванието, на недоволството, които в своята изява възбуждат и съседните до тях групи мозъчни клетки на егоизма, омразата и презрението към всичко благородно и възвишено, като с това отнемат силите, отиващи към по-висшите мозъчни центрове в горната част на мозъка и парализират тяхната дейност. Тези висши центрове именно създават условията за усъвършенстването на веществото, с което е обле-

чен човекът. Да остане човек спокоен, без нарушено равновесие, непоклатим при оскъдност на условията на нашия живот или при липса на някои от тях, е голямо постижение за него.

Ние добре знаем, че ако имаме група хора, поставени при крайно благоприятни условия – уютна, добре наредена обстановка, приятна топлина, ведро атмосфера, богато наредена трапеза, приятна компания от хора, близки по манталитет, с лустросано възпитание – всичко това естествено ще предизвика у всеки човек едно силно изразено доволство и разположение. Естествено е да се приеме, че всеки може да бъде разположен, внимателен, отзивчив и да мисли, че тези хора са просто ангели. Хората не трябва да се преценяват при такива условия. Доволството и приятната обхода, създадени от добрите условия, умело прикриват кобрите в човешкия двойник. Там сеги нещастията на съвременните хора, когато преживяват тежки разочарования от постъпките на другите и от техния облик. Ако същите тези хора са поставени при лошите, оскъдни и въобще неблагоприятни условия, те ще се проявят по съвсем друг начин, ще се проявят в една крайно неблагоприятна, лоша изява. А нали са същите тези хора?

Хората се опитват при лошите условия. Затова Учителя много пъти ни е поставял при оскъдни и неблагоприятни условия, за да опита и разбере онова, което се крие в най-дълбоките гънки на нашия двойник.

В продължение на седем годни през летните месеци от 1922 до 1928 г. включително Учителя редовно ни извеждаше на връх Мусала, като бивакувахме по 7-8 дена около езерата, където сега се намира хижата. Времето само през 1922 г. бе приятно, слънчево, топло; в останалите години имаме мъгла, дъжд, хладен вятър, а нерядко и сняг. При едно

такова изкачване на връщане още от самия връх заваля хладен гъжг. По това време още нямаше специални екипировки, поне за нас, хора с крайно ограничени материални възможности, и ние ходехме на Рила едва ли не с грехите и обувката, с които се движехме из града. Затова всички се измокрихме, а хижа долу нямаше още. Слизяхме, наредени в гълга върволица един зад друг, като зърната на гълга броница. Видях Учителя, който вървеше най-отзад, постепенно да преминава напред покрай всеки един от нас, явно за да проучи изцяло как той реагира на тези неблагоприятни условия. Мнозина отпаднаха и повече не се видяха на нашите изкачвания.

Когато висшите центрове, разположени в най-горния пласт на мозъка, са добре развити, организирани, облагородени и подхранвани добре, те не позволяват на долните мозъчни групи клетки да се изявяват и с това бавно, но сигурно атрофират.

Едно същество трябва да черпи сили от необятния миров силов океан, където няма капризи, промени и каквито и да било условности; или както казват още за него гревните мъдреци, той е вечен, неизменен и необятен. Това е висша цел на всяко същество, цел в еволюцията на човека.

август 1979 г.

БОГАТСТВОТА НА ЗВЕЗДНИЯ МИР

Тиха лятна, звездна нощ. Колко приятно е да се гледат изгриво намигащите светила на небесния свог! Това може да каже само онзи, който ги е наблюдавал. Те откъсват човека от гребното банално ежедневиe и тласкат мисълта му към един нов, светъл, изпълен с живот и радост мир.

Целият този звезден мир над нас е едно необятно грамадно общество от светила, които, събрани наедно, образуват една отделна звездна единица, наречена галактика. Нашата галактика има формата на грамаден кръгъл хляб с размер в диаметър от 100 000 и дебелина от 10 000 светлинни години. Светлината за една секунда изминава 300 000 километра, а колко километра ще измине за 100 000 години? Толкова необятно и грамадно е това общество от звезди и слънца, в което нашето Слънце със своето семейство от планети и спътници е само един скромен член.

В това общество на първо място са светещите звезди, които ние виждаме. Те са слънца като нашето Слънце. Изключваме планетите от нашата Слънчева система, които също виждаме. Някои от звездите са много, много по-големи от нашето Слънце, други са като него, а трети са по-малки.

Изчислено е, че с обикновени очи се виждат около 6 000 слънца, а с най-големите засега телескопи се виждат много, много милиарди. Всички слънца от това звездно общество се движат около един рояк слънца, въртят се около един център, намиращ се в съзвездието Стрелец, където

се намира и централното, най-важното слънце от това общество. Нашето Слънце също се върти около него със скорост от 250 километра в секунда; значи приблизително с 10 пъти по-голяма скорост, отколкото Земята лети около Слънцето в мировото пространство. Има слънца, които се движат около този център с много по-голяма скорост, има и такива, които се движат с 1 000 километра и повече в секунда. Нашето Слънце се намира на разстояние от около 30 000 светлинни години от този най-велик център на звездното общество.

Когато вдигнем глава и погледнем този звезден мир, ние ще видим освен многото звезди, още и една бяла ивица, която наричаме Млечен път. Това не е нищо друго освен грамаден брой слънца, които се намират в плоскостта на галактиката, където е и нашето Слънце със своето семейство, и перспективно виждаме грамадния брой слънца, намиращи се в тази плоскост, като че ли забити в един светъл пояс.

Заедно с нашето Слънце, хваната за него, пътува и Земята – мъничка, безкрайно малка пращинка в този необятен мир! А на нея – о, да! – човекът, това горделиво, неблагоприятно същество, имащо претенциите да е над всичко, да е господар на Вселената и всичко да бъде по неговата воля! Чудно, гледайки и знаейки нещичко за този необятен мир, човекът не е способен да отпрати поне един поглед на смирение пред тази величавост, а също и дума на благодарност към онези, които са създали това велико общество и са му дали привилегията да бъде нещичко, да е част от него.

Какво всъщност представляват тези трепкащи звездици и тези слънца? Този въпрос е занимавал хората още от най-дълбока древност. Древните звездобройци са дали едно много правилно и пълно със смирение определение за тях: „Звездите – това са очите на ангелите“.

Учените астрономи от по-ново време също са гали своето определение. В литературата от най-ново време под думата *звезда* ще трябва да се разбира „самосветещо небесно тяло, състоящо се от пренагорещени газове“, такава, за каквото се приема и Слънцето. Защото е прието по един безспорен начин, че тези звезди (като изключим нашите планети), са също слънца, а нашето Слънце е също една звезда. Че слънцата са самосветещи небесни тела, това е установено по най-категоричен начин. Те отделят светлина и топлина.

За нас, хората на Земята, до откриването на атомната ера топлината и светлината бяха свързани с горенето, което всеки момент става пред нас в по-силна или по-слаба форма. При горенето, което се определя като бурно протичаща химическа реакция между отделни елементи и има наистина отделяне на топлина и светлина, има и изгаряне, промяна на самите вещества, влезли във взаимоотношение помежду си. При слънцата светлината и топлината в някои случаи не са продукт на едно такова горене, на един такъв процес, защото промяна в тях и изгаряне не се забелязва. Освен това доказано е по един безспорен начин, че животът на нашата Земя, какъвто има от милиарди години, в никакъв случай не би могъл да съществува, ако ги няхахме живителните лъчи на Слънцето – приблизително в този вид, който и днес имаме. За толкова години ако Слънцето би давало топлина и светлина по този начин, то би изгоряло отдавна. Следователно топлината и светлината на Слънцето са продукт на други процеси.

След откриването на атомната ера човешкият род разбра, че светлина и топлина може да има и без да има изгаряне. Изследванията на строежа на веществото и по-специално процесите, които стават в атома, устано-

вяват, че електроните, които обикалят около централното ядро на атома, са наредени в своята вихрена обиколка в концентрични сфери. И когато един електрон по ред причини получи или изгуби сила, той минава от едно сферично поле в друго. При това преминаване се отделя светлина и топлина. Тук вече има един друг начин за получаване на светлина и топлина без изгаряне. А дали няма и други начини, и други източници на топлина и светлина?

Твърдението пък на съвременните астрономи, че слънцата са някакви тела от много нагорещени газове, е съвсем наивно. Слънцата освен топлина и светлина отделят и нещо друго, което ние обобщаваме с понятието *живот*. А животът е нещо велико, нещо много сложно и непонятно за нас. И едно тяло, което е топка от газове, съвсем не ще бъде в състояние да даде това чудно нещо, наречено *живот*. Защото какво са газовете – едно безпорядъчно състояние на веществото, при което отделните молекули са почти без връзка, без отношения помежду си, и тази връзка постоянно се разхлабва, разсейва се, докато се изгуби и от газа останат само отделните невидими за нас молекули, а може би и те се разкъсват. Газът е едно примитивно състояние на веществото, защото в него няма сили.

Животът е една организация от най-висш порядък, плод на могъщи и разумни сили. Той не може да бъде прогукт на безсилието, на безредието.

Учените от XVIII в. дадоха най-приемливата, най-вярна, почиваща на фактите представа за слънцата от небесния мир. В това направление пръв през 1774 г. се е изказал видният астроном Уилсън³⁵, а малко по-късно, през 1795 г., и английският астроном Уилям Хершел, който е дал своя голям принос в астрономията – направил е най-големия за онова време телескоп, с който между многото открития

през 1781 г. е открил и планетата Уран. Тези двама гениални хора със зрял и реалистичен поглед за нещата казват за Слънцето нещо, което важи и за всички звезди-слънца по небесната сфера: „Слънцето е съставено от централно кълбо, което е студено твърдо тяло, каквото е и нашата Земя“. „Това централно кълбо е населено – предпазливо допълват те – по всяка вероятност с разумни същества.“ Наг това централно кълбо – продължават по-нататък – се намират два слоя от непознато за нас състояние на веществото, което те уподобяват на нещо като облаци. Единиият, външният слой, е много светъл и горещ, а вътрешният е хладен. Петната по слънчевия диск, които виждаме понякога гаже с просто око при изгрев или залез на Слънцето, а генем – с опушено стъкло, не са нищо друго освен дълбоки кладенци във формата на фунии в тези два слоя. Учителя казва, че това са „коридори“, през които можем да видим тъмната повърхнина, която всъщност, както ще разберем по-нататък, не е тъмна, а е твърдата повърхнина на централното кълбо. Всички изследвания, които са направени върху тези петна, напълно потвърждават казаното от тези големи хора на науката за звездния мир.

Когато едно почти кръгло петно се намира в центъра на слънчевия диск, върху това петно се вижда най-напред едно тъмно ядро, което заема централно място. Около него има полусянка – един малко по-слабо светещ от диска обръч. Когато петното вследствие въртенето на яркия горен слой се приближи към края на диска, то добива съответно елипсовидна форма. Ядрото и полусянката стават вече по-тесни, докато ядрото се загуби, а полусянката продължава да се стеснява. Това показва, че наистина има дълбочина, че тъмното ядро не е на повърхността на яркия диск, а се намира дълбоко под него.

Причините за появата на тези отвори не са известни. Те се появяват на групи, най-често на двойки. Изследванията върху тези петна показват, че самите ядра не са тъмни. Те са светли и имат само от 10 до 20 пъти по-слаба светлина от тази на самия диск. Светят със светлина, 500 пъти по-силна, отколкото е светлината на яркия пълен лунен диск, което се равнява на светлината, която имаме при ясен слънчев ден след гръжд. Но поради контраста между яркия слънчев диск и тяхната светлина за нас, гледани с просто око, те изглеждат като тъмни. Светлината, която самите ядра на петната имат, особено добре проличава, когато Меркурий и Венера при пълен съвпаг преминават през диска на Слънцето. Тези планети тогава се виждат като съвършено черни кръгчета, движещи се по слънчевия диск.

Ясно е, че централното ядро на Слънцето е светло, осветено със светлина, за която Учителя казва: „Светлината, която имате тук, на Земята, е само сянка на истинската светлина. Истинската светлина е мека, приятна“. Когато той казваше тези думи, се чувстваше бедността на нашия език от думи, с които би могъл да изрази изключителната красота и качества на светлината, с която е осветено централното кълбо, истинското Слънце.

По-нататъшните изследвания върху петната, върху тези отвори в слънчевата обвивка показват, че самите ядра на петната излъчват извънредно силни течения, силови вълни, които определяме под общото наименование „електромагнитни“. Какво точно трябва да се разбира под това понятие и какво точно се крие зад тази дума, е трудно да се каже. Тези силови течения не са тъй прости, както обикновено искат да ги представят. Тези излъчвания съвсем не са еднородни и определими с едно понятие,

защото при по-голям брой на тези петна животът на Земята протича по-интензивно. Освен това тези петна излъчват много по-бурна, много по-голяма сила космични вълни, които са елементарни частици от непознато за нас състояние на веществото с най-различен размер, маса, свойства и сила на проникване, някои от които минават и през цялата Земя. Те са от изключително значение за живота на Земята.

Има една приблизителна периодичност за появата на максимален брой петна по слънчевия диск. Това са периодите от 11, 80 и 400 години. Когато протича периодът на по-обилни петна, тогава има и едно много голямо безпокойство, вълнение в най-горния слой на слънчевия диск. Появяват се огромни светещи езици като гигантски пламъци, които учените наричат протуберанси. Те много ясно се забелязват и с обикновени очи при пълно слънчево затъмнение, гледано с опушено стъкло. Средната им височина е около 20 000 км. Наблюдавани са обаче и пламъци, които имат височина от 500 000 и 700 000 км. Наблюдаваният от 10 май 1946 г. пламък на 4 юни е достигнал височина от 1 700 000 км. Скоростта, с която този пламък се е издигал в мировото пространство, е била от 300 000 км в секунда. Колко пъти Земята би се вместила в този пламък, като се има предвид, че диаметърът ѝ е само 12 756 км?

Много тясна е връзката между появата на петната и тези гигантски светещи езици. Петната по своя размер са също грамадни отвори, проходи, „коридори“ в яркия диск. Техният размер варира от 800 до 100 000 и повече километра в диаметър, а заедно със самата фуния достигат до 200 000 км в диаметър. Земята в едно такова петно би била само едно скромно кръгче. Когато едно петно надмине 40 000 км в диаметър, то може вече да се види и с просто око.

От всичко това цялата тази изключително грамадна и сложна дейност на Слънцето ще трябва да се приеме по един безспорен начин, че е плод на извънредно сложното устройство на Слънцето и на слънцата въобще, които са с една непозната за нас по своята активност дейност, носеща творчество и живот. Това може да бъде само плод на същества с изключителни знания и разумност, населяващи вътрешното ядро на Слънцето, тъй както са и предполагали и споменатите двамата видни астрономи, още повече, че тази активност идва предимно от петната, от отворите към това централно ядро.

За това разумно общество на Слънцето са говорили всички велики Учители на човешкия род. Но това общество не се състои само от членове с голяма мъдрост и знания. Членовете на това общество имат и нещо друго, нещо велико, което ние наричаме Любов. Те се грижат за нас, за нашата Земя, за всички планети и за съществата на тях, с много по-голяма любов, отколкото майката се грижи за своите деца. Това виждаме най-добре, когато някой от тях дойде на Земята. Без тяхната колективна дейност животът не само на Земята, но и на другите планети е немислим. Без тази дейност не само в човека, в животните, в растенията, но и в минералния свят би настъпнал покой. „Защото и в минералния свят – казва Учителя – има живот, но животът там е много бавен.“

Такива центрове на изключително висока дейност, плод на непонятна за нас по своята висота култура, са всички трепкащи звездици в ясната нощ. Затова е така приятно да ги гледа човек, защото той подсъзнателно гласява нещичко от ангелския им поглед. Да, те са очите на ангелите – прави са древните звездобројци.

Звездите, тези многобройни слънца, астрономите сега по цвят ги делят на три големи дяла: червени, жълти, каквото е и нашето Слънце, и бели – тези с най-ярка светлина. Всички имат околоосово гвижение, като при белите то е най-интензивно. По размер звездите също са най-различни. Има гиганти, които са със смайващи размери. Така например VV от съзвездието Цефей има диаметър, 1 200 пъти по-голям от този на нашето Слънце. С други думи, ако на една права линия наредим едно до друго 1 200 слънца като нашето, ще получим диаметъра на този гигант. Като се има предвид, че диаметърът на нашето Слънце е около 1 390 000 км, колко ще бъде неговият диаметър? Звездата Сигма (σ) от съзвездието Колар има диаметър, 2 000 пъти по-голям от този на нашето светило. Това ще рече, че ако това слънце се намира на мястото на нашето, то всички планети до Сатурн включително ще могат свободно да влязат със своите орбити в него.

Грамадни са и звездите Антарес – с диаметър 428 пъти по-голям от слънчевия, Алфа (α) от съзвездието Херкулес – 401 пъти по-голяма, Бетелгейзе – 296. Интересно е, че това слънце пулсира, мени своя диаметър. Още – Мира Цети от съзвездието Кит – със 150 пъти по-голяма, звездата Бета β (Шеат) от съзвездието Пегас – 140 пъти, Алдебаран – с 39 пъти по-голям от диаметъра на Слънцето³⁶.

Има обаче слънца, които по размер са колкото планетите от слънчевото семейство като Нептун и Уран, а има и такива, които са по-малки и от нашата Земя. Измерено е и такава слънце, чийто диаметър е $\frac{1}{4}$ от диаметъра на нашата Земя. Но чудното и непонятното за астрономите е, че тези малки слънца имат чудовищно грамадна притегателна сила, което учените обясняват с изключително голямата плътност на веществото, от което те

са направени. Те изчисляват, че вещество от тях в размер на кибритена кутийка ще тежи най-малко 1 000 килограма. Къде отиде газообразното състояние на слънцата? Много от тези малки слънца се въртят около други, по-големи, тъй както и нашите планети се въртят около Слънцето. Има не само малки, но и големи слънца, които се въртят около друго слънце. А има и такива, които се въртят едно около друго с някакъв междинен център на тежестта.

Установено е по безспорен начин, че звездите и слънцата имат и тъмни спътници, такива, каквито има и нашето Слънце. Това се потвърждава и от т.нар. променливи звезди – звезди, които периодично менят блясъка си. Те имат грамадни по размер тъмни спътници, които в своята обиколка идват периодически между нас и самата звезда, с което намаляват нейния блясък, за да се усили той, когато спътниците преминават.

Такъв спътник е например Луната по отношение на нашата Земя. Луната по отношение на размера на Земята е спътник гигант. В това съотношение тя е най-големият спътник в Слънчевата система. Вярно е, че Юпитер, Сатурн и Нептун имат по-големи спътници. Но докато диаметърът на Луната е само 4 пъти по-малък от този на Земята, то диаметърът на най-големия спътник на Юпитер – Калисто – е около 28 пъти по-малък от този на самата планета. Диаметърът на Титан – най-големият спътник на Сатурн – е също около 28 пъти по-малък от планетата. Тритон – най-големият спътник на Нептун – има 8 пъти по-малък диаметър.

По-задълбоченото разглеждане на естеството на звездите ще ни даде основание да приемем, че те са плод на една гълга еволюция на веществото, стигнало дотам, че да имат и някакво ново, непознато за нас лъчисто състояние.

В този път на еволюция и нашите планети – спътниците на Слънцето, някога ще станат самосветещи тела – слънца, каквито имат много други от звездите слънца в небесната сфера. Още повече, че малките слънца, т.нар. звезди джуджета, са по-многобройни от големите и най-вече от гигантите, и че в разпределението на звездите по място има някакъв порядък, те не са хаотично разхвърляни, както ни се вижда.

Внимателните наблюдения, които се правят върху звездния мир, ще ни доведат също до извода, че небесните тела имат свой живот, живот на еволюция, тъй както и всяко живо същество. Това особено ярко се подчертава в т.нар. нови и свръхнови звезди, които се наблюдават на звездния небосвод. Какво представляват те?

Понякога в дадена точка на небето, където не че не е имало, а не сме могли да забележим звездица или пък на това място се вижда слаба звезда, изведнъж почва бързо да се разраства ярка звезда. Често пъти само за едно-две генонощия блясъкът ѝ нараства извънредно много. Достигайки своя най-голям блясък, той се загържа такъв за няколко дни. Блясъкът на тази звезда често пъти нараства до 50 000 пъти повече от блясъка на първоначалната малка звездица, след което той почва да отслабва и стига до първоначалното положение или става по-малък.

Такъв много интересен случай е наблюдаван в съзвездието Орел през 1918 г. Една много слаба звездица от това съзвездие, която не се е виждала с просто око, на 7 юни едва се е забелязвала без телескоп, на 8 юни тя вече се вижда като ярка звезда. На 9 юни се наблюдава като най-светла звезда на нощното ясно небе – блясъкът ѝ е по-силен от този на Сириус. Този блясък траял само няколко часа и е станал 70 000 пъти по-силен, отколкото е бил само три дена по-рано.

Още на следната нощ блясъкът ѝ бързо отслабва и в края на годината тя отново става невидима за нашия поглед. Чак през 1925 г. звездата достига своя първоначален блясък и размер, видима само със силни телескопи. Тази малка звездичка се е разширявала с една стихийна скорост от 1 000 километра в секунда. При този бурен процес е изследвано, че това слънце е имало извънредно силни излъчвания от най-различно естество, които ние определяме с общото понятие *радиовълни*, а също имало и необикновено силно излъчване на космически елементарни частици.

Безспорно е, че тези излъчвания са носители на живота. Става едно усъвършенстване на веществото до краен предел, при което то се разпръсква в пространството, за да се даде възможност от тъй нареченото нищо да се създаде нещо. Да се създадат нови светове, началото на нови светове, защото често на мястото на тези тъй бързо нараснали звезди се наблюдават светли мъглявини, граматни по размер. Тези свръхнови звезди често пъти имат блясък, до 100 милиона пъти по-силен от блясъка на нашето Слънце, и излъчват за няколко месеца толкова енергия, колкото Слънцето излъчва за много милиони години. В този случай няма ли едно превръщане на енергията във вещество? „Веществото е съгъстена енергия“ – казва един гений на XX в., след като на това място има открита вече мъглявина, начален стадий на веществото. Каква могъща дейност на висши разумни същества!

Вярно е, че такива явления рядко се наблюдават. Големият астроном Тихо Брахе през 1572 г. е наблюдавал такова явление в съзвездието Касиопея. Една малка незабележима звездичка от това съзвездие почва стихийно да нараства, като при своя максимален блясък надминава блясъка на Венера и стига до такава сила, до такава яркост, че можела да се наблюдава и денем.

През 1664 г. великият астроном Кеплер, бащата на небесната механика, също е наблюдавал такова явление. Една незначителна звезда почва бързо да нараства и по блясък надминава блясъка на Юпитер. Фотографските снимки, направени в наше време в обсерваторията Mount Wilson показват, че на мястото на тази звезда сега има мъглявина, която съвсем очевидно произхожда от звездата. Така заключават астрономите, които са направили снимките.

Интересното е, че освен тези ярки мъглявини в мировото пространство и тук има тъмни антиподи, които не се виждат, но се констатира по това, че там, където са те, има поглъщане на светлината, която звездите изпращат. Не са ли те продукт на т.нар. тъмни слънца, за които Учителя говори – светове на покой, светове без движение, без живот.

Има едно единство в законите на Вселената, има общи основни закони, които са валидни както за най-простичките гледани от нас явления, така и за най-сложните и отдалечените от нас. Така например не е ясно по какви точно причини и кога влагата във въздуха се превръща в облаци и оттам – във водни капки, сняг и град. Действат, разбира се, някакви сили, но какви са те, точно откъде идват и как работят, това съвсем не е ясно.

Над Червено море има много влага. Както казват, грехите на пътниците, които пътуват с параход там, се намокрят от тази влага, но въпреки това там гъжг не вали. Защо тези сили на съгъстяване точно там не се проявяват, къде са те? Какво кара също гаден разтвор, например от сол или захар, във вода да кристализира, да се образуват там правилни многостени, твърди телца, които ние наричаме кристали. Разбира се, и тук действат някакви сили, но какви са те, откъде се вземат и защо действат само при

някои случаи, особено ако някакво малко кристалче попадне в разтвора? Сигурно е, че такива съвършено невидими кристалчета – светове на порядък, светове на сили и закони – попадат в разтвора, активизират го и създават този процес на кристализация.

Имаме атома – едно много сложно построение на веществото. Съвсем не трябва да се приеме, че той е начален стадий на веществото, нито пък краен. По какъв начин, как и какви сили са събрали елементарните частици, които го образуват в едно цяло, какви са и откъде се вземат те? Същите тези сили действат и в мировото пространство, като по същите пътища създават и небесните тела – сили разумни, сили със строги и определени закони.

Членовете на небесната сфера, явленията, които стават там, съвсем не са плод на някаква случайност, станала някога, както казват отделни учени. А какво значи случайност, знае ли някой да каже? Нито пък те са плод на катастрофи и сблъсквания. Събитията, както са ставали някога, стават и сега и ще стават и в бъдеще.

Още един интересен случай. През 1764 г. е открита интересна мъглявина, която се е разширявала с чудовищна скорост от 1 300 км в секунда. Въз основа на размерите, които сега тя има при това разширение, се установява, че тя се е зародила преди около 800–900 години. Добросъвестен учен е изследвал това въз основа на стари документи, дадени от китайски и японски астрономи, в които е записано, че точно на това място през 1054 г. са наблюдавали много ярка звезда с блясъка, който има Юпитер. Очевидно е, че това е била свръхнова звезда, от която е произлязла тази мъглявина. Разсейва се един високо, много високо организиран свят, за да сложи и даде началото на много други светове.

Човече, колко малко знаеш и можеш! Смири се и с благо-
гарност учи от безкрайната книга на Бога, за да станеш и
ти велик, за да бъдеш и ти едно слънце!

март 1970 г.

СИЛАТА

Има понятия, които много често употребяваме, без да ги разбираме и без да знаем техния дълбок смисъл. Тако-
ва едно понятие е и силата. Ние не знаем какво нещо е тя.
Това е казано от един гений на Франция – Анри Поанкаре³⁷,
който казва, че най-голямата спънка за учените е, че те не
знаят какво нещо е силата.

Ние, хората, пък и всяко живо същество на нашата
планета, търсим силата с всички възможни средства, за-
щото тя ни дава възможността животът да се изявява
така, както той е даден тук, на Земята; да имаме възмож-
ността да дадем израз на творчеството и с това да се при-
общим като клетка към необятния миров силов океан, да
се разбира и схваща животът във все по-голямата му пъл-
нота, разнообразие и съвършенство. Но навсякъде около
нас силата е здраво затворена. И разумната природа – бра-
тята от Слънцето, а впоследствие и ние, пък и всяко живо
същество, правят колосални усилия за възможността за
по-доброто разкъсване на затворите, в които силата е за-
творена.

Какви са усилията на Слънцето? През тридесетте
години на нашия век се откриха т.нар. елементарни час-
тици. Това са силови ядра, които изтичат от Слънцето в

една плътна маса, движат се със скорост, близка до тази на светлината - от 200 до 250 км в секунда, и носят със себе си непонятна за нашите представи по своето могъщество сила. Те са най-различни по строеж, сила и възможност за проникване навсякъде и във всичко и имат и други изяви, за които ще учим за в бъдеще.

Досега са открити около 200 вида, но добре се разбира, че това не е всичко. Учените се постараха да ги класифицират, както това направи гениалният Дмитрий Менделеев с химическите елементи. Но тези силови ядра не се поддадоха на такава или на някоя друга класификация. Всички те имат за задачата да облагородяват атомите на въздуха, на водата и на другите вещества, когато се сблъскват с тях егостично затворените атоми, където е затворена силата. Едни от тях с тази задача остават още във въздуха, други - при водата, трети - в почвата. Затова е необходимо почвата да се разработва добре, за да може тези силови ядра да проникват по-лесно и по-пълно, за да могат да я облагородяват.

Има от тях и такива, т.нар. неутрино, които съвсем свободно минават през цялата Земя и всяко друго небесно образувание. Те имат задачата да облагородяват нашата Земя - нейното вещество и строежа ѝ, а също са способни да ни дават информация за вътрешността на Земята. В това направление учените търсят различни възможности. Облагородената почва, водата и въздухът се приемат от растенията, после от животните, за да продължи това облагородяване на веществото, като се прави голяма крачка напред във възможността за изтръгване на силата от затворите.

Човекът, пък и всяко живо същество, има много сложно устройство за изтръгване на силата, след като е полу-

чена храната (състояние на веществото, което ние определяме като храна). Ние, хората, след като я приемем, нямаме представа от онези сложни процеси, които стават в нашия организъм – стомах, черва, жлези, кръв, кръвоносни съдове, докато от приетата храна се изтръгне силата. Въпреки целия този сложен и дълъг път, демоничният покой успява все пак да се вмъкне в организма ни, да се настани полека-лека в мускулните влакна и кръвоносните съдове и с това се притъпява тяхната еластичност, като идва онова състояние, което наричаме старост.

След като се откриха тези силови ядра, с право се загаде въпросът откъде те вземат сила както за скоростта, така и тази, която носят със себе си. Дотогава се приемаше, че сила може да има само от разпадане на веществото. Това трябваше да се приеме, че Слънцето, което изпраща тези силови ядра, трябва по изчисления за три милиарда години да се свърши. Ние имаме безспорни доказателства, че Слънцето и преди три милиарда години е било по всяка вероятност същото. Тогава един от най-гениалните хора през първата половина на XX в., физикът и математикът, италианецът Енрико Ферми, изнесе, че в света има необятен миров силов океан, в който всичко е потопено и от който всичко взема сила, за да съществува и да се проявява. Тези елементарни частици вземат именно от него сила. От този силов океан вземат сили всички небесни образувания и всички същества, които ги населяват. От него взема сила и човекът, също и всички живи същества на Земята. Силата, която вземат те от храната по естество и по качество не може да заговори потребностите им, затова те вземат сила и от този силов океан.

Кога и как става това? Човекът прекарва една трета от денонощието в сън. Каква е задачата на този сън, защо

спи човек? По време на сън човекът, а също и всяко живо същество, защото всички спят, приемат сила от този океан. Двойникът на човека – звездното му тяло, се отделя от него и освободено от всяка друга дейност, приема сила от този океан. Че наистина се приема сила по време на спане, се показва от това, че ако човек не спи десет денонощия, той престава да живее – умира. Явно е, че по време на сън човекът и всяко живо същество приемат сила, която е от съвсем друг род; сила, която разпадането на веществото – храната, не може да ни даде. За да може човек по-добре и по-обилно да приема сила от този океан, то той трябва да си ляга успокоен, без каквито и да било тревоги. Затова древните мъдреци са препоръчвали преди да легне да спи, човек да си потопи и умие краката в гореща вода, което внася едно успокоение във физическото тяло, и след това да си прочете молитва, която успокоява психиката му.

От този силов океан приемат сила и всички небесни образувания. Но при тях приемането на сила не е еднакво, тъй както и при човека, и при всички живи същества. Възможността да се приема сила в различно количество се определя от съвършенството, от по-добрата организация и облагороденост както на небесното образувание, така и при живите организми, и при човека. Колкото имаме по-голяма организация и облагороденост, толкова възможността за приемане на сила от този океан е по-голяма. Това ясно ни показва т.нар. Брауново движение³⁸, за естеството на което все още учените са в недоумение. Ако в една капка вода, поставена върху стъклъце, което се наблюдава под микроскоп, сложим цветен пращец от цъфнало цвете, а отгоре – покривното стъклъце, и така приготвеният препарат поставим под микроскоп, ще видим, че зрънцата на пращеца въпреки съпротивлението, което водата оказ-

ва, се движат. Ако пък изстържем от един камък прах и от него направим същия препарат и го поставим под микроскопа, прашинките от камъка няма да се движат. Съвсем ясно е, че по-съвършеното естество на цветния прахец приема сила от силовия океан и прашинките се движат.

Ние приемаме, че всяка звезда-слънце е израз на високо организиран свят. Оттам и силовите течения, които изтичат от тях, носят по-голяма благодат. Но и тук имаме градация – степенуване, което се определя от възможността за приемане на сила. Тази възможност се изразява в три качества на небесните образувания: цвят, температура на тяхната повърхнина и скорост, с която се движат.

Червеният цвят на слънцата, каквито са цветовете на слънцето Алдебаран в зодиакалното съзвездие Бик и на Антарес в съзвездие Скорпион, определя по-слабото съвършенство, по-слабата еволюция, до която те са стигнали. Това ние разбираме от тяхното влияние, от силовите течения, които изхождат от тях. Макар и с висок ранг, те не са толкова съвършени, за да създадат висококачествени подтици на индивида, към когото имат отношение. При тези слънца температурата е по-слаба, тя е около 3 000 градуса на повърхността, и скоростта, с която се движат, е също по-слаба от тази на другите слънца. Те имат скорост около 150 км в секунда.

Следващите по своето съвършенство слънца са тези с жълтия цвят, каквото е и нашето Слънце. То има температура на своята повърхнина от 6 000 градуса и се движи около центъра на галактиката със скорост 250 км в секунда. Този рог слънца, каквито имаме в съзвездията Везни и Близнаци, излъчват силови течения, които са със значително по-висока степен на своето влияние. Те имат отно-

шение към мисълта, разума, към загълбоченото търсене на Истината, към стремежа на човека да мисли и разсъждава.

Идваме до белите слънца, каквото е и най-ярката звезда в съзвездието Лъв, наречена Регулус от Саабей и от древните звездобройци, което ще рече *цар*. Тези звездобройци са разбирали високата степен на влияние, което слънцата имат възможност да дават на човека, с когото имат отношение. Тук става въпрос за възможността човек да влиза в контакт с икейния свят, за да може да взема правилни насоки и решения, когато трябва да предприема нещо; с други думи – добре да управлява. Това слънце има много по-висока температура от нашето и се движи с много по-голяма скорост. Всичко това говори за големите му възможности да приема сила от мировия океан, което е израз на голямото съвършенство на неговото вещество.

И най-после са сините слънца, каквото имаме в зодиакалното съзвездие Дева, наречено Спика, и едно от слънцата в съзвездие Везни. Тези слънца със своите силови течения имат отношение към висшата разумност, към новите най-висши икеи и Истината. Те имат още по-висока температура от белите слънца и се движат също с по-голяма скорост.

Дотук не спира съвършенството на небесните образувания. Имаме и такива звезди, които смайват със своите качества.

Ние, хората, бавно, но сигурно отиваме в своя еволюционен път към възможността все повече и повече да вземаме сили за живота ни и за всички наши нужди от този миров океан, като постепенно намаляваме необходимостта да вземаме сили от веществото. За вземане на сили от този миров силов океан могъщ лост е и нашата мисъл. Мисълта ни дава възможността за непознати

засега постижения във всички области, към които ще се насочим. Че наистина е така, показва през 1928 г. един от най-големите математици в първата половина на XX в., англичанинът Пол Дирак. С едно уравнение от квантовата механика той доказва, че мисълта е сила. За това уравнение той получи Нобелова награда.

Демоничната природа на затвореността не спира да се опитва да прониква навсякъде. Тя намира място да заседне и в звездното тяло на човека, което се изразява в егоизма. Затова организирането и облагородяването на мисълта е задача на всеки човек.

6 август 1987 г.

АКТИВНОСТТА НА ЖИВОТА

Една от най-употребяваните гуми между хората е *време*. Какво нещо е времето? На този въпрос учените са дали следната дефиниция, следното определение: „Времето е интервал между две събития“. Следователно за да имаме време, трябва да имаме събития.

Времето между хората се приема като голяма ценност. Затова те често казват: „Времето е пари“. Кое време е ценно? Ценно е това, което може да създаде полезни и качествени събития. Оттук ще трябва да приемем, че колкото повече събития имаме, колкото интервалите между тези събития са по-малки, толкова времето по-интензивно тече, толкова и животът е по-богат със своя принос, по-активно се извършва. Смишълът на човешкото съществуване е човек да има колкото се може по-динами-

чен, активен живот, защото животът в своето течение носи на хората големи ценности от знания, мъдрости и ус-тои за преодоляване на пристъпите на тъмната природа, което е и смисълът на неговия живот.

За да може човекът да има по-активен живот, той трябва да се стреми да има колкото се може повече събития около себе си. Случките, събитията карат човека да мисли, да чувства и да получи тласък към дейност. А човек може да има цялва само когато има впечатления, донесени му от петте сетива, а също и от пинеалната жлеза, която има контакт с по-висшите светове и способност да погнесе на човека впечатления от тези светове. Смисълът на активния живот е да може сивото и бялото вещество да се организират и облагородяват, за да може и мозъчните центрове, които в сивото вещество са около 50 на брой, да стигнат в своето развитие дотам, че да могат да приемат влиянията не само от планетите в слънчевото семейство, които са ги създали с помощта на небесните образувания от дванадесетте зодиакални съзвездия, но и да имат способността в своето развитие да приемат силовите течения - влиянията именно от тези небесни образувания, за което се изисква голямо развитие и усъвършенстване на мозъчните центрове.

След катастрофата в Слънчевата система, прозлязла от вмъкването в нея на едно черно слънце, при която, както сме споменавали вече, се е разрушила планетата Фаетон - Лъчезарната, както са я наричали Саабей и древните звездобройци, всички групи планети са пострагали повече или по-малко. При това пострагване орбитите им от окръжности са станали елипси, като колкото тези елипси са по-разтеглени, толкова и тяхното откъсване от благотните и в най-висша степен добри сили

течения, даващи милото, нежно отношение към всичко живо, е най-голямо.

Осите на въртенето им също са се променили – от перпендикулярни към еклиптиката са се наклонили при различните планети повече или по-малко. С това контактът на техните влияния с висшия идеен свят се е нарушил, станал е по-неправилен, като идеите за творчество се отклоняват от съвършеното си създаване – колкото оста е по-наклонена, толкова това отклонение е по-голямо. Освен това много от планетите са привлекли късове от разрушената планета, които, погълнали от демоничната природа на черното слънце, действат по същия начин с един лош погход.

Всичко това и ред други отклонения от съвършенството в Слънчевата система влошиха много влиянията на планетите върху човека. Особено силно е това при онези планетни влияния, изхождащи от тези, които са пострадали повече, като Меркурий, Марс, Уран и Плутон. Когато човекът е в своя първи стадий на развитие, той едва може да долови влиянията на планетите. Неговите мозъчни центрове едва са се създали и още не са стигнали в своето развитие до възможността да приемат даже и пълното влияние на планетите, което, както казахме, е все още несъвършено. А за влиянието на небесните образувания в зодиакалните съзвездия трябва голямо организиране и облагородяване на тези мозъчни центрове, за да може човек да ги възприема. Ето защо човекът трябва да има активен живот, живот на изобилни впечатления, които ще го накарат да мисли, да чувства и да реагира към действия. Тази дейност ще развие мозъчните му центрове, които с възприятията от тези небесни образувания ще го тласкат по-бързо по пътя на неговата еволюция.

Да вземем например планетата Марс, която е една от тежко пострадалите. Първо, нейната орбита е много разтеглена: от 209 милиона км, когато тя е най-близо до Слънцето, до 249 милиона, когато е най-далеч от него. Следователно имаме една разлика от 43 милиона км, която за неговата малка орбита е много голямо. Оттам е и лошото му влияние към мило, топло отношение към всяка жива форма, защото Марс няма връзка и отношения с благородните и възвишени сили течения на Слънцето. Той има и два спътника - Фобос и Деймос, които не са истински спътници, а са късове от разрушената планета Фаетон. Те действат също злокобно, като създават в човека, който е под Марсовото влияние, едно злобно погозрение, недоверие, жажда за отмъщение, за скандали и воюване. Освен това Марс поради своите малки размери - гуаметърът му е почти наполовина от този на Земята - не е могъл да запази със своите малки гравитационни сили въздуха и водата, които е имал, от могъщите привлекателни сили на черното слънце, което не е било далече при катастрофата. Оттам е този устрем за грабеж, който Марс със своето влияние поднася.

Хората под силното влияние на Марс, когато мозъчните им центрове са все още в своя първи стадий на развитие, са способни да приемат само това влияние на планетата. Такива хора са скандалджици, побойници, крадци, убийци, които воюват и грабят. Когато обаче човекът в своето развитие е успял да организира и облагороди сивото и бялото вещество в мозъка си, той ще може да приема и силовите течения от небесните образувания в зодиакалното съзвездие Овен, с което Марс има връзка. Тези силови течения от небесните образувания там са особено благоприятни и дават ценни качества на човека.

Това съзвездие е характерно с две особености на своите небесни образувания. Първото е, че в него имаме много двойни звезди – по две или по няколко слънца, които се въртят едно около друго. Това нещо придава изключително голяма активност на неговото влияние. Второто е, че всички негови звезди-слънца се приемат от нас, като че светят с много слаба светлина. Тези звезди не светят слабо, а са много отдалечени от нас.

Според закона на Доплер⁴⁰ до нас достигат предимно само силовите течения с по-къса дължина на вълната, които са по-могъщи, по-силни и засягат и действат на висшите мозъчни центрове, които се намират в горната част на човешкия мозък. Там са центрите на съвестта, на справедливостта, милосърдието и други, които дават благородните прояви на човека. Ето защо хората, при които са добре развити тези мозъчни центрове и които са под силното влияние на Марс, които са способни да приемат силовите му течения и влиянията от небесните образувания на зодиакалното съзвездие Овен, с голям жар се залавят за борбата за закрила на слабите и онеправданите, за защита на техните права.

В това отношение легендата за зодиакалното съзвездие Овен, дадена от Саабей и от великите звездобройци от древността, е особено показателна за характера на благородното влияние на това съзвездие.

Самата легенда накратко е такава. Един цар се оженва за красива жена. От нея той има две деца – момче и момиче. Оженва се обаче втори път и от тази втора жена има също две деца – момче и момиче. Тази втора жена – зловна и с отрицателни качества, виждайки и разбирайки, че след смъртта на царя децата от първата му жена ще наследят царската корона и престола, а не нейните, измисля един

гемоничен подход, за да премахне първите две деца. Повиква тя жените от околността и им казва, че ако препекам житото, което ще бъде за семе и за посев, ще се получи много по-добра реколта. Жените я послушват, изпичат житото за посев и когато го посяват, нищо не пониква. Настава глад. Царят е много разтревожен и обезпокоен. Той иска и решава да прати пратеници до Пития⁴¹ – пророчицата в Делфи, за да каже кои са причините за глада и как да се спаси народът от него. Тази втора жена на царя повиква пратениците и срещу добро възнаграждение им казва да съобщят на царя, че пророчицата е казала, че спасението може да дойде само като се принесат в жертва децата от първата му жена.

Царят бил много натъжен, но за да спаси народа си, приема указанията. Децата заедно с предводител тръгват през една гора към жертвеника, който бил зад нея. Майката на тези две деца праща Златорунния овен да спаси децата ѝ. Овенът отива около тях, гали се и кляка, а щом момченцето възсяда овена, повиква и своето сестриче и когато и двете деца са вече настанени на гърба му, той хуква и спасява децата, като отива на небето и създава съзвездието Овен.

Ето защо влиянието на това съзвездие е в защита на слабите и онеправданите.

14 октомври 19837 г.

НОВИ И СВРЪХНОВИ ЗВЕЗДИ

Човекът е една микрочастица от Вселената, но и като такава има нещо общо с онова, което става в нея. Така например да вземем следните интересни и странни явления, които ни поднасят някои звезди, определени от астрономията като нови и свръхнови.

Понякога в дадена точка от небесната сфера, където по-рано не се е виждала с просто око звезда или е била наблюдавана с телескоп слаба звездица, се появява почти внезапно ярка звезда, блясъкът на която най-често за едно генонощие нараства много – до минус 6., 9. или 12. звездна величина. Известно е, че астрономите отбелязват силата на блясъка с числа – колкото те са по-малки, отиващи към отрицателните, толкова яркостта на звездата е по-голяма. Нека се има предвид, че най-ярката звезда на нощната небесна сфера – Сириус, е звезда от звездна величина минус 1,5. Докато най-слабата по яркост звезда, която може да се види с добри здрави очи, е от 6. звездна величина.

Оттук ясно ще се разбере какво би представлявала една звезда с яркост от минус 6., минус 9. или минус 12. звездна величина. Достигайки своя максимум, блясъкът се загързва само няколко дни, като абсолютният блясък става от 25 000 до 50 000 пъти по-голям от този на нашето Слънце. След това той започва да спада до 1. звездна величина и бързо идва до първоначалното си състояние. Това не означава, че ярката звезда се е създала по някакъв особен начин. Установено е, че от малката звездичка се е появила ярка звезда благодарение на някакъв процес, станал в тази

слаба звезда и предизвикал грандиозни явления и промени в нея.

В по-ново време сме имали случай с нова звезда от съзвездието Орел през 1918 г. Тя е била слаба звезда от 11. звездна величина, която е можело да се наблюдава само с телескоп. На 7 юни същата година тя внезапно достига 6. звездна величина, само след едно генонощие, на 8 юни, вече е от 1. звездна величина – каквито са най-ярките звезди по небесната сфера. След още едно генонощие, на 9 юни, стига своя максимален блясък от минус 1,5, какъвто е блясъкът на Сириус, но само за няколко часа. Още на следващата нощ блясъкът ѝ спаднал до 0 звездна величина. Блясъкът продължавал да спада все по-бавно, като към края на юни е вече от 3–4. звездна величина, а през 1925 г. е достигнала своя първоначален блясък от 11. звездна величина. Изследванията са показали, че от самата звезда са изхвърквали силови ядра със скорост, не по-малка от 1 000 км в секунда.

В нашата звездна система – галактиката *Млечен път*, се установява, че ежегодно има средно около 30–40 такива явления при звездите. Изчисленията са показали, че навярно всяка звезда ще стане нова. Същите тези изчисления сочат, че новата звезда е станала много плътна и гореща, като температурата на нейната повърхнина е достигнала не по-малко от 50 000 градуса. Известно е, че нашето Слънце има 6 000 градуса на своята повърхност.

Оказало се обаче, че съществуват много по-мощни нови звезди с рязко изразена звездна величина – по своята сила на блясъка тя е към минус 15, което ги прави хиляди пъти по-бляскави от обикновените звезди. В момента на максимален блясък те са от 10 до 100 милиона пъти по-бляскави от нашето Слънце и въз основа на този могъщ блясък се приема, че те само за няколко месеца излъчват толко-

ва енергия, колкото Слънцето е излъчвало в продължение на много милиони години. На тези звезди астрономите са дали името свръхнови звезди. Такава свръхнова звезда е била наблюдавана през 1885 г. в центъра на галактиката Андромеда – най-близката до нас, намираща се на разстояние 1,5 милиона светлинни години. Според астрономите в дадена звездна система или галактика такива свръхнови звезди се появяват 2-3 пъти на хиляда години, много по-рядко от новите звезди. Имаме много малък шанс да наблюдаваме такава свръхнова звезда в нашата галактика през късото време на съществуването си.

В миналото в продължение на 1 000 години в нашата галактика са отбелязани три избухвания на свръхнови звезди. Първото е било през 1054 г. в зодиакално съзвездие Бик – една ярка звезда с блясък, подобен на Юпитер, от минус 2. звездна величина, бързо увеличавала своя блясък, като достигнала, според отбелязаното ниво на сегашните изчисления, до минус 13. звездна величина, защото се е виждала и през деня. Тази звезда се е намирала на разстояние от 37 светлинни години. От тази свръхнова е произлязла и светлата мъглявина в това съзвездие, наречена сега Ракообразна. Около центъра на тази мъглявина се наблюдава слаба звезда от 16. звездна величина, която е останала от избухналата свръхнова.

Следващата свръхнова е била наблюдавана от Тихо Брахе⁴² в съзвездието Касиопея през 1572 година. Той отбелязва, че тази звезда при своята най-голяма яркост е надминавала блясъка на Венера. Венера тогава при максималния си блясък е достигала минус 4,5. звездна величина и е най-яркото, най-светло небесно тяло след Слънцето и Луната. Тихо Брахе отбелязва, че тази свръхнова през 1572 г. е могла да се наблюдава и денем.

Третата свръхнова е наблюдавана от гениалния астроном и математик от епохата на Възраждането Йохан Кеплер през 1604 г. Тя е надминавала по своя блясък много пъти яркостта на Юпитер. Фотографските снимки в сегашно време, направени в обсерваторията *Маунт-Уилсон* – САЩ, с огледален петметров телескоп показват, че на мястото на тази свръхнова звезда се намира светла мъглявина.

Впрочем около всички тези свръхнови звезди при всички тези случаи, появили се в нашата галактика през последното хилядолетие, се наблюдават светли, грамадни по своя размер мъглявини. Ще трябва да приемем, че именно тези светли мъглявини са силови светещи ядра, които са изтекли от звездата, намираща се в центъра на мъглявината.

За произхода на новите и свръхновите звезди сегашните астрономи не са наясно. Има създадени две крайно неприемливи хипотези. Едната е, че този бурен ефект – взрив, както те го наричат – се е получил от сблъскването на две звезди. Но тези, които са изказали това мнение, не са знаели закона за границите на Едуард Рош⁴³ – гениален астроном и математик, изразен с формулата $r=2.4h$, че тела с почти еднаква плътност могат да се приближат на не повече от 2.45 радиуса на по-голямото тяло, което е пределното им доближаване.

Втората хипотеза е, че на тази звезда, за да стане свръхнова, е станал някакъв атомен взрив. Но какъв трябва да бъде този взрив, за да се получи този смайващ ефект, какъвто има по тези свръхнови, при които звездата трябва да изчезне? Но видяхме, че тя не е изчезнала, а продължава да бъде в центъра на светлата мъглявина.

Съвременните астрономи имат крайно неправилно разбиране за еволюционния процес на небесните образувания, оттам е и невъзможността да разберат произхода на новите и свръхновите звезди. Те приемат, че звездите-слънца в своя еволюционен път постепенно изгубват своята температура, светлостта им блясък все повече намалява, отива към червения и после стават с все пониска температура и блясък, докато изгубят светлината и температурата си и станат тъмни тела като планетите. А какво става после, нищо не казват. Не казват също откъде и как са се взели тези т.нар. от тях млади, първични слънца с първоначалния си блясък, ярък цвят и висока температура.

За разбирането на еволюционния процес в небесните образувания учените въобще избягват да разглеждат и да се занимават с т.нар. Брауново движение, което ще им даде възможността правилно да разберат еволюционния процес в тези тела. Изхождайки от него, ще стигнем до извода, че еволюционният процес на небесните образувания върви точно по обратен път на този, който учените приемат. Изводът е, че тези небесни образувания по своя еволюционен път от тъмни тела бавно, но сигурно стават все по-горещи, все по-ярки и се движат с все по-голяма скорост, а това е процес на усъвършенстване. Защото всяко нещо, създадено от необятния миров силов океан, се включва в един вечен еволюционен път. Тези тъмни небесни тела, тръгнавши по своя еволюционен път, все повече и повече се усъвършенстват в своето могъщество и изхождайки от Брауновото движение, те все по-бързо се движат и придобиват все по-ярка светлина и все по-голяма температура.

Температурата и яркостта са израз пак на движението. Това се потвърждава и от изследванията, които са

направени при новите и свръхновите звезди, за което отбелязахме, че температурата им, преди да станат те такива, се е увеличавала, като е достигнала до 50 000 и повече градуса. Освен това в сегашно време радиотелескопите долавят най-силни радиосигнали именно от тези светли мъглявини; по-специално най-силни сигнали идват от Ракообразната мъглявина в зодиакалното съзвездие Бик. От това ще трябва да приемем, че в тези мъглявини стават бурни и интересни процеси на един нов и по-висш етап от еволюционния процес на звездите. Един процес, при който те от себе си изхвърлят светли силови ядра с чудовищна скорост от 1 500–2 000 км в секунда. Тези ядра не са нищо друго освен зародишите на небесните образувания, които ще създадат нов сферичен звезден куп или грамадна звездна система – галактика. Тъй в техния еволюционен път ще се образуват все по-съвършени звездни общества.

Отбелязахме, че има тясна връзка между всички процеси, които стават по небесните образувания и в човека. В трите полета на човешката природа – физическото, емоционалното и интелектуалното, по погобие на звездите е възможно да има такава възбуда, която може да допринесе както за изключителната полза, така и за вредата на самия човек, а също и за околните, с които той има отношения. Защото сегашният човек е една съвкупност от положителни и отрицателни изяви на небесния миров силов океан.

Добрата възбуда на човека към творчество допринася не само за неговото развитие, но и за развитието на околните, с които той има връзка, като събужда у тях този красив подтик. Лошата възбуда, която тласка човека към разрушение и унищожение, вреди не само на него, но и на околните, но от това все пак има полза – човек поумнява.

В емоционалната природа на човека има също две прояви – първо на доброто, която се изявява в радост, и на злото – в раздразнение и лоши чувства, които похабяват жизнените сили на човека. В интелектуалното поле добрата възбуда на мисълта води човека, а също и околните, които ще ги приемат от него, към все по-нови и нови хоризонти на знанието. Отрицателната възбуда на мисълта води към вкостеняване както на мисълта на самия човек, така и на мисълта на околните.

19 декември 1988 г.

СИРИУС

По небесната сфера има два вида светещи тела. Такива, при които активността на процесите, ставащи в тях, са до такава степен силни със своята интензивност, че стигат до светене на самото тяло, защото светлината не е нищо друго освен израз на бурни процеси, ставащи в самите тела. Мъдреците казват, че светлината е съгъстена мисъл. „А мисълта е сила“, казва големият английски математик Пол Дирак, който през 1928 г. с едно уравнение от квантовата механика доказва това. За уравнението той получи Нобелова награда. Това са слънцата и всички тъй наречени „неподвижни звезди“.

Другите светещи тела са онези, които получават светлина от Слънцето и от звездите. Те са също слънца, които отразяват част от получената светлина и с това се показват от едната си страна като светли тела, а с другата я поглъщат. С отразената от тях светлина ние ги виждаме като светещи тела. Това са Луната, планетите, техните спътници, кометите и късовете от разру-

шената планета Фаетон, голям дял от които обикалят в орбита между Марс и Юпитер.

Силата и яркостта на тяхната светлина зависи от естеството на повърхнината им, също и от разстоянието им до Слънцето, както е случаят с планетата Меркурий. Поради голямата си близост до Слънцето той има силна яркост, когато може да се наблюдава, макар че отразява много малко от пагналата върху него светлина – само седем процента. Поради малкото отклонение от 28 градуса, което Меркурий може да прави от Слънцето, ние имаме по-рядко възможността да го наблюдаваме добре, и то когато небето е ясно, често извън града и населените места, и то по възможност от по-високо място малко преди изгрева на Слънцето, което е по-добрият вариант, или малко след залеза.

След това е Венера, която също е близо до Слънцето, като нейната голяма яркост се дължи както на близостта ѝ до него, така и на нейната дебела гъвка атмосферна обвивка, която отразява повече от половината от пагналата на нея от Слънцето светлина. След Слънцето и Луната Венера дава най-силна светлина. При известни условия тя е могла да се вижда и денем. Венера се вижда най-добре през по-голямата част от годината поради своето отклонение на 48 градуса от Слънцето ту като Зорница преди изгрева, ту като Вечерница – след залеза.

За първия дял светещи тела – Слънцето и неподвижните звезди – яркостта се определя от интензитета и от силата на процесите, които стават в тях. Колкото този интензитет на силата е по-активен, толкова и самото тяло има по-ярка светлина, по-голяма температура и по-голяма скорост. Според интензитета и силата на процесите в тях светлината на тези тела бива червена, жълта, бяла и синя.

С най-малък интензитет и сила са небесните тела, които имат червена светлина. Тяхната температура на повърхността е към 2 500–3 000 градуса и се движат със скорост от 150 километра в секунда. Такива са например Алдебаран от съзвездието Бик, който е 30 пъти по-голям от нашето Слънце; Антарес от зодиакалното съзвездие Скорпион, който е 500 пъти по-голям от Слънцето.

По яркост, сила и интензитет на процесите в тях следват тези от слънцата, които имат жълт цвят. Тяхната температура на повърхността е около 6 000 градуса и се движат със скорост от 250–300 километра в секунда. Такова е и нашето Слънце, както и едно от слънцата в зодиакалното съзвездие Везни. Следват слънцата с бяла светлина, които имат още по-голяма сила и интензитет на процесите в тях. Те имат температура към 12 000 градуса и скорост на движението към 500–600 километра в секунда. Такова е слънцето Регул в зодиакалното съзвездие Лъв. Слънцата със син цвят са с още по-голяма сила и интензивност на процесите в тях. Те имат температура към 1800 градуса и скорост на движението около 800–1000 километра в секунда. Такива са Спика в зодиакалното съзвездие Дева и едно от слънцата в зодиакалното съзвездие Везни.

Астрономите измерват силата на светлината, т.е. звездната величина на небесните образувания, с числа, като колкото едно тяло има по-ярка светлина, толкова и звездната им величина е по-малка и се измерва с отрицателни числа. Така например астрономите определят звездната величина на Слънцето, което ни дава най-силна светлина, на минус 27, на Луната – на минус 13; следва Венера, която има звездна величина минус 4,08. От всички останали небесни образувания тя има най-ярка светлина.

От неподвижните звезди най-голяма яркост и най-силна светлина има Сириус, която се измерва на минус 1,58. От време на време, но много рядко, известни звезди усилват своята яркост до такава степен, че те могат да се наблюдават и денем. Това са тъй наречените свръхнови звезди. Такава звезда са наблюдавали китайските звездобройци през 1054 г., която със своя блясък е била наблюдавана и денем. Тази звезда постепенно е замирала и нейната светлина е намалявала, докато е станала невидима. Тя е била една от звездите в зодиакалното съзвездие Бик, като силовите ядра, които е излъчвала, са образували т.нар. светла Ракообразна мъглявина, която заема грамадни размери в пространството и е най-силният източник на радиосигнали, улавяни от радиотелескопите. Такава светла мъглявина имаме и в зодиакалното съзвездие Воголей, създадено пак от свръхнова звезда в неизвестна древност. Нейния размер в километри ще получим, като умножим 300 000 по 150 000 000. Тези свръхнови звезди са резултат на еволюционния процес на слънцата по небесната сфера.

Сириус, най-светлата звезда за хората на Земята, през всичките времена от човешката история е правел най-голямо впечатление на онези, които са боготворели небесните светила още от времето на Саабей – великият звездоброец, съзателят на астрономията и на астрологията в земята Егем. Той е установил, че Сириус е една съвкупност от три слънца. Сегашните астрономи смятат, че той е съвкупност от две слънца. Сириус се намира в съзвездието Голямо куче, което е в непосредствена близост до ясно очертаното и характерно съзвездие Орион. Той свети с бяла светлина, с температура на повърхността си от 12 000 градуса, която е два пъти по-голяма от тази на Слънцето. В Древния Египет Сириус е бил на най-голя-

ма почит и са го боготворели, наричали са го Сотис. Това е била тясно свързаната с египетската митология свещена звезда Сотис, защото когато той е почвал да изгрява малко преди изгрева на Слънцето, тогава е започвало разливането на река Нил, наречена в древността Хепи, което за египтяните е било от изключително голямо значение за посевите, на първо място за житото.

За Сириус египтяните са създали и легенда. Според тях наг цялата видима природа е властвал Озирис – богът на растителното царство, на свежата буйна растителност и на плодородието. Той е отварял изворите на реката Нил – Хепи, показвал е пътя на Слънцето по-небесната сфера, оживявал е и е обновявал повехналата природа, носел е навсякъде живот. Срещу слънчевия Озирис е възстанал и почнал да кове мрачни интриги неговият брат – коварният Сет, агент на отрицателната природа от необятния миров силов океан – Злото – богът на крадците, измамниците, лъжците, разбойниците, на стихийните бедствия. На този мрачен бог Сет никак не се харесвала дейността на неговия светъл брат и уважението на хората към него. И той решава да го погуби, затова поканва всички богове на тържествен пир. С пищни трапези и със силни напитки е отрупана разкошната зала, в която е ставало пиршеството. Всички са обилно преситени от прекрасните ястия и пириета.

Сет нарежда на своите слуги да донесат разкошния сандък, направен от скъпоценен кристал. Когато те го донесли пред боговете, Сет тържествено заявил, че онзи, който може да влезе в сандъка, ще надмине по величие и красота всички богове и скъпоценният сандък ще бъде негов. Сет с усмивка и фалшива любезност се насочил към Озирис – да опита той. Озирис приел и влязъл в сандъка, а ковар-

ният му брат само това и чакал – хлопнал капака над него, здраво го притиснал, заключил го и го хвърлил във водите на свещената река Нил – Хепи. Така Сет изпълнил своя жадуван план да погуби брат си, свещения Озирус. Никой от боговете не могъл да отвори здраво заключения сандък и да спаси Озирус. Природата замира от изпратените от мрачния Сет нажежени пясъци от пустинята Сахара – суховеите. Пожълтяват и изсъхват растенията, а хората опечалени навеждат глава от мъката пред игващия глаг.

Свива се коритото на Хепи – Нил, всичко притихва от мъка и печал. Само Изига – Богинята майка, сестрата на Озирус, търси със сълзи на очи своя изчезнал брат. Сълзите ѝ една след друга се стичат по лицето ѝ. От милост към нея боговете ѝ посочват сандъка, в който е затворен техният любим брат. Отново рукват сълзи от очите на Изига, щом се приближава до сандъка. Една сълза пада на него точно когато Сириус изгрява на изток. Тогава сандъкът се стопява, любимият брат на Изига Озирус се съживява и излиза навън. Изгряващият на изток Сириус не е бил нищо друго освен сълзата на Изига, която е паднала върху кристалния сандък и го е стопила. Природата се събудила отново към активен, буен живот. Водите на реката Хепи – Нил отново придошли и залели сухите брегове.

В изгряването на Сириус – Сотис египтяните виждат скъпоценната сълза на сестрата на Озирус, Божествената майка, с появяване на която започва благотворното прииждане на Хепи – Нил, а с това игват и даровете, с които хората могат да живеят. Звездата сълза е предзнаменование за възкръсването на природата. Тя напомня за богата жътва, за пълни хамбари, за бликащ живот. В средата на юли нивото на Нил започва видимо да се покачва и достига максималната си височина през октомври и ноември, за да се върне в началното си ниво през януари и февруари.

Всеки човек, който има отношение към звездите и е с добре развит, организиран и облагороден мозък, е добре да наблюдава ярките звезди, особено Сириус, която е най-ярката от тях. Колкото една звезда е по-ярка, толкова на нея живеят по-издигнати същества. Такъв човек, наблюдавайки тези ярки звезди и най-вече Сириус, може да влезе в контакт с разумните същества там и да получи някаква светла и благородна идея; или най-малко тиха и благодатна радост.

ЯНУАРИ

Напращивите ежедневни грижи, които животът налага за задоволяване на нашите насъщни нужди, в много отношения приковават вниманието ни до такава степен, че те изцяло ни заробват и не дават възможност мисълта да отлитне и към други направления, към други светове. Хората, които се поддават само на тази заробваща стихия, огрубяват и изгубват възможността да надникнат и в други, по-издигнати и по-идейни светове, които могат да дадат възможност за една по-друга дейност на човешкия мозък, която ще внесе по-голямо богатство в неговия душевен мир и ще направи живота му по-разнообразен и по-смислен. С това се подхранват по-висшите центрове на човешкия мозък, които ще му поднесат възможността да влезе в нови светове.

Една от областите, към които човек трябва да отправя мисълта си, е необятният звезден мир над главите ни. В този мир стават събития, които са от голяма важност както за живота на Земята, така и за самия човек. Когато човек знае и мисли за тях, той се свързва с процесите

те, които стават, както и със силовите течения, които ги прегизвикват. По такъв начин се влиза в по-голям контакт с тях, което неминуемо ще засегне човека и неговото развитие.

Силата е нещо непонятно, неразбираемо за човека, но тя е и нещо, без което животът е невъзможен. Колосът на френската математическа мисъл и на теоретичната механика Анри Поанкаре казва: „Най-голямата спънка за нас, учените, е, че ние не знаем какво нещо е силата“. Изобилието на сила в човека прави живота му по-богат и дава възможност за по-голям прогрес. Тези сили ще активизират човека в четирите свята, в които той живее: умствения, интелектуалния, емоционалния, а също и подтика му за действие – волята.

През месец януари стават две интересни космически събития. Първото е, че Земята по своя елиптичен път около Слънцето идва най-близо до него, или както се казва, тя е в перихелий. Най-близкото разстояние, до което Земята идва до Слънцето, е 147 милиона километра, и това става в началото на януари, а най-далечното е през месец май. Тогава Земята е на 152 милиона километра; или както се казва – в афелий. При това положение има една разлика от 5 милиона километра, което не е малко. Това създава първо физически ефект: зимите в северното полушарие, при нас, да са сравнително по-меки, а летата – по-хладни от това на южното полушарие. Но не е само това. Онези, които имат възможността да бъдат навън по-далече от градовете, и по-специално в планините, където градските изпарения и пушеци не стигат, в ясните и безветрени дни са се убедили не само в онази приятна гальовност, която дават слънчевите лъчи върху физическото ни тяло, но изпитват и подсъзнателна радост, приятна възбуда и

някакъв подтик към по-идейното и към по-благородните отношения към хората и към всичко, което ни заобикаля. Усеща се един подтик, едно чувство – да изпитваш възхищение от живота и от всичко, което той носи и е създал. Това особено ярко се изразява в хората с по-издигната култура и с по-голямо възпитание. То идва от по-голямата близост с онези велики разумни същества, които обитават Слънцето.

Но не само Учителя казва, че Слънцето е сегалище на велики разумни същества, които управляват и се грижат за членовете на слънчевото семейство и за живота на тях, но това твърдят и големи учени като англичанина Уилям Хершел, един от най-големите астрономи в историята на човешкия род, който откри планетата Уран през 1781 г. и е направил още много открития из звездния мир в своята усърдна научноизследователска работа. Ето какво казва той за Слънцето (текстът е взет от учебника по астрофизика на професор Никола Бонев): „Хершел приема, че Слънцето е твърдо тяло, тъмно и студено кълбо, подобно на Земята. То може би е населено. Около това кълбо има два слоя от облаци, външният от които е необикновено горещ, а вътрешният – хладен. Петната, които виждаме на Слънцето, са дълбоки кладенци в облачните обвивки, през които ние можем да видим тъмната повърхнина“. Ето какво пише на друго място професорът за петната на Слънцето, което е потвърждение на това, което Учителя и Хершел казват за Слънцето: „Когато едно почти кръгло петно е в центъра на слънчевия диск, то ядрото заема централно положение в полусянката. Когато обаче петното се приближи към края на диска, то губи перспективно елипсоидна форма.“

Имаме и друг интересен факт, който статистиката ни дава за благотворното влияние на Слънцето през януа-

ри, февруари и март върху живота на Земята и на човека. Почти всички гълголетници - се отбелязва там - са роде-ни именно през тези месеци на годината. Затова ние също трябва да знаем, че през януари Земята повишава своята скорост по орбитата си около Слънцето с още един кило-метър в секунда, което прави 3 600 километра в час. Ние не сме в състояние да си представим могъществото на силата, която Земята - тази грамадна маса, получава го-пълнително, за да повиши своята скорост, т.е. тя да е 3 600 километра. Земята през този месец се потапя в тази гопълнителна необятна сила, потапя се там и животът на нея, а също и човекът. Ако той изостри и прегразполо-жи своето внимание към това силово поле, ще има възмож-ност да приеме нещичко и за себе си от този миров силов океан.

Пет милиона километра по-близо до великите бели братя не е малко и това е една добра възможност да влезем в по-тесен контакт с тях, като мислим и изпълняваме во-лята им. А това ще влее в нас благородната струя, излъч-ваща се от тях, и ще донесе радост и голям подем в нашия живот. Ето защо Учителя казва: „Една зимна екскурзия се равнява на десет летни“. Нека да използваме ясните тихи слънчеви дни на януари, пък и през февруари и март, за да излезем вън от градовете, в планините.

Другото важно събитие през януари е, че Слънцето влиза в съзвездието Водолей. Съзвездието Водолей е едно от най-интересните в зодиакалния кръг. То най-добре се вижда през нощите от август до октомври. В обширната област от небесната сфера, която заема съзвездието, мо-гат да се видят с просто око около 90 звезди. Между тях се намира най-голямата и изключително ярка мъглявина, която има диаметър, 300 000 пъти по-голям, отколкото е разстоянието на Земята до Слънцето. Или казано по-гроз

начин, диаметърът е равен на 300 000 астрономически единици. Значи какво ще получим, ако умножим 150 милиона километра по 300 000, за да се види какъв е размерът на нейния диаметър?

В центъра на тази мъглявина се намира едно непонятно за нашите представи горещо слънце, което има температура на своята повърхнина 130 000 градуса (нашето Слънце има само 6 000 градуса). Явно е какъв източник на енергия и изобилие на жизненост носи това съзвездие. В митологията то е свързано с Всемирния потоп и с унищожаването на човешкия род, потънал във войни и вражди, но също и с голямата Любов, с която идва Новото човечество, новият човек, носещ справедливостта и благородните човешки отношения.

Саабей, създателят на науката за звездния мир, е дал на това съзвездие символичния образ на човек, който държи в ръка наведена делва, от която изтича обилна струя вода. Това съзвездие, казва Саабей, е гало двойника на планетата Уран. Тази планета дава могъщи сили за творчество и непрекъснат устрем в търсене на новото. Струята вода, символ на живота, изтича под контрола на едно разумно същество – човека. Когато Уран е в добро съчетание със Слънцето, той дава крепко и здраво сърце.

Нека мислим за съзвездието Водолей и за планетата Уран, за да се свържем с изобилния поток от сили, изтичащи от тях, благотворни както за нашия духовен живот, така и за нашето физическо здраве; и на първо място за нашето сърце – този орган, който безспирно тупти и ни дава живот.

януари 1979 г.

МАЙ

Слънцето през месец май се намира в зодиакалното съзвездие Бик, или Телец, което със своите богати небесни образувания и с изтичащите от тях силови полета допринася много за създаването на една особено благоприятна среда, в която е потопено северното полушарие на нашата Земя. На всички е известен крайно активният период на живота през този месец – май, най-гиздавият и приятен период през годината, от който всички се възхищават заради неговия изблик на живот и радост. Той е особено благоприятен за човека, който е роден под силното влияние на това съзвездие във връзка с неговите небесни образувания.

В съзвездието Бик могат да се видят с просто око около 130 звезди, между които имаме много интересни образувания и групировки. Най-напред там е червеният гигант Алдебаран, слънце-звезда от първа звездна величина. Той е около 40 пъти по-голям от нашето Слънце. Силвите течения, които изтичат от него, оказват въздействие от особено значение както за Земята, така и за живите форми на нея, и по-специално върху човека. Те активизират преди всичко емоционалната природа. Под влиянието на тази звезда чувствената природа на човека намира по-голям простор за изява, активизира се и ѝ се дава възможността за по-голям изблик. Жизненият поток както в живите форми под човека, така и за самия човек се засилва.

В това съзвездие имаме и два ясно изразени звездни купа. Единият е известен като Плеяди, а сред народа е познат под името Квачката. Този звезден куп е сред най-ефект-

ните образувания, които могат да се наблюдават от Земята. С просто око в него могат да се видят 6-7 звезди, но броят на по-ярките от 17. звездна величина е около 500. Вземаме като граница 17. звездна величина, защото с телескопите, с които се работи в обикновените обсерватории, могат да се видят звездите до тази звездна величина. Само най-мощните телескопи могат да долавят звезди до 21. звездна величина.

В пространството този звезден куп има диаметър 50 светлинни години, а разстоянието му до нас е 500 светлинни години. Особеното в него е, че звездите там се движат успоредно една спрямо друга и почти с еднаква скорост. Това качество на звездите придава на влиянието на това съзвездие в човека благородния подтик да дава свобода на околните и на своите близки, да не се включва без причина в техните работи, да не ги ограничава, да не притежава острия негодуващ стремеж да оправя хората и света. Това нещо е особено важно за хармоничния живот в семейството и за близкия около него човешки кръг. А това спомага особено много за правилния ход на еволюционния прогрес в самия човек, като внася в него една широта във възгледите му за света и за протичащия в него и около него живот.

Другият звезден куп е наречен Хауци, в които се намира и гигантът Алдебаран. Най-ярките звезди в този звезден куп са 39, но общият им брой до 17. звездна величина е 200. Най-характерното в този звезден куп е, че звездите в него се движат с непонятна за нас голяма скорост. От Земята тези звезди се виждат като най-бързите, затова този куп се нарича „движещ се звезден куп“. Това придава на неговото влияние изключително благоприятно въздействие върху човека, като го активизира във всяко направление - интелектуално и емоционално, и го подтиква към творчество. Той активизира изобщо цялата човешка природа.

Звездите в него заемат област от 18 светлинни години, а разстоянието от нас до този куп е 130 светлинни години. Най-съществена и с най-голямо значение за силата и важността на зодиакалното съзвездие Бик е т.нар. Ракообразна мъглявина. През 1054 г. китайски астрономи са видели в това съзвездие да избухва една звезда с такава яркост, че е могла да се вижда и през деня. Това избухване не е нищо друго освен начало на един нов етап от еволюционния процес на едно небесно тяло, в случая на една звезда-слънце. В процеса на това избухване звездата изхвърля силови ядра със скорост, не по-малка от 2 000 км в секунда. Това са светещи силови ядра, които са създали този светъл облак с диаметър от много милиарди километри.

Тези силови ядра са зародишите, началото на небесни образувания, които с течение на много милиарди година ще създадат други образувания – звезди-слънца, които ще образуват звезден куп или галактика. От изхвърлянето на тези силови ядра звездата намалява много. Такива звезди се наричат *пулсари*. Те развиват скорост, чудовищна за нашите представи, като се завъртат около своята ос около 30 пъти за една секунда. Изхождайки от т.нар. Брауново движение, можем да заключим, че на тази звезда живеят изключителни по своята разумност същества, които във всяко силово ядро, което изхожда от нея, включват по една своя идея за образуването на свят и слънце с известен само на тях израз на живота. За нас, хората на Земята, е известно още, че тази Ракообразна мъглявина е източник на най-могъщите радиосигнали. Това говори в потвърждение на отбелязаното, че там цари изключително интензивен живот, който ще придобие по-реален образ в течение на гигантското астрономическо време.

Съзвездието Бик според Саабей има отношение към шията в човешкото тяло. Там се намира щитовидната

жлеза, която е една от най-важните жлези с вътрешна секреция в човешкото тяло. Тя се намира пред трахеята и встрани от гръкляна. Отпред и встрани жлезата е покрита от мускулите на шията. Тя е богато снабдена с кръвоносни съдове с интензивно кръвообращение. Тази кръв поема отделящите се от жлезата силови ядра – хормони, които имат изключително важно и многообразно влияние върху организма. Тяхното основно физиологично значение се състои в това, да подсилва процесите на всички жлези в организма, което ускорява растенето на организма и повишава съпротивителната му сила срещу болестите.

В гърлото се намират също и гласните струни, които дават възможността за една от най-красивите изяви на живота – пеенето. Хората, които се намират под силното и ясно изразено влияние на зодиакалното съзвездие Бик, са с по-добре оформена щитовидна жлеза с подсилена активност. Жизнените процеси на такъв човек са по-активни и затова тези хора са по-високи, по-едри. Ако при тях имаме ясно изразено влияние на Венера, те ще бъдат добри певци. Това съзвездие има отношение към планетата зад Плутон, наречена от мексиканския астроном и математик Хасино Амор Ханò, която има отношение към живота, към силовото течение, даващо обилния и богат живот. А в крайна сметка, когато влиянието на тази планета е ясно изразено в човека, той е достигнал високо стъпало по своя еволюционен път и има възможност да бъде господар на този живот, на това течение, и може да живее в дадена форма колкото си иска. Известно е, че египтяните са боготворили Бика, но не животното бик, а зодиакалното съзвездие.

3 май 1988 г.

ДВАНАДЕСЕТТЕ ЗОДИАКАЛНИ СЪЗВЕЗДИЯ

Първото от зодиакалните съзвездия е Овен. В това съзвездие Слънцето преминава от 22 март до към 22 април. С просто око в него могат да се видят около 50 звезди, но общо взето те са слаби. Не че тези звезди имат слаб блясък, но са много отдалечени от Земята и затова ни се виждат слаби. Обаче съгласно принципа на механиката на гениалния Кристиан Доплер, който гласи, че колкото е един източник на сила е по-далече, толкова при нас идват вълните с по-къса дължина, които носят и по-голяма сила и благородно влияние. Там има и две ярки звезди, които също са източник на сили и благородни влияния. Други ярко изразени обекти за наблюдение с просто око там няма. Към това зодиакално съзвездие има отношение планетата Марс.

За това съзвездие е създадена и интересна легенда. Един цар се оженва за благородна жена и от нея има две деца – момче Фрикс и момиче, наречено Хела. След раждането на децата една друга жена с магьоснически похвати успява да привлече този цар, който напуска съпругата си и се омъжва за нея. От втората си жена той също има две деца. Те растат, а царят остарява. Мащехата на първите деца сериозно се замисля, че когато царят умре, то по право наследници на царството ще бъдат децата от първата му жена.

– А с моите какво ще стане? – замислила се сериозно тя.

Мащехата мисли много и най-после стига до един пълен план. Повиква жените и им казва да вземат житото,

което е оставено за посеv, и да го запекат в пещите си, та да се получи от него много по-голяма реколта, но да не казват на мъжете си за това. Жените обаче препекли повече житото и когато го посяват, нищо не пониква. Настава глад по хората и по добитъка. Царят се измъчва и не знае какво да прави, затова решава да прати делегация при пророчицата Пития в Делфи, за да им каже какво да правят. Царицата мащеха повиква делегатите и срещу добро възнаграждение им заповядва да кажат на царя, че всичко може да се оправи, ако той принесе в жертва децата от първата си жена. Владетелят е много смутен, разтревожен и измъчен, но щом като така е казала пророчицата, значи няма какво да се прави, ще трябва да се пренесат в жертва, за да се спаси народът и добитъкът от глад. И той нарежда заедна гора да се изгради богато устроен жертвеник.

В уречения ден жреците се приготвят тържествено. Царят нарежда на един свой прислужник да заведе децата през гората към жертвеника, но майка им изпраща един златорунен Овен да ги спаси. Овенът внимателно приближава до децата, кляка пред тях, а момчето го погалва и го яхва. Повиква и сестра си Хела – момиченцето също с радост се качва на този мил, красив и кротък овен. Животното припва, затичва се с все сила и полита към небесните простори. Човекът, който съпровожда децата, ги загубва от очите си – те по този начин са спасени. За благодарност към овена, че е спасил децата, боговете го правят зодиакално съзвездие Овен.

Следва зодиакалното съзвездие Бик, или Телец. Слънцето е там от 22 април до 22 май. В това съзвездие с просто око могат да се видят около 130 звезди. Изобщо областта на съзвездието Бик е богата на слънца. В него имаме два звездни купа: Плеядите и Хагидите; яркочервената звезда

гигант, наречена Алдеберан и светлата Ракообразна мъглявина.

Плеядите, или Квачката, както я нарича нашият народ, е много красив разсеян звезден куп. С просто око в него се виждат 6-7 звезди, но броят на тези, по-ярки от 17. звездна величина, е около 500. В пространството този звезден куп има диаметър 50 светлинни години. Разстоянието му до нас е 500 светлини години. Характерното в този куп е това, че звездите в него се движат успоредно и с почти еднаква скорост. Поради това движение на звездите в този куп влиянието му върху човека е изключително благоприятно, той създава в него стремежа и подтика да не се интересува от работите на околните, една топла и благородна обхода към тях.

Хаугите са също разсеян звезден куп, в най-гъстата част на който е звездата Алдеберан, гигант с размер около 40 пъти по-голям от нашето Слънце. Най-ярките звезди в Хаугите са 39, но общият им брой е около 200. Звездите в него се движат с много голяма скорост и заемат област от 16 светлинни години, а разстоянието от нас до купа е 130 светлинни години. Поради голямата скорост на звездите в този куп астрономите го наричат още подвижен звезден куп. Поради това движение на звездите в него влиянието му върху човека е също изключително благоприятно, като създава в него стремежа и подтика към активност и тласъка към ускоряване на еволюционния му път.

В съзвездието Бик, както отбелязахме, се намира и най-мощният радиоизточник - Ракообразната мъглявина. Тя се е образувала през 1054 г. вследствие на избухване и създаване на свръхнова звезда. Силовите ядра, изхвърлени от тази звезда, сега се разстилат със скорост от 1 000 до 1 300 км/с. Влиянието на мъглявината пак според царска-

та наука – астрологията, е също изключително благоприятно. Тя създава възможността за господство върху този живот. Към това зодиакално съзвездие има отношение планетата Ханò, която се намира зад Плутон. Древните египтяни са боготворели зодиакалното съзвездие Бик, а не животното бик.

Следва зодиакалното съзвездие Близнаци. Слънцето минава през него от около 22 май до към 22 юни. С просто око в това съзвездие могат да се видят около 70 звезди, от които 14 са по-ярки от трета звездна величина. Между тях има две ярки звезди, видими една до друга, наречени Полукс – от първа звездна величина, и Кастор – от втора. Това съзвездие се изобразява като двама прегърнати близнаци – единият е бял, а другият – черен. Полукс е една съвкупност от шест слънца, които с просто око не се виждат разделени. Те са звезди с изключителна яркост. Според царската наука това съзвездие има отношение към планетата Меркурий. Полукс като съвкупност от шест ярки звезди действа изключително благоприятно за развитието на човешкия мозък и неговата интелигентност. Белият близък е израз на интелекта, който твори, а черният – на този, който руши.

В зодиакалното съзвездие Рак Слънцето минава от около 22 юни до към 22 юли. С просто око в него могат да се видят около 60 звезди. Характерно за съзвездието е, че там има един звезден куп, наречен Яслите, в който видимите звезди са около стотина. В пространството той има обем около 16 светлинни години, а разстоянието до него е 523 светлинни години. В това съзвездие има и една многократна звездна система, съставена от пет отделни звезди, но те могат да се наблюдават разделени само с мощни телескопи. Други ясно изразени небесни образу-

вания в това зодиакално съзвездие няма. Според царската наука всяко зодиакално съзвездие, което има звезден куп, действа върху живота на Земята и на човека изключително благородно, с меки майчински чувства. Затова Луната, която има отношение към това съзвездие, със своето влияние донесе на Земята топлото майчинско чувство. И преди идването на Луната на Земята е имало живи форми. Това са били насекомите и живите форми в моретата и океаните, изобщо във водните площи, които не са имали и дори и сега нямат майчинско чувство. Те хвърлят своите яйца и повече не полагат грижа за тях. В течение на дългия еволюционен процес майчиното чувство се е събудило при пчелите, в копринената буба, а също и у речния рак.

През зодиакалното съзвездие Лъв Слънцето минава от около 22 юли до към 22 август. В него с просто око могат да се видят около 70 звезди, но общо взето те са слаби. Не че тези звезди имат слаб блясък, но те са много отдалечени от нас и затова се виждат като слаби. Пак обаче съгласно с Доплеровия принцип, при нас идват вълните с къси дължини, които носят по-голяма сила и благородни влияния. В това съзвездие има и две ярки звезди. Първата е Регул, от първа звездна величина, и Денебола – от втора. Регул е три пъти по-голям от нашето Слънце и има температура на повърхността 14 000 градуса. Той е с бял цвят и се движи със скорост от 600 км в секунда. Тези негови качества съгласно астрологията придават на влиянието му върху хората способност за управляване и царственост. Затова създателят на астрономията и на царската наука – астрологията, го е нарекъл Регулус, което ще рече *цар*. В това съзвездие има интересни двойни звезди, а и самият Регул е двойна звезда. Там има също и галактики. Всичко това подсилва могъщото влияние на Регул. От Саабей и от древно-

те звездобройци се е приемало, че под силното влияние на това съзвездие се раждат велики царе. Съзвездието Лъв напомня за подвизите на Херкулес; то има отношение към планетата Вулкан, която се намира между Слънцето и Меркурий.

През съзвездието Дева Слънцето минава от около 22 август до към 22 септември. С просто око в него могат да се видят около 95 звезди, но само десет от тях са по-ярки от четвърта звездна величина. Най-ярката звезда там е наречена Спика, от първа звездна величина. Тя има синкав цвят. Това съзвездие е изобразено от древните звездобройци и от Саабей като красива девойка с криле на гърба си, която гържи в ръце житни класове, на върха на които е Спика, което ще рече *житен клас*. Това съзвездие се именува още и Жетварките. В съзвездието Дева има много интересни обекти: променливи и двойни звезди и галактики, но те могат да се наблюдават само с телескоп. Това съзвездие има отношение към разрушената планета Фаетон, наречена така от Саабей и от древните звездобройци и разрушена от могъщо черно слънце преди няколко милиона години. Фаетон ще рече Лъчезарната, защото това е била планетата с най-доброто влияние сред всички останали в Слънчевата система.

През Везни Слънцето минава от около 22 септември до към 22 октомври. В това съзвездие с просто око могат да се видят около 50 звезди, но само шест от тях са по-ярки от четвърта звездна величина. Това зодиакално съзвездие е изобразено като старинни аптекарски везни, защото със своето влияние дава прецизност във всяко отношение. В него има две звезди с приблизително еднакви размери и те са около два пъти по-големи от Слънцето. Едната от тях е синя, а другата - жълта, с могъщо, високо по своето

естество влияние върху човека. Това съзвездие има отношение към планетата Венера, която има най-правилна, най-близка до окръжността орбита.

През зодиакалното съзвездие Скорпион Слънцето минава от около 22 октомври до към 22 ноември. То е разположено в най-широката и красива част на Млечния път. С просто око в него могат да се видят около 100 звезди, но само 13 от тях са по-ярки от четвърта звездна величина. Най-ярката звезда в Скорпион е Антарес, от първа звездна величина, която има червен цвят и е около 400 пъти по-голяма от нашето Слънце. В съзвездието има и много променливи звезди, но от наша страна - на северното полушарие, те не могат да се наблюдават. Там има и два звездни купа, означени с М6 и М7. Те са образувани от по 80 звезди. Купът М6 има диаметър 21 светлинни години и се намира от нас на 1 300 светлинни години. М7 е по-близо, на разстояние от нас на 915 светлинни години, по-бляскава и има диаметър от 17 светлинни години. В това съзвездие има интересна звезда, поразяваща с огромното количество енергия, която излъчва. Мощността ѝ е 400 000 пъти по-голяма от тази на нашето Слънце. От северното полушарие тази звезда не се вижда. Това зодиакално съзвездие има отношение към планетата Плутон.

През зодиакалното съзвездие Стрелец Слънцето минава от 22 ноември до към 22 декември. С просто око в него могат да се видят около 115 звезди, но общо взето те са слаби, с влиянията за такива звезди, както вече изтъкнахме. Само две от тях са от втора звездна величина, а осем са от трета звездна величина. В старите звездни карти това съзвездие се изобразява като Кентавър, който е получовек и полукон. В посока на съзвездието Стрелец се намира централната част на ядрото на нашата галактика. Диаметърът

търът на тази централна част е около 4 000 светлинни години. Това е едно огромно струпване на звезди, които не могат да се наблюдават разединени и с най-мощните ни телескопи. В съзвездието Стрелец има също и голям брой светли и тъмни мъглявини. Нашето Слънце се намира на около 30 000 светлинни години от ядрото на галактиката, то обикаля около това ядро със скорост от 250 км в секунда, като извършва една обиколка за 200 милиона години. В съзвездието Стрелец има също и голям брой разсеяни и сферични звездни купове. То има отношение към планетата Юпитер.

Кентавърът Хирон, както и всички кентаври, от главата до кръста са били с образа на човек, а останалата част от тялото му е като на охранен кон с четири енергични крака. Хирон е бил най-мъдрият от всички кентаври. Неговото високо чело и пронизателни очи са изразявали мъдрост и дълбоки знания за всичко. Хирон е бил учителят на всички митични герои, прославили се със своите подвизи, сражения и борби със страшните чудовища и зверове. Мъдрият кентавър Хирон е пеел за величието на музиката, която възвисява човешката душа, а също и за благата, които дават на хората мирът и трудът. Така всеки ген с песни Хирон е предавал мъдростта си на своите многобройни ученици. Той ги е учел да стрелят с лък, както и да хвърлят безпогрешно копие в целта. При подвизите на своите ученици Хирон нежно ги е погалвал по главите и ги е похвалвал за проявените от тях сили и смелост.

При него с много билки в ръце пристигнал и Ескулап⁴⁴ – богът на медицината. Когато се приближил до Хирон, той му разказал:

– Учителю, видях как една змия ухапа коза, която започна силно да блее и да се гърчи от болки. После тя се за-

тича, узяде няколко листенца от тази билка. Болките ѝ веднага преминаха и козата почна да тича нагоре по планината. Набрах от тази билка, набрах и много други билки, които могат да лекуват болестите на хората.

Зарадвал се Хирон на Ескулап, погалил го по главата и го насърчил все така старателно да търси билки и да лекува с тях хората.

През зодиакалното съзвездие Козирог Слънцето минава от 22 декември до към 22 януари. В него с просто око могат да се видят около 50 звезди, които изглеждат доста слаби, защото са много далече от нас, а с това при нас идват късите гължини на силовите течения, и оттам – по-могъщото им влияние. В това съзвездие няма интересни обекти, достъпни за наблюдение с просто око. Там има оптически и физически двойни звезди. В старите звездни карти, дадени от Саабей и от другите звездобройци, това зодиакално съзвездие се рисува като митическо животно – козел с дебели извити рога и с гълга дебела опашка на риба. Символизиращото значение на образа е, че със своето влияние той тласка човека да търси истината както във висините – по високите върхове, така и в океанските дълбочини – в дълбоките дълбини. Това зодиакално съзвездие има отношения към планетата Сатурн.

Водолей е зодиакално съзвездие, през което Слънцето минава от 22 януари до към 22 февруари. В него с просто око могат да се видят около 90 звезди, но само седем от тях са по-ярки от четвърта звездна величина. Най-интересното в това съзвездие е една звезда-пулсар, която е гореща и има температура на повърхността си 130 000 градуса, около която има светъл облак от силови ядра, излъчвани от този пулсар, а диаметърът на облака е 300 000 астрономически единици, което представлява числото 500 000,

умножено по 150 000 000 км. Тази светла мъглявина се е образувала от избухването на свръхнова звезда в неизвестна гревност. Тя е на 590 светлинни години от нас. В звездните карти на Саабей и на гревните звездобройци това съзвездие е изобразявано като човек, който гържи наклонена делва, от която се излива вода. В гревността водата всякога е била символ на живота. В случая имаме създаването на една нова галактика. Затова гревните звездобройци са създали и една интересна легенда.

Някога хората били много лоши и непрекъснато воювали помежду си. Затова всемогъщият Бог, господарят на Небето и на Земята, решил да ги погуби. Само двама души знаели за решението на Бога и очаквали деня, в който Той ще изпълни решението Си. Това били синът на Прометей⁴⁵ – Девкалион, и жена му Пира. Прометей знаел за плановете на Бога и затова препоръчал на сина си сам да направи ковчег – голям кораб, да складира в него храна и да чака уречения ден. Тъкмо когато корабът бил готов и напълнен с храна, започнали непрекъснати проливни дъждове – ден и нощ валило. Водата заляла Земята, а в безбрежните води се носел само корабът на Девкалион и Пира. На малко късче земя корабът спрял. Дъждът престанал, но всички хора били издавени. Девкалион и Пира останали сами, само те били живи. Сегайки така, те изпитвали страх от самотата. Постепенно водата започнала да спада и след няколко дни се изтеглила. Девкалион и Пира преживявали голяма мъка от самотата. Един ден при тях дошъл вестителят на боговете – Хермес, изпратен от Бога, за да му кажат желанията си. Девкалион и Пира казали:

– Само едно желание имаме – Бог да насели Земята отново с хора.

Отишъл Хермес при Бога да Му предаде тяхното желание и като се завърнал при Девкалион и Пира, им рекъл:

– Слизайте наголу по планината и хвърляйте заг себе си камъни.

Почнали да слизат Девкалион и Пира по склона на планината и хвърляли камъни заг гърба си, без да се обръщат. Когато слезли и се обърнали, видели заг себе си много хора. Камъните, които хвърлял Девкалион, се превърнали в красиви мъже, а камъните, които хвърляла Пира – в прекрасни жени. Така се създали новите хора – новото, което съзвездието Воголей всякога носи.

Рибѝ е зодиакално съзвездие, през което Слънцето минава от 22 февруари до към 22 март. В него могат да се видят с просто око около 76 звезди, но те са изобщо много слаби – отбелязахме какво е въздействието на слабите звезди. Само три от тях са по-ярки от четвърта звездна величина. Това съзвездие се изобразява като две риби, застанали далече една от друга, но свързани с широка лента. В него има физически двойни звезда.

И за това съзвездие има създадена легенда от древните звездобройци. Всяка сутрин, когато лъчите на Слънцето почвали да позлатяват високите планински върхове, а капчиците роса да блестят като брилянти по листата, по цветята и по тревите, из дълбочините на морето излизали заловени за ръце петдесетте гъщери на морския цар Нерей. Весело играели в лудували те на морския бряг. От песните и смеха им утихвали бурните вълни на морето и зверовете се заслушвали и смирявали. Една от гъщерите – прекрасната Галатей, като гонела веднъж пѝстроцветна пеперуга, се отдалечила от сестрите си. По това време оттам минавал младият Акиг – висок, строен и красив като Аполон. Видяла го Галатей, забравила пеперугата и го пронизала с погледа на дълбоките си очи. Но и Акиг, очарован от божествената ѝ красота, забравил закъде е

тръзнал и се насочил към нея. Обикнали се двамата млади и от този ден станали неразделни. Всеки ден, щом на морския бряг се показвала Галатея, Акид я хващал за ръката и двамата отивали до една малка пещера, недалече от висок скалист връх.

Но не само Акид обичал прекрасната Галатея – обичал я и едноокият, грамаден като планина циклоп Полифем. Видял той веднъж на морския бряг сияещата в своята младост и прелест Галатея и безумна любов пламнала в сърцето му. До този циклоп никои не смеел да се приближи, за да не бъде разкъсан и изяден от него. Уплашила се Галатея, избягала и винаги се криела от него, но любовта на Полифем към девойката все по-силно се разгаряла. Един ден той съзрял Галатея с Акид и обезумял от любовта си към нея, скочил от планината, на която сегял, и се затичал тях. Изплашили се Галатея и Акид и се хвърлили в бурното море – там се превърнали в риби. Заплували в дълбините му, свързани с гългата и широка лента на любовта си. Риби е зодиакалното съзвездие на Любовта.

БРАУНОВО ДВИЖЕНИЕ

Един от най-гениалните хора от първата половина на ХХ в., италианският физик и математик Енрико Ферми, е изнесъл, че всяко нещо пред нас, около нас и навсякъде във Вселената е потопено в един необятен миров силов океан, от който всичко приема сила, за да се движи, да създава форми и да съществува.

Това нещо е особено картинно изразено при небесните образувания. Съзателят на науката за звездния мир И

Саабей Бен Аадес е казал, че всички небесни тела са живи същества, които, за да живеят и съществуват, вземат сила от този миров силов океан. Възможността да се взема сила от този океан в по-малко или в по-голямо количество като че ли се движи в своите възможности в границите до безкрайността. Това много ясно се потвърждава от тъй нареченото Брауново движение. То ясно ни показва причините, които дават възможността за приемане на сила от мировия океан.

Какво представлява Брауновото движение? Гениалният шотландски ботаник Робърт Браун е взел цветен прашец, поставил го е в капка вода върху малко стъкълце, с каквото се работи при микроскопски наблюдения, сложил му е покривното стъкло и го е поставил под микроскопа. Когато наблюдавал сложения препарат, за голяма своя изненада той видял, че пращинките от цветния прашец се движат в капката вода въпреки съпротивителната сила, каквато представлява водата. Браун повторил опита много пъти, като е вземал предохранителни мерки да не би това движение да е предизвикано от някакви външни фактори. И най-после се убедил, че тези пращинки се движат поради неизвестни причини и закони.

Същия опит той е направил, като е взел прах от настързан камък за наблюдение под микроскоп. За голяма своя изненада при наблюдението видял, че този препарат е останал неподвижен – пращинките от камъка не са се движели в капката вода.

Защо при цветните пращинки има движение, а при тези от камъка няма? Това е възможно да се обясни само с естеството и качеството на самото вещество, от което са съставени двата вида пращинки. Тези на цветния прашец имат вещество от много по-съвършено качеств-

во, отколкото получените от камъка. Това по-високо качество на веществото на цветния пращец им е гало възможността да приемат по-голямо количество сила от необятния миров силов океан, отколкото каменния прах със своите примитивни, първични качества. Този цветен пращец със съвършените качества на веществото си е бил способен да приема толкова сила, че тя му е гала възможността неговите пращинки да се движат въпреки съпротивата на водата.

Основното качество на необятния миров силов океан е движението. Именно той създава движението, а оттам – и живота. Това особено ясно и картинно се изразява в небесните образувания, на първо място при звездите слънца. Цветът, температурата, скоростта на движението и животът, които те имат, са все израз на движението. За да се осъществи това, те приемат сила от този миров океан според естеството и качеството на своята маса и според високия ранг, на който се намират съществата, които ги обитават. Защото „навсякъде има живот и навсякъде – разум“, е казал гениалният Джорджано Бруно, заради което е изгорен на кладата от инквизиторите.

По небесната сфера има слънца с червен цвят, които се движат със 100–150 км в секунда и имат температура от около 1 500–3 000 градуса. Това е най-ниският ранг на звездите сънца. Такива са гигантите Алдебаран от зодиакалното съзвездие Бик и Антарес от съзвездието Скорпион, които със своите влияния подсилват по-обикновената емоционална природа в човека.

На по-висок ранг са слънцата с жълт цвят. Те имат и по-голяма температура – към 6 000 градуса, и се движат със скорост от 250 км в секунда. Такова е и нашето Слънце, а също и едно от слънцата в зодиакалното съзвездие Везни.

Те със своите влияния въздействат на по-загълбочената мисъл.

Следват слънцата с бяла светлина, което е израз на още по-голямо и по-силно движение. Те имат температура около 14 000–15 000 градуса и се движат със скорост от 500–600 км в секунда. Такова слънце е и най-ярката звезда в съзвездието Лъв. Древните звездобройци са я наричали Регулус, което значи *цар*, защото със своето влияние, носещо царственост, тя придава на хората, родени под силното ѝ влияние, умение да ръководят.

Идват и слънцата със синкаво-бял цвят, които имат температура от 18 000 градуса и се движат със скорост от 800–1 000 км в секунда. Такова е слънцето Спика в зодиакалното съзвездие Дева, а една такава звезда има във зодиакалното съзвездие Везни. Със своите влияния те допринасят за изключителната интелигентност на човека, който е под силното им влияние.

Но възможностите за приемане на сила от мировия океан не спират дотук, защото астрономите са открили звезди със смайващи данни. Така например италианският мореплавател Антонио Пигафета⁴⁶, който е участвал в първото околосветско пътешествие на Фернандо Магелан⁴⁷ през 1519–1522 г. и е наблюдавал южното небе, е видял две малки сияещи мъгляви петна, които е нарекъл Магеланови облаци. Тези светли петна са галактики, съседни на нашата. В тях астрономите са констатирали наличието на толкова чудновати и необикновени звезди, каквито не са могли да си представят, че е възможно да съществуват.

Така например в Големия Магеланов облак се намират към 4 700 свръхгигантски звезди, всяка от които свети 10 000 пъти по-силно от нашето Слънце. Пак там се намира една знаменита звезда от съзвездието Златна рибка,

която е най-ярката от всички звезди, които могат да се наблюдават от нашата Земя. Тя свети един милион пъти по-силно от Слънцето. А се предполага, че мъглявината Тарантула, която се намира също в Големия Магеланов облак, е най-светлата мъглявина. Поради нейните прояви се приема, че в центъра на тази мъглявина се намира звезда с изключително мощни сили и с огромна температура, сто милиона пъти по-силна от нашето Слънце. Всяка секунда от него изхвъркват силови ядра, които се движат със скорост 3 600 км в секунда. Такова изтичане на силови ядра се е наблюдавало много десетилетия, откакто е открит обектът, и астрономите предполагат, че то ще продължава неопределено време. Това означава, че не става въпрос за експлозия на слънца, а се извършва някакъв друг процес – образуване на нова галактика от звезди и небесни образувания от тези силови ядра, които са техни зародиши.

Всички възможности на звездите, разкрити чрез техния цвят, температура и скорост, са следствие на високия ранг на веществото, което имат, а също и на изключително могъщата мисъл на съществата, които ги обитават. Така те могат да приемат сила от мировия океан. През 1928 г. един от най-големите математици на XX в., англичанинът Пол Дирак, с едно уравнение от квантовата механика доказва, че човешката мисъл, и въобще всяка мисъл, е сила. Оттук ще приемем, че разумните същества, които облагат това слънце, са с изключително висок ранг на съществуване, за да могат да създадат подобен цвят, температура и скорост на движение в тези образувания.

Известно е от формулата на Айнщайн, че $E=mc^2$, което ще рече, че всяко нещо пред нас и навсякъде около нас е съгъстена сила. Според това, от какво естество е съгъстената сила по своето качество, ще имаме съответно и опреде-

лено качество на веществото. Един бял камък по качеството на своето естество е нещо съвсем друго от буцата сирене. Оттук става съвсем ясно, че силата не е нещо еднородно. Там имаме качества, които при своето съгъстяване ще дадат и различни по своето естество вещества.

Това се отнася и до хората. Качеството на мисълта на гаген човек създава и различните форми на тялото – лицето, ръцете и силите, които те излъчват. По тях може да се разбере и качеството и естеството на мисълта, която изтича от гаген човек. Оттам извлечат знанията си и науките хиромантия, френология и астрология.

22 март 1988 г.

ВЕЛИКИЯТ СТРОЕЖ НА ВСЕЛЕНАТА

Математическата формула $E=mc^2$, написана от ръката на един гениален човек – Алберт Айнщайн, определяща, че веществото е съгъстенена сила, бе потвърдено и от Учителя през 1924 г. Тази формула е в сила и при обратния процес – че съгъстенената сила може да даде вещество.

Големият окултист Корнелий Агрипа⁴⁸, живял през XVII в. сл.Хр., е отбелязал, че ако едно много разумно същество има някаква идея, която иска да реализира, то съгъстява сила от необятния миров силов океан и създава вещество, от което изгражда зародиш, в който включва своята идея. То застава до зародиша и внимава за правилния ход на изпълнението на вложената в него идея.

Всички светила, които в ясна безлунна нощ виждаме над главите си, не са нищо друго освен известни моменти

и етапи от развитието на идеите, включени в създадения зародиш. Така се образуват всички небесни планети и слънца без кометите, а не както отбелязват Ломоносов⁴⁹ и друг един руски учен, че членовете на слънчевото семейство са се образували от някаква гореща или студена маса с форма на кълбо, в което са се зародили кръгови движения. Те не казват истината, защото не я знаят.

От всичко, което ни заобикаля, виждаме и разбираме, че силите, които изтичат от Земята, не са благоприятни за живота. И наистина, следобед между 14 и 16 часа, когато Слънцето нагрива най-силно Земята, е установено, че тези лъчи не са полезни никъде, освен по плажовете край морето и по високите върхове.

Големият арабски философ и лекар Ахмед ибн Рушид, известен на западните народи под името Авероес, живял между XII и XIII в. сл.Хр., е отбелязал, че от всичко, което ни заобикаля, изтичат сили. Всяко нещо има сили на покой и сили на движение. Движението изтича от веществото и руши покоя.

И наистина, когато някога сме в планината и станем през нощта и излезем навън, ще видим, че сме потопени в много лека и приятна светлина – това е светлината, изтекла от скалите, от гърветата и от всички предмети около нас. Много приятно нещо е силата – това е движението, което изтича от всичко. И в най-тъмното мазе котката може да види всичко, защото от пода, от стените, от тавана и от всички предмети в него изтичат сили.

Колосът на френската математическа мисъл Анри Пуанкаре през 1912 г. е отбелязал: „Най-голямата спънка за учения свят е това, че не знае какво нещо е силата“.

22 юли 1997 г.

ВЕЛИКОТО ЕДИНСТВО ВЪВ ВСЕЛЕНАТА

Една от най-важните фази в развитието на всяко живо същество, и по-специално на всеки човек, започва в онзи момент, когато в него се събуди интерес към всичко, което го заобикаля, когато се роди жаждата, устремът да разбере света, в който живее, и да проникне в него. Възприятимата, които получава от петте си сетива и непосредствено чрез главния си мозък, му дават възможност да стори това. От този момент човекът почва да учи и става ученик на една велика необятна Божествена школа. Колкото този устрем и жажда за знание са по-силни, толкова ученикът върви по-бързо по този велик път и по-пълно се ползва от изгодите, които дава знанието.

В тази школа вечно се учи, защото знанието извира непрекъснато. Всеки момент се ражда нещо ново, което трябва да се учи. В тази необятна школа има връзка между всички светове, между всички живи същества по цялата Вселена. Те са свързани помежду си, помагат си и си взаимодействат едни с други, тъй както клетките в един организъм правят това. Между тях има една връзка, една обединителна сила, един общ интерес за прогрес и за изучаване на необятната мъдрост, един порив за взаимопомощ.

В тихите ясни зvezдни нощи някога, в дълбоката гревност, един човек е поглеждал изпъстреното със светли точки небе и Луната, а денем – Слънцето. В него пламнала жаждата, родил се интересът към тях и той почнал да ги наблюдава. Тогава всичко за него било просто, ясно и разбираемо. Той се намирал на голямата Земя и всички

светли точки на небето като Луната и Слънцето, макар и по-големи от нея, изглеждали малки и се въртели около тази Земя. На това небе всичко било малко и грижите за него също били малки. Но човекът го наблюдавал и бавно, но сигурно разбирал, че нещата там не са тъй прости и ясни, както си ги мислел отначало. Тогава светлите точки пораснали, а Земята станала малка. Пораснали и грижите по това небе. Първо Слънцето станало голямо и вече си имало семейство от такива земи като нея; и всички те се въртели около него. После пораснали и звездите и също станали големи слънца със свои семейства. И човекът си мислел, че всички те си живеят отделно, самостоятелно, независими едни от други, без връзка и грижа един за друг. Но не било така.

През 1931 г. американският учен Карл Янски⁵⁰ съвсем случайно се натъкнал на радиосигнали, идващи от източник, намиращ се извън Земята. Както при много други случаи, на това явление тогава не се обърнало особено внимание. Вярно е, че тези сигнали били много слаби, за да бъдат уловени и проучвани добре от тогавашните радиоприемници. Пък и Втората световна война отвлеча вниманието на човешката мисъл към по-насъщни грижи. Едва в края на 1943 и 1944 г. се обръща по-особено внимание на тези сигнали и се пристъпва към усъвършенстването на радиоприемниците. Почва трескава работа за системно проучване на тази необятна Вселена, откъдето идват сигналите – една дейност, която се оформя в цяла наука. Тази наука идва с едно голямо постижение – облачното, мъгливото и изобщо неблагоприятното време да не ù създава трудности. Изработват се уреди за улавяне на тези сигнали – вдълбнати огледала с насочени към небето дълги антени. И започват да се улавят сигнали отвсякъде. Няма

точка от небесната сфера, откъдето да не идват най-чужди, най-причудливи подобни сигнали. Живот, богат и изобилен живот кипи наврег – живот на единство, на връзка между всички тела и живи твари.

Първото качество на живота, първата проява на тази необятна и могъща сила е топлината. Там, където има топлина, има и живот. Изследванията са показали, че всяко тяло, което има топлина, изпуска електромагнитни вълни. Тези вълни, излъчвани както от небесните тела, така и от живите същества – от животните, от хората и от всяко друго тяло, могат да ни дават пълна картина за строежа и съдържанието на обектите. С тези вълни телата са във връзка и си взаимодействат едни други.

Проучванията са показали, че ако дадем направление на радиоприемника в която и да е точка на небесната сфера, ние ще уловим електромагнитно излъчване, отговарящо на излъчването, което би дало едно тяло с температура 3 градуса по Келвин⁵¹, което отговаря на 3 градуса над абсолютната нула. Ясно е, че в която и да е точка на това тъй наречено „пусто пространство“ има топлина, има живот.

Като се има предвид, че нищо не може да ни убеди, че т. нар. абсолютна нула, равна на минус 273 градуса, е най-ниската температура, то явна е възможността за едно по-голямо температурно напрежение в това пространство. Това радиоизлъчване, тези електромагнитни вълни са предизвикали огромен интерес, тъй като хвърлят светлина върху начина, по който са се образували всички небесни тела, защото едни от учените приемат, че образуването на телата е плод на някакво силно охлаждане. Охлаждането е един процес на покой, а той не може да създаде нещо. Топлината е сила, а силата създава всяко нещо.

Засега не можем да приемем, че уловените от нас електромагнитни вълни, плод на една характерна температура в мировото пространство, навсякъде са с еднаква сила, с еднакво напрежение. За това може да ни подскаже историята на нашата Земя. Установено е, че Слънцето със своето семейство се намира на разстояние от около 30 000 светлинни години от централното ядро на нашата галактика, намиращо се в съзвездието Стрелец, около който център то се върти. Това разстояние е около две трети от радиуса на галактиката. В нея разпределението на слънцата и на звездите не е равномерно: някъде те са по-нагъсто в пространството, другаде - по-нарядко. Слънцето със своето семейство, движейки се със скорост от 270 км в секунда, сега излиза от едно по-разредено звездно поле и влиза в друго, много по-гъсто. В резултат на това ще имаме и едно повишаване на тази космична температура, а оттам - и на електромагнитното излъчване. Цялото слънчево семейство ще се потопява в една по-благоприятна космична температура. За нашата Земя това е очевидно. Установено е, че ледниците по Алпите и по високите планини се отгръпват все по-нагоре и по-нагоре. Температурите на полюсите също търпят промени към едно затопляне.

И Учителя казва: „Слънчевата система сега навлиза в едни по-благоприятни условия“. Някога сме минали през пространство със силно занижени космични температури, с по-слаби електромагнитни вълни, което се е отразило неблагоприятно на нашата Земя и са настъпили ледниковите периоди. Тази мирова космична температура, тези електромагнитни вълни показват ясно, че в мировото пространство има един вечен и непрекъснат творчески процес, ръководен от непонятна за нас мъдрост. Те

оказват своето влияние, своето въздействие на всички светове, на всички същества, които ги населяват, и следователно никои не живее свой изолиран живот.

С развитието на космичната техника в последните десетилетия на нашия век е свързано и едно от най-поразителните открития. Радиофизиците при разработването на спътниковите системи открили, че на вълна с дължина 7,3 сантиметра откриват шумове, които не са могли да бъдат отстранени с никакви средства. При най-старателно изследване се установява, че те имат извънземен произход и идват от мировото пространство. Това е още едно доказателство за бурния живот, който кипи в това пространство.

За голямата разумност и активност, която царя там, можем да съдим и още от едно много интересно явление, открито в последните години. В природата има един основен закон, при който всички процеси стават на импулси, ритмично. Всяка клетка, всяка тъкан, всеки орган в своята дейност пулсират. Навсякъде има едно ритмично движение, защото точно при този процес с най-малко енергия се получава най-голям резултат. Каменарят постига много повече, когато раздробява камъка, като го удря с чука, отколкото ако упражнява натиск. Всичко пулсира – от най-малкото до необятното. Установено е, че засега има едно разширение на Вселената. Всички звездни системи, всички галактики се отдалечават една от друга – има процес на разширение. Какъв е замисълът на всичко това? Въпрос, на който сме още много малки, за да отговорим. Но в този грандиозен процес ярко изпъква едно вътрешно единство.

Има и едно друго интересно явление, показващо тази връзка и това единство. Напоследък вдигна голям шум въ-

просът за т.нар. пулсари. През 1967 г. в Мюлардската радиоастрономическа лаборатория⁵², намираща се в Кембридж, случайно бил открит източник на радиоизлъчване, идващ от мировото пространство. Сигналите от този източник се повтаряли с поразително правилна периодичност, при това дължината на сигнала била много малка – от порядъка на няколко стотни от секундата. Много скоро пак от същата лаборатория били открити още три радиоизточника от същия тип. Тези новооткрити обекти получили названието *пулсари*. Това откритие било не само неочаквано, но със своята изключителна правилност сигналите поразили английските радиоастрономи. Те съвсем основателно допуснали, че това са сигнали, идващи от разумни същества на някаква изключително висока и неумоверно отдалечена цивилизация.

След публикуването на събитието много скоро се обадили учени и от други обсерватории за откриването на такова странно явление и в други части на небесната сфера. До 1 януари 1969 г. били известни вече 27 подобни източника. За създаването на такива импулси, идващи от разстояние, равно на много десетки светлинни години, са необходими източници на сила, непонятни за нас по своя грамаден размер. „В природата не се изразходва гори и грам енергия, ако тя няма за задача общото благо“, е казвал в този смисъл Учителя.

Повод за дълбок размисъл, отнасящ се до великото единство, могъщество и разумност във Вселената, може да ви даде откритият пулсар в Раковидната мъглявина, която се намира в съзвездието Телец. Тази мъглявина, за разлика от някои други, е светеща и според исторически сведения се е образувала преди около 900 години от разпадането на едно слънце. Тя свети, както обясняват уче-

ните, благодарение на неимоверното голямо количество електрони там, движещи се със скорост, почти равна на скоростта на светлината. Целият този процес, целият този ефект се приписва на тяло, състоящо се от непознато за нас плътно състояние на веществото, което дава и откритите там идеално ритмични импулси.

Не трябва да се приема за несериозно както твърдението на английските радиоастрономи, които първи откриха тези импулси, така и мнението на много от учените, че това са сигнали на разумни същества или разговори между две цивилизации, отдалечени на грамадно разстояние. Че тези сигнали се улавят и въздействат на живите същества, това много ясно показва направеният опит от австралийския учен доктор Веелг. Учените преди това откриват в южното полушарие на небесната сфера четири източника на такива импулси. За своя опит доктор Веелг взема един гресуиран вече делфин, носещ шеговитото име Санта Барбара. Приема се, че делфините са най-интелигентните животни на Земята. Тази Санта Барбара била поставена в неголям басейн с морска вода, където поставили и уред, който можел да предава непосредствено от радиотелескопа получените от пулсарите сигнали. За своя опит докторът взел пулсар, намиращ се на разстояние от Земята, равно на 80 светлинни години. В началото на предаването на сигналите делфинът доплувал до уреда и известно време се заслушвал в тях. После като че ли загубил видим интерес. Обаче към края на втория ден той все по-често и по-често почнал да се връща към уреда. На третия ден Барбара непрекъснато се намирала до уреда и проявявала видимо безпокойство, когато сигналите бивали прекъсвани. Възприемането на тези импулси от делфина и тяхното въздействие върху него са безспорни. Но за съжа-

ление ние не можем да водим още разговори с делфините, за да може този техен представител да ни разкаже какво точно е приел и разбрал от сигналите.

Животните със своя несмуцаван и свободен от ежедневните грижи и безпокойства мозък са способни да доловят тихите и нежни трепети, които изпълват Всемира и средата около нас. Не че тези сигнали и трепети не се долавят и от човешкия мозък, не че те не му въздействат, но поради смущения от многото грижи те не достигат до неговото съзнание. Въпреки това понякога само за миг някой от добре развитите и подготвени мозъчни центрове схваща, долавя някой от мировите импулси, имащи отношение към задачата, която той упорито се е мъчил да разреши. И тогава имаме проява на вдъхновеност, на гениалния проблясък, откриване на новото, епохалното. Няма въпрос, няма загадка, за която в мировото пространство да не съществуват вибрации, даващи неговото разрешение. Защото това пространство е изпълнено с разумни същества, отдавна минали по нашия път, отдавна разрешили най-правилно проблемите, които могат да занимават човешкия ум. Трудностите на всяко живо същество и на всеки човек са трудности за всички същества във Всемира, тъй както трудностите на всяка клетка от нашия организъм са трудности за всички останали. Тази велика връзка във Всемира налага всички да се притичват на помощ, когато и най-малката, и най-отдалечената клетка се намират в затруднение.

Една случка от времето на Учителя е показателна за усета на животните към по-специалните вибрации. Тя е станала в началото на вашия век. Учителя отива на гости в град Казанлък при свой близък приятел и съмишленник - г-р Д. Докторът между другото поканва Учителя да на-

правят една екскурзия до Рилския манастир. Отиването готам по онова време е можело да стане предимно с файтон. Докторът ангажира един файтон, в който се настаняват докторът, жена му и Учителя - и тръгват.

Когато стигнали близо до манастира, изведнъж неочаквано за всички, без каквато и да било видима причина, конете започват да проявяват силно вълнение и безпокойство. Изправят се непрекъснато на задните си крака, люлеят и разкарват файтона напрег-назад с опасност да го тласнат по стръмния бряг край пътя. Докторът и съпругата му, разтревожени, успяват да скочат от файтона. Скача и самият файтонджия, учуден и изненадан от необичайната тревога и възбуда на конете си. Всички те погледват Учителя да слезе също от файтона. Той обаче си седи спокойно там и нищо не им възразява. Не след много конете се успокояват и слезлите отново заемат местата си, с нестихнала още възбуда от случилото се. Групата благополучно пристига до манастира. Когато слизат, докторът запитва Учителя защо и той не е слязъл с тях от файтона, като наблегнал на това, че имало опасност да го тласнат по голямата стръмнина край пътя и да стане нещастие. Учителя се обръща с усмивка към него и му казва:

– Чудна работа, свети Иван гоиде да ме посрещне! Конете го видяха, а вие не можахте да го видите.

Всички светове във Вселената, всички слънца, планети и други небесни тела, всички живи същества на тях живеят един общ колективен живот като клетки на един необичаен организъм. Те са във връзка помежду си, помагат си и си взаимодействат.

април 1971 г.

ДРУЖБАТА

По време на една от беседите на Младежкия окултен клас Учителя покани някого от учениците да излезе на черната дъска и да начертае схемата на Слънчевата система. Излезе един от братята, който следваше астрономия. С пергел, линия и тебешир той начерта схемата: Слънцето в средата и около него – концентрични кръгове, изразяващи орбитите на планетите, по които те се движат около него. Братът обаче постави планетите така, че те бяха наредени по една права линия.

Учителя следеше от малката си катедра работата по черната дъска и когато всичко беше завършено, каза: „Както са поставени планетите на чертежа, те са били разположени така, когато е бил създаден човекът“. Какво всъщност искаше да каже Учителя? „Силите, които създадоха Слънчевата система, създадоха и човека“.

Всеки член на слънчевото семейство е плод на особен рог сили, различни по своето естество и интензитет. Всяка от тези сили в процеса на своето съзряване е обособила по една планета, която носи естеството на силата, нейна създателка. Същите сили създават и живите твари по планетите, когато условията за протичане на живот са налице. Тук, на Земята, те са създавали и създават живите форми през всичките нейни геологични епохи, като всяка от тези сили е давала своя израз с формата и изявата на съответното животно.

Човекът на Земята е минал през тези форми, като всяка една е оставила своя отпечатък, показващ характерни-

те белези на тези сили. За изявата на живота Учителя е казал: „В началото животът е в ръцете на злото“. Оттук ще се разбере, че поначало живите форми, които се създават, носят елементите на злото, на дивото, хищното и ненаситното. Доброто обаче има за задача да подобрява създаденото от злото, и впоследствие то търпеливо, с течение на много време успява да облагороди дивата природа на част от животните. Те престанаха да се хранят с труповете на други животни, а някои станаха вегетарианци. В подкрепа на това Учителя каза: „Една част от животните приеха вегетарианството и с това улесниха еволюцията на човека“.

Слънцето, Луната и планетите със своите силови полета дават израза на човешката природа. Всяко едно от тези небесни тела е създало качествата и способностите на човека, като ги е оформило и сега ги оформя поотделно. Те са изразени в мозъка, като се съсредоточават в мозъчните центрове. Но в своята първична проява те имат див, примитивен израз. Те се израждат и облагородяват стъпка по стъпка, като сивото вещество в мозъка – изразител на тази вътрешна природа, бавно нараства и изменя своето качество и организъмът вече може да дава правилния и точен израз на тези влияния. Като младежи, слушайки думите на Учителя за съвършените образи на по-висшите йерархии, много хора бяха обхванати от идеята, че едно такова съвършенство може да се постигне набързо и изведнъж. Но като търсеха и прилагаха някакви своеобразни методи, разбира се, без резултат, те изпадаха в комични положения. По този повод Учителя казваше: „Ако хората могат така лесно да се оправят, то Господ само за 24 часа щеше да оправи света“.

Всяко едно от планетните влияния има за поле на своята дейност отделни участъци и центрове в човешкия мозък. Колкото една планета е по-голяма, толкова и областта, която тя може да заеме в мозъка за въздействието на своето силово поле, е по-голяма.

Юпитер, като най-голяма планета, има въздействие върху най-голяма област, докато Меркурий – най-малката. Лицето и ръцете на човека, които имат най-гъста мрежа от нервни окончания, най-ярко показват докъде е стигнал човек в своето развитие, защото вълненията и напрежението на мозъка се предават на тези окончания най-силно и те създават и оформят чертите и израза на отделните части и органи по тях. Ако ние се изправим на юг и наблюдаваме много ноци пояса, по който се движат членовете на слънчевото семейство, ще разберем, че те имат най-различни движения. Слънцето и Луната менят своето място всякога от запад към изток, като Луната прави това най-бързо от всички – от 12 почти до 15 ъглови градуси за генонощце.

Планетите имат своеобразни движения. Те ту отиват от запад към изток, ту се спират, а после тръгват обратно. Това всъщност не е така, то е илюзорно благодарение на движението на Земята. Колкото една планета е по-близо до Слънцето, толкова тези промени и тези движения са по-бързи; за по-отдалечените планети промените стават прогресивно по-бавни.

По-близките планети и Луната създават онези способности и качества, които най-бързо и най-рано се изявяват, най-лесно блесват в човека. С отдалечаването на планетите силовите им полета създават по-трайните, по-здравите и по-силните качества и способности. Те създават големите вътрешни богатства, но и отровната, лошата, демоничната в своята първичност изява.

Учителя казва: „Колкото една планета е по-отдалечена от Слънцето, толкова тя е по-стара в своето съществуване и на нея живеят по-могъщи същества“. А от изследванията на астрологията също се заключава, че те са много по-могъщи, което е в хармония с казаното от Учителя. Оттук ще трябва да се разбере, че човекът е един много сложен комплекс от изяви и за да го разберем, трябва по-дълго да го проучваме, по-дълго време да сме в близост с него. Когато влизаме в допир, в контакт с отделния човек, ние не влизаме изведнъж в допир с цялата негова вътрешна природа. Тя не е хомогенна, не е разположена равномерно около и в него, а е обособена в отделни сфери, обединяващи близките по род и естество качества и способности така, както са обособени и силовите полета, създали членовете на слънчевото семейство.

Раждането на човека е най-важният момент от живота му на Земята. Когато той идва в този нов за него свят, по-друг от онзи, в който е бил, човекът идва със своя пътен лист, със своите документи, със своето свидетелство. В него са изразени качествата, способностите, задачите, които са му поставени, а също и житейският път, който ще трябва да измине, за да ги постигне. Тук той е свободен да изпълни или не поставената му програма. И за този случай Учителя казва: „Човек е свободен да прави каквото си иска, но и с него ще правят това, което не иска“. Пътният лист, свидетелството, транспортните документи, тъй да ги наречем, това е звездната карта, която можем да съставим по разположението на Слънцето, Луната и планетите за момента и мястото, където човек се ражда.

Луната със своето силово поле като най-близка го Земята е с най-силно влияние върху нея. Ние виждаме грамагния чисто физически ефект, който тя оказва върху живо-

та на планетата – приливите и отливите в големите водни басейни, въздействието върху растителния мир и гр. Нощем, когато Луната се пълни, и при пълнолуние растенията се развиват по-бързо. Нейното влияние върху човека също е много голямо. Тя е създала и оформила мозъчната област, която се намира в долната тилна част на главата, а също и гръбначния мозък, който ръководи и управлява вътрешните органи и жлези без сърцето.

Когато гръбначният мозък е добре организиран и облагороден, и връзката между него и главния мозък е добра и органична. Освен добре организираните функции на вътрешните органи и жлезите, човек има един мил и приятен израз, с който прегразполага всеки човек към себе си. Такъв човек ни е приятен и ние имаме желание да се сбlijим, да му услужим, да имаме едно топло и внимателно отношение към него. Нашето разположение към малките деца, към малките животни, към новородените въобще се дължи именно на това влияние, което се събужда преди всички други. Най-напред влизаме в допир с тази сфера – дружбата лесно се осъществява.

Следващата сфера, с която ние влизаме в контакт при дружбата с човека, е тази на Меркурий. Силовото поле на Меркурий е създало и оформило мозъчните центрове около и над веждите. При благоприятно и облагородено развитие на тези центрове имаме човек с правилна преценка за всички практични въпроси и за извличане на полза от тях. Дружбата ни с такъв човек ще допринесе за едно навременно разрешаване на всички трудности, пред които животът ще ни изправи. Ако обаче тази сфера е в своя примитивен стадий, ще имаме човек, погълнат изцяло от жаждата за лична изгода, който живее само за себе си. Това е един егоизъм, неподбиращ средства за постигане на своите цели,

като лъжата и измамата за него са на първо място. Такива прояви са готови да убият събуденото преди това нежно и деликатно чувство на дружба и приятелство.

Същото въздействие има и при гонира със следващите сфери, в контакт с които ние идваме при по-продължителната и задълбочена дружба и които се изявяват при все по-специални случаи. Следваща е сферата на Венера. Тя ще ни покаже човека в по-друга светлина. При добра изява на Венера имаме човек естет: красивото и изящното намират израз както в самия него и в неговата обхода, така и в обстановката, в която той живее, а това внася един много ценен и приятен елемент в дружбата му. Ако е зле поставена, Венера създава у човека жажда за личен блясък и суетност, за отглеждане на внимание само към лични прищевки и капризи. Тази сфера е създала и оформила централните нагвеждите, в средната част на челото.

Марсовата сфера в своята добра форма дава смелия, безстрашен, енергичен човек, готов за жертва и за защита на справедливостта. В лошия смисъл имаме един сприхав човек, готов да се възбуди и при най-малкия повод, като в такова състояние той нагрубява, оскърбява, става безогледен, а с това дружбата е погребана. Марс е създал и оформил долната част на мозъка около ушите. В тази част главата добива ширина.

Юпитер в своята добра форма дава човека на големите творчески изяви. Той притежава инициатива и замах, поема отговорност за големите задачи, носи богатство и бащинско покровителство. Дружбата с такъв човек е наистина благодатна. При зле поставено развитие на Юпитер имаме едно честолюбие, при което човек е готов и при най-малкото посегателство към неговата личност да реагира по най-брутален начин, помитайки всякакви връзки.

Измамите, двулчието, устремът му да поднася заблуди и желанието да натрапва своето опекунство и водачество са способни да премахнат и най-здравата дружба. За Юпитер Учителя е казал, че е „планетата на най-големите заблуди“. Неговото влияние е създало и оформило центрoвете наг слепoочната област, като той дава една ширина както на тази част на главата, така и на челото.

Сатурновите влияния създават и оформят центрoвете в горната част на челото. Когато то е добре подчертано, имаме изпъкналост на челото в тази част. При добра изява имаме човек със здрава, дълбока, опираща се на проверени закономерности в природата мисъл. Той търси причините и последствията за всички явления. Този човек излъчва една мъдрост, приятно е да се дружи с него, защото разговорите му са смислени, задълбочени, носещи светлината на знанието. При лоша постановка на Сатурн имаме всякога критичния, вечно недоволен и подозрителен човек. Той досажда, трови атмосферата около себе си, дружбата с него става невъзможна.

Планетите след Сатурн – Уран, Нептун, Плутон, както и планетата заг Плутон, наречена от гениалния мексикански астроном и математик Хасино Амор Ханò, създават и оформят в човека зародишите на изключителни способности и качества, които могат да намерят своя благоприятен израз само в много високо по своето качество сиво вещество в човешкия мозък. Тези планети поради своята грамадна отдалеченост от Слънцето получават много малко енергия от него и за своето движение и живот те приемат сили от необятния миров силов океан. Ето защо тяхното въздействие върху човека е от по-особено естество.

Уран, на средно разстояние от Слънцето на около 2 869 000 000 км, получава от него 400 пъти по-малко енергия, отколкото Земята. Нептун, на средно разстояние от 4 500 000 000 км, получава от Слънцето 900 пъти по-малко енергия, отколкото Земята. Плутон, на средно разстояние от около 6 000 000 000 км, при най-голямата си близост до Слънцето получава 890 пъти по-малко енергия, а при най-голямата си отдалеченост – 2 450 пъти по-малко, отколкото Земята. Като се има предвид, че в природата каквото и да било събитие не може да има абсолютно никакъв ефект без сила, то при това положение ще трябва да приемем, че тези планети получават сила за своя живот и от мировия космичен силов океан, откъдето приемат сила и самите звезди и слънца.

Оттук ще трябва да се приеме казаното от Учителя, че на тях наистина живеят изключително разумни същества, способни да черпят сили от мировия космичен силов океан. Те са възмъжалите синове на слънчевото семейство, които почти нямат нужда от подкрепа от своя баща. Тези планети със своите космични сили създават и оформят изключителните качества и способности в човека. Но при сегашното му развитие сивото вещество на мозъка не е стигнало до онова съвършенство и до способността да реагира правилно на планетното влияние и това се изразява в една изненадваща изопаченост.

При силна позиция на Уран в звездната карта на човека имаме резки, изненадващи прояви, нямащи нищо общо с установеното, липса на каквато и да било съгласуваност с околните и с установения ред. Такъв човек не понася близостта на когото и да било и никога не чувства нужда да споделя или да търси съвместно разрешение на някои въпроси с някого, даже и тогава, когато се е зародила вече ня-

каква дружба. У такъв човек е привичка да скъсва такава връзка, която се е зародила благодарение на контактите със сферите на други планети.

Съвсем друго, макар и много рядко явление е, когато влиянието на това поле намери благоприятна и обработена среда, организирано сиво вещество в мозъка. Тогава този човек блести със своите вечно интересни новости. Той е приятен компаньон, бликащ извор от оригинални и приятни изненади. Той е човекът, при който скука и суета няма, животът около него обилно тече и носи радости за всички.

Нептун още по-рядко може да намери обработена среда за своята правилна изява. Затова при подчертано влияние върху човека той дава една надменност, превзето чувство за превъзходство над другите. Хлаг, студенина и презрение към околните гиша от този човек. Той никак не разбира света, в който живее, чужд е на този свят. Грижите и трудностите, които занимават другите, са му чужди и далечни. От тези хора не може да се очаква дори съчувствие и внимание. Тези качества не само охлаждат, но и ликвидират дружбата с тях.

Съвсем рядко явление е влиянието на Нептун да намери обработена среда. Тогава той дава един неземеен образ, изтъкан от нежност, внимание и необичайно деликатна обхода към другите. Мил, отзивчив, предусещащ и най-малките грижи и нужди на околните, той веднага е готов да им се притече на помощ. Всички го обичат, всички искат да бъдат около него. Но това е тъй рядко за сегашния етап на човешкото развитие. Много ще трябва да се работи, за да се създадат условия за хармоничната изява на тази сила.

Плутон и планетата заг нея имат отношение към силите в природата, които рушат, и към тези, които

творят. Едно силно влияние на Плутон в сегашното състояние на човека носи елементите, които има атомната бомба. Той може да руши изненадващо бързо, често пъти без някаква видима и оправдана причина. Всички катастрофи, всички резки изненади и елементи на разрушението са под негово разпореждане. Това влияние прави човека извънредно самонадеян, той няма чувство на уважение към другите, а приема, че те са му съвсем ненужни. За някакъв ред и порядък около него, необходим за едно общество или за една гружба, не може да му се говори, той няма усет за това. Дружбата, близостта, разположението към такъв човек, породени от допира с другите сфери, непременно ще намери своя край с някакъв изненадващ удар.

Когато обаче това влияние намери своята среда, когато има подготвено също вещество, тогава човекът има възможност да борави със скритите сили в природата. Той познава естеството на тези сили и възможността да се ползва от тях. А това е задача за много далечното бъдеще на човешкия род. Ето защо, когато човекът иска да си създаде връзка с някой, намиращ се под влиянието на външните планети, а е предразположен от приятните трепети на някои по-лесно изявими сфери (особено тази на Луната), тогава не трябва да бърза. Времето ще даде възможност за проявата и на другите, по-вътрешни природи, при разните случаи. Ако те са поне сравнително облагородени, тогава може да се разчита на трайна, приятна и полезна гружба.

Слушал съм Учителя да се изказва за любовта между хората: „За каква любов ще ми говорят, когато те не са готови за нея да пожертват и един косъм от главата си“. И после: „Любов може да има само между много интелигентни хора“ – в смисъла на една вече облагородена вътрешна

природа. За тази любов Учителя казва още: „Най-хубавото на този свят е да обичаш и да знаеш, че те обичат“.

Моето впечатление по времето на Учителя беше, че колкото и двойки да са отивали при него, за да му се похвалят със своята любов и да изразят желанието си за връзка, той никога не е поглеждал с охота и одобрение на тези неща. Мислил съм си, че това не е така, защото самата връзка е нещо лошо, не и защото има противоречие между това, което е казал за тази любов, или че е открил студенина в понесенния му случай, а защото той е виждал по вътрешните, все още неорганизирани светове у тези хора, че те ще умъртвят и погребат тази прекрасна рожба, дете на рая, наречено Любов.

май 1972 г.

III. СЛЪНЧЕВАТА СИСТЕМА

ХОРАТА ОТ ПЪРВАТА РАСА НА ПЛАНЕТАТА ЗЕМЯ

Имаме безспорни доказателства от най-старата история по всички континенти, че някога на Земята е имало човешка раса с изключителни качества по своето съвършенство, със способности и умения да творят, със средства и възможности, за които ние и представа нямаме. Тази раса е живяла на Земята милиони години преди нашата ера.

Учителя казва: „Човекът е една идея на Бога“. За да реализира своята идея, Той създаде Слънчевата система. Големият арабски философ Абдул Валид ибн Рушд, известен на европейските народи под името Авероес, живял в края на XII и началото на XIII столетие, е отбелязал: „Всяко нещо, което е пред нас, е израз на покой и движение. Движението непрекъснато изтича от покоя и го променя“.

Установено е, че покойът е 73%, а движението – 27%. Покоят на нашата планета създава решетките, затваря движението и така се създават формите и размерите на всичко около нас. Движението дава живота и светлината, а покойът – тишината и смъртта. Можем да се уверим, че наистина е така, ако в ясна и безлунна нощ сме извън града или населено място, където няма много пушеци и изпарения, а още по-добре – в планината. Ще видим, че в такава

нощ навън има много приятна, мека светлина. Учените са установили, че 17% от тази светлина идва от звездите – ярките небесни образувания. А за останалите 83% те нищо не казват. Тази светлина от 83% не е нищо друго освен изтичащото движение на всичко около нас. Котките, както е известно, виждат и в най-тъмните за нас помещения. Нашето зрение в това направление е много по-несвършено от тяхното. И в най-тъмното помещение има светлина, без която и за котките е невъзможно да виждат. Тази светлина идва от всички предмети в помещението, също и от пода, от тавана, от стените в него. Това още повече потвърждава отбелязаното от арабския философ.

На друго място е отбелязано, че силите, които създадоха Слънчевата система, са създали и човека. Създаването и оформянето на човека с всички неговии качества и способности и с устрема му за творчество, както и външният му вид и възраст се определят от главния мозък в черепната кухина. Този мозък според големите изследователи от миналия век д-р Гал⁵³, д-р Шпуцхайм и Учителя има около 50 групи мозъчни клетки, наречени мозъчни центрове. Тези именно мозъчни центрове, както отбелязахме, определят качествата, способностите, стремежа и възможността за творчество, а също и външния образ, образа на самия човек.

Ние отбелязахме, че има около 50 мозъчни центъра, защото не всички хора при нивото на сегашния човек ги имат в това количество. При някои по-примитивни хора те са много по-малко, а при издигнатите са и повече. Колкото главата на едно дете се втвърдява по-бавно, толкова то ще има повече мозъчни центрове, те ще бъдат по-добре развити и ще бъдат по-интелигентни, с повече качества, способности и възможности за твор-

чество. Развитието на мозъка, ръководено от звездното тяло на човека, и оформянето на мозъчните центрове, не позволяват на костта на главата да се втвърдява, докато звездното тяло на този човек не създаде и оформи мозъчните центрове, които създават всички качества и способности, възможностите за творчество, определени от звездното тяло на този човек. За своето изграждане и развитие именно тези мозъчни центрове са получили сили от дванадесетте планети и от техните истински спътници в Слънчевата система, заедно с небесните образувания в съответните зодиакални съзвездия.

„Всяка планета има връзка с едно от дванадесетте зодиакални съзвездия“, е казано от съзателя на науките за звездния мир – И Саабей Бен Аадес, от *саабейизма*, наречени по-късно от гърците астрономия и астрология. Този велик учител е живял и е поучавал народа в страната Егем – рая на Земята – 10 000 години преди нашата ера.

Началното зодиакално съзвездие, наречено от него Овен, със символичен знак ♈, има връзка с планетата Марс, със символичен знак Марс.

Второто зодиакално съзвездие след него е именувано Бик, или Телец, със символичен знак ♉; то има връзка с планетата заг Плутон, последната планета в слънчевото семейство, наречена от мексиканския астроном Хасино Амор Ханó.

Третото поред зодиакално съзвездие Близнаци, със символичен знак ♊, има връзка с планетата Меркурий, със символичен знак ☿.

Четвъртото поред е Рак, със символичен знак ♋, който има връзка с Луната, със символичен знак ☾, и със Земята, със символичен знак ☁.

Петото е Лъв, със символичен знак δ , имащо връзка с планетата Вулкан $\smile$ – тази, която се намира между Меркурий и Слънцето, бебето в Слънчевата система. Големият окултист Корнелий Агрипа, живял и работил през XVII в., а също и други окултисти, са отбелязали, че планетите се образуват последователно, както децата в едно семейство. Колкото една планета е по-далече от Слънцето, толкова тя е по-старо образувание и на нея живеят по-разумни и по-могъщи същества.

Шестото зодиакално съзвездие Дева, със символичен знак ♍ , има връзка с разрушената планета Фаетон, със символичен знак $+$, която се е движила в орбита между Марс и Юпитер, където сега е тъй нареченият астероиден пръстен.

Седмото зодиакално съзвездие Везни, със символичен знак Ω , има връзка с планетата Венера, със символичен знак ♀ .

Осмото зодиакално съзвездие Скорпион, със символичен знак ♏ , има връзка с планетата Плутон, със символичен знак ♇ .

Стрелец е със символичен знак ♐ и има връзка с планетата Юпитер, със символичен знак ♃ .

Козирог – със символичен знак ♑ , имащо връзка с планетата Сатурн, със символичен знак ♄ .

Водолей – със символичен знак ♒ , имащо връзка с планетата Уран, със символичен знак ♅ .

Най-после е зодиакалното съзвездие Риби, със символичен знак ♓ , имащо връзка с планетата Нептун, със символичен знак ♆ .

Когато Бог е вложил Своята идея, за да се реализира човекът, Той е създад Слънчевата система така, че тя с всички планети и техните спътници е била образец на съвър-

шеното творение. Планетите, спътниците и Слънцето са имали идеални сфери. Орбитите им са били съвършени окръжности, осите на въртенето им са били перпендикулярни по отношение на плоскостта на орбитата им. Силите, които са изтичали както от планетите, така и от небесните образувания, съответно на всяко зодиакално съзвездие, за да създадат човека, са били в най-съвършена форма и са създали съвършения човек. Това са били хората на първата раса, която е живяла и населявала Земята преди голямата катастрофа, станала преди милиони години в Слънчевата система.

Тази катастрофа е предизвикана от едно черно слънце, което се е вмъкнало в Слънчевата система и се е насочило към планетата Фаетон, наречена от Саабей и от древните звездобройци Лъчезарната. Това е била планета, от която са потичали най-добрите сили, планетата с най-добри влияния върху човека, даваща му милата, нежна, устойчива, непоклатима, безкористна любов към всичко живо, на първо място към човека. Разрушаването е станало съгласно формулата на гениалния математик и физик Едуард Рош, при който процес в тази планета са предизвикани приливно-отливни сили, при които е станало силно разтегляне на планетата и тя се е разрушила. При тази катастрофа всички останали планети повече или по-малко са пострадали.

Учителя през тихите безлунни ясни вечери ни е говорил за черното слънце, когато с малкото му телескопче, направено от един наш брат, много голям техник, ние, неговите ученици, наблюдавахме звездния мир пред стаячката му на Изгрева. Защо Бог допусна това промъкване на черното слънце в Слънчевата система? За да може човекът да разбира и злото – проявата на демонициния свят от необятния миров силов океан. Но велик закон има в приро-

гата, че „всяко нарушено съвършенство ще се оправя“. И както за Слънчевата система, така и за човека нещата ще се оправят, разрушената планета ще се създаде.

Че наистина планетите и силовите течения са имали такова съвършенство, което е изтичало от тях, и са създавали у хората от първата раса изключително ценни качества, способности и подтик за съвършено творчество преди катастрофата, ни показва планетата Венера, която сега има почти кръгова орбита. Тя си е запазила кръговата орбита и най-малко е пострадала при катастрофата, затова въздействието на силовите ѝ течения, които изтичат от нея, когато добре е изразена в гаден човек, дава качества и подтици към едно творчество на изящните изкуства, които имат за задачата да разкрояват и облагородяват околната среда и възможността на човека към по-съвършени преживявания. Затова Саабей ѝ е дал името Дил-Баат, което ще рече „човекът, който обича“.

Същото е станало и с планетата Юпитер, която е пострадала по-малко. Тази планета има почти изправена ос на ротацията си. А тази ос пак според гениалния създател на науката за звездния мир И Саабей Бен Аагес има отношение към идеята свят, свят на изключително разумни същества, в които всички въпроси, които могат да възмутят човека, са разрешени. Изправената ос на тази планета дава възможността на човека под силното и благотворно влияние на Юпитер да получава най-правилните идеи, когато има да разрешава въпроси за ръководене на работата, която ще му се възложи. Хора със силно влияние на Юпитер са обикновено ръководители на държави, общества и големи предприятия. Саабей е нарекъл Юпитер Мулу-Баб-Бар, което ще рече „погоден на Слънцето“. Сегашните астрономи констатирали светлинно и топлинно излъчване от Юпитер.

При тъй създадената идеална Слънчева система преди катастрофата се е създала и идеалната човешка раса – първата раса на планетата Земя. Че наистина е съществувала такава раса с непонятни за нас качества и способности, с възможности за изключително по своето съвършенство творчество, ни показват загадъчните останки от тази раса, например египетските пирамиди, изградени от големи каменни блокове. Такъв строеж и със сегашната техника не може да се направи.

Колко много са познавали египтяните науката за звездния мир – астрономията, показва и това, че Хеопсовата пирамида е висока 147 метра. Този размер има отношение към Земята, която в своята обиколка около Слънцето идва на 147 милиона километра от него при най-близкото ѝ положение към Слънцето, каквото имаме около трети януари всяка година. Пирамидите са строени като архив на науките, предимно на астрономията, а също тъй и за спасяване на хората от потоци, за които пише в Библията. Астрономическата обсерватория Стоунхендж в Англия е изградена от огромни каменни блокове, пренесени също от големи разстояния по чуден начин.

В Южна Америка, недалече от езерото Титикака, има изоставен град, наречен Тиахуанако, изграден от големи каменни блокове, пренесени също от огромни разстояния по същия чуден начин. Пак там има една голяма врата – вратата на Слънцето, изваяна от грамаден блок, а над нея има надпис, който и досега не е разчетен. Също така има статуя на човек с брада, обърнат с лице на изток, който посреща изгрева на Слънцето, показваща изключителното внимание на хората от тази раса към Слънцето. В сред индианските народи там има запазени предания, в които се казва, че откъм океана са дошли бели хора с бради, които

са ги научили на земеделие, градинарство, скотовъдство и на реди занаяти.

В древен индиански летопис е отбелязано за хората от Атлантида, а това е бил континент в Атлантическия океан между Северна Америка и Европа. В него е имало едно неголямо общество от хората на първата раса, и друго, по-голямо общество от примитивни хора, създадени и оформени след катастрофата. В също такива индиански летописи е отбелязано, че някога около Земята са се въртели два спътника, единият е Луната – Месечината, а другият е бил голям къс от разрушената планета Фаетон – астероид. Хората от тази първа раса са забелязали, че този астероид получава ускорение в движението си около Земята благодарение на голямата земна гравитация, което им е гало пълното основание да приемат, че този астероид ще падне на Земята. Те направили изчисления и отбелязали, че на 52 Хаб от периода Дурия, в третата смяна на Слънцето от пролетното равноденствие, в тринадесетото дегне на деня Хул, този астероид ще падне върху Атлантида и континентът ще започне да потъва, което преведено ще рече, че през 8498 г. преди новата ера на 5 юни в 13 часа Атлантида ще бъде сполетяна от огромен къс земя – астероид, който бързо се приближава към Земята.

Малко преди това падане на астероида това общество от първата раса – бели хора с бради, са напуснали Атлантида, като една част от тях са отишли в Африка, в Египет, а друга – в Америка, където сред народа е запазено преданието за тях, което вече отбелязахме. За това общество от първата раса в Атлантида е отбелязано, че те са можели да летят с апарати, които според описанието са се движели с живак. Живакът е символично изразен, той се намира под влиянието на планетата Меркурий и символизира

мисълта. През 1923 г. един от най-големите математици от първата половина на XX в., англичанинът Пол Дирак, с едно уравнение от квантовата механика, наречено уравнение на Дирак, за което получава Нобелова награда, доказва две неща: първо, че мисълта е сила, и второ, че освен вещество има и антивещество.

С тази именно сила на мисълта хората от първата раса са умеели да си служат. Те са я използвали както за своите чудни творения, така и като сила, с която да преместват големи тежести. С тази сила те са движели своите апарати и самолети и са отивали където искат по Земята, а също и на Луната и на други планети. За това, че те са имали летателни апарати и самолети, говорят грамагните фигури - прави, геометрични, които пилотите са наблюдавали от своите самолети в пустинята Наска край Тихоокеанското крайбрежие. Тези фигури са толкова огромни, че могат да се наблюдават само отвисоко, от самолет. Ясно е, че те са служели за указателни знаци за летателни апарати.

Късове от разрушената планета има и сега - това са спътници на някои от планетите в Слънчевата система като Марс, Юпитер, Сатурн, Уран и Нептун. При Марс те са два - Фобос и Деймос. Виден американски астроном е установил, че по-близкият до планетата астероид - Фобос, непрекъснато получава ускорение, той се движи все по-бързо, което като резултат ще доведе до неговото падане на Марс. Така е станало и с този астероид, който се е движел около Земята - получил е ускорение от много голямата притегателна сила - гравитацията на Земята, и е паднал върху Атлантида, както са изчислили хората от първата раса, живели там.

В един разговор, който имах с Учителя, стана въпрос за Атлантида. Той ми каза: „По време на Атлантида ние загубихме сражението със злото, защото не можахме да проникнем в най-дълбоките негови тайни и помисли. Но сега победата ще бъде на наша страна, ние два пъти грешка не правим“. Загуби се сражението на доброто срещу злото и Атлантида⁵⁴ потъна.

Какви възможности за проява и могъщество има гадената сила, за съвременния човек е неясно да разбере. Колосът на теоретичната механика и математика Анри Поанкаре е отбелязал, че най-голямата спънка за учения свят е тази, че те не знаят какво нещо е силата. А това хората от първата раса са го знаели. Има и още много белези за съществуването на много високо издигната първа раса, която е живяла на Земята.

В Библията е казано, че Агам е живял 930 години, Сит – 912, Енос – 905. Изброяват се и групи хора от тази първа раса, живели много столетия. Това показва, че тялото на хората от тази раса е имало много съвършени възможности за отстраняване на отровите – на покоя от въздуха, от течностите, от водата и храната, която са приемали. Защото човекът, пък и всяка жива форма на Земята, приема въздуха, водата и храната, в които са включени силите на покоя и силите на движението. Клетките на тялото приемат движението, а изхвърлят покоя. Клетките на белите гробове приемат въздуха и поглъщат активния дял – движението, и изхвърлят пасивния – покоя. Но в сегашния човек клетките на белите гробове не са така съвършено устроени, за да могат да изхвърлят покоя изцяло, без остатък. Този остатък от покоя бавно се натрупва и създава старостта, а накрая – смъртта. Същото е и с водата, с течностите, които се приемат от животните и чове-

ка. Бъбреците с техните клетки също не могат изцяло да премахнат покоя – и там имаме същия процес на стареене и на смърт.

И за храната е така – при твърдите вещества стомахът и червата са със същите непълни възможности и оттам се създава старостта и накрая смъртта. Тези несъвършени възможности при сегашния човек му дават възможността да живее средно 60–70 години. Но ако внимателно прегледаме историята на човешкия род, ще видим и ще разберем, че хората, които са живели преди няколко столетия, са имали средна продължителност на живота си 30–40 години. Това ще ни даде правото да приемем, че специално човешкият организъм бавно, но сигурно усъвършенства извървяването на покоя и се получават все по-гълки младост и живот. При сегашния човек от всички системи в неговото тяло нервната система и мозъчните клетки са най-устойчиви на посегателствата на покоя и смъртта, особено ако даден човек не се тревожи, ако приема всичко, дори и най-лошото, спокойно.

Отбелязахме вече, че голямата катастрофа в Слънчевата система е причинена от проникването на едно черно слънце. Това черно слънце не се е изгубило и като някакъв хищник то обикаля Слънчевата система със задачата отново да се вмъкне и да заграби някоя планета. Но Слънцето сега е особено добре подготвено за такъв негов стремеж. От време на време, през период от около 7 и 17 години, има едно такова приближаване на черното слънце към нашата Слънчева система, но астрономите са приели, че това става средно през 11 години. Такова приближаване имаме през 1981 г. Тази година беше наречена „година на разярено то Слънце“, защото тогава, застанало срещу доближаващото се черно слънце, нашето Слънце получи невероятна

по своята сила възбуда и активност, която се изрази в грамадни слънчеви изригвания, като ракети, наречени протуберанси, с дължина от стотици хиляди и милиони километри, също и многобройни големи петна по фотосферата си, често с размер от 800 до 100 000 км в диаметър. Когато тези петна са с размер от около 40 000 км, те могат да се наблюдават и с просто око, но през опушено стъкло. От тези петна изтичат непонятни за нашата представа могъщи сили, които в многото случаи се явяват на Земята във формата на полярни сияния над Северния и Южния полюс. Движението на силовите ядра в протуберансите е от 300 до към 600 км в секунда.

Освен тези изяви на сили, по фотосферата на Слънцето има образувания, подобни на оризови зърна в размер от няколко сантиметра, които някак се пукат за много кратко време, като при това пукане се излъчват грамадни сили. С тези могъщи сили, а може би и с други, неустановени от астрономите, Слънцето отблъсква черното слънце. А Учителя казва: „Оръжията, с които хората воюват, гори и най-страшните, са бебешка играчка в сравнение с тези, с които ние воюваме“. По време на такава слънчева активност се установява, че животът на Земята се активизира, има по-голямо плодородие и повече раждания на хора. След 1981 г. ще имаме нов цикъл от единадесет години през 1992 г. – тогава астрономите очакват нова подобна възбуда на Слънцето.

Черните слънца имат непонятна за нашите представи притегателна сила – могъща гравитация. Затова всичко, което се приближи до тях, те го поглъщат без остатък. И светлината, която пада върху тях, те изцяло я поглъщат, нищо не отразяват, затова и за нашите очи са невидими. През 1975 г. стана голяма среща на астрономите

в Мексико. Един от най-изтъкнатите е изнесъл доклад за черните слънца. Между другото той е казал, че „на тях има сили, за които ние нямаме и представа“.

Изтъкнахме, че всяка планета има връзка с едно от дванадесетте зодиакални съзвездия. Небесните образувания във всяко едно от тези съзвездия със своите силовни течения, заедно със силовите течения на съответната планета преди катастрофата, са създавали качества, способности и подтик за творчество у хората от първата раса в най-съвършена степен, защото те са имали изградени мозъчни центрове в една съвършено организирана форма. Всички мозъчни клетки в централните са били в абсолютен порядък. В хората, създадени и оформени след катастрофата, мозъчните клетки нямат такова съвършенство, за да могат да доловят силовите течения от небесните образувания в съзвездията. Затова те не могат да ги приемат, та сегашните хора да имат качествата на тези от първата раса. В по-големи подробности ще дадем информация за това, какви качества, способности и подтици за творчество са дали на хората от първата раса силовите течения на небесните образувания, заедно с тези на неопострагалите планети, като разгледаме по-подробно онова, което дават небесните тела във всяко едно съзвездие, заедно със съответната неопострагала планета.

Първото, началното зодиакално съзвездие, е наречено Овен. Неговото име, както и имената на всички зодиакални съзвездия, са дадени от създателя на науката за звездния мир И Саабей Бен Аадес. На това съзвездие той е дал символичния знак ♈, заедно с планетата Марс със символичен знак ♀, която има отношение с него. Там в ясна и безлунна нощ могат да се видят около 50 звезди, но изобщо те са слаби. Не че са слаби по блясък, а са много отдалечени

от нас и затова на Земята идват само силовите течения с късите вълни, които действат благородно на човешкия мозък, като създават в хората още от първата раса силен стремеж към защита на слабите и онеправданите. Това е много ясно изразено в легендата за златорунния овен.

Ето и самата легенда. Някога в Беотия, в град Орхомен, намиращ се на брега на Капагонското езеро, царувал Атамант, син на бога на вятъра Еол с неговата съпруга Нефела – богиня на облаците. Те имали две деца – син Фрикс и гъщеря Хела. Умни и красиви били те, но скоро ги сполетяло голямо нещастие. Бащата изгонил рождената им майка и се оженил за магьосницата Ино. Тя родила двама синове – Леарх и Меликерт.

Като всяка мащеха Ино генонощно мислела как да осигури по-добро бъдеще на собствените си деца, как само те да наследят цялото царство, когато умре Атамант, а не Фрикс и Хела, които като по-големи са били законните му наследници. Ако Леарх и Меликерт не наследят царството на баща си, те щели да бъдат най-нещастните деца в света.

– Каква майка съм аз – рекла си Ино, – ако не мога да осигуря щастията на децата си!

С всеки изминат ден омразата на Ино към Фрикс и Хела ставала все по-силна. Тя твърдо решила да ги погуби, но така, че злодеянието ѝ да остане незабелязано. Никои не трябвало дори да помисли, че тя е виновна за смъртта на двете невинни деца. Ден и нощ Ино обмисляла различни планове за осъществяване на своята пъклена цел. Най-после решила как да постъпи.

Един есенен ден Ино извикала тайно при себе си всички жени от Орхомен и ги убедила да вземат житото, което мъжете били отделили за посев, и да го изсушат в горещи

фурни. Тя ги излъгала, че ако направят това, плодородието на нивите ще бъде невиждано и нечувано. Ино знаела, че изпеченото жито няма да поникне и нищо няма да се роди.

Наивните орхоменки послушали Ино и така изсушили житото за посев, че просто го опекли. Мъжете им, без да погодират нещо, засели опеченото жито и на следната година на прочутите със своето плодородие ниви на Орхомен не поникнало нищо. Ветровете и горещините превърнали земята в напукана пустиня. Настъпил повсеместен глад по хората и по добитъка.

Атамант решил да изпрати пратеници в Делфи, които да попитат Пития, пророчицата на бог Аполон, коя е причината за неплодородието на нивите и за настъпилото бедствие. Но преди да тръгнат за Делфи, Ино извикала при себе си пратениците и като им гала много пари и ги обляла с ласки, ги нагумала, когато се върнат от Делфи, да предагат на Атамант, че уж Пития била казала:

– Нивите отново ще станат плодородни, ако Атамант пренесе в жертва на боговете децата си Фрикс и Хела.

Когато пратениците се върнали от Делфи и предали отговора на Пития, Атамант потънал в дълбока скръб и сълзите не преставали да се леят от очите му. Ала може ли той да не изпълни волята на боговете, за да избави страната си от сполетялото я бедствие? Той наредил да пренесат в жертва на боговете децата му Фрикс и Хела. Ино ликувала от радост – нейният зловещ план успял!

Повели Фрикс и Хела, които нищо не погодирали, към жертвеника, който се намирал извън Орхомен, заг една чудно хубава гора. Там вече всичко било готово. Жреците пеели химни за прослава на боговете, а главният жрец държал остър нож, с който е трябвало да се извърши жертво-

приношението. Когато Фрикс и Хела тръгнали през гората, те радостно тичали пред водача си, спирали се да откъснат някое хубаво цвете, което срамежливо се подавало из зелената трева. И ето, иззаг огромния гъб изненадващо пред тях се появил един овен, на когото руното блестяло като злато. Този златорунен овен изпратила богинята Нефела – майката на Фрикс и Хела, за да ги спаси. Овенът кротко се приближил до децата и с нежните си очи така мило ги изгледал, сякаш искал да им заговори. Децата започнали да го милват и той коленичил пред тях. Фрикс го хянал, хванал се за рогата му и извикал на Хела:

– Хела, качи се и ти на овена! Виж колко е кротък!

Яхнала и Хела овена и с двете си ръце обхванала брат си през кръста. Овенът бавно се изправил, стъпил на краката си и тръгнал по пътеката. Когато водачът им се приближил, овенът бързо хукнал и започнал да се издига все по-високо и по-високо във въздуха. Водачът не можал да види и да разбере накъде отнася той Фрикс и Хела, понеже се спуснал огромен черен облак и ги закрил. Загето спасил живота на невинните деца, боговете го превърнала в съзвездие и го оставили на небето. В това съзвездие има и две двойни звезди, които със своите силови течения активизират много хората, които са под силното влияние на Овена.

При хората от първата раса, които са имали мозъчни центрове, способни да долавят силовите течения от небесните образувания в дадено зодиакално съзвездие, в това на Овена те са приемали както благородните подтици в защита на слабите и онеправданите, така и силовите течения от двойните звезди – подтик към по-голяма активност.

В човека, създаден след катастрофата – сегашния човек, клетките в мозъчния център, създадени и оформени от Марс и Овен, не могат да приемат вибрациите от

небесните тела в съзвездието, а приемат само тези от Марс, който е пострадал много при катастрофата и тласка човека към завоевания и грабежи. Саабей го е нарекъл Зъл-Батунци, което ще рече „човекът, който воюва и граби“. Защо е такава влиянието на Марс? Известно е, че той има червен цвят. Този цвят повърхността на Марс е получила от обилния кислород, който някога е имало в богатата му атмосфера. През 1877 г. големият италиански астроном Скиапарели, наблюдавайки Марс при тъй нареченото „велико противостояние“, е констатирал, че по неговата повърхнина има канали. Една част от тях не са били нищо друго освен корита на големи реки. Марс прегу катастрофата е имал богата атмосфера и изобилна вода. Когато черното слънце се е насочило към планетата Фаетон – Лъчезарната, която е била в орбита между Марс и Юпитер, това слънце е минало покрай Марс. Той поради малката си гравитационна сила не е могъл да задържи въздуха и водата и това слънце ги е ограбило. Оттам е и този стремеж у сегашните хора под силното влияние на Марс да воюват и да грабят. Войната не е нищо друго освен добре организиран грабеж в голям мащаб.

След него е зодиакалното съзвездие Бик – Телец ♉. То е много богато на небесни образувания. Има една звезда, наречена Алдебаран, която е 40 пъти по-голяма от нашето Слънце и дава могъщи силови течения, които придават сила на емоционалната природа в човека. Хората от първата раса имали това могъщество на емоционалната си природа – силни и богати чувства. В Телец има и два звездни купа, богати на слънца – Плеядите и Хаугите. В Плеядите могат да се видят около 500 звезди. Характерното в този куп е, че всички звезди се движат успоредно, което определя ценното в тяхно влияние – да не се месят в рабо-

тите на другите. Между хората на първата раса всеки е бил свободен да се проявява без ограничения.

Хайдите са също звезден куп с диаметър от 17 светлинни години и в него се наблюдават около 200 звезди. Характерното за тях е това, че се движат с грамадна скорост и затова този зодиакален куп се нарича още „движещ се звезден куп“. Със своите силови течения те са създавали в хората от първата раса силния стремеж да използват времето си най-пълноценно. Изобщо звездните купове в гадено зодиакално съзвездие със своето влияние създават и подтика към голямо милосърдие, каквото хората от първата раса са имали в най-голяма сила. В това съзвездие се намира още и една светла мъглявина, наречена от астрономите Ракообразна, която е един от най-мощните радиоплъзници. Създадените в по-ново време радиотелескопи долавят най-много сигнали от тази светла мъглявина. За да разберем какво е тя, нека да се спрем на нейния произход.

През 1054 г. китайски и японски звездобройци са наблюдавали една звезда, която бързо е увеличавала своята яркост и стига готам, че е могла да се наблюдава и през деня. След няколко дена блясъкът ѝ бързо намалява и изчезва. Такива звезди сегашните астрономи ги наричат *нови* или *свръхнови звезди*. Обяснението на това явление, което се дава, е крайно неприемливо. Приема се, че тази звезда се е сблъскала с някоя друга или на нея е станал силен атомен взрив. При тези две хипотези ще трябва да приемем, че на това място, където е била звездата, ще има късове от разрушено небесно тяло. На това място обаче не са намерени късове от подобно тяло, а едно малко слънце с размер колкото Земята, наречено *пулсар*, което излъчва непрекъснато силови ядра, пътуващи из пространството със скорост 1000–1500 км в секунда; те са създали тази светла мъгляви-

на. От разумния свят е прието, че еволюционният процес се развива на етапи. Тази звезда е приключила един етап от своя еволюционен път и почва нов, в който тя ще създаде зародишите на нови звезди, които ще образуват звезден куп или галактика – грамадно звездно семейство.

Това зодиакално съзвездие има отношение към последната планета от слънчевото семейство, тази заг Плутон, наречена от мексиканския астроном Хасино Амор Ханò. За съществуването на тази планета са се изказали и други видни астрономи, на първо място германският астроном Критцингер, който отбелязва, че тя не е по-малка от Юпитер. Също и американският астроном Джон Бреги, който, наблюдавайки Халеевата планета през 1951 г., която по това време е била в покрайнините на Слънчевата система, е забелязал известни смущения в нейното движение, което му е дало правото да приеме, че в този далечен край на Слънчевата система – заг Плутон, има и друга планета.

Това зодиакално съзвездие със своето голямо богатство на небесни образувания има връзка с тази планета и те са създали в хората от първата раса и способността в известна степен да бъдат и господари на времето. Тази светла Ракообразна мъглявина е гала на хората от първата раса стремеж и възможност да творят и да създават нови ценности, крайно полезни и необходими. Това съзвездие има отношение към шията на човека, където се намира щитовидната жлеза, която има за задача да подсилва и активизира дейността на жлезите в човешкия организъм, а също тъй и съвършения музикален глас. Хората под силното влияние на това съзвездие са по-високи, едри и с гобър глас за пеене. Хората от първата раса са имала много добро отношение към музиката и пеенето. То е един ценен

израз в живите форми и в човека. Мъгреците казват, че болестите бягат от човек, който пее.

Следващо е зодиакалното съзвездие Близнаци, със символичен знак С, което има отношение към планетата Меркурий ♿. В ясна и безлунна нощ в него могат да се видят около 70 звезди, но в него има и две ярки звезди – Полукс от първа звездна величина и Кастор – от втора. За Полукс е установено, че е една съвкупност от 6-7 звезди, които поотделно могат да се видят само с много силни телескопи. Това съзвездие с изтичащите сили от неговите небесни образувания, особено от Полукс, създава изключително добри условия за много добре организиран интелект, който бързо схваща и разбира всичко. То има отношение към раменете и ръцете в човешкото тяло. Хората със силното влияние на това съзвездие имат по-гълги ръце и способности за идеално творчество. При съвпаг на Меркурий с Нептун то дава рационализаторски или гениални способности на човека. Хората от първата раса са имали не само гениални идеи за творчество, но и способности да осъществяват тези идеи.

Зодиакалното съзвездие Рак, със символичен знак ♋, има отношение към Луната, със символичен знак ☾. В това съзвездие могат да се видят около 60 звезди и два звездни купа, в единия от които с най-мощните телескопи могат да се видят само пет звезди. Другият е много богат на звезди, има диаметър от 16 светлинни години и в него се наблюдават около стотина звезди. Луната чрез въздействието на тези два звездни купа е донесла на Земята майчинското чувство. Саабей го е нарекъл Рак и го е изобразил като речен рак, защото речният рак е проявил майчинско чувство за първи път на Земята. Този рак не изхвърля яйцата си както другите живи форми, каквито е имало

на Земята преди идването на Луната към нея. Тези живи форми са насекомите, рибите и другите водни животни, които хвърлят яйцата си и повече нямат никакъв интерес към тях. Речният рак не изхвърля яйцата си, а ги гържи под опашката си, докато зародишите в тях се развият до рачета, които разкъсват кожената обвивка, в която са били затворени под опашката.

Силовите течения от небесните образувания в зодиакалното съзвездие Рак са тласнали човека от първата раса да бъде крайно любезен, внимателен, услужлив към своето потомство - децата си, да има топла майчина грижа към хората около него и близките му. Той дава също и добра интуиция. Мозъчните центрове, изградени от небесните образувания в съзвездие Рак и от Луната, се намират в предната централна част на мозъка - в средата на челото. Това са централните на паметта. Хората от първата раса са имали много добре изградени и организирани такива центрове. Луната и небесните образувания в Рак имат отношение към стомаха при мъжете, а при жените - към стомаха и гърдите. Затова хората от първата раса са се хранели много внимателно, без да прелят и да трупат мазнини по тялото си. Сегашните хора, създадени и оформени след катастрофата, имат големи нарушения по отношение на тези способности и прояви.

Зодиакалното съзвездие Лъв, със символичен знак ♌, има отношение към планетата Вулкан, със символичен знак ☿. В това съзвездие има около 70 звезди, но общо взето те са слаби, което ще рече, че са много отдалечени от нас. Затова на Земята идват силите с късите вълни, което е особено благоприятно за неговото влияние. В това съзвездие има една звезда слънце с изключително ценни качества, които се придават на хората от първата раса.

Това слънце е три пъти по-голямо от нашето и е от първа звездна величина, с температура от 14 000 градуса, а нашето е с 6 000. Движи се с 500 км в секунда и има бял цвят. Саабей и гревните звездобройци са го наричали Регулус, което значи *цар*. Хората, родени под силното влияние на това съзвездие, имат осанката и похватите на великите царе. Хората от първата раса са имали външен вид, внушаващ респект и уважение, имали са правилни похвати в управлението и осъществяването на всяка поставена задача. В това съзвездие има двойни звезди и галактики, които дават на хората от първата раса богатство на идеи и възможността за тяхното осъществяване. Това съзвездие Саабей го е изобразявал като лъв.

В центъра на главния мозък на човека между двете хемисфери се намира една жлеза, наречена пинеална (епифиза). На сегашното човечество не е известна службата на тази жлеза, но когато тя е добре развита, както е било при хората от първата раса, е давала възможността да имат ясновидство, да виждат и разбират всичко, каквото искат. Затова в гревността египетските фараони са били изобразявани с едно камшиче, излизащо между двете очи в горната част на носа, защото царете трябва да виждат и да разбират всичко, каквото поискат. Тази жлеза е създадена и оформена от силовите течения на небесните образувания в това съзвездие. При сегашните хора тази жлеза я има, но не е развита и се развива много бавно. В човешкото тяло това съзвездие има отношение към сърцето.

Съзвездието Девица, със символичен знак ♍, има отношение към разрушената планета Фаетон - Лъчезарната, със символичен знак +. Това зодиакално съзвездие е доста богато на небесни образувания. В него в ясна и безлунна нощ се виждат около 95 звезди, от които с особено силно

Влияние е звездата Спика от първа звездна величина, със синкаво-бял цвят. Там има също и много интересни небесни образувания – променливи звезди, двойни звезди и галактики. Саабей е изобразил това съзвездие като красива девойка с крила на гърба си, държаща в ръце узрели житни класове, на върха на които е и звездата Спика. Силовите течения на небесните образувания в това съзвездие са с изключителни качества, които те са предали на хората от първата раса. Те дават голямо богатство от идеи, разнообразни и от най-висока степен, като активност, динамичност в осъществяването им, каквито качества са имали хората от първата раса. Мозъчните центрове, които се създават и оформят заедно с Лъчезарната планета, се намират в средата на горната част от мозъка. Там са мозъчните центрове на милосърдието. Девойката с крила и житни класове в ръце заедно със звездата Спика дават изключително благородното качество да се помага и хората, а и всичко живо да се улесняват при нужда безкористно. Тези качества също са имали и хората от първата раса. Това съзвездие има отношение към червата в човешкото тяло.

Съзвездието Везни, със символичен знак Ω , има отношение към планетата Венера, със символичен знак ♀ . В това съзвездие могат да се видят около 50 звезди. Там има интересна променлива звезда от два компонента, едnakви по размер, с радиус два и половина хиляди километра. Едната е със синкав цвят, а другата – с жълт. Саабей е дал на това съзвездие образа на старинни аптекарски везни, което изразява много голямата точност, с която хората от първата раса са си служили при всички случаи; тя показва също и правилното отношение към всичко, без каквото и да било отклонение за лична изгода.

Венера от своя страна е планетата, която идва най-близко до Земята. При тъй нареченото „голно съединение“ тя е само на 40 милиона километра и е най-яркото светещо небесно тяло по небесната сфера след Слънцето и Луната. При своя най-голям блясък тя свети десет пъти по-ярко от Сириус. Венера с компонентите си в зодиакалното съзвездие Везни определя емоционалния живот на хората от първата раса. Тя заедно с небесните образувания в зодиакалното съзвездие Везни дава ясно изразен благороден емоционален живот, силен стремеж към чистите, безкористни чувства.

Сегашните хора нямат напълно развити мозъчни центрове, създадени и оформени от силовите течения както от Венера, така и от небесните образувания в зодиакалното съзвездие Везни. Само в някои от хората те са по-добре устроени и ги тласкат към изяви в изящните изкуства – музика, художество, скулптура и пр. В други хора в тези центрове мозъчните клетки са в безредие и тласкат човека към лоши чувства и мързел. Саабей е наричал Венера Дил-Баат, което ще рече „човекът, който обича“. Мозъчните центрове, които са създадени от небесните образувания във Везни и силовите течения на Венера, се намират от двете страни на централната част на челото, където е центърът на паметта, над центъра на рече. В човешкото тяло Венера и съзвездието имат отношение към бърците.

Съзвездието Скорпион, със символичен знак ♏, има отношение към планетата Плутон, със символичен знак ♇. През ясна и безлунна нощ в това съзвездие могат да се видят около сто звезди. В него има интересни небесни образувания: една звезда от първа звездна величина с диаметър, 100 пъти по-голям от този на нашето Слънце, наре-

чена Антарес; и друга звезда, която не се вижда от северното полушарие. Тя излъчва огромно количество енергия – 100 хиляди пъти по-могъща от излъчванията на нашето Слънце. В това съзвездие има също два звездни купа, обозначени като М6 и М7. Грамагната звезда Антарес е гала на хората от първата раса възможността за приемане на големи количества идеи и за пълното им разбиране, идващо от необятния миров силов океан. Другата звезда, с четиристотин хиляди пъти по-могъщи сили на излъчване от нашето Слънце, изтичащи от нея, е гала на хората от първата раса непонятни за нас по своето могъщество и възможности сили за осъществяване на техните планове, създадени от богатите идеи.

Плутон е най-пострадалата от всички планети. Той има много разтеглена орбита и затова идва прег Нептун. Също така орбитата му сключва ъгъл от 17 градуса с еклиптиката и той е оставил в сегашния човек много лоши качества и прояви на жестокост заради това, че мозъчните клетки в този човек са или в зародиш, или в безрегие. Двама звездни купа внасят омекотяване на тези лоши качества на жестокост. Небесните образувания в зодиакалното съзвездие Скорпион и планетата Плутон са създали мозъчния център, който се намира в задната част от горната страна на мозъка, но както вече отбелязахме, този център е или в зародиш, или мозъчните клетки в него са в пълно безрегие, което прави сегашните хора, които го имат, много жестоки. Саабей е дал на това съзвездие образа на насекомото скорпион, като с неговата отровна жлеза хората от първата раса са могли да парализират злото, а сегашните хора – да парализират доброто. В човешкото тяло той има отношение към половите органи.

Съзвездието Стрелец, със символичен знак $\nearrow$, има от-

ношение към планетата Юпитер, със символичен знак ♃. Това съзвездие е богато на небесни образувания. Там могат да се видят около 115 звезди. Има също много тъмни и светли мъглявини и голям брой звездни купове. По посока на това съзвездие се намира и центърът на нашата галактика, която е едно струпване на много звезди в едно ядро с диаметър 4 000 светлинни години. В него звездите не могат да се видят отделно, нито да се наблюдават и с най-мощните телескопи. Цялата галактика е подобна на погача с размери: диаметър – 100 000 светлинни години, и дебелина – 10 светлинни години. Нашето Слънце се намира на 32 000 светлинни години от центъра и обикаля около него със скорост от 250 км в секунда, като извършва една обиколка около този център за 200 милиона години. На това съзвездие Саабей е дал образа на митичния кентавър Хирон, който е получовек в предната си част, а в задната е охранен кон с напрегнати здрави крака. В предната част получовекът гържи изпънат лък, на който има стрела, готова да излети. На първата раса това зодиакално съзвездие със своите небесни образувания и с Юпитер е гало силен стремеж за изучаване на великите науки и за прилагането им в задачите за благо на човешкия род, особено на четирите науки, определени от четирите истински спътника на Юпитер – Йо, Европа, Ганимед и Калисто.

Йо подтиква към изучаване на механиката, Европа – към изучаване на медицината, Ганимед се стреми към изучаване на устройството на човешкото общество, а Калисто – на науките за търсене и намиране на богатствата, които Земята има в себе си – петрол, желязо, калай, минерални богатства и др. Опънатият лък с поставената стрела, готова да излети, показва, че хората от първата раса са постигнали всичко в това направление. На сегаш-

ния човек небесните образувания в това съзвездие и Юпитер дават същия стремеж, но те не са така ясни и лишени от корист, лична изгода и жажда за господство, както при хората от първата раса. Небесните образувания в това съзвездие заедно с Юпитер са създали мозъчните центрове от двете страни в горната част на главата. Когато имаме безредни клетки в тези центрове, те тласкат човека към гордост и принижено отношение към околните.

Саабей е приемал, че Юпитер клони към възможността да стане слънце, затова го е нарекъл Мулу-Баб-Бар, което значи „подобен на Слънцето“. Юпитер със своите четири спътника създава голямо разнообразие в Юпитеровите типове в положителен смисъл. Лошото във влиянието на Юпитер идва от многото късове на разрушената планета, които той има като свои спътници. Досега са открити 12 броя от тях. В човешкото тяло Юпитер и небесните образувания в съзвездието Стрелец имат отношение към черния гроб, който е най-голямата жлеза в човешкия организъм, а също и към беграта.

Съзвездието Козирог, със символичен знак ♄, има отношение към планетата Сатурн, със символичен знак ♄. В това съзвездие могат да се видят около 50 звезди, но те са изобщо много слаби, ала не затова, че имат слаба яркост, а защото са много отдалечени от нас. При нас идват само вълнообразните трептения с късите вълни, които се приемат с горните мозъчни клетки на челото, тези, които са го косата. Саабей е изобразил това съзвездие като див козел с дебели извити рога в предната част на челото, а задната – като опашка на океанска риба. С това той е искал да изрази, че силовите течения, които изтичат от това съзвездие и от планетата Сатурн, създават подтика и стремежа у човека да търси истината по високите

върхове и в дълбините на океаните. Хората от първата раса загълбочено са търсили истината по всички направления и за всичко. За сегашния човек тази загълбоченост не е всеотна, защото все още мозъчните клетки не могат изцяло и всеотна да долавят силовите течения от небесните образування в това съзвездие и цялостните влияния от Сатурн. Клетките в мозъчните центрове на сегашните хора са в голям безпорядък, което създава в тях лоша капризност, прекалена възискателност, постоянно недоволство.

В човека това съзвездие и Сатурн имат отношение към слуха, кожата, коленете и зъбите. Затова хората със силно изразени подтици на тези безредни клетки страдат предимно в тези части на тялото. Саабей е нарекал планетата Сатурн Каин-Мену, което ще рече „човекът, който мрази и отмъщава“. Сатурн е планетата, която е привлякла най-много късове от разрушената планета Фаетон. Досега са открити 17 спътника, но само един е истински, наречен Титан, който по размер е колкото Меркурий. Пръстените, които се наблюдават, са късове, парчета от разрушената планета и те също допринасят за лошото му влияние. Но преди катастрофата Сатурн със своята дебела и богата атмосфера и с небесните образування в съзвездието Козирог са давали на хората от първата раса изключителните възможности както да търсят, така и да намират истината за всичко и по всички направления, а също тъй и силен подтик към реда и порядък.

Създаването на ред е първата и най-важна стъпка към творчеството. Това качество на доброто Сатурново влияние е особено ясно изразено в т.нар. „Процеп на Касини“. Той е едно празно пространство от около 300 км между втория и третия пръстен, което в продължение на повече

от 200 години, откакто е наблюдавано от астрономите, не е получило никакво затмачване. Всички части от пръстените се движат в строг и пълен рег. Планетата и зодиакалното съзвездие създават реда и порядъка, загълбоченото търсене на истината – качества, които хората от първата раса са имали до съвършенство.

Съзвездието Водолей, със символичен знак ♒, е зодиакално съзвездие, което има отношение към планетата Уран, със символичен знак ♃. В това съзвездие могат да се видят около 90 звезди. Саабей го е изобразил като човек, който излива вода от голям съд. Водата всякога е символизираща живота.

В това съзвездие е ярката и най-голяма светла мъглявина, гледана от Земята. Нейният диаметър е 300 000 пъти по-голям от разстоянието от Земята до Слънцето. Голямата яркост на тази мъглявина се дължи на горещите и ярки силови ядра, излъчвани от звездата в нейния център с температура от 180 000 градуса. Уран е на средно разстояние от Слънцето на 20 астрономични единици и го обикаля за 84 години. Има много разтегната орбита и оста на ротацията склучва ъгъл от 98 градуса, което ще рече, че оста е не само легнала, но е паднала повече с още 8 градуса от плоскостта на неговата орбита. Затова и планетата се върти обратно – от изток на запад. Тя се върти бързо около оста си – за 10 часа и 40 минути. Досега около него са открити 15 спътника, но всички те са късове от разрушената планета Фаетон.

Зодиакалното съзвездие Водолей и планетата Уран имат отношение към нервната система у човека. Хората от първата раса са имали не само крепка нервна система, без тревоги и нервни избухвания, но и такава, която пълно и изцяло може да реагира най-добре при нужда; а също са им

гали и разумна смелост, възможността да откриват новости във всяка работа, да правят гениални открития.

Мозъчните центрове, създадени и оформени от небесните образувания на Водолей и планетата Уран, се намират точно над последния дял на челото, в предната част на покритата с косми глава. При сегашния човек в много случаи и при този мозъчен център има доста мозъчни клетки в безпорядък, които правят човека нервен, карат го рязко да реагира на най-малките спънки и неприятности. Те му създават бързо пресищане от човека, с когото се е свързал при женитбата, стремеж и интерес към неправилни и неприемливи порядки от околното общество, способност да взема неправилни решения, от които често пъти много страда.

Съзвездието Риби, със символичен знак ♈, има отношение към планетата Нептун, със символичен знак ♆. В това съзвездие могат да се видят около 75 звезди, но те са също много слаби, което ще рече, че са много отдалечени от нас. Затова при нас идват силовите течения с късите вълни, които въздействат на горните мозъчни клетки, където са мозъчните центрове на милосърдието. Диаметърът на Нептун е 48 600 км и е със средна плътност от 2,22. Според това ще трябва да приемем, че Нептун е втората по големина планета след Юпитер в Слънчевата система, а не Сатурн, който има малка плътност от 0,7, което определя неговата много дебела атмосфера. Наклонът на оста при ротацията на Нептун е 30 градуса, което дава едно неблагоприятно влияние на планетата, изразено в податливост – човек лесно се поддава на чуждо влияние. Планетата Нептун обаче има също като Венера орбита, близка до окръжността, затова тя също тласка човека, дава му възможност да работи и да се проявява в изцялните изкуства

- пеене, свирене, художество и пр. Разстоянието ѝ до Слънцето е 30 астрономически единици и обикаля около него за 184 години. Върти се около оста си за 1 540 часа. Досега има открити осем спътника, но само един е истински, наречен Тритон, останалите са късове от разрушената планета Фаетон.

На хората от първата раса, тъй като Нептун има отношение към белите гробове в човешкия организъм, тази планета заедно с небесните образувания на зодиакалното съзвездие Риби са дали възможност за пълно и съвършено дишане, което им е давало възможност да приемат много добре жизнената сила от въздуха, наречена прана, да не се поддават на влияния, а също и едно красиво постоянство във връзките с хората от противоположния пол. Саабей го е изразил като две риби, свързани отделено с широка лента. Легендата, оставена за съзвездието, ясно показва, че хората от първата раса са обичали трайно и дълбоко своя партньор в женитбата.

Ето и самата легенда. Всяка сутрин, когато лъчите на Хелиос - Слънцето, започвали да позлатяват високите планински върхове и когато капчиците роса още блестяли като брилянти по зелените листа на цветята и по тревите, из дълбочините на морето излизали заловени за ръце една след друга нерецките, петдесетте гъщери на морския бог. Весело играели и лудували те на морския бряг. От песните и от смеха им утихвали бурните вълни на морето, заспивали зверовете.

Една от тях - прекрасната Галатей, като гонила веднъж една пъстроцветна пеперуда, се отдалечила от сестрите си. По това време минавал младият Акид, синът на Семетига - висок, строен и красив като бог Аполон. Видяла го Галатей, забравила пеперудата, пронизала го с дълбоки-

те си сини очи. Акиг, очарован от божествената ѝ красота, забравил накъде е тръгнал и се насочил към нея. Обикнали се двамата млади и от този ген станали неразделни. Всеки ген, щом на морския бряг се показвала Галатея, Акиг я хващал за ръка и двамата отивали до една малка пещера, недалече от един висок скалист връх.

Но не само Акиг обичал прекрасната Галатея – обичал я и едноокият, грамаген като планина циклоп Полифем. Видял я той веднъж на морския бряг, сияеща в своята младост и прелест, и безумна любов пламнала в сърцето на ужасния циклоп, до когото никои не смеел да се приближи, за да не бъде разкъсан и изяден от него. Уплашила се Галатея от страшния му вид, избягала и почнала винаги да се крие от него. Но любовта на Полифем към Галатея се разгаряла все по-силно. Всеки ген той докарвал многобройните си стада на високия планински връх, сядал на скалата и започвал да свири със свирката, която сам си направил от дебели тръстикови стъбла. Далече се разнасяли звуците от свирката му и разклащали гърветата. Достигали те и до Галатея и Акиг, които седели на любимото си място до пещерата, далече от погледа на ужасния циклоп Полифем. Един ден той ги съзрял и обезумял от любовта си към Галатея, скочил от планинския връх и се затичал към тях. Разтърсила се земята от неговото огромно тяло, развълнувало се морето... Изплашили се Галатея и Акиг и се хвърлили в бурното море. Там, превърнати на риби, те плуват в дълбините му, свързани с дългата и широка лента на любовта си.

С тези големи качества, способности и силен устрем за творчество, гадени преди катастрофата от съзвездиата и силовите течения на членовете от слънчевото семейство, са живели и са се проявявали хората от първата

раса. Тази раса е създадена преди черното слънце да се вмъкне в Слънчевата система, преди да разруши една планета, а останалите повече или по-малко да пострадат. Но в природата има велик закон, който гласи, че всяко нарушение на хармонията ще бъде поправено и възстановено по най-съвършения начин. Разрушената планета ще се роди отново, сияйна и лъчезарна, а всички останали планети ще възстановят своето съвършенство, за да се реализира идеята на Бога – човекът!

1 декември 1992 г.

ПЛАНЕТИТЕ

В нашата Слънчева система има 12 планети. Девет от тях са вече известните, получили в по-ново време имената и символите си. Това са Меркурий със символа си ☿, Венера – ♀, Земята – ♂, Марс – ♂, Юпитер – ♃, Сатурн – ♄, Уран – ♅, Нептун – ♆, и Плутон – ♇. За последната планета символът е гаден от автора. За тази планета още няма общоприет символ⁵⁵. Две от планетите са все още неоткрити. Едната е между Меркурий и Слънцето – Вулкан ☿, а другата е зад Плутон. Има и една разрушена планета, която се е джирила в орбита между Марс и Юпитер, наречена от гревните звездобройци Фаетон – +, т.е. Лъчезарната, за която вече отбелязахме.

Според Саабей планетите в Слънчевата система не са се образували бурно, безредно, в някакъв неопределен период, от нещо материално. Всяка една от тях се е създала от зрънце сгъстена сила на необятния миров силов океан,

тъй както на Земята се образуват кристалните форми. Знаят ли сегашните учени как се образуват кристалите? Не! Всяко едно зрънце – началото на една планета, за своя растеж и оформяне е приемало силови течения и от небесните образувания в едно от зодиакалните съзвездия. Планетите са се образували последователно в един строго определен разумен и хармоничен ред, като след тяхното образуване те бавно са се отдалечавали от Слънцето, така че най-далечната планета, тази зад Плутон, е първата и най-старата. Следват и другите: Плутон, Нептун и т.н.; тъй както става в едно семейство – ражда се едно дете, след него друго и т.н., като отначало както всяко дете, тъй и планетите имат нуждата за своя живот от по-усърдните и топли майчини грижи. С израстването на детето то все повече като че ли се отдалечава и има по-малка нужда от грижите на майката, докато порасне и стане напълно независимо за своите нужди от родителите си. Така е и с планетите.

Да вземем например Плутон, най-отдалечената известна планета. Астрономите са си направили труда да изчислят, че ако има един наблюдател на тази планета, той ще може да види Слънцето като кръгче с диаметър около 6 см и с температура на неговата повърхност от минус 220 градуса. Е, какво може да даде това светло кръгче и тази температура за живот на Плутон, тъй както ние го разбираме? Разумните същества там са намерили други възможности, неизвестни за нас, за да могат да проявят своя живот. Знанието и мъдростта вечно се постигат.

В подкрепа на това становище Саабей и древните звездобройци са казали: „Колкото една планета е по-далече от Слънцето, толкова на нея живеят по-разумни и по-могъщи същества“. Защото граматното време от създаването на

една далечна планета способна за натрупване на знание и мъдрост за живота на съществата, които я обитават. Необятният миров силов океан тласка бавно, но сигурно всяка създадена от него форма към все по-големи знания и мъдрост, към все по-голямо съвършенство. Ние вече изтъкнахме, че сме в подкрепа на това становище, изразено ясно от великия гений на Възраждането Джордано Бруно, който на кладата през 1600 г. със сетни сили е извикал: „Навсякъде има живот, навсякъде има разум“.

Мозъчните центрове, както вече отбелязахме, създадени от звездното тяло на човека, от планетните влияния, ни дават възможността да имаме контакт и изява в четирите свята. Първият от тях е идейният – светът на идеите. Възможността на човека да влиза в контакт с този свят му дава способността да бъде новатор, рационализатор и гениален. Например имаш някаква задача или видиш нещо – и изведнъж в теб проблясва възможността как това може да стане най-добре или видяното да те доведе до нещо ново, оригинално, неизвестно досега. Паганието на ябълката пред Нютон не е нищо друго освен възможността на гаден човек да влезе в контакт с идейния свят. От този свят се черпят всички новости, рационализации и открития. В него непрекъснато се твори, създава се нещо ново и човекът може да открие и да създаде това ново само ако влезе в контакт с идейния свят. Древните са го изразявали с понятието *огън* – това е свят на Огъня.

Вторият свят е на мисълта. След като гоиде идеята, човекът търси законите и пътищата, по които тази идея ще може да се реализира и да даде изгоди на човешкия род. Този свят е бил изразяван с понятието *въздух*. Третиият свят е свързан с внасянето на живота, на чувството, на радостта или скръбта в процеса на осъществяването

на идеята. Този свят е бил изразяван с понятието *вода*. И най-после идва самото реализиране на идеята в триизмерния свят, на усилията и средствата за нейното осъществяване. Той е бил изразяван с понятието *земя*.

И тъй, планетите създават и развиват четирите свята, а Слънцето организира и облагородява мозъчните центрове, за да могат хората все по-пълно и съвършено да проникнат в тези светове.

СЛЪНЦЕ

Какво представлява Слънцето – този могъщ източник на много разнообразни сили, без които животът на Земята в тази форма, която имаме, ще бъде невъзможен? Досега ясни и приемливи изказвания от астрономи и други учени нямаме. За Слънцето има следните хипотези. Първата е дадена от руския учен Ломоносов. Според неговата хипотеза Слънцето се състои от нажежени газове, които са в непрекъснато движение, в непрекъсната вертикална циркулация. А петната, каквито нерядко има по слънчевия диск, са резултат от тази циркулация на нагорещените газове.

Че една такава циркулация на нагорещени газове ще може да създаде могъщите сили на живот, каквито Слънцето дава на нашата Земя, и че тази циркулация е способна да създаде петната, които нерядко се наблюдават по слънчевия диск, е крайно неприемливо. Още повече, че астрономите наблюдават по слънчевия диск т.нар. зърнуци, които са особени образувания, приличащи на оризови зърна или на оризова каша. „Зърната“ според едни астрономи са с

размер от около 3 500 км, а според други – от около 500 км. Тези зърна гранули се движат със скорост от 1 км в секунда, като всяко от тях съществува само няколко секунди, след което се пуква и изчезва. Освен това Слънцето излъчва и радиовълни с дължина на вълната от няколко милиметра до 10–15 м, като интензивността на това излъчване се променя в извънредно широки предели. Това предполага бурни и могъщи процеси, ставащи на Слънцето. За всичко, което отбелязахме, а навярно има и още много невидяни и неразбрани от нас явления и процеси, е съвсем очевидно, че те не могат да се създадат от някакви нажежени газове, намиращи се в непрекъснато вертикално движение.

Втората хипотеза е дадена от астронома Уилсън през 1774 г. и е доразвита от видния астроном Уилям Хершел, който през 1781 г. откри планетата Уран. Според тази хипотеза Слънцето има централна част от твърдо, тъмно и студено кълбо, подобно на Земята. То може би е населено. Около това кълбо има два слоя облаци, външният от които е необикновено горещ, от около 6 000 градуса, както е и измерено, а вътрешният е по-хладен. Петната, които има във фотосферата по слънчевия диск, са дълбоки кладенци в облачната обвивка, през които можем да видим тъмната повърхнина на централното кълбо. За петната е установено, че са кладенци през обвивката на Слънцето, защото всяко петно се състои от централна част, наречена ядро, и от полусенки около него. Измерено е, че ядрото е само 10–20 пъти по-слабо от яркостта на слънчевия диск и е 500 пъти по-светло от повърхността на Луната през време на пълнолуние. Но поради контраст петната изглеждат черни. Размерите на ядрото са от 800 до 100 000 км, а това на полусянката е към 200 000 км. Когато гуаметърът на петното е повече от 40 000 км, което е около три пъти

по-голямо от диаметъра на Земята, тогава то вече може да се види и с просто око, разбира се, през опушено стъкло, иначе направо наблюдавано, без него, човек може да ослепее.

Измерено е, че температурата на слънчевия диск – фотосферата, както вече отбелязахме, е 6 000 градуса, а тази на петната е около 4 800 градуса. Това съвсем проваля хипотезата на някои астрономи, което е всъщност третата хипотеза, че Слънцето не е нищо друго освен пренагорещена огнетечна маса и че петната не са нищо друго освен изстинали втвърдени области от тази огнетечна маса.

Какво точно е Слънцето? Слънцето има диаметър от около 1 400 000 км. Източник е на могъщи творчески сили от най-разнообразно естество. Особено важно е това, че то има идеална сферична форма, което говори, че не се влияе от абсолютно никакви познати на нас сили. То е 500 000 пъти по-ярко от пълната Луна и има звездна величина от минус 27. Важно е да разберем какво нещо е голямата загадка Слънцето. Учените съдят по ред факти, като например по намерените вкаменени водопади, за които се установява, че са съществували още преди 2,5 милиарда години, а също и по ред други белези, които показват, че Слънцето в продължение на милиарди години не се е променяло. Защото се установява също, че животът на Земята се е зародил отпреди 3 милиарда години, а този живот не би могъл да съществува, ако ги нямаше установените могъщи творчески сили, които Слънцето има и сега.

След като видяхме и разбрахме донякъде величието и могъществото на Слънцето, ще трябва да приемем, че то е образувано от непознато за нас състояние на силата. Колосът на френската математическа мисъл и на теоре-

тичната механика Анри Поанкаре е казал, че най-голямата спънка за учените е, че те не знаят какво нещо е силата. Оттук трябва да направим извода, че силата може да ни донесе неочаквани изяви. Какви именно? В края на XII и в началото на XIII в. в Испания е живял и работил големият арабски философ Ибн Рушд, известен сред европейските народи с името Авероес. Той е казал, че всяко нещо, което е прег нас, е израз на покой и на движение. Движението непрекъснато изтича от покоя и го руши.

Сегашните учени констатирали такава изтичане на сила от елементите в таблицата на Дмитрий Менделеев и го наричат радиоактивност. Учените също са установили, че съгласно формулата на Айнщайн $E=mc^2$ силите на покоя във веществото са 73%, а останалите 27% са сили на движението. Силите на покоя създават решетките, ограничените средства на силите на движението, като създават и формата на всяко вещество прег нас. Всичко това не се отнася само за изтичането на сили от химическите елементи, но и за всички предмети прег нас. Всички предмети, с които сме заобиколени и с които работим, са ни някак близки и ние се чувстваме най-добре сред тях. Руският народ има един правилен и приятен израз за този случай, който потвърждава това. Те казват: „Везде хорошо, дома – лучше“, което значи, че навсякъде е хубаво, но у дома е най-хубаво. Ясно е, че тук има една обмяна между самите нас и силовите течения, които изхождат от околните предмети. Изтичането на активните сили и разрушението от силите на покоя – решетките, продължава дотогава, докато има вещество. Следва да си зададем въпрос къде отиват тези сили?

Известно е, че в безлунна нощ около нас не е съвсем тъмно – има една много приятна, мека, мистична светли-

на, особено когато сме сред природата, извън населените места. Тази тъй приятна светлина прегразполага човека към един задълбочен и възвишен мир, откъсва го от обикновените ежедневни грижи, в него влиза нещо възвишено. За тази тъй приятна светлина учените са установили, че 17% от нея идва от звездите по небесната сфера, а останалите 83% не са обяснени. Видните окултисти я определят като излъчена светлина – това е жизнената сила, излъчвана от всичко около нас. Тази излъчена сила и светлина с течението на много години, защото процесът е бавен, все повече и повече ще се усилва и ще дойдем до положението, че Земята ще почне да свети като слънце, ще стане слънце. Защото по небесната сфера имаме много слънца, които имат спътници, които са също слънца.

Силите на покоя, тези, които образуваха решетките, изгубват своето сцепление и отлитат в пространството, като създават кометите, които имат нищожна плътност, или както един остроумен астроном ги е нарекъл, те са „едно голямо нищо“. Големите планети в Слънчевата система Юпитер и Сатурн си имат свои комети, създадени от изтичането на жизнените им сили и от разрушения остатък от мъртвите. Макар и рядко, но ние сме виждали т.нар. кълбовидни светкавици, които представляват според онези, които са имали възможността да ги наблюдават, светли сфери и кълба. Те имат диаметър от 10, 20, 30 см, много рядко до 1 м. Какви сили са могли да образуват тези сфери от жизнени сили – на този въпрос още не е отговорено.

Слънцето и въобще слънцата по небесната сфера не са нищо друго освен такива сфери от жизнени сили, които са способни да дават тези изключително силни и могъщи творчески сили, които могат да организират и облагоро-

гят както планетите и другите образувания в техните семейства, така и да организират и облагородят мозъците на живите форми и на всички живи същества, намиращи се и живеещи върху тях.

Слънцата, тези кълба от жизнени сили, имат цвят, който може да бъде червен, жълт (какъвто е цветът на нашето Слънце), бял (какъвто е цветът на Регулус в зодиакалното съзвездие Лъв), и синкав (каквото е слънцето Спика в зодиакалното съзвездие Дева). Всичко това зависи от скоростта на силовите ядра в тази обща силова маса. Силовите ядра от тази силова маса не могат да се поглъщат от нищо, от каквито и да било сили на гравитацията.

И апостол Йоан – един от учениците на Христа, е отбелязал това качество на силовите ядра: „Светлината свети в тъмнината и тъмнината я не обзе“. Изчезването на някои комети не се дължи на нищо друго освен на минаване в близост до нея на някое черно слънце. То ги привлича към себе си и ги поглъща. Светлите слънца не поглъщат кометите.

14 май 1991 г.

ВУЛКАН

Вулкан е първата планета от слънчевото семейство, най-близката, най-младата, галеното дете, намираща се между Слънцето и Меркурий. Поради изключителната активност на силовите ѝ течения и на влиянието, което тя дава, древните звездобройци са я наричали Суриян – Яркия, а по-късно е наречена Вулкан ☺. Така ще я наричаме и ние.

Тази планета има едно от най-хубавите, интересни, и казахме вече – силни влияния върху човека. От астро-

номите от по-ново време само г-р Лескарбо през 1859 г. твърди, че е могъл да наблюдава тази планета. А в най-ново време се изнесе съобщение, че италианският професор по астрономия Бенанди е открил планета между Слънцето и Меркурий, като я е нарекъл Фаенца. Вярно е, че други астрономи не са съобщили за съществуването на такава планета, но то не трябва да ни дава основанийето да отричаме това.

Така например през 1876 г. големият италиански астроном Скиапарели по време на т.нар. „велико противостояние на Марс“, което е станало тогава, а то става на всеки 15 или 17 години, Марс е бил най-близо до Земята и е бил най-удобен за наблюдение, само на 50 000 000 км. При тези наблюдения Скиапарели пръв открива канали на Марс. Други астрономи и доста по-късно не са открили каналите; те просто приеха, че това е било дефект в телескопа или пък тогава е имало някакви смущения в атмосферата на Земята. Но в по-ново време астрономите видяха вече канали на Марс и с това потвърдиха откритието на великия италиански астроном. Така че и ние ще чакаме потвърждение от бъдещите астрономи за съществуването на планета между Слънцето и Меркурий.

Съвременните астрономи, доколкото съм разбрал досега, не са проявили достатъчно желание, настойчивост и упоритост за нейното издирване. Те смятат, че едно тяло, намиращо се по-близо до Слънцето от Меркурий, би изгоряло. Това нещо не е вярно, защото близо около Слънцето, в доста разтеглена елипса, се движи кометата Енке, която в един период от около три и половина години обикаля около него. Когато гойде в перихелий, т.е. най-близо до Слънцето, тя се намира само на 600 000 км от него. Въпреки това не е изгоряла и продължава да съществува. Го-

лямата комета през 1843 г. е минала само на 187 000 км от неговата повърхност, като е летяла със скорост от 586 км в секунда – и тя също е оцеляла. Голямата комета от 1882 г. също е минала много близо до Слънцето и също не е изгоряла.

При движението на Меркурий около Слънцето, когато той гойде най-близо до него – в перихелий, се забелязват известни смущения в пътя му. Тези смущения астрономите сега ги обясняват с теорията на Айнщайн за относителността, но тази теория не може напълно да ги обясни. Щом е така, тя не е приложима за този случай. Тези смущения се дължат на присъствието на планета, намираща се по-близо до Слънцето. Другата причина за това, че не може още да бъде открита, както отбелязват астрономите, е че обекти в близост до Слънцето много трудно се наблюдават – телескопът трябва да има някакви специални приспособления за такива наблюдения. Има и друга причина, за да бъде трудно откриването на Вулкан, но за това ще говорим по-късно.

За доказване на съществуването на тази планета нека се спрем на математическите изчисления, прилагайки някои от интересните закони в астрономията. На първо място е споменатият вече закон на Тициус-Бодe⁵⁶ – законът за гистанциите на планетите до Слънцето. Използвайки тази схема от числа, дадени от закона, правим едно разширение, като вземаме още един член наляво от нулата, който ще бъде минус 3. Следвайки правилата на този закон, прибавяме 4 и ще получим единица. Като разделим тази единица на десет, ще получим една десета от астрономическата единица, което е равно на 14 960 000 км или кръгло на 15 000 000. На такова разстояние от Слънцето трябва да се намира планетата Вулкан. Навярно някой би

запитал на какво основание е взет член наляво от нулата. Първо, астрономите не са обяснили основанието, на което е взета нулата в тази поредица от числа, която те приемат за геометрична прогресия, но нулата не може да бъде член на такава прогресия. Второ, приемайки за член минус три, за краен резултат получаваме реалното число плюс единица и накрая също реалното число една десета. Втори член наляво, който би бил минус шест, не можем да вземем, защото за краен резултат ще получим отрицателно число.

Основоположникът на съвременната механика Йохан Кеплер е дал три основни закона. Третият от тях гласи: „Разстоянието на всяка планета до Слънцето в трета степен е равно на времето, за което планетата ще обикаля около него във втора степен“. Използвайки този закон, ние ще можем да пресметнем, че планетата Вулкан ще обикаля около Слънцето за около 36 земни генонощия. Изразено алгебрически, това е една десета от нашата година.

Ако използваме най-голямото отклонение, което Меркурий има от Слънцето, което е изчислено на 28 градуса, ние също ще можем да пресметнем, че Вулкан би правил от Слънцето едно отклонение най-много от 6–7 градуса. Известно е обаче, че Меркурий, както и Марс и Плутон, имат за свои орбити най-разтеглените елипси, което от гледище на астрологията дава някои неблагоприятни техни влияния, които ще разгледаме подробно. Пак от гледище на астрологията, изхождайки от влиянието на Вулкан, ние ще стигнем до извода, че неговата орбита е окръжност или е близка до окръжността, което е особено благоприятно. Това ще ни даде основанието да твърдим, че отклонението, което Вулкан прави от Слънцето, ще е по-малко от изчисленията. Това нещо също прави от-

криването му трудно. В астрологията е прието, че всяка планета, която може да гоиде на такова разстояние до Слънцето, е в съвпаг с него. Затова, когато определяме от таблиците за гадено място и време положението на Слънцето, ние всъщност определяме и положението на Вулкан за това място и време. Тогава съвсем погрешно приемаме, че Слънцето е гало съответните качества, способности и събития за гадения човек, а всъщност тези ганни са от планетата Вулкан.

Отбелязахме, че Слънцето има много по-голяма и благородна задача за планетите и човека. Влиянието на Слънцето от гледище на астрологията на Саабей не може да се отъждествява с влиянието на една планета. Имайки тези ганни за Вулкан, простите пресмятания ще ни говедат до извода, че температурата на неговата повърхност няма да бъде по-малка от 1 600 градуса. При такава температура както минералите, така и металите ще бъдат в светещо състояние – огнетечна маса. Това значи, че Вулкан ще свети, затова, когато той преминава в своята обиколка пред диска на Слънцето, гледан от Земята, няма да можем да го видим като черно кръгче, както това става при преминаването на Меркурий и Венера. Това е най-голямата причина, за да не се открие досега Вулкан.

Влиянието на планетата Вулкан върху човека поради нейната активност е особено ясно изразено във всичките четири свята, за които споменахме. Тази планета е създа-ла мозъчните центрове между двете хемисфери на главния мозък, пред пинеалната жлеза. Когато тези центрове са добре развити, влиянието на Вулкан е силно. Тогава имаме едно оптимистично гледане на живота и на всяко нещо в света. Вулкан дава на човека възможността той да се чувства като една ясно изразена величина, като напълно

оформено същество с такова самосъзнание, които някои идейни течения наричат *аз съм* – т.е. необходимостта да се изтъква и подчертава в обществото достойнството, за да се видят и разберат качества на човека от всички. Силовите течения на Вулкан активизират действията, а също и влиянията на всички планети и на Луната, с които тези течения влизат в контакт.

Планетата Вулкан според Саабей е получила подкрепа за своето образуване и оформяне от зодиакалното съзвездие Лъв. В това съзвездие с просто око могат да се видят около 70 звезди, но общо взето те слабо се забелязват, и то не защото са слаби, а защото са отдалечени. По този начин до нас идват, съгласно Доплеровия принцип, силовите течения от тях с по-къси вълни, които оказват могъщо въздействие предимно на по-горните мозъчни центрове. Оттам е и силното и благоприятно въздействие на това съзвездие върху планетата Вулкан. Това особено много се подсилва от могъщите слънца в това съзвездие, известни с името Регул, от първа звездна величина, и Денобъл, от втора.

Регул е ярко, величаво и много интересно слънце. То е по-голямо около три пъти в диаметър от нашето Слънце. Температурата на повърхността му е измерена на 14 000 градуса, докато нашето Слънце има само 6 000. Благодарение на тази висока температура повърхността му е бяла. Физическите особености на Регул и на Денобъл с техния размер, цвят, температура и с намиращите се в това съзвездие други двойни слънца и една галактика, са гали на планетата Вулкан много ценни качества, които той чрез своето влияние предава на човека, когато мозъкът му е добре устроен. А също и една царственост, величава осанка, замах, възможност да ръководи, като всякога нами-

ра правилното и лесно разрешение на задачите, които ще срещне, както и контакти с идейния свят.

Саабей и древните звездобройци са разбирали много добре силовите течения, които изтичат от това съзвездие, и затова като символ на него са поставили красивата и величава осанка на гривестия лъв. Те съвсем правилно са определили, че под това съзвездие, под ярко изразеното влияние на Вулкан, се раждат царе, затова на най-яркото слънце са дали името Регул, което значи *цар*. Това съзвездие създава у планетното влияние на Вулкан и стремежа към господство.

ВЪЗХИЩЕНИЕТО

Да вижда, възприема и разбира човек красивите и хубави неща в едно творение, е едно ценно качество в него. Това качество дава възможността за неговото облагородяване.

Възхищението от едно цвете или от някаква друга творба, изразяваща живота, според казаното от големия окултист Албертус Магнус⁵⁷, живял през XII-XIII в., показва, че „всяко творение пред нас е една идея на едно велико разумно същество“. Имайки възможността да се радва и да се възхищава от една такава творба, човек ще има възможността да влезе в контакт с идеята, включена в тази творба. Оттам е и възможността за едно по-задълбочено и всеотранно разбиране на света, който ни заобикаля.

Мъдреците от древността са казвали: „Хубавите и красивите неща са създадени, за да се гледат и да им се радва човек“. Колко много са гържали на това великите Учители на човешкия род, че човек трябва навсякъде и във всичко да намира хубавото, личи от онова предание за Христа, кога-

то Той и Неговите ученици видели едно умряло куче. Всички ученици явно били недоволни от неприятната гледка и от лошата миризма, която приемали. Христос се обърнал към тях и им казал:

– Я вижте какви бели и хубави зъби има то!

Подтикът от възможността да се вижда всякога красивото и да прониква в нас чувството на възхищение от видяното, от онова, което се е случило, е дадено от силовите течения на планетата Вулкан и зодиакалното съзвездие Лъв, с което тази планета има отношение. Саабей и древните звездобройци са знаели и приемали, че по-близо до Слънцето, между Меркурий и него, има планета. Поради голямата активност, която излъчва тя със своите силови течения, са я нарекли Вулкан.

Съществува ли такава планета, това ще ни покажат изчисленията, прилагайки някои от интересните закони в астрономията. На първо място – закона на Тициус-Боде. Този закон определя гистанциите на планетите до Слънцето и е много удобен за разбиране. Той дава възможността всякога за кратко време да определим гистанцията на която и да било планета, с изключение на Нептун и Плутон.

Законът се изразява със следната схема от числа: $0+4=4$ и $4:10=0,4$ – това е гистанцията на Меркурий до Слънцето, като за единица се взема разстоянието на Земята до Слънцето – тъй наречената „астрономическа единица“, която се приема за 150 милиона километра, или по-точно 149 600 000 км; $0,4$ от тази единица е 60 000 000 км, което е разстоянието на Меркурий до Слънцето. За Венера имаме: $3+4=7$ и $7:10=0,7$, което дава разстояние от 105 000 000 км. И така нататък по тази схема се определя разстоянието на другите планети до Слънцето. Използвайки я, ние мо-

жем да гадем и една стъпка наляво от нулата и ще имаме – минус $3+4=на 1:10=0,1$, което ще бъде разстоянието на Вулкан до Слънцето, изразено в километри, и ще се получи 14 960 000.

Основоположникът на съвременната небесна механика Йохан Кеплер е изнесъл три основни закона от нея. Третият закон от тях гласи, че разстоянието на всяка планета до Слънцето в трета степен е равно на времето, за което планетата обикаля около Слънцето във втора степен.

Използвайки този закон, ние ще можем да пресметнем, че планетата Вулкан ще обикаля около Слънцето за приблизително 36 земни денонощия. Ако пък се направят изчисления, използвайки отклонението, което Меркурий има от Слънцето, което е равно на 28 градуса, то ще получим за Вулкан, че може да има отклонение от 5-6 градуса. При такова отклонение на планета от Слънцето в астрологията се приема, че тя е в съвпад. Следователно планетата Вулкан всякога е в съвпад със Слънцето. Затова, когато се правят изчисления за положението на Вулкан, поради това, че той все още не е открит от астрономите и за него нямаме таблици, които да определят неговото място по небесната сфера, ние вземаме данните за гадено място и време от положението на Слънцето, за което имаме вече изчисления в таблиците. От това положение вадим заключение за влиянието, което Вулкан носи и дава.

Слънцето според Саабей не се занимава да създава качества и способности в човека. Неговата задача е да организира и облагородява както планетите в неговото семейство заедно със спътниците, които те имат, така и да организира и облагородява силовите течения на планетите и Луната в двойника на човека – в неговото звездно

тяло. Вулкан по изчисления се движи най-бързо около Слънцето – със скорост от 70 км в секунда. От гледището на астрологията Вулкан има кръгова орбита и изправена ос на въртенето си.

Влиянието на тази планета върху човека, когато тя има тясно отношение към него, е интересно във всички полета на неговата изява – идейни, интелектуални, емоционални, волеви. В идейния свят влиянието на Вулкан ни дава възможността, както вече отбелязахме, чрез оценката на красотата – възхищението от всичко, до което имаме възможността да се докоснем – да виждаме идеята, която разумното същество е вложило в него. Това ще потикне и развитието на мисълта, а също и чувствата, и жаждата за творчество. Посрещаме например Слънцето, неговия изгрев, тържествената тишина, която настъпва в този момент, нежно променящите се багри, величавите форми, които бавно се променят – всичко това трябва да събужда в нас възхищение, тиха и дълбока радост, благоговение пред величието на този процес.

Планетата Вулкан създава най-напред със своето влияние, когато то е силно изразено, красиво, стройно тяло, гръбначният стълб на което е изправен. Тези хора нямат никакво превиване и изгърбване. Походката им е красива, издаваща самоувереност. Имат светла кожа, руса коса, сини очи; носът им е прав, добре оформен, издаващ голяма интелигентност и неподдаване на външни влияния. В звездното тяло на тези хора има всякога ясно изразеното качество да виждат и да се възхищават от всичко. Планетата Вулкан със своето влияние активизира въздействието на всяка от другите планети и на Луната, с които тя може да влезе в контакт.

В много от животинските форми и птиците понякога влиянието на някоя от планетите е изразено по-силно.

Влиянието на Вулкан е особено силно подчертано в лястовицата. Тези птици се наблюдават с удоволствие и радост, когато имаме възможност да сторим това. От всички птици на Земята лястовицата има тяло с най-съвършена аеродинамична форма. Главичката ѝ е почти прилепнала до гърдите, тялото ѝ е прилично на водна капка, която се стича по наклонено стъкло. Има заострени криле и опашка, които също ѝ дават не само възможността за бързо летене, но при летенето да прави остри, резки завои. От всички птици на нашата планета лястовицата се движи с най-голяма скорост. Възхитителни са нейните полети - тя се върти със смайваща скорост по всички направления като някаква неземна балерина из величествения простор.

Един от учените е взел една лястовица от гнездото, в което е мътела. Отвежда я на 30 км разстояние и я пуска. Само след 12 минути лястовицата се прибрала в гнездото си, за да продължи задачата с мътенето. Следователно тя се е джирила със скорост от 150 км в час. Като се има предвид, че учените са искали да открият птицата, която би летяла най-бързо, те са направили опит с пощенски гълъби, които се смятат за най-бързите птици. Изчисленията им показали, че най-бързите от тях са се джирили със скорост от 120 км в час.

За нас най-важното е да наблюдаваме лястовицата, когато тя се рее из небесния простор, обзета от радостта, че има възможността да използва това, което този простор дава. При лястовицата чувството за хумор е добре развито. Хората, които имат това чувство, стига да е облагородено и в него да няма злъч, имат едно особено разширение в горната част на челото си. Главичката на лястовицата горе е добре разширена и затова ѝ е присъщо чувството да се шегува с другите живи форми. Имах случая

да наблюдавам една рядка изява на хумор от нейна страна. Един ден се движех по тиха улица, а недалеч пред мене вървеше рунтаво куче от гребните пороги. Една лястовица с голяма скорост прелетя на минимално разстояние от главата на кучето. Кучето се сепна, уплаши се, а лястовичката отмина доволна и изгрива, че е могла да се пошегува с едно животинче. Те са единствените птици, които могат гълго да летят на много малка височина – 20–30 см от повърхността на Земята.

Друг път съм наблюдавал група лястовички високо в просторите изгриво да гразнят някой ястреб, като го заобикалят, летейки близо до него от всичките му страни, явно с желанието да се пошегуват, да си поизгрят. Този хищник съвсем не може да им направи нищо за тази тяхна изгривост, тъй като няма възможността да лети тъй бързо като тях, за да ги настигне и да им отмъсти. Лястовицата лети по най-съвършения начин с изразходване на най-малко енергия, почти без да размахва крилете си, като се движи по всички направления, рязко сменяйки ги със смайваща скорост. Това мъчно може да се обясни с познатите ни закони на механиката.

Планетата Вулкан е получила за своето създаване и оформяне сили и от небесните образувания – от зодиакалното съзвездие Лъв. В това съзвездие с просто око могат да се видят около 70 звезди. Между тях особено ярко изпъква могъщото слънце Регулус, от първа звездна величина. То е около три пъти по-голямо от нашето Слънце и има на повърхността си 14 000 градуса температура, докато нашето има 6 000 градуса. Движи се със скорост от 500 км в секунда и има бял цвят. Всички тези три ясно изразени качества в голяма степен говорят за превъзходното влияние на Регулус върху човека – умение да ръководи и разрешава сложните въпроси, които животът поднася – да бъде цар.

И тъй, да дадем ход на този подтик, на това чувство към одобрение и възхищение от всичко, което природата е създала. Да се възхищаваме най-напред от това, че можем да се движим както лястовицата, когато лети из небесните простори.

7 август 1987 г.

МЕРКУРИЙ

Всички форми, създадени от природата, отразяват силите, които са взели участие в нейното създаване. Тези сили ще се изразят във всички качества и форми, които тя носи със себе си. Специално за небесните тела, що се отнася за планетите и техните спътници в слънчевото семейство, те ще се изразят в размера, в пътя, по-който се движат, чрез скоростта по-него, с наклона на оста, по-която те се въртят спрямо плоскостта на орбитата им, чрез атмосферата – има ли я, или я няма; чрез отразителната способност, или както се нарича – *алbedo*; чрез спътниците; важно е има или няма плътност на веществото, от което е съставено небесното тяло, и кое е зодиакалното съзвездие, което е взело участие в изграждането на планетата.

Втората планета от слънчевото семейство е Меркурий, със символичен знак ♿. Неговите размери в сравнение с тези на другите планети са сравнително малки. Той има диаметър около 5000 км. Понеже се движи във вътрешна орбита между тази на Земята и Слънцето, той се приема за вътрешна планета. Този малък размер определя и нещо от естеството на силовите течения, които изхождат от него и влияят върху Земята, върху живота на нея и по-спе-

циално върху човека. Тези влияния не засягат дълбоките им изяви, а само близкия свят, непосредствено до родения човек, неговата обстановка, опознаването и използването му за задоволяване на обикновените нужди.

За Меркурий данните, които имаме, отразяват изтичащите от него сили. Те са много показателни, за да имаме представа за онова, което тези сили са дали и с което са допринесли за изграждането на човешкия мозък. Меркурий е втората планета от слънчевото семейство със символичен знак ♿, наречена от гревните Лил-Бу, което ще рече „младежът, който бързо схваща и разбира изгодите, които всяко нещо може да му даде“, а по-късно е наречена Меркурий. Понеже се движи във вътрешна орбита между тези на Земята и Слънцето, той се приема за вътрешна планета.

Размерът на Меркурий по-отношение на другите планети е сравнително малък. Той има диаметър около 5 000 км. Това ни дава основание да приемем, че въздействието му върху човека не засяга неговите дълбоки изяви. Мозъчните центрове, които той е създал, имат за предмет предимно обикновеното, делничното, грижите, които денят носи около нашето съществуване. Центровете му се намират в най-долната част на мозъка, в предната част на челото около веждите. Тези центрове имат за задача да запознаят човека само с околната среда, с качествата на отделните предмети, които ни заобикалят, с формата, размера, цвета, с порядъка, в който те са поставени, изобщо – с обстановката около нас.

Съгласно закона за противоположностите в задната част пред центъра, който подтиква човека към задоволяване на нуждата от продължение на рода, в близост до центъра, създаден от планетата Фаeton, се намира и друг център, пак създаден от Меркурий, който много опреде-

лено ни тласка към жажгата да използваме цялата тази обстановка пред нас, всички предмети и онова, което виждаме и можем да докоснем, само за наша лична изгода. Ето защо, когато Меркурий е силно изразен в примитивните типове, той прави от тях крадци на дребно, тъй наречените джебчици. Центровете на Меркурий, особено този, който е в задната долна част на мозъка, са в състояние да поглъщат най-лесно и най-много от енергиите, които отиват към мозъка чрез кръвта, а също и чрез нервите в устната кухина. С това те отнемат възможността на другите центрове в по-горните слоеве на мозъка да се хранят, тъй като техните сили минават именно първо през тази част на мозъка. Затова ние трябва да внимаваме и да не подхранваме егоизма. Учителя казва: „Твое е само онова, което си дал“.

Благодарение на това, че Меркурий се движи около Слънцето с една скорост от около 48 км в секунда, втората по големина след тази на Вулкан, той се изявява много бурно и настойчиво. Орбитата на Меркурий - пътя, по-който той обикаля около Слънцето, е особено показателна и отразява много ярко изразено качествата на неговото влияние. Според първия от законите за небесната механика, изнесени от Йохан Кеплер, планетите в слънчевото семейство се движат около него по елипси. Но формата на тези елипси за различните планети не е еднаква. Едни имат по-разтеглени елиптични форми и фокусите на елипсите им са по-раздалечени, на други орбитите са по-близки до окръжността и фокусите им са по-близко един до друг, а при Венера, чиято орбита е почти окръжност, фокусите на орбитата почти се сливат. Защо това е така? Кеплер не е дал отговор, пък и науката досега не е отговорила на този въпрос. Това нещо обяснява астроло-

гията с естеството на планетното влияние – със силовите течения, изтичащи от планетите. Кеплер, който е голям учен в астрономията и математиката, е бил и много голям астролог и за себе си той не може да не е знаел защо това е така, а именно, че то е отражение на силите, изтичащи от отделните планети.

На друго място в едно изложение бях отбелязал онова, което Саабей и гревните мъдреци и звездобройци са казали за този случай: „Орбитите на планетите са елипси. В единия фокус е Бог и Неговата воля, а в другия е човекът и човешката воля. Колкото тези два фокуса са по-раздалечени, толкова волята на човека е по-галеч от волята на Бога, от тихия благороден подтик на доброто. Колкото тези фокуси са по-близко един до друг, толкова тези воли са по-близко, толкова и силите, които са образували това небесно тяло и които изтичат от него, са по-възвишени, по-благородни, докато се стигне до пълното съвършенство, когато фокусите ще се слеят и орбитите ще бъдат окръжности“. Затова Христос казва: „Аз и Отец Ми едно сме“. А Учителя е казал: „В изпълнението волята на Бога е силата на човешката гуша“. Пък Мохамед⁵⁸ е проповядвал в исляма покорство пред волята на Бога, на Аллах.

От всички планети на слънчевото семейство Меркурий и Плутон имат най-разтеглени елиптически орбити. При най-голяма близост на Меркурий до Слънцето, при перихелий, той е на 46 млн км от него, а при най-голямото си отдалечение, при афелий, е на 70 милиона км. Това дава една разлика от 24 милиона км, което е една значителна разлика. При Земята тази разлика е само 5 милиона км, което показва, че тя в това отношение е много по-добре; и ние ще приемем, че е една от сравнително напредналите планети в слънчевото семейство. В какъв смисъл се отразява това?

За да бъде по-добре разбран, ще приведа примери и случаи. Един ден наблюдавах как разярени кучета гонеха два коня, спънати с букаци по една тясна пътека. От едната страна на пътеката имаше ограда, а от другата – стръмен бряг. Пътеката към края правеше завой и отсечено свършваше до една пропаст от 10–15 м. Конете се движеха по пътеката, но когато стигнаха на около 15–20 м от пропастта, те изведнъж се спряха, обърнаха се и с устрем тръгнаха по обратния път срещу кучетата. Най-интересното беше, че оттам, откъдето конете се върнаха, поради оградата и завоя на пътеката, пропастта не можеше да се види. Ако те бяха продължили и стигнаха до края, поради оградата от едната страна и стръмния бряг от другата и по силата на инерцията, с която се движеха, щяха да паднат в пропастта и най-малкото тежко да се осакатят. Тази възможност да схванат и да разберат онава, което петте сетива не могат да дадат, е именно онзи тих, вътрешен, благороден, разумен и изречен с майчина грижовност вътрешен шепот, който ръководи всички живи същества.

Гледал съм много пъти в гората, из която с разположение обичам да се разхождам, изривите и симпатични катерички. Често пъти някоя от тях, отишла до крайните най-тънки клони на някое дърво, с голям скок се хвърля и скача на също тъй върхни тънки клонки на съседното дърво; и никога тези клонки, на които тя скача, не са се счупили, та катеричката да падне. Паднала катеричка аз не съм срещал. Как измерва тя, че тези клонки ще я издържат? Как знае и разбира закона на механиката, изразен с формулата $E=mv^2/2$. Вярвам, че всеки е чел и слушал за такива усещания на животните. Камилите например усещат още от десет километра къде има вода.

Това чувство да се разбират нещата извън онова, което петте сетива могат да гадат, го има и при човека, гаже в много по-съвършена форма. Но животните само приемат подтика на разумната природа, те не реагират на този подтик, той не ги смуцава, понеже нямат своя критична мисъл. Докато човекът, който има вече своя самостоятелна мисъл, обмисля, разсъждава, критикува и се противопоставя на всеки подтик, на всяко внушение, което идва извън него. Той бурно реагира на такива внушения, защото мозъчните клетки в сегашното развитие на човека са още в едно диво, неорганизирано и необлагородено състояние и затова неговата мисъл е всякога в един дисонанс с Божествените подтици. Тази реакция бавно, но сигурно е притъпила и парализирала възможността да се долавя от човека онова, което петте сетива не могат да гадат.

Усилията на всеки човек трябва да бъдат именно в това – да не избързва да се противопоставя на тихия вътрешен глас с разсъждения и критики. Той трябва да направи всичко възможно, за да организира и облагороди своите мозъчни клетки. Как? Учителя дава методи за това. Той казва: „Учението на Бялото Братство има три задачи по отношение на човека: да му даде една мисъл, която изключва всякаква заблуда, едно сърце, което изключва всякаква омраза, и една воля, която изключва всякакво насилие“. Приемем ли учението на Бялото Братство, ще развием, организираме и облагородим мозъчните клетки до такава степен, че те ще мислят, чувстват и постъпват така, както Божествената мисъл изисква. Тогава двата фокуса на орбитата на Меркурий в нашия двойник ще се слепят и неговият път ще бъде окръжност.

Човекът като самостоятелно мислещо същество лесно се поддава както на подтика на доброто, така и на този

на злото, на разрушението, затова Саабей и гревните звездобройци са предложили за символ на това съзвездие, галогвойника на планетата Меркурий, двама прегърнати братя близнаци, като единия са го изобразявали черен, а другия – бял. В съзвездието Близнаци с просто око могат да се наблюдават около 70 звезди, от които 14 са значително ярки, между които са и гвете величави слънца Полукс и Кастор. В митологията тези двама братя са свързани с проява на голяма подвижност и с много подвизи. С това гревните са искали да отразят много ценното качество, което това съзвездие е придало на Меркурий, а той – на човека – онази възможност неговите мускули, ставите на ръцете, на краката и на лицето бързо и точно да реагират на мозъчните подтици. Така например ако един занаятчия има силни и добри влияния на Меркурий, той ще бъде изкусен майстор, майстор от голяма класа. Мускулите на ръцете и ставите му много точно и правилно ще реагират на онава, което мисълта изисква. Един музикант инструменталист, за да бъде добър изпълнител, трябва непременно да има силното влияние на Меркурий. За балета е същото.

При своята обиколка около Слънцето Меркурий заема две интересни положения по отношение на Земята. Първото е, когато той идва при тъй нареченото „долно съединение“. Тогава Слънцето, Меркурий и Земята се намират на една права линия, като Меркурий е между тях. Тогава той е най-близо до Земята и се намира от нея на 82 милиона км. Погледнато от Земята, ние приемаме това като съвпадение на Меркурий със Слънцето. Неговото влияние тогава е най-силно. Човек, роден при това положение на Меркурий, изпитва извънредно силно неговото влияние. Умът му е всякога в трескава възбуда по отношение на материалните неща и на неговия интерес. Това е при обик-

новените хора, при които има средно развити и средно организирани и облагородени мозъчни центрове, създадени от тази планета. Когато обаче тези центрове са с високи качества, тогава имаме рядко интелигентен и способен човек. Второто става, когато Меркурий в своята обиколка около Слънцето идва при тъй нареченото „горно съединение“ – тогава, когато Земята, Слънцето и Меркурий са пак на една линия, но Меркурий е зад Слънцето, а то е между тях. Тази конфигурация, гледана от Земята, я виждаме пак като съвпадение на Слънцето с Меркурий, но при това положение той е вече на 217 милиона км от Земята и тогава имаме една разлика от първото местоположение от 135 милиона км, която е значителна. При това положение влиянието на Меркурий е значително по-слабо и е от друг характер.

На Меркурий не е установена атмосфера и това отразява още едно качество на неговото влияние. Той не е резервиран и лесно изказва своето становище за каквото и да било и пред когото и да е, но не му е присъща бруталността. Този негов импулс е създал и оформил много добре центъра на говора и когато този център е от високо качество, имаме добри оратори.

Отразителната способност на Меркурий е много малка – само 7% от пагналата светлина и енергия от Слънцето. Това придава една прикътаност, което по отношение на материалните ценности идва и от голямата плътност на веществото му, която е 5,62. Околоосното движение на Меркурий е много слабо, то мъчно се определя, но все пак астрономите са могли със съвременни, по-съвършени методи да го определят на около 58 земни геноноция. Това също отразява едно интересно качество на влиянието му. Такъв човек обича да говори, да разпорежда, да дава съвети

как и по какъв начин, кога дадена работа трябва да се свърши, но груг да изпълни всичко това. Той не обича да работи и да привежда в изпълнение дадена задача.

Саабей и гревните звездобройци много правилно са открили едно отношение, едно сходство между живака и Меркурий. Изпаренията на живака са отровни, отровни са и лошите мисли, изтичащи от мозъчните центрове на Меркурий. Те са способни да създагат една непоносима атмосфера не само за самия човек, но и за околните, с които той живее. Приписват на Меркурий и киселия вкус, което има отношение към същата изява.

Меркурий няма спътници, обича сам да си върши работата.

* * *

Силовите течения на Меркурий чрез звездното тяло на човека създават и оформят мозъчните центрове, които се намират в долната предна част на мозъка - около веждите. Затова у хората, които имат подчертано влияние на Меркурий, тази част на челото е добре оформена и развита. Там са центровете, които дават възможност да се схваща и разбира околната среда, обстановката, при която се намира даден човек, формите, размерите, теглото, багрите, реда, който съществува около него, а също и стремежа към този ред, за да може да бъде ползван за постигане на задачите и нуждите на хората. Художниците и скулпторите, а също и хората, които ще трябва да решават практическите задачи, свързани с обикновения живот и с нуждите на човека, трябва да имат добре развит такъв център. Там също е и мозъчният център на общуването - говорът.

Тези центрове, създадени от Меркурий, особено когато въздействието на планетата е силно и централите са добре оформени, дават израз и на другите части и органи на лицето, на главата и тялото. Тялото на тези хора е ниско, слабичко, подвижно, с мургава цвят на кожата. Лицето има крушообразна форма, главата е с угължен назад череп. Косата е с тънки косми, добре покрива главата и обикновено е кестенява. Челото е право и както вече отбелязахме, то е добре изразено около веждите. По него обикновено почти няма черти и бръчки или ако има, те са слаби, а вертикални линии няма, защото Меркуриевите типове не са устроени да правят волеви усилия за преодоляване на съпротивлението, което съпътства осъществяването на поставените задачи. Веждите им са повече или по-малко гъбообразни, показващи лесна възбудимост. Очите са обикновено по-големи и имат формата на багетки, изразяващи интереса и изгодата в чувствата, които ще отгадат. Носът на Меркуриевите типове е прав и тънък, което показва повърхностно и бързо разглеждане на всички въпроси. Устата е средно голяма, с тънки устни, особено горната. Това говори за голям контрол на ума върху чувствата, за слаба чувствителност и емоционалност, за силно себевладеене и студена пресметливост при всички случаи в живота. Този тип хора отгадат чувствата си, пресмятайки всякога ползата и изгодата, която ще имат от това. Брадата им е заострена, показваща променливост в мисли и идеи, липса на устойчива воля за осъществяване и реализиране на поставените задачи.

Като изключим Плутон, който е малко проучен, установено е, че Меркурий има най-голяма плътност на своята маса от всички планети, която се изчислява на 5,62 пъти по-голяма от тази на водата. Затова неговото влияние предразполага към по-тесен контакт с материалното,

осезаемото, предполага интерес към материалистичните науки и към ползата, която може да се извлече от всичко това преди всичко за личността.

Меркурий обикаля Слънцето за 88 земни денонощия, като се движи със средна скорост от около 48 км в секунда, а когато е най-близо до Слънцето (в перихелий), тази скорост достига 58 км. Това придава на влиянието му върху родения способността бързо да схваща, да разбира и да се ориентира във всичко. Тази способност е особено ясно изразена, когато Меркурий е в перихелий, и е по-слаба, когато е най-далеч от Слънцето - в афелий. Дали Меркурий е в перихелий, или в афелий, разбираме от таблиците, с които работим. Ако за едно денонощие той изминава повече от два или около два градуса, тогава той е в перихелий; ако изминава по-малко от един градус, тогава е в афелий.

Орбитата, по която Меркурий се движи около Слънцето, сравнена с орбитите на всички планети след Плутон, е най-разтеглена. Известно е, че когато едно тяло се движи около един център по окръжност, пътят му няма ексцентрицитет и отбелязваме за него, че той е нулев. Ако тялото се движи по елиптичен път (елиптична орбита), отбелязваме, че то има ексцентрицитет. Колкото той е по-близо до единица, толкова неговата орбита е по-разтеглена елипса и когато този ексцентрицитет стане единица, то орбитата на това тяло се приема за парабола.

Ексцентрицитетът на Меркурий, след този на Плутон, е най-голям от всички останали планетни орбити и е 0,206, което е много. При перихелий той идва на 46 милиона км от Слънцето, а при афелий - на 70 милиона. Това дава една разлика от 24 милиона км, която за неговата малка орбита е много голяма. Като се има предвид и това, че плоскостта на орбитата му не лежи в плоскостта на еклиптиката, а сключва с нея ъгъл от 7 градуса, може да се

твърди, че Меркурий след Плутон е най-силно пострадал от катастрофата в Слънчевата система, при която се е разрушила планетата Фаетон. Това положение на неговата орбита се отразява особено неблагоприятно върху влиянието му, определящо егоизъм, лична изгода и интерес, особено при неговото силно влияние. Това се среща предимно в два случая: първият е, когато той е в перихелий, за което споменахме. Втория случай на силно въздействие имаме, когато Меркурий е в т.нар. „долно съединение“. Тогава Меркурий е точно между Земята и Слънцето и се намира от нас само на 82 милиона км, което положение се отбелязва с буквата R пред символа на планетата. При тези два случая влиянието му е особено силно и то дава сила на ума, но с ясно изразени егоистични стремежи. На първо място тогава са сметката, личният интерес и изгодата. Да се очаква от човек с такава положение на Меркурий идеализъм и безкористна услуга е почти невъзможно, макар на гуми да говори за безкористие.

При горното съединение, когато Меркурий се намира зад Слънцето, той е на 217 милиона км от Земята с една разлика от 135 милиона км, която е значителна. При този съвпаг има едно притъпяване на грубия егоизъм, още повече, че Слънцето е пред планетата и подчертава стремежа към науката, предимно към изучаването на езици. Отражителната му способност, или т.нар. „албедо“, е много малка – едва 7% от падналата върху него светлина, и силите, идващи от Слънцето, се отразяват, а 93% се поглъщат. Това говори, че влиянието му тласка човека към стремеж силно, ревниво и най-старателно да пази всички свои придобивки с жажда да присвоява всяка ценна вещ. И ако при необходимост трябва да даде нещо, то е пресметнато възможно най-малкото, с възможно най-голяма изгода. Това има отношение и към неговите чувства, към любовта

му към противоположния пол. И тази най-висша изява на човека се свързва в повечето случаи с личния интерес, със сметката и изгодата, която ще има, ако отгаде чувствата си на партньора. Установено е, че Меркурий няма атмосфера, което придава на неговото влияние върху човека липсата на сдържаност, при която той бърза да се изказва, бърза при разискването на който и да било въпрос – и с това тези хора са твърде повърхностни. При по-нисшите типове този подтик се изразява в несъществуващи приказки – в бърливост; в средните типове – в несдържаност при разискване на някои въпроси; а при висшите типове – в добър ораторски талант.

Около своята ос Меркурий се движи бавно и се завърта за около 60 земни денонощия. Това говори, че от получените много идеи при бързото му движение около Слънцето не се заражда стремеж да ги осъществява, а той търси някой друг да стори това. Тези типове не са работливи, не са готови да изразходват напрежение за осъществяване на идеите, каквото е необходимо при тези случаи, освен ако личните им интереси и ползата от дейността им не ги подтикнат към осъществяване. До този момент не е установено какъв е наклонът на неговата ос и дали има въобще такъв по отношение на еклиптиката. Но от гледна точка на астрологията оста би следвало да е твърде наклонена, защото при всяка планета тя има отношение към връзката с идейния свят. При хора със силно влияние на Меркурий клокочат много идеи, но всички те са от по-нисшите полета на този свят – идеи безпочвени, илюзорни, без ефективно приложение.

Според Саабей Меркурий при своето образуване и оформяне е ползвал и имал връзка с небесните образувания на зодиакалното съзвездие Близнаци. В ясна и безлунна нощ

В това съзвездие могат да се видят с просто око около 70 звезди, от които 14 са значително ярки – по-ярки от трета звездна величина, между които и две величави слънца: Полукс, от първа звездна величина, и Кастор, от втора. Това говори, че със своите силови течения, съгласно принципа на гениалния Кристиан Доплер, тези влияния носят по-гълзи силови вълни, което допринася те да тласкат и да събуждат интерес към материалните ценности, прилагани към влиянието на Меркурий.

Саабей е изобразил това съзвездие като двама прегърнати братя – близнаци, от които единият е бял, а другият – черен. Големият интерес към придобиване на материални ценности, който това съзвездие внася във влиянието на Меркурий, има две възможности: да се използват за градеж и улеснение на човешкия рог – това е белият брат. Същите тези ценности могат да се използват за разруха, за спъване на човешкия прогрес – черният брат. В това съзвездие има много променливи звезди (променя се техният блясък), поради което със своето влияние те придават променливост на стремежите в живота на индивиди, предизвикани от приятните изгоди, които ще му донесат. Това е изразено в една митологична легенда, която ще цитираме тук.

Цар Тиндерей имал жена Лега, която с красотата си очаровала всички. За нейната прелест се говорело навсякъде. С дивната си хубост тя омаяла и великия Зевс. Щом я върнал, той решил да я обладае. За да избегне неприятностите, които би му създала неговата законна съпруга, Зевс се превърнал в белоснежен лебед и като стрела се спуснал в поките на Лега. От Зевс Лега родила две деца – син, когото нарекли Полукс, и гъщеря Елена – прекрасна като богиня, която по-късно станала причина за Троянската война. От

своя законен съпруг Лега родила също две деца: син Кастор и гъщеря Клитемнестра. Двамата братя Полукс и Кастор растели в голяма обич помежду си и станали прочути герои. Полукс, който имал божествен произход, бил безсмъртен – това е белият брат, защото доброто и прогресът са безсмъртни и вечни. А Кастор, който имал за баща обикновен земен човек, е черният брат, който е смъртен.

Така е изнесено в легендата: злото и спънките на прогреса на човешкия род са конечни и ще свършат когато и да било. Тук се прокарва и идеята, че доброто и злото вървят засега заедно, едно до друго. Това също картинно е изразено в една гревна мъдрост: „Когато фенерът свети, най-тъмно е под него“. Това е ясно изразената тясна връзка между светлината – доброто, и тъмнината – злото.

При наблюдение с телескоп Меркурий има фази, както и при Луната. Той обаче трудно се наблюдава, защото неговото максимално отклонение от Слънцето е само 28 градуса. Затова той може да се наблюдава само когато е в най-голямо отклонение, и то само близко до хоризонта – след залеза на Слънцето като вечерна звезда или преди изгрев като утринна звезда.

Господстващата психологическа черта при хора с ясно и силно влияние на Меркурий е умението бързо да се приспособяват и нагаждат към всяка нова обстановка и да използват възможно най-добре всички изгоди, които тази обстановка може да им даде. Също така те преуспяват и се срещат навсякъде, където има нужда повече да се приказва, отколкото да се иска. Лесно блясват със своите приказки, но само сред хората с по-ниско интелектуално равнище. Дълбоки познания те не облагодат и обичат да се изтъкват, че много и всичко знаят.

април 1979 г.

ВЕНЕРА

Венера е третата планета от слънчевото семейство със символичен знак ♀. Тази планета е известна като Вечерница и Зорница и е най-яркото небесно тяло след Слънцето и Луната. При своя максимален блясък тя е десет пъти по-ярка от Сириус, която е най-ярката звезда слънце върху небесната сфера. При Венера говорим за максимален блясък, защото той се мени: когато е най-силен, е от минус четвърта звездна величина, а когато е минимален, е от минус трета. Поради този свой блясък тя е последната звезда, която сутрин остава да свети като Зорница, и първата звезда, която блясва след залеза на Слънцето като Вечерница. При някои случаи на най-голям блясък Венера може да се наблюдава и през деня.

Нейният диаметър е близък до този на Земята и е около 12 400 км, а земният е 12 800, затова често се казва, че те са планети близнаци. Поради сравнително по-големия си размер тя засяга с влиянията си и по-сериозни изяви на човека.

Орбитата на Венера е между Слънцето и тази на Земята, затова и тя, както и Меркурий, се приема за вътрешна планета. Силовите течения на Венера чрез звездното тяло на човека създават и оформят мозъчните центрове, които се намират отстрани на предната централна част на челото. Затова у хора, които имат ясно изразено влияние на Венера, тази част на челото е добре оформена и развита. Там са централните, които тласкат и дават възможност на човека да се изяви в изкуството, предимно в

музикално отношение. Там са центровете за гарбата човек да има тънък усет към изящното и красивото.

Венера обикаля около Слънцето за 225 земни денонощия, като се движи със скорост от 35 км в секунда. Пътят, по който Венера се движи около Слънцето (нейната орбита), в сравнение с всички планетни орбити е най-правилна – почти окръжност (нейният ексцентрицитет е 0,007). Това говори, че тя с лекота и без разтягане следва голямата скорост на Слънцето от 250 км в секунда, движейки се около центъра на нашата галактика. Това ще рече, че при катастрофата в Слънчевата система, предизвикана от чудовищната притегателна сила на черното слънце, при която се е целяло тя да се разруши с откъсването на планетите от Слънцето, Венера е пострадала най-малко. Това ѝ дава най-ценното в нейното влияние: стремеж към съвършени изяви, към изящното и красивото, желание и умение да се прави и върши всичко най-добре, стремеж и способности към изкуствата в най-широк смисъл, като се започне от приложните и се стигне до всички изящни изкуства.

При обиколка около Слънцето Венера, също както и Меркурий, може да гоїде на една линия: Земя – Венера – Слънце – това е долно съединение; и Земя – Слънце – Венера по права линия, където Венера е зад Слънцето, при т.нар. горно съединение. При долното съединение Венера идва на разстояние 40 милиона км от Земята, което е най-малкото, до което една планета може да се приближи до Земята. Това ще рече, че от всички планети Венера идва най-близко до Земята. То определя и особено силното ѝ влияние върху Земята, върху живота на нея, а също и върху самия човек. Така например в незасегнатите от разрушителните прояви на природата и човека области откриваме една чудна,

девствена красота, опияняваща и проста. В живите форми, в растенията и животните, незасегнати от демониците прояви на живота, също има красота и изящество: цветя, плодни и груги видове дървета – палми, кипариси, борове, ели. В животинския свят откриваме птичките с техните чудни гласове, животните с красиви гъвкави тела. В света на водните басейни, реките, езерата, моретата и океаните виждаме пътър свят от красиви създания. Най-после това се вижда и при човека, където голям дял от вниманието му, от времето, от дейността му е насочен и погълнат от чувствата – най-вече от красивото и съвършено чувство, наречено Любов; също и от стремежа към красивото и изящното – стремеж, когато се прави нещо, то да бъде най-хубавото.

При горно съединение, когато Венера е зад Слънцето по права линия Земя – Слънце – Венера, тя се намира на 259 милиона км от Земята, или с една разлика от 219 милиона км. Макар и при такава голяма разлика, нейното влияние е пак силно и добро, но в значително по-малка степен.

Околоосното въртене на Венера е много слабо и то може да се изчисли едва в последните години – това са 250 земни денонощия, което говори, че тя се върти обратно. Бавното въртене на Венера определя и нейното влияние: стремеж към спокоен, уреден без напрежение и усилия живот. Грубата работа, неизбежно свързана с напрежението, с обикновените нужди, измъчват Венериния тип и той се стареа да ги избягва. По-нисшите Венерини типове са общо взето мързеливи. Обратното движение пък определя в нейното влияние постоянен стремеж към новото и оригиналното, т.е. всяко следващо нещо да бъде по-различно от това, което е било.

Венера има дебела и плътна атмосфера, където цари голямо налягане. Това придава на нейното влияние непроницаемост във вътрешния ѝ мир. Това се отнася преди всичко до нейния емоционален свят – чувствата. Какви са те и с каква сила са възбуждени, е неразбрано за околните. Това голямо налягане и плътност на атмосферата придава на нейното влияние и негласно задължение и необходимост околните да изпълняват нейните желания и да задоволяват нуждите ѝ.

Отразителната способност на Венера (албегото), заедно с това на Нептун, са най-големи – около 60 процента. Това говори за отзивчивост, готовност за помощ и услуга, за милосърдие, без да се дава предимство на сметката и ползата от тази безкористност.

Според Саабей Венера при своето образуване и оформяне е ползвала и е имала връзка с небесните образувания в зодиакалното съзвездие Везни. В ясна и безлунна нощ в това съзвездие могат да се видят с просто око около 50 звезди, но само шест от тях са по-ярки от четвърта звездна величина. Това говори, че слънцата (звездите) там са на много голямо разстояние и до нас достигат съгласно принципа на Доплер вълнообразните силови течения с по-къса дължина на вълната. Тези силови течения засягат по-висшите мозъчни центрове в горната част на мозъка.

Между тези звезди и слънца се открояват две – едното е жълто, а другото – синьо, които са почти еднакви по размер и са четири пъти по-големи от нашето Слънце. Това съзвездие Саабей е изразявал като старинни аптекарски везни, с което е искал да изрази характера на силовите течения, изхождащи от него, и най-вече от тези две слънца, които придават характера на Венера. Това са силови течения, носещи стремеж към точния, пълен и изцял рег, към

справедливите отношения, каквито трябва да има между всички и всичко в света.

В митологията се разказва, че гъщерята на Зевс, богинята на правосъдието Темида, неуморно ходела по Земята с прецизни аптекарски везни и бгяла за справедливостта и реда в света, установен от Зевс.

При наблюдение с телескоп Венера има също фази, както Луната и Меркурий.

ПЛАНЕТАТА ЗЕМЯ

Нашата Земя според съвременната астрономия е третият поред член от Слънчевата система и се бележи със знака ♁. Има и едно друго твърдение, според което между Слънцето и Меркурий се намира още една планета, която те наричат Вулкан, но поради блясъка на Слънцето досега тя не е открита, така че в такъв случай Земята ще бъде четвъртата поред планета.

Науките, които сега изучават небесните тела и нашата планета, разглеждат предимно техните външни белези и ги третират като мъртви, чисто физически тела. Има и друго разбиране, според което небесните тела и Земята са живи разумни същества, имат си своя анатомия, а също и своя физиология, т.е. изпълняват известни функции. Най-новата клонка на астрономията в наше време е така наречената радиоастрономия. Тя открива явления, които могат да се приемат като сериозна подкрепа на схващането, че в небесните тела има една висша разумност. С грамадните радиотелескопи, каквито имат богатите гържави, се открива, че всички небесни тела – комети, планети, слънца, звездни рояци, мъглявини и га-

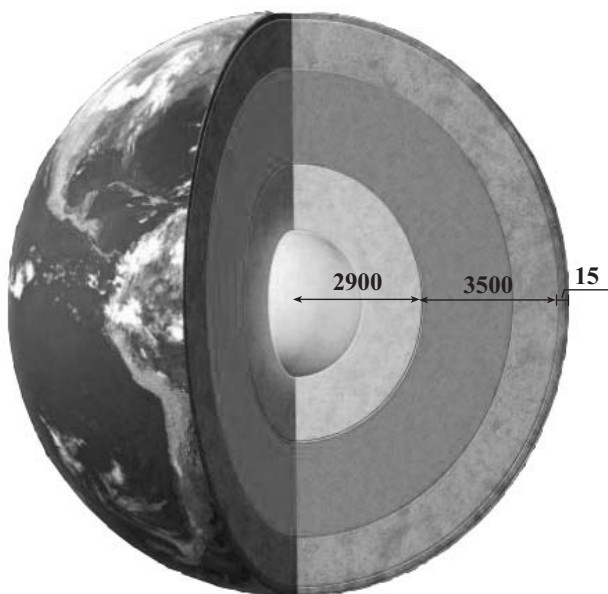
лактики изпращат съответно вълни, които радиотелескопът улавя. За да имаме вълнообразно движение – вълни, са необходими три елемента: първо – нещо, което да изпраща вълни; път или среда, по която вълните да минат, и трето – този път или по-добре тази среда трябва да има пръгавина, еластичност. Няма ли го едно от тези условия, вълнообразно движение няма. Засега радиотелескопите не са така съвършени, за да могат да диференцират, да анализират, да разлагат тези вълни, които ние не можем да приемем като еднородни. Основен закон е, че всяко вълнообразно движение носи със себе си и сила, а всяка сила оказва влияние както на живота, така и на всички форми, създадени от него.

Учителя казва, че разумният свят разполага с неограничено време и за него той не гържи сметка. Но за силата, и за най-малката изразходвана сила, се гържи сметка. Оттук и изводът, че тази сила във вълнообразното движение има известна задача, а задачи имат само разумните същества. Тук ще разгледаме качествата на Земята като разумно същество.

Когато пред нас имаме един човек, то по неговите външни белези и прояви можем да съдим за съдържанието, което има в него. Челото, веждите, очите, носът, брадата, устните, размерът на целия човек – всичко това са символи, които, разчетени, ще ни дават представа за способностите, качествата и изобщо за цялата вътрешна същина на човека. Външните белези и прояви на нашата планета ще ни дават възможност да надникнем и в нейната същина.

С ултразвуковите вълни учените са изследвали вътрешността на Земята и са установили следното – тя е съставена от три концентрични сфери. Най-вътрешната сфера – централното ядро, има радиус 3500 километра.

Следващата сфера, която обгръща ядрото, има дебелина 2900 километра; и най-външен, земен слой – земна кора с дебелина от 15 до 70 километра.

За плътността на средния слой е намерено, че тя е от 3.5 до 5 g/cm³, а за централното ядро – 12 g/cm³. Плътността на централното ядро прави голям скок. За централното ядро е намерено още, че никакви вълни не могат да преминат през него. Такива вълни не са открити. Какво показват тези белези? Плътността е израз на голяма центроостремителност, на голям егзоизъм. Голямата плътност на централното ядро показва и голямата енергия, която има то. Съгласно формулата на Айнщайн $E = mc^2$ от 1 кубически сантиметър от тази материя може да се получи 300 000 000 киловатчаса енергия. А това, че не са открити вълни,

които да преминават през него, показва, че в материята на ядрото няма връзка, няма обмен между елементарните частици.

Ние, хората, не познаваме материя без пъргавина, без връзка между елементарните частици. Всичко онова, което ни заобикаля, което ние виждаме, е материя, в която между елементарните частици има обмен, има връзка. Загуби ли се този обмен, тази връзка, то тя би се разсеяла, би изчезнала за нашите сетива – светът би изчезнал за нас. Силата, която създава тази връзка, ние наричаме Любов. В тази гума, която ние, хората, не разбираме, влагаме съвсем едностранчиво разбиране. Учителя за себе си беше казал: „Аз едва крайчеца на Любовта съм повдигнал. Нещо велико, могъщо и необичайно е тя“.

В централното ядро материята е във вид, който ние не познаваме. А духовният ѝ образ е на същества без Любов – горди, нагменни и крайни егоисти. Разумният свят използва бавно за доброто на планетата енергията, която крие ядрото. А злите обитатели там търсят начин как да я използват, за да разрушат планетата. Когато Христос дойде на Земята, тези духове пратиха един представител при Него, за да иска метода за използването ѝ – и тук блесна величието на Христа, като изгони този представител.

По време на Учителя един от нашите тогава млади братя си замина. Братът беше много интелигентен и се ползваше със симпатии. Запитах Учителя защо този брат си замина. Учителя отговори: „Той се беше свързал с един изостанал дух от лемурийската епоха, затворен в центъра на Земята, който искаше да се прояви чрез него, и щеше да направи големи пакости, щеше да спъне брата, затова ние го прибрахме“.

Един ден по обяд бях седнал точно срещу Учителя на масите пред салона. Обедът свърши и пред Учителя до-несоха чиния с едри жълти круши. Той взе една, разряза я и ми даде едно парче от нея. След като го изядох, ме попита: „Хареса ли ти крушата?“. „Не – отговорих аз, – тя е стипчива и кисела.“ Учителя взе друга круша и ми отряза парче от нея, изядох и него. „Тази хареса ли ти?“ – попита ме пак той с една мека усмивка. „Да“ – казах аз. Наистина, парчето от втората круша беше нещо великолепно, сладко, ароматно, просто се топеше в устата. „Знаеш ли защо едната круша беше кисела, стипчива, а другата – сладка и много приятна? Защото първата е приела повече от влиянието на Земята, а другата, хубавата, е приела повече от влиянието на Слънцето.“ Това се отнася и за хората. Приемаме ли повече влиянието на Слънцето, ще бъдем с качествата на хубавата круша; приемаме ли повече влиянието на Земята, ще имаме качествата на лошата круша.

Духовете на центъра на Земята всякога се стараят да спечелят хората за своите разрушителни задачи, като им обещават рай. Внушават им съблазнителни идеи, които уж като приложат, ще станат щастливи. Така Ева беше измамена. Такива Еви ги е имало някога, и сега ги има. Това е, докато вържат хората, после почват с омразата, лъжата и насилието. Христос даде ясна и отривиста мярка: „По делата им ще ги познаете“. Пазете се от тях, тяхното лукавство няма край.

На Земята стават две явления, които са още загадка за човека – вулканите и земетресенията. На Земята има 522 действащи вулкана, а годишно имаме средно по 100 000 земетресения. Вярно е, че само малка част от тях се усещат от хората, но сеизмографите ги улавят. На какво се дължи всичко това, науката не дава сериозно обяснение. Учителя

казва: „Вулканите са циреите на Земята; ако ги нямаме, тя би се пръснала“. През 1928 г. стана голямо земетресение в Чирпан. Учителя каза, че ако в този град имаше 10 души праведни хора, земетресението нямаше да стане. Какво значи казаното от Учителя за вулканите и земетресенията?

Ядрената физика е стигнала до две интересни открития. Първото е, че освен познатия ни вид материя има още един вид, която те наричат антивещество. Разликата между вещество и антивещество е, че при първото ядрото на атома има положителен заряд, а периферните частици, електроните, имат отрицателен. При антивеществото имаме обратно. Когато частици от двете вещества се срещнат, то масата им минава в сила, т.е. получава се взрив. Значи ако имаме само по половин грам от едното и другото, то при среща ще получим взрив, който съгласно формулата $E = mc^2$ ще даде сила, равна на 25 000 000, умножено на 3 600 киловата = 90 000 000 000.

Във вътрешността на Земята стават термоядрени реакции, при които се отделя и от антивеществото, като при срещата му с другото се получават взривове, които носят от казаните катаклизми – земетресения и вулкани. Антивеществото е вещество, в което злото има своя дял. Учителя казва: „Омразата, злобата, ненавистта – това не са състояния на душата, а е материя, при разпадането на която имаме тези прояви“. Ако майката е разтревожена, тя по никоя начин не трябва да кърми детето. Разпада се антивещество, което в контакт с веществото дава отрова.

Второто важно откритие, което повече има отношение към нас, хората, и към самата Земя, е, че когато на кванта енергия или на зърно енергия се даде нова сила, нов тласък (а човешкият мозък е мощен усилвател), ние ма-

териализираме тази сила във вещество – ако е за добро, и в антивещество – ако е за зло.

Двата примера за чирпанското земетресение и за майката, която кърми гетето, и още много подобни, казани от Учителя от този род, говорят за голямата роля, която трите милиарда хора на Земята могат да изиграят в еволюцията на планетата и в нашата съгба, до каква грамадна степен те могат да облекчат Земята в чистенето от това антивещество, и ако катаклизмите не изчезнат, то биха значително намалели. А и Христос казва: „Птиците небесни ще дойдат до вашата глава, но не им давайте да свият гнездо“. Какъв величав образ за целия този процес.

Оста, около която се върти Земята, има два характерни белега. Първо, при движението на Земята оста се люлее и за един период от 26 000 години тя описва един конус – този период се нарича „прецесия“. И второ, оста е наклонена спрямо перпендикуляра на еклиптиката с $23\frac{1}{3}$ градуса. Първото показва, че когато един човек при движение, при ходене се люлее, значи той няма една стабилност в своите принципи. А изкриви ли гръбнака си в две плоскости, криви ли си раменете – едното по-високо, другото – по-ниско, криви ли си главата наляво или надясно, това показва, че този човек обича да угодничи и при случай отстъпва от своите принципи.

И Земята отстъпва от своите принципи. Тя отстъпни под натиска на злото и в резултат я връхлетяха няколко легени епохи, които нанесоха тежки поражения на много от растенията, животните и хората. „Гълъбът при всички условия остана вегетарианец – казва Учителя. – Ето една птица, която устоя, не се огъна пред злото, запази свещените принципи. И между животните, и между хората има такива, които устояха“.

Това отклонение на оста разумният свят наложи като контрамярка срещу провала, който Земята прие. Благодарение на това отклонение ние имаме топли месеци и по-галече на север, и на юг – и с това висшият живот получи по-голям простор. Сега, когато последният леден период си отива и Земята се затопля, е констатирано, че замразеността на почвата в Сибир се оттегля все по-на север. Земната ос според изследванията на учените се изправя с по 50 секунди за сто години. Учителя беше казал още отдавна, че оста на Земята бавно се изправя поради това, че настават по-благоприятни условия.

От всички планети на Слънчевата система Земята има най-голяма плътност – 5.52 g/cm^3 според едни и 5.7 g/cm^3 – според други. Учителя казва: „Земята е най-сериозната школа“. При голямата плътност, в гъстата среда се изработва голямата устойчивост на човешкия характер.

Земята гиша – тя ту се разширява, ту се свива. Това надигане и разширение е измерено и е от около 25 сантиметра. Всяко тяло – това е законът на ритмичността – при разширение приема сила, а при свиване дава. В този процес ние, хората, трябва да се включим, за да облекчим Земята да приема по-висши енергии, да приема вегетарианска храна, а не мърша, както и ние приемаме такава храна.

Формата на Земята не е точно сфера, тук-там тя е малко смачкана. Когато главата на човека не е добре оформена и повърхнините ѝ не са така хармонични, ние нямаме един високоразвит човек. Хората трябва да оправят своите глави, за да се оправи и формата на Земята. В северното полушарие на Земята е струпана много повече суша, отколкото в южното. Какво направи разумният свят? През зимата, през януари у нас Земята е с 5 000 000 километра по-близо до Слънцето, отколкото през юли, а в юж-

ното полушарие е обратно. С това ни се каза: „Обръщайте внимание само на доброто, със злото не се занимавайте“. Защото разликата между студените и горещите месеци е значително смекчена в северното полушарие, отколкото в южното.

Най-после, един ден сме седнали на масите. Учителя и аз бяхме един срещу друг, бе късен следобед, привечер. Говорехме нещо. По едно време Учителя се усмихна, отвори шепата си и ми показа една много голяма прекрасна ягода. Навярно беше я откъснал току-що от градината. „Какво ще кажеш, какво предпочиташ, тази ягода или едно яйце?“ Погълнат от топлия, мек израз на лицето му, в него прочетох: „Разбери, въпреки всичко, щом Земята може да дава такива плодове, тя все пак е една от напредналите планети в Слънчевата система“. Аз нищо не отговорих – бях доволен от това, което разбрах.

8 юни 1964 г.

ЛУНАТА

Имаме основание да приемем според казаното от гревните мъдреци, че Луната е дошла по-късно, когато на Земята е имало вече живи форми. Тя е дошла, за да улесни и подпомогне със своето влияние Земята предимно във възможността да създава все по-съвършени форми на живота, защото първите живи същества, които е имало, каквито са били насекомите и почти всички животни в моретата и океаните, са се отличавали със стихийност в размножаването и с липсата на каквито и да било грижи и внимание към създаденото потомство. Така например царицата

на термитите за едно генонощие е способна да изхвърли 30 000 яйца, а през целия си живот – 100 милиона, без да има за тях някаква грижа.

Приблизително същата стихийност имат и другите насекоми и почти всички живи същества в моретата и океаните. Освен това насекомите са способни да живеят при крайно оскъдни жизнени условия, каквито са били те на Земята в нейния най-ранен период, след образуването ѝ. Така например молецът може да живее без вода, този тъй важен елемент за живота на Земята, като нещичко от водата си набавя само от въздуха. Дървеницата може да живее две години без храна. Основание да се приеме, че насекомите са първите обитатели на Земята, е и това, че сега имаме един и половина милиона видове живи форми. От тях един милион се пагат на насекомите и петстотин хиляди – за всички останали видове както на сушата, така и във водните простори – морета и океани. В милиардите години на своето съществуване те са могли да създадат толкова много видове живи форми с такива качества, каквито никоя друга жива форма не е могла да постигне, включително и човекът. Така например насекомите имат най-съвършения летателен апарат. Освен това комарът има кухо хоботче, което е способно да пробие кожата на човека и което е толкова тънко и е направено от такова вещество, гето нито се огъва, нито се пречупва, когато комарът пробива сравнително дебелината кожа на човека. Такова твърдо и здраво органично вещество, източено и толкова тънко, човекът още не е могъл да получи. И много други качества са изработили насекомите в своя дълъг цели милиарди години живот, несравними по своето съвършенство.

Луната със своето появяване и влияние донесе нещо ново и крайно необходимо за създаването на по-съвършени

форми на живота. Това е майчиното чувство, майчината любов, грижите за потомството. Затова гревните звездобройци са я наричали Мей-Ту, което ще рече „Любящата Майка“.

Зодиакалното съзвездие, което е подпомогнало създаването и оформянето на Луната, Саабей е наречъл Рак. В това съзвездие има ясно изразени само два звездни купа, без групи силни по своето влияние небесни образувания. Изследванията в науката за влиянието на небесните образувания са показали, че всяко зодиакално съзвездие, което има звездни купове, е характерно и с това, че дава топлине, мили чувства на отзивчивост и състрадание. В съзвездието Рак липсват групи могъщи небесни образувания, които биха могли да внесат тези благородни подтици със своето влияние.

Саабей е дал образа на това съзвездие – речен рак, защото това живо същество е първото, в което майчиното чувство се е развило и проявило. Този рак няма подобно стихийно размножение и не изхвърля яйцата си, които не са повече от шест-седем. Те стоят в долната част на опашката му и когато достигнат своето пълно развитие, самите рачета разкъсват яйчната обвивка и излизат навън, както това става при птиците – следващите живи форми, които идват след появяването на Луната и които имат съвсем друг характер по своя вид, качества и изява и по своето външно оформление. Първо, те нямат тази стихийност на размножаване – излюпват само по няколко птичета; и второ, създаденото поколение е под топлината грижа и защита на своите родители.

Луната обикаля около Земята за 27 и половина земни генонощия – за т.нар. „сигеричен месец“. Затова някои на-

роди са приемали, че годината е съставена от 13 месеца. Луната има и друго едно обикаляне – за т.нар. „синогичен месец“, който е от 29 и половина денонощия. Това е времето, което изтича между две последователни фази на Луната. Така например от едно пълнолуние до друго изтичат 29 и половина денонощия. Това увеличение от две денонощия идва от движението на Земята около Слънцето. За тези две денонощия тя се е преместила и чак тогава ние виждаме новото пълнолуние. Затова по-новите народи са приели дължината на годината да е 12 месеца.

Оста на лунното въртене е почти перпендикулярна по отношение на еклиптиката, което е най-ценното нейно качество и то дава на лунното влияние гарбата да преценява добре истинското разрешение на всяка поставена задача, гарбата за добра интуиция, което говори, че контактът ѝ с идейния свят е много тесен.

Отразителната способност на Луната, или т.нар. албедо по отношение на пагналите върху нея слънчеви лъчи е слаба – само 7 процента, а поглъща 93 процента от тях. Това придава на нейното влияние жажда да загържа пригодното и стремеж към неговото запазване.

При обиколката си около Земята Луната идва до две ясно изразени важни положения. Първото е когато Луната е между Слънцето и Земята, точно по правата линия. Тогава имаме т.нар. новолуние, или съвпаг на Луната със Слънцето. При това положение Луната е най-близо до Слънцето и приема поради своето естество всякога колкото може повече блага, изсмуква много енергия от него. Нейното влияние при това положение е особено силно. Когато един човек се роди в такъв момент на съвпаг на Слънцето с Луната, той ще разполага не само с много жизнени сили, но и с възможността да заеме в своя живот едно ви-

соко ръководно обществено положение. Това е изразът на грижовност и внимание от нейното влияние.

Този съвпаг на Луната се изразява в по-силни приливи и отливи, с по-енергично привличане на водата, а също тъй и растенията тогава могат с по-голяма активност да изтеглят влагата от почвата и те в този период по-бързо растат. У някои народи, които разбират и съблюдават тези влияния на Луната, определени от нейното положение, дърветата, предназначени за строеж, не се секат при новолуние, защото в себе си съдържат повече влага и по-бързо изгниват. Освен това, което е и правилно, в някои среди от народа се е създала традицията да почват всяка нова работа при новолуние, за да има тази работа успех. Луната със своите сили, повишени вече от този съвпаг, активизира силите в човека, за да може започнатата работа да стигне до добър край.

При пълнолуние, когато Луната е заг Земята по правата линия – Луна – Земя – Слънце, тя е най-далеч от Слънцето и получава по-малко сила от него. Тогава приливите и отливите са по-слаби, растенията теглят по-слабо влага от почвата и с това по-бавно растат, а дърветата, отсечени в този период, имат по-малко влага в себе си и затова по-мъчно изгниват. Тогава живите форми и човекът са разположени към по-голям покой и по-голяма леност.

На Луната няма още живот в тази форма, каквато съществува на Земята. Но там има разумни същества с други тела. Те са образували многобройните кратери, които не са нищо друго освен параболични огледала, които привличат и събират слънчевата енергия и с това придобиват сили за своя богат и изобилен живот. Че наистина там има такъв разумен живот, ни показват светлите кръгове, които се образуват около всеки кратер, нещо, което уче-

ният свят още не е обяснил. А всички разумни същества приемат, че светлината е всякога израз на живот – културен и интелигентен.

Луната е геологически активна, в нея стават процеси от вулканичен характер, които се използват от разумните същества там за създаването на форми, способни да възприемат слънчевата енергия. Плътността на лунната маса е малка – само 3,3, докато тази на Земята е повече от 5,5. Тази малка плътност дава възможност на Луната да приема и сили от необятния миров силов океан, с които тя въздейства на Земята и на живота на нея и по-специално върху човека в един благоприятен смисъл.

5 септември 1987 г.

МАРС

Марс е петата планета от Слънчевата система. Той има диаметър около 6 800 км, което е малко повече от половината от земния, изчислен на около 12 800. Орбитата на Марс, пътят му около Слънцето, е много разтеглена елипса с ексцентрицитет 0,097. При най-близкото си разстояние до Слънцето – при перихелий, той е на 206 милиона км, а при най-далечното – при афелий, е на 249. Тук имаме една разлика от 43 милиона км, която се приема за голяма при неговата неголяма орбита.

Обиколката на Марс около Слънцето е около две земни години. Наклонът на екватора му спрямо плоскостта на орбитата е 25 градуса, малко по-голяма от тази на Земята, който е 23 градуса и половина. Това говори, че при Марс

има годишни времена – пролет, лято, есен и зима, но с малко по-резки промени в климата. Тези сезони траят почти два пъти по-дълго отколкото на Земята.

Околоосното въртене на Марс е малко по-дълго от това на Земята и е 24 часа и 38 минути. Разстоянието на тази планета до Земята варира между 55 милиона км, когато е в перихелий и в опозиция – с други думи, когато Марс, Земята и Слънцето са на една права линия, като Земята е между Марс и Слънцето; и 400 милиона км, когато по правата линия имаме Земя – Слънце – Марс. Тогава Марс е в съвпаг със Слънцето. Тук има една разлика от 345 милиона км, която е голяма и е от значение за неговото влияние.

През всеки две години и 50 денонощия има едно противостояние – опозиция. Когато Марс е най-близо до Слънцето при перихелий, това разстояние до Земята е 55 милиона км. Такова положение има на всеки 15 и 17 земни години и то се нарича „велико противостояние“. Такова положение имаше през 1924, 1939, 1956, 1971 и 1988 г. При това положение Марс е най-благоприятен за наблюдение и изследване, но има южна деклинация и неговата височина над хоризонта за северните ширини не е голяма. Затова някои астрономи отиват за това наблюдение в южните полушария. При афелийно положение на Марс това противостояние е около 100 милиона км, почти два пъти по-голямо от първото. Оттук е ясно, че след Венера Марс идва най-близо до Земята. Затова неговото влияние върху Земята и живота на нея, и по-специално върху човека, след това на Венера, е най-силно.

За да разберем естеството на силовите течения на гадено небесно тяло, в случая на Марс, трябва добре да познаваме всичко онова, което астрономите днес и в гревността са казали и предали. Първо, защо тази планета

носи името Марс – бога на войната? Това име е дадено от гърците, които са изхождали от това, което са научили от вавилонските скрижали в кулата там – тогавашния университет, оставени от учениците на Саабей. Много от гръцките учени и философи са били във Вавилон и са прочели нещо от писмената там. Саабей за тази планета е дал името Зъл-Батуни, което ще рече „човекът, който воюва и граби“. Гърците са гали на планетата името на своя бог на войната Марс.

Най-доброто определение на понятието *война* е дал Бисмарк, като е казал: „Войната е добре организиран грабеж в голям мащаб“. Защо именно силовите течения на влиянието на Марс сега са неблагоприятни? Защото след планетата Фаетон, разрушила се, като попаднала в „Зоната на Рош“ от влиянието на черното слънце, Марс от всички останали планети е най-пострадал. Черното слънце е разтеглило много неговата орбита, ограбило му е водата и въздуха. Едва е избягнала разрушението и планетата Плутон.

Известно е, че критичната скорост при Марс е около 5 км в секунда, докато при Земята тя е 12 км и 200 м. Това ще рече, че при Марс не е много трудно да се откъсне нещо от неговата повърхнина. Поради малкия размер на планетата притегателната ѝ сила не е голяма и затова чудовищната гравитация на черното слънце е могла да привлече от него водата и въздуха. Това именно носят черните слънца и го предават на своите жреци, тази демонична и чудовищна енергия, даваща жажда за настъпване и нахлуване, носеща безреגיע, грабеж, смърт и демонизъм.

Многото канали, които бяха открити през 1877 г. от големия италиански астроном Скиапарели⁵⁹, за първи път

се наблюдават и сега. Някои от тях не са били нищо друго освен корита на реки, а тъмните петна по неговата повърхнина – „моретата“, както сега се наричат, не са били нищо друго освен големи водни басейни. Другата част от тези канали са просто разсеги по марсианската повърхнина.

„Водата – казват Саабей и гревните мъдреци – е крайният резултат от еволюционния процес в минералното царство. Един етап от безкрайния еволюционен процес, в който всичко е включено.“ Че наистина е така показва фактът, че всички минерали, скали и пр. по нашата Земя съдържат в себе си вода, която не е проникнала отвън, като в някои от тях е изчислено съдържание до 30 процента. Тази вода е продукт на този еволюционен процес. В глъбините на нашата планета от този еволюционен процес на минералите се е получила първичната вода, която излиза на повърхнината под формата на минерални извори. Така че минералната вода, която имаме, е първичната вода. В подкрепа на това можем да посочим, че през каквато и суша да премине гадена област, където има минерални извори, техният дебит не се променя, което говори, че тези води нямат отношение към другите външни водни източници като гъжгове, снегове и пр. Външните води отпосле са дошли, те са вторични води.

И на Марс има същия процес. От глъбините на тази планета бавно, но сигурно водата чрез минералния процес на еволюцията на минералите бавно, но сигурно ще изплува и е вече изплувала в малки количества, като е създавала тъмни области на влагата, на тази първична вода. Марс бавно, но сигурно се възражда след ограбването му и ще се възроди напълно за един пълноценен живот. Марс не загибва, както мислят някои астрономи. Някога на него е имало

много вода и въздух, но при катастрофата чудовищната притегателна сила на черното слънце ги е привлякло, а с това и животът там е загаснал.

За атмосферата на Марс съвременните астрономи стигат до много правилен извод, като отбелязват: „Естествено е да се приеме, че планети, сходни помежду си, имат и единакъв произход, преминават един път на развитие и се характеризират с еднакви първоначални атмосфери“. Шом това е така, трябва да приемем, че първоначалната атмосфера на Марс е съгържала въглероден двуокис в изобилие, както е било и на Земята, както се установява и върху Венера. А този газ сега е почти изчезнал на Марс. Това трябва да е станало по същия начин, както газът е изчезнал и от атмосферата на Земята, а това става чрез разлагане. Ние не познаваме друг механизъм, който да е способен да разложи въглеродния двуокис на въглерод и кислород, освен фотосинтезата, която създава хлорофила в зелените растения. Въглеродът, съединявайки се с водата, е образувал първите органични вещества, а свободният кислород е останал в атмосферата. Именно поради това в атмосферата на Земята се съгържа кислород, който е необходим за живота. Следователно и на Марс е имало растения, вода, живот и свободен кислород, като част от него е подкрепил живота там, а друга се е съединила с веществата от неговите повърхностни слоеве, давайки им онзи червеникав цвят, който е тъй характерен за тази планета.

Тъмните петна са снижения на повърхнината, където от дълбините на Марс се прецеждат води и влага, за които ще трябва да приемем, че дават възможност да се развива живот и растения, засега подобни на тези, които има в полярните и по-студени области на нашата планета. Поради по-суровия климат там са способни да се развиват при

трудни условия лишеи, мъхове и други подобни. Че наистина е така – от дълбините на Марс да излиза влага и там да има растителен свят, говори и това, че в тези по-тъмни години измерената температура е значително по-висока, отколкото в светлите петна – пустините.

Първоначалното влияние на Марс според Саабей е било извънредно добро и благородно, защото в неговото образуване и оформяне са взели участие небесните образувания в съзвездието Овен. То е било изразено в защитата на слабите и онеправданите. И наистина, в съзвездието Овен могат да се видят с просто око около 50 звезди, но те са изобщо слаби. Това е не защото самите звезди са със слаб блясък, но те са много отдалечени от нас и поради това тук идват само силовите течения с къси вълни, които действат на горните мозъчни центрове. Там има и двойни звезди, които придават и по-голяма активност на силовите течения, което дава това съзвездие. Всички звезди в съзвездието със своето разположение с нищо не напомнят формата на овен. Но защо Саабей е изразил това съзвездие с образа на овена? За отговор на този въпрос и за въздействието, което то дава, ще се опрема на митологичния разказ, създаден за съзвездието, изразяващо благородството в защита на слабите и онеправданите. Предаваме същественото от легендата.

Царували някога синът на бога на вятъра Еол – Атамант, и неговата съпруга, богинята на облаците Нефела. Те имали две деца – син Фрикс и гъщеря Хела. Умни, красиви и мили били те. Бащата обаче изгонил майката и се оженил за магьосницата Ино. Тя също му родила две деца, двама сина, които нарекли Леарх и Меликет. Като всяка мащеха Ино генонощно мислела как да осигури по-добро бъдеще на собствените си деца, как само те да наследят цялото

царство, когато бащата умре, а не Фрикс и Хела, децата от първата му жена, защото като първородни те са законни наследници на царството. И мащехата си мислела, че ако нейните синове не наследят царството на баща си, те щели да бъдат най-нещастните деца на света. „Каква майка съм аз – рекла си магьосницата Ино, – ако не мога да осигуря щастие на децата си?“ С всеки изминал ден омразата ѝ към Фрикс и Хела ставала все по-силна. Тя твърдо решила да ги погуби, но така, че злодеянието да остане незабелязано. Ден и нощ Ино обмисляла различни планове, най-после решила как да постъпи.

Един есенен ден Ино извикала тайно при себе си всички жени и ги убедила да вземат житото, което мъжете им са отделили за посев, и да го изсушат в горещи фурни. Тя ги излъгала, че ако направят това, плодородието на нивите им ще бъде невиждано и нечувано. Ино знаела, че изпеченото жито няма да поникне. И жените така изсушили житото за посев, че просто го опекли. Мъжете, без да подозират, засели опеченото жито и на следната година не поникнало нищо. Настанал глад по хората и добитъка. Царят Атамант решил да изпрати пратеници, които да попитат пророчицата Пития да каже коя е причината за настъпило бедствие, за неплодородието. Но преди пратениците да тръгнат за Делфи, Ино ги извикала при себе си и като им дала много пари и ги обляла с ласки, нагумала ги, като се върнат от Делфи, да предадат на царя Атамант, че Пития е казала: „Нивите отново ще станат плодородни, ако Атамант пренесе в жертва на боговете децата си Фрикс и Хела“.

Когато пратениците се върнали от Делфи и предали отговора на Пития, Атамант потънал в дълбока скръб, сълзите не преставали да се лият от очите му. Ала може

ли той да не изпълни волята на боговете, за да избави страната си от сполетялото я бедствие? Той решил да принесе в жертва Фрикс и Хела. Ино ликувала от радост, нейният зловец план успял. Повели децата, които нищо не погодзали, към жертвеника, който се намирал извън селището, в една чудно хубава гора. Там вече всичко било готово. Жреците пели химни за прослава на боговете, а главният жрец държал остър нож, с който е трябвало да извърши жертвоприношението.

Когато Фрикс и Хела вървели през гората, те радостно тичали пред водача си, спирали се да си откъснат по някое хубаво цветенце... И ето, иззад един огромен гръб ненадейно пред тях се появил един красив и изящен овен, на който руното му блестяло като злато. Овенът кротко се приближил до децата и с нежните си очи така мило ги гледал, сякаш искал да им заговори. Децата започнали да го милват и той коленичил пред тях. Фрикс го яхнал, хванал се за рогата му, извикал и сестра си Хела: „Хела, качи се и ти на овена, виж колко е красив и кротък“.

Яхнала и Хела овена и с гвете си ръце обхванала брат си през кръста. Животното бавно се изправило, стъпило на краката си и тръгнало по пътеката. Когато водачът на децата се приближил, овенът бързо хукнал напред и започнал да се издига все по-високо и по-високо. Пазачът не могъл да види и да разбере накъде е отнесъл децата, понеже се спуснал облак и ги закрил. Така децата били спасени. Загдето овенът спасил живота на Фрикс и Хела, боговете го превърнали в съзвездие на небето.

Словите течения на Марс чрез звездното тяло на човека – двойника му, създават и оформят мозъчните центрове, които се намират около ушите. В такъв случай разстоянието – отсечката между двата отвора на ушите, е

значително голяма, имаме известна подчертана широчина на главата в тази област. Там главата е въобще по-изгута и ушите са повече щръкнали. В тази област се намират центровете, които дават жизнеността, смелостта, устойчивостта на човека срещу негодите в живота. Такъв човек е способен да живее при всички условия. Тези центрове дават сила и подкрепа на човек да се противопоставя на пристъпите на болестите, както и на умората и страданията. Дават му възможността също за борба срещу посегателствата върху неговите права, били те лични или имуществени.

Силата и жизнеността са така необходими в един свят, където изобилстват мъчнотиите, които ни заобикалят и срещу които ние трябва да се борим, за да поддържаме съществуването си. Слабо ли е влиянието на Марс, тези центрове са слабо развити. Тогава човекът ще се отличава с боязливост, със склонност да избягва всички положения, където ще трябва да се противопоставя на предразсъдъците и да посреща враждебността на хората. Изобщо имаме слаба съпротивителна сила и издръжливост както на психичния натиск, така и на физическите външни условия на живота. При слабото влияние на Марс главата там е тясна и ушите са прилепнали до нея.

Силовите течения на Марс, влиянието му, добре развитите центрове, които той е създал, дават израза както на главата и лицето, така също и на самото тяло. Главата и черепът имат изобщо формата на куб с яка дебела кост – тези хора са дебелоглави. Лицето им е квадратно, косата им е гъста, обилна, тъмна на цвят и започва ниско над челото. Затова при Марсовите типове се получава обикновено неголямо чело, израз на по-слаба интелигентност, а самите косми са по-дебели. Челните издатини горе са

средно развити. Колкото челото е по-голямо и тези изгатини са по-добре изразени, толкова Марсовият тип е по-интелигентен. Веждите са гъсти, груби и обикновено погъбл, близко извисяващи се над очите, като в много случаи са сключени. Когато веждите се съберат, между тях се явяват една или две вертикални бразди. Дълбочината на браздите определя мярката на марсовата твърдост. Упоритите Марсови типове навъсват и свеждат веждите си много силно. Погледът им е твърд, гързък, пряк. При висшите типове той е съсредоточен, честен, пронизателен. Скулите на лицето са добре развити, показващи устой. Носът при висшите типове е силен, с добре развита горна част – костта в началото на носа показва амбиция за постигане на поставената задача, като често самият нос е заоблен, показващ фанатичен устой за своето. Устата е голяма и показва изпълнителност; устните са стиснати – израз на безогледна решителност и енергия. Брагата е къса, четвъртита, изгадена напред, което изразява също безогледна непоклатимост и устой в решенията. Долната челюст е силна, развита – тя е широка и с четвъртити задни краища. Тялото на Марсовите типове е средно на ръст, със здрави, добре развити еластични мускули и здрави кости. Марс изобщо управлява мускулната и костната система.

Контактите на черното слънце с Марс са създали в психологията на тези хора отрицателните черти, които се проявяват от по-нисшите типове. Това е стремежът към воюване и грабеж, рязко и твърдо отношение към околните и към всичко. Черното слънце им е придало голяма енергия, която при тези по-нисши типове е разрушителна. То дава също и оскърдица на материални средства в живота на хората. Те не обичат да ги съветват, да им

противоречат и да ги поправят. При такива случаи много скоро купват, неговърчиви и фанатични са. По-чистите и интелигентни Марсови типове са способни да посрещат и най-големите опасности в живота и да се пожертват за успеха и славата на някое велико дело. Те са самоуверени, самодоволни, оптимисти, горди, говорят високо, ясно, чисто. Обичат да командват, да разпореждат, но самите те не са много разположени да изпълняват тези команди и разпореждания – груг трябва да свърши това. Отличават се с рицарска храброст, добри войници са; верни са на гаденатата дума и на отечеството си, честни са в делата си, верни са на дълга си към семейството, от тях стават добри съдружници. Сантименталните мотиви не играят при тези хора главна роля, те не обичат съзерцанието, заниманието с отвлечени въпроси като загробния мир, неосезаемите светове, разбиранията за висшите порядки и висшето ръководство, а също и молитвите.

Мозъчните центрове, които създава и оформя Марс, както вече отбелязахме, се намират в долната задна странична част на мозъка около ушите. Те са в непосредствена близост до мозъчните центрове, които управляват половия нагон. Затова голямата енергия на марсовата енергия тласка към полов контакт. Поради малкия размер, който Марс има, всички негови прояви във влиянието му са краткотрайни.

ВЕЛИКОТО ПРОТИВОСТОЯНИЕ НА МАРС

Нашето столетие се ознаменува с една изключително важна придобивка в разбирането на всичко, което ни заобикаля. Доказа се по безспорен начин, че всеки предмет, всяка вещ, всяко тяло е плод на една непонятна за нас по своето естество концентрация на сила. Тази сила не е заключена по един абсолютен и статичен начин в някакъв непроницаем затвор. Тя бавно, но сигурно изтича от решетките му, като руши и самите решетки. Това най-добре показват радиоактивните елементи, които са най-старите на нашата Земя. Те постоянно излъчват сила. Сила излъчват не само радиоактивните елементи, но и всички други, както и всички тела, но тези излъчвания са слаби, все още в много отношения са неуловими засега. До този извод днес са дошли много учени.

Древните мъдреци по един вътрешен път са разбрали този процес, като са казвали: „Светът е направен от нещо, което е движение, и от нещо, което е покой. Движението непрекъснато изтича и руши самия покой“. На тези процеси са подчинени всички тела по небесната сфера – от най-малките до най-грамадните по своя размер. В природата нищо не е без значение и без смисъл, нищо не е напразно. Тези сили са в служба на най-великото – на живота.

Слънчевата система е семейство от 12 члена, както казва Учителя: девет известни на нас сега планети; една разрушена между орбитата на Марс и Юпитер; една в орбита между Меркурий и Слънцето, както са приемали и великите звездобройци от древността (поради голяма-

та активност на силите, които тя излъчва, са я наричали Вулкан); и една в орбита заг Плутон, наречена от мексиканския математик и астроном Хасино Амор Ханó.

Всички тези планети заедно със своите спътници са плод на отпагъчни сили, изтекли от Слънцето – сили, които не са могли да влязат в него като градивен и енергетичен материал. Следователно това са сили, които по своя характер са нещо свършено по-друго от силите, които Слънцето носи и дава от себе си, сили на топлина, на светлина, на Любовта, на жертвата, сили на живота.

Всяко живо същество приема веществата като храна, която му осигурява градивен и енергетичен материал. Но не всичко от това, което е прието, е способно да се включи в този сложен и все още неразбран за нас процес. Част от тези вещества се изхвърлят като неспособни да се включат във веригата на онова велико и могъщо течение, наречено живот. Изхвърлените вещества и сили минават многократно кръгове на преобразувания, за да бъдат способни за задачите на живота. Тези, изхвърлените вещества, носят елементите на инертното, на дивото, примитивното, елементите на покоя. Те само в продължение на много време бавно, но сигурно ще се облагородяват, за да дадат път на живота. Учителя казваше: „Скалите са плод на крайния егоизъм. Какво може да очаква човек от един камък, макар и той да крие в себе си сила като на хляба и маслото със същото тегло? От него ние нищо не можем да вземем, той нищо не дава“.

Доказано е по безспорен начин, че цялото космично пространство е плътно наситено със силови полета. Всички небесни тела са потопени в този необятен океан от сили – те плуват в него и се хранят от тях. От това, което всяка планета, всеки член от слънчевото семейство

представлява като физическо тяло със своя размер, вид и строеж на веществото, с механиката, която проявява, с начина, по който се движи по своята орбита и около своята ос, може да се извади заключение за вида и интензивността на силите, които са я образували, също и за силите, които тя излъчва от себе си, за степента на нейната еволюция.

От всички планети в Слънчевата система най-добре е проучен Марс. Още от най-дълбоки времена и до днес той е занимавал най-много астрономите и въобще хората с научен интерес към звездния мир. Докато обаче днешните астрономи изучават физическия облик и механиката на телата в него, с други думи неговата анатомия, в древността хората на напредничавата човешка мисъл са отдавали еднакво внимание и към функциите, които всяко небесно тяло има, тъй като всеки орган от едно живо същество освен анатомия има и своя физиология. Изучаването на физиологията на небесните светила е предмет на астрологията. Основоположниците на съвременната астрономия Коперник⁶⁰, Галилей, Нютон и особено Йохан Кеплер, които приемаме за гениални, са приемали астрологията и усърдно са се занимавали с нея.

На тази червена планета от Слънчевата система е дадено името на бога на войната Марс. Това нито е случайно, нито е произволно. Древните мъдреци са дали това име на планетата, защото са установили, че силовите полета, които тя излъчва, носят грубост, бруталност, устрем към раздори, кавги, убийства, грабежи и войни. До този извод те са стигнали след дълги наблюдения и изследвания.

Когато в звездната карта на новородения човек Марс се намира в съединение или противостояние със Слънцето, когато той е в силна позиция в тази карта - изгрява, залязва или е в зенита и надира, тогава това дете наистина

проявява при добра организация на двойника си сила, енергия и издръжливост, а при лоша – грубост, бруталност, устрем за воюване, за разрушения и кражби.

Същото става и по отношение на цялото човечество, на някои човешки общества, когато Марс е в своето велико противостояние, т.е. когато е най-близо до Земята. Тогава те са забелязали възбуда на човешкия род, желание за диктатури и военни разпри. Тези убедително повтарящи се събития както в звездната карта на отделния човек, така и в проявите върху човешкото общество, са били причината да ѝ се даде името на бога на войната. Че наистина в древността, особено във Вавилон, е имало хора с големи познания върху физиологията на небесните светила, говори историята, описана в Евангелието. Мъдреците от Изтока по положението на тази планета и на Юпитер в съзвездието Риби, което е имало влияние върху юдейската земя, са установили раждането на велик цар на Земята. Тяхната увереност в науката им е била толкова голяма, че са тръгнали от Вавилон чак до Йерусалим да търсят новородения цар, за да му се поклонят и да му поднесат подаръци.

Останали са и други писания от древността, които говорят за голямото разбиране на тогавашните учени за влиянието на небесните светила, по-специално на планетите, върху отделния човек и обществото. В едно писание от IV в. пр.Хр. от Вавилон е казано: „Ако едно дете се роди, когато Марс изгрива, то ще боледува, ще бъде преследвано от страдания и ще умре при нещастен случай“. Египтяните също са приемали, че планетите са извор на силиви излъчвания, които са въздействали върху живота, и са ги наричали „звезди на живота“. На планетата Марс те са дали името на бога на войната, когото наричали Мизис –

господар на лъвовете, които виждат всичко. В Гърция планетата е получила името на Арес – силен и страшен бог на войната, на раздорите, на разбойниците. Той бил господар на огъня и желязото. Каква точна характеристика са гали на силите, които изтичат от Марс! Сегашното име на планетата е дадено от римляните – техният бог на войната е Марс.

От физическата характеристика на планетата Марс и от начина, по който тя се движи около своята ос и около Слънцето, ще търсим и естеството на нейното влияние. Това се улеснява до голяма степен и от факта, че Марс е единствената планета, чиято повърхнина може да се наблюдава непосредствено от Земята и че при своята обиколка около Слънцето от всички планети тя идва най-близко до Земята – само на 55 милиона км. Нейният размер, нейният диаметър е почти два пъти по-малък от този на Земята. Тя има диаметър 6 770 км, докато Земята има 12 770 км. Това ни дава основанието да приемем, че размерът на силите ѝ е от малките и че не е особено трудно да се превъзмогне нейното влияние. Тази планета е по-голяма само от Меркурий.

Марс е първата външна планета зад орбитата на Земята и се движи на разстояние между 206 и 249 милиона км; движи се по малко разтеглена елипса с междуградусно разстояние от 43 милиона км. Това значи, че Слънцето в своя устрем от 250 км в секунда влече след себе си Марс с известна мъка. Това изтегляне на неговата орбита е едно указание, че той е твърде назад в своето развитие, с известна трудност приема силовите линии на Слънцето, за да го следва без обтягане.

Плоскостта на екватора на Марс и плоскостта, определена от орбитата му, сключват ъгъл от 25 градуса – мал-

ко по-голям от този на Земята, който е $23\frac{1}{2}$ градуса. Това подчертава неблагоприятните условия, в които се намира планетата по отношение на топлината, за да има този наклон, който дава възможност за добре изразени годишни времена в двете му полушария – пролет, лято, есен, зима, както е на Земята. Наличието на годишни времена вече се потвърждава и от присъствието на бели шапки на полюсите му, които през зимния сезон са значително по-големи и доста бързо намаляват, когато в полушарията започне пролетта, а почти изчезват през лятото. Те не са нищо друго освен скреж или много тънка покривка сняг, което показва, че влагата и водата на планетата е много малко. Не са забелязани и плътни гъжговни облаци, което доказва същото. Липсата на планини и на по-големи възвишения показва, че геоложки планетата не е много активна.

Движението е един много верен показател за еволюционния процес, в който дадено тяло се намира. Там, където има движение, има и разумност. Завъртането на Марс около оста му става за 24 часа и 37 минути, значи малко по-бавно от това на Земята. Като се има предвид обаче, че диаметърът на Марс е почти два пъти по-малък от земния, очевидно е, че всяка точка от нейната повърхнина ще има много по-малка линейна скорост от която и да било точка на Земята. Освен това както на Земята, така и на Марс оста на въртенето не е постоянна – тя мени своето място, като описва окръжност. Земната ос описва тази окръжност за 26 000 години, а марсианската според изчисленията – за 183 000 години. Тук има една очевидна бавност в движението на Марс. Това показва, че еволюционният процес при него е по-бавен от този на Земята.

За еволюционната скорост на Земята учените привеждат пример. Те приемат, че животът на Земята се е за-

родил преди около 3 милиарда години. Досега животът тук е успял да създаде толкова съвършено вещество, каквото е сивото вещество в мозъка. Ако еволюционният процес беше само с 10% процента по-бърз, щяхме да имаме такива мозъци преди 300 милиона години. Очевидно е от какво голямо значение е скоростта, с която се движи еволюцията, а тя при различните небесни тела не е еднаква. Има места и области, където този процес е по-бърз. Причините могат да бъдат от най-различно естество. Народите в различните континенти съвсем не са еднакви по своето развитие, нито пък имат еднакъв темп на еволюционен процес.

Като ярък пример можем да вземем едно съобщение от ежедневния печат в Москва, на 21 ноември 1971 г. Памир, едно от най-големите плата на нашата планета, учудва учените. Експедиция от руски ботаници намира там ябълково дърво на 160 години, което през краткото лято успява да даде два пъти плод. Местният дъб израства до 3 метра за 1 година и още на четвъртата дава плод – жълъди. Учените видели също слънчогледи с 50 големи писти на едно стъбло. Намерено е също, че там проявяват необикновени свойства не само растенията от местен произход, но и такива, донесени от други райони.

С просто око Марс се вижда като черна звезда, ограничена с червен цвят. Тази яркост е особено ясно изразена, когато планетата е най-близо до Земята, около времето на неговото велико противостояние. През телескоп той изглежда като червен кръг, върху който при благоприятни условия се наблюдават тъмни петна и ивици в зеленикав цвят, а също така и големи области, обаядени в червен и жълтеникав цвят, които заемат около $\frac{2}{3}$ и повече от повърхнината на планетата. Според естеството на отпа-

зената светлина тези големи области не са нищо друго освен места, покрити с пясък, съдържащ много желязни окиси и лимонит.

Ще трябва да приемем, че зелените ивици и петна са разломи на марсианската повърхнина, от които е излязла първичната топла минерална марсианска вода. В тях вече има растителни видове – лишеи и мъхове, издържачи на неблагоприятните условия. Тези тъмни ивици са и по-топли от околната среда. Ще трябва да приемем и това, че всички минерали на нашата планета съдържат в себе си вода в най-различни проценти, като в някои от тях тя достига до 30% от теглото на минерала. Тази вода е плод на бавни и сложни процеси, които стават в самите скални маси. С течение на времето тази минерална вода от дълбините се отделя и лека-полека излиза на повърхността като извори.

По въпроса за водата на нашата планета има едно интересно изказване на Учителя. Една сестра му казва: „Вие препоръчвате да пием топла вода. Защо тогава природата е създала изворите да имат студена вода?“. Учителя отговорил: „Студената вода отпосле е дошла“. Това е явен намек, че минералните води, които са горещи повече или по-малко и не менят своя дебит, идват като първични от дълбоките недра на земята. Те са гали и водните пари, от които са паднали първите дъждове, създали обикновените извори.

Установено е, че атмосферата на Марс е много тънка газова мантия, почти винаги прозрачна и безоблачна. Тази прозрачност позволява добре да се наблюдава повърхнината на планетата, нещо, което не е в сила за останалите планети от Слънчевата система. Топлината на Марс е много по-малка, там е много по-студено, отколкото на

Земята. Общо е измерено, че средната годишна температура на Марс е между минус 15 и минус 30°, докато на Земята е плюс 14° по Целзий.

От всичко казано дотук ще се заключи, че Марс е една бедна планета – с малко почва, малко вода, малко въздух и малко топлина. Тези четири основни условия за развитието на живота там са в голямо ограничение. Оттам и нейното влияние ще носи белезите на суровост, оскъдица и примитивни прояви. Със своето влияние върху човека и обществото Марс ще дава алчност към заграбването на ценностите, необходими за развитието на живота. Оттам е устремът към войни, защото войната не е нищо друго освен добре организиран грабеж в голям мащаб.

Последните изследвания и снимките, направени от изпратените през 1971 г. космични станции, показват, че на повърхността на Марс има много кратери. Те не са нищо друго освен следи от падали късове от разрушената планета с орбита между на Марс и Юпитер.

Освен това през 1877 г. американският астроном Асаф Хол открива, че около планетата се движат два спътника. Според много видни учени произходът на марсианските спътници коренно се отличава от произхода на останалите планети от Слънчевата система и спътниците им. Единият спътник на Марс, нарече Фобос, се движи на разстояние 9 354 км от планетата, обикаля я за 7 часа и 39 минути и има диаметър около 16 км. Деймос, другият спътник, има диаметър от 8 км, движи се на разстояние 23 487 км от Марс и го обикаля за 30 часа и 17 минути.

И с най-силните телескопи те се виждат като кръгчета, затова не може да се установи точният им диаметър. Освен това направените от американския астроном д-р Норман Шарплес наблюдения през 1945 г. показват, че

Фобос ускорява своето движение и като резултат има бавно, но сигурно доближаване до планетата. Според изчисленията той ще трябва да падне на Марс след около 70 милиона години. Такова нещо навярно ще се установи и за Деймос, което съвсем ясно показва, че това не са редовни спътници, а късове от разрушената планета, които все още не са паднали и се въртят около Марс, привлечени от притегателната му сила. Това пък от своя страна носи за влиянията на Марс една жажда да руши, без да гържи сметка дали това има, или няма смисъл. Такова е общото влияние на Марс, когато той е в силна позиция при раждането на човека.

А влиянието му върху човешкото общество най-ярко се долавя, когато той е в своето противостояние, когато е на една права линия със Слънцето и Земята. На всеки 2 години и 50 дена има противостояние, или както се казва още – опозиция. Но на всеки 15 и 17 години има противостояние, при което Марс е най-близо до Земята, то се казва „велико противостояние“. Тогава той се намира на 55 милиона км от Земята. Най-близки велики противостояния имаше през 1971, 1956, 1939 и 1924 година. През тези години имаше интересни, пълни с опасности събития, които не могат да не ни накарат да се замислим.

През 1971 г. имаше голямо напрежение – войната между Индия и Пакистан. Малко ли е, че само в Източен Пакистан – сега република Бангладеш – са загинали три милиона души? През 1956 г. бе кризата за Суецкия канал, при която едва не започна голяма война между Египет, от една страна, и Англия и Франция – от друга, а опасността това да прерасне в голям и всеобщ конфликт беше налице. През 1924 г. светът беше зялът от устрем към диктатури, а през 1939 г. започна Втората световна война. При идва-

нето на новото противостояние на Марс през 2003 г. не трябва да се допускат силни преживявания и войни.

Защо влиянието на Марс е неблагоприятно, защо носи войни и грабежи? Затова, че след разрушената планета Фаетон черното слънце е ограбило водата и въздуха. Този подтик за грабеж е даден на Марс от него.

Всичко това може да се вземе от някого само като едно случайно съвпадение, но за други то ще бъде повод за дълбок размисъл. Човекът и човешкото общество трябва да намерят в себе си сили да се пазят от влиянието на Марс, още повече защото видяхме, че това влияние не е тъй силно.

януари 1972 г.

ФОБОС И ДЕЙМОС

От всички планети в Слънчевата система Венера и Марс идват най-близко до Земята. Венера при т.нар. „голямо съединение“ идва до Земята на разстояние от 40 милиона км, а Марс при „великото противостояние“, което става през 15 и 17 години, идва до Земята на 56 милиона км. От гледище на астрологията силовите течения, изтичащи от тези планети, ще оказват най-силно въздействие върху живота на Земята и по-специално върху самия човек.

Влиянието на Венера ще разгледаме при друг случай. Тук ще се занимаем с въздействието на Марс. За да имаме ясна представа за естеството и влиянието на неговите силови течения и за въздействието, което те оказват върху човека, ще трябва да разгледаме какво може да ни даде за нея астрономията. Тук са важни размерите, движе-

нията, пътят около Слънцето, орбитата, атмосферата и спътниците, ако ги има.

Марс не е голяма планета. Нейният диаметър е около половината от този на Земята. Това говори, че въздействието на силовите му течения е краткотрайно. Марс има малко атмосфера, което показва слаба резервираност в неговите отношения. За естеството на силите, за определянето на неговото влияние най-характерни за Марс са пътят му около Слънцето – неговата орбита, и двата му спътника – двете му луни, които има.

Марс в своята обиколка около Слънцето се движи по една значително разтеглена елипса, като идва най-близо до него на 206 милиона км, а най-далече – на 249. Тук има една разлика от 43 милиона км, която се приема като много голяма. Нашата Земя в това отношение е много по-добре, тази разлика при нея е само 5 милиона км. Още Саабей и древните звездобройци са изтъквали, че когато една планета се движи около Слънцето в разтеглена елипса, което ще рече, че двата центъра на тази елипса са на голямо разстояние, силовите течения, които изхождат от нея, не са благоприятни както за живота на Земята, така и за самия човек.

Двата спътника на Марс бяха открити през 1877 г. от американския астроном Хол. Тези спътници той нарече Фобос и Деймос, което, преведено на български, ще рече Страх и Ужас. Тези два спътника с онова, което можем да узнаем за тях, ни дават много интересна информация за въздействието на тази планета. Спътниците са съвсем малки. Диаметърът на Фобос се измерва на около 16 км, а този на Деймос – на около 8. Разстоянието, на което се намира Фобос от повърхнината на планетата, е само 9 000 км, а това на Деймос – на 23 500. Тези два спътника, особено

Фобос със своето естество и поведение през последните десетилетия, събудиха голям интерес сред астрономите и учения свят. През 1945 г. американският астроном Шарплес, като взел за основа направените преди 50 години наблюдения върху тях, изчислява къде трябва да се намират те сега. Законите на небесната механика дават възможност да се изчисли положението на едно небесно тяло с извънредно голяма точност. Та нали точно тези закони позволиха да се открият планетите Нептун и Плутон. И когато Шарплес потърси положението на двата спътника по небесната сфера, той откри, че в продължение на тези петдесет години Фобос твърде много е избързал напред по орбитата си – с цели пет градуса, което се приема за голямо избързване.

Това откритие възбуди астрономите преди всичко затова, че то не беше възможно да се обясни нито със законите на небесната механика, нито пък с някои други фактори. Това и някои други особености в положението на техните орбити даде основанието на някои астрономи да приемат, че спътниците са кучи и че това са големи космични станции, създадени от хората на много напреднала цивилизация, съществувала някога на Марс, която е създавала също и каналите, които се наблюдават там. Поради създалите се по-късно много сурови и неблагоприятни условия за живота на хората на тази цивилизация, те са изчезнали.

Такова едно предположение е съвсем неприемливо. Самият факт, че размерите на тези два спътника не могат точно да се установят, защото за да се измери диаметърът на едно небесно тяло, трябва в телескопа, с който се наблюдава, то да се види като кръгче. Такива кръгчета не могат да се видят в тези два спътника дори и с най-сил-

ните телескопи. Те се виждат само като някакви искрици и оттам идва невъзможността да се определи точният им размер. Това ни дава основание да приемем, че те нямат сферична форма и че са по-скоро някакви късове от разрушено небесно тяло.

Че наистина тези спътници са късове от разрушено небесно тяло, ни показва снимката, направена от космичната станция, изпратена от американците към Марс. Тази станция е могла да мине близо край спътника Фобос и му е направила снимка. От нея ясно се вижда неправилната форма, която има той като къс от разрушено небесно тяло. От това, което установява астрономът Шарплес от голямото ускорение на Фобос, ще извадим заключението, че поради притегателната сила на Марс спътникът получава едно ускорение и с това той се приближава до него, като някога ще падне на планетата. Това падане на спътника, каквото сме имали и на Земята при потъването на Атлантида, ще произведе едно чудовищно сътресение на Марс.

Тези два спътника на Марс не са нищо друго освен два заграбени къса от разрушената планета Фаетон - Лъчезарната, която се е джижила в орбита около Слънцето между Марс и Юпитер. Тази планета се е разрушила затова, че изцяло е приела много силното въздействие на черното слънце, намиращо се в зодиакалното съзвездие Дева. Това съзвездие е било в тясна връзка с тази планета, затова тя е приела неговото злокобно, демонично, разрушително въздействие. Тези късове също носят от влиянието на това черно слънце - влияние на гняв, войнственост, грабеж, разрушение. Те със своите въздействия тласкат човека към тези демонични подтици. Това нещо ограбва нервната му сила, като го тласка в едно отрицателно направление. От

това ускорение на Фобос, което ще даде бързо приближаване и най-после падане на този къс върху планетата, се създава напрежение в човека, което в многото случаи ще се изрази в двойника му като един неконтролиран безумен гняв и подтик за разрушаване, което в този двойник е самото падане на Фобос върху Марс.

Древните звездобройци са разбирали много добре злокобрното влияние на силовите течения, изхождащи от двата спътника, затова във всички древни свещени книги, включително и в нашата Библия, се е наблюдавало особено осезателно, че човек трябва да се освободи от тези неестествени прояви в човешката природа. Тези подтици поради голямата близост, до която идва Марс заедно с двата си спътника до Земята, са нещо много мъчно преодолимо, изискващо работа, постоянство и устой в човека. Умението да се освободим от това злокобрно влияние ще даде възможност на човека грамадните сили, които носят със себе си както планетата, така и самите спътници, да се използват и употребят в други много полезни направления – за изграждането, оформянето и облагородяването, а също и за подсилването на дейността на мозъчните центрове, имащи отношение към висшата природа на човека, към висшите качества и способности в него.

Силовите течения, които изхождат от Марс и от тези два къса, неговии спътници, създават, оформят и имат отношение към задния най-голям слой от клетките на главния мозък. Затова онези хора, които имат силното и ясно изразено влияние на Марс и на неговите спътници, имат едно разширение на главата в областта на ушите. Оста, която съединява двата отвора на ушите, е значително удължена. Такива хора имат обикновено щръкнали уши. Ако това разширение е само там, имаме първично-

то, примитивното, елементарното въздействие на тези сили. То прави човека избухлив, жаген за воюване и грабеж. Когато човек превъзмогне, овладее и почне да контролира въздействието на тези сили, тогава те започват да потикват, да активизират първо мозъчните центрове, намиращи се към по-предните му части, където са центрите, създадени и оформени от Луната и намиращи се под нейното влияние. Тези центрове създават в човека стремежа към съхраняването и използването на всичко, което е придобито.

Отивайки още по-напред, тези сили активизират и развиват мозъчните центрове, създадени и управлявани от силовите течения на планетата Меркурий. Тези центрове се намират в долната част на челото, около веждите, и са особено важни за разбирането и опознаването на света, който ни заобикаля, а също така и на ползите, които човек може да получи от този заобикалящ го свят както за себе си, тъй и за своя прогрес. Доколко са важни тези центрове и опознаването на този свят, показва казаното от мъдреците: „Ако човек не познава и не разбира този видим физически свят, той няма да разбира и невидимия – отвъдния свят“. Това активизиране на тези центрове ще се изрази в едно уголемяване, което в резултат ще даде добре оформено издуто чело в тази част на главата, в областта около веждите. Тези сили, вече облагородени и контролирани, ще дадат също възможността за активизирането и оформянето на мозъчните центрове, създадени и имащи отношение към силовите течения, изхождащи от планетите Венера и Вулкан, а това ще създаде вече много ценни качества в човека. Тези центрове се намират малко по-нагоре.

Така оформени и активизирани, тези мозъчни центрове ще дадат възможност на човека да ускори своята еволюция, което ще тласне напред развитието и на другите мозъчни клетки, намиращи се в по-горните слоеве на мозъка. Това са клетки, които управляват още по-висшите качества и способности в човека. Разбирайки много добре целия този процес, учителите на гревността в своите школи са обръщали особено внимание на тяхното овладяване и култивирание.

В първия етап на човешката еволюция влизат въздействието на силовите течения на планетите Вулкан, Меркурий, Венера, Луната и Марс. Марс е последната фаза от първия етап на човешката еволюция. Овладяването и култивирането на силите, изтичащи от него и от неговите спътници, ще даде също и голямата възможност на човека по-леко да премине през развалините на планетата Фаетон, наречени сега астероиди, движещи се в орбита между Марс и Юпитер. Този пояс с мъка се преодолява. Когато човек навлезе в него, той създава в психиката му отпагъчните качества на нехайството, немарливостта, небрежността, изобщо несериозното отношение към всяка задача, а също липсата на устрем и насока в живота. Всичко това спъва и забавя еволюцията му.

За по-бързото преминаване на този пояс учителите от всички школи от най-дълбока гревност и до сега са изисквали от своите ученици да изпълняват всички задачи безупречно и точно, по всички правила. Никакво нехайство, немарливост и небрежност! Мъчно се преминават тези развалини, за да се стигне до спасителния бряг – началото на втория етап от развитието на човека, изразено във възможността да се приемат силовите течения на планетите Юпитер и Сатурн. От този момент започва и

истинският възход на човека. За преминаването на това тресавище мъдреците от гревността са казвали: „Природата се е видяла в чудо, докато накара човека да работи и да твори, докато му даде насока и устрем в живота“.

Заслужава си човек да поработи върху облагородяването и контролирането, върху овладяването на силовите течения, излизачи от Марс и от неговите спътници Фобос и Деймос.

февруари 1982 г.

ФАЕТОН – ЛЪЧЕЗАРНАТА

Лъчезарната планета Фаетон, която със своето разрушение създаде една спънка в човешката еволюция, получи своя двойник от зодиакалното съзвездие Дева. Какъв велик по смисъл и дълбочина символ даде на това съзвездие Саабей – девойка, пълна с чар и красота, с крила на раменете си, държаща в ръцете си зрял житен клас, в който ярко блести синкаво-бялото слънце Спика. Девойката има възможност да роди и ангела, и демона. Тя роди ангела – планетата Фаетон. Зрелият житен клас е възможността да се задоволяват настъпните нужди. Яркосинкавата Спика дава възможността за придобиване на знания, способни да бъдат полезни на човека; крилата на девойката – бързо да разнася помощ както за знания и умения, така и за други нужди, израз на топлото и любвеобилно отношение към всички. Затова времето, когато Слънцето трябва да встъпи в съзвездието Дева – 19 август, старите народи и тези в Древния Рим са го празнували по най-тържествен

начин като ген на Любовта. А Учителя прие този ген като начален на съборните дни.

Съзвездието Дева е богато на небесни образувания. В него има променливи и двойни звезди, звездни купове и галактики. Но най-интересният обект в него е един звезден куп, който блести сто милиона пъти по-ярко от нашето Слънце. Този куп е величието на това съзвездие, създава двойника на лъчезарния Фаетон и всички най-хубави влияния на съзвездието Дева. Но там има и едно черно слънце – гигант с размер колкото цялата наша Слънчева система. Веществото му е толкова плътно, че само един кубически сантиметър от него, както казват астрономите, тежи много тонове. Това е царство на смъртта, на покоя, на разрушението, със своите излъчвания то е царство на диаметралност по отношение на разумния творчески поглед в природата. То внесе в двойника на планетата Фаетон недоволството, презрението, отричането на висшия разумен порядък в еволюционния процес, изразен в древната легенда за Фаетон, в която се казва, че той, синът, не е послушал, не е приел съветите и напътствията на лъчезарния си баща, като е поускал сам, по свой път, според своето разбиране да ръководи живота и съдбата си, с което докарва и своята катастрофа и смърт. Затова Учителя казва: „Всеки, който отрече висшата разумност в природата и поуска да ръководи сам своя живот и своята съдба, ще свърши с катастрофа“.

Това се отнася както за самия човек, така и за обществата и народите. Най-лъчезарният, най-яркият звезден куп беше разположен заедно с най-мрачното, с най-противоречивото черно слънце. Древната мъдрост за този случай казва: „Когато фенерът свети, най-тъмно е пог него“. Със своите сили излъчвания това черно слънце внесе

в двойника на планетата Фаетон недоволството, презрението, отричането на висшия разумен порядък в еволюционния процес. В своето развитие отделният човек започва с Луната, с Меркурий и Марс, които създават центровете в основния пласт на човешкия мозък, и стига до най-горните мозъчни центрове, създадени от планетите Плутон и Ханò. Затова Учителя казва: „Колкото една планета е по-отдалечена от Слънцето, толкова на нея живеят по-разумни същества“.

Фаетон създаде в човешкия мозък центрове, които се оформиха в предната горна част над центровете, създадени от Сатурн, в съседство с тези, създадени от планетата Вулкан. Той създаде още и противоположни центрове в основата на мозъка, между тези на Меркурий и Марс. Първите след разрушението на Фаетон, за да се развиват, се поеха от планетата Вулкан, а вторите, които носят атеизма и презрението към висшата природа, бавно, но сигурно атрофират, като само при някои хора намират още място да се изявят. Гледал съм такива хора – с тъмни, зловни и бляскави очи злъчно да говорят против Бога и за някаква висша природа и разумност в света.

ЛЕГЕНДАТА

Лъчезарна усмивка грейна по лицето на Озирис, когато изгледа наредените около него дванадесет снове и гъщери – слънчевото семейство.

– За създаването на човека, идея, която Бог ми даде да реализирам, тези мои деца ще бъдат достатъчни. Те ще ми помогнат в тази задача. Първият, най-малкият, е Вул-

кан. Колко бърз и изрив е той, най-близкият е до мен. На тази планета ще има школа за създаване и оформяне на самосъзнанието – онова чувство, което определя стойността на човека и неговото отношение към околната среда. До него е Меркурий. И той е малък, мургав, черноок, бърз и схватлив. В неговата школа ще се създават и развиват способностите за опознаване на света, който заобикаля човека, и ползите и изгодите, които той ще може да получи от този свят за своята еволюция. А красавицата до него – Венера, е любимата ми гъщеря, която крие лицето си в непрогледен воал от жадните и завистливи към нейната красота погледи. В нея ще се създават и развиват чувствата към изящното и способностите, които ще създават красотата и хармонията. Ето я и Земята – тя ще бъде школа, в която ще се създава и изгражда човешкият устой. Това е едно качество, което дава вяра и упование в онова, което веднъж е постигнато. Не мога да се нарадвам на тази моя узряла вече в своя път гъщеря. А Марс, този жилест, мускулест, пълен с енергия и устрем младеж! Там ще се създава и изучава амбицията, поривът за постигане на поставената цел. Колко красиви и нагарени са тези мои деца – с ласкав поглед и задоволство ги гледаше Озирис.

Но когато стигна до Фаетон – следващата негова рождба след Марс, лицето му се стегна, усмивката и ласкавият поглед застинаха. Чудно красив беше Фаетон – висок, строен, с добре оформена овална глава, с коса на едри къдрици, леко обагрени в тъмен цвят. Но брадата и устните му издаваха едно своенравие, незачитане и упоритост в постигане на поставената цел.

Озирис за дълго спря своя поглед върху него и с известна тревога изследваше качествата му.

– Да, красив е Фаетон, но е с изненадващи прояви и качества. Тук, в неговия дом, на неговата планета, ще се създават и оформят способностите и възможностите, които човек ще има, за да се ползва от висшите сили в природата, от психическите сили и магията, които ще помагат за постигане на целта само с едно желание. Достатъчно е само да поиска нещо – и то да стане. Това ще постави човека в едно изключително благоприятно положение както за неговото съществуване, така и за прогреса му в Божествения път. Но ще остави ли Ариман, моят противник, богът на тъмнината и смъртта, тази твѝ голяма ценност? Той ще иска да я завладее, да я унищожи и с това да спъне развоя на човешката еволюция. Без тези качества човекът ще постига всичко само с голяма мъка и пот на челото готозава, докато в своето развитие стане достоен да бъде жител на Слънцето, където само могат да се придобият и усвоят тези възможности. Този красавец Фаетон, доверчив и незачитащ установените порядки, лесно може да се подгаде на чуждо влияние и мъчно ще може да се опази от посегателството на гъщерите на Ариман. Ето ги как се устремиха към него, заобиколиха го... А тази, най-голямата, Хитера, с какъв устрем и жаген поглед се насочи към него, готова да го погълне.

Голяма тревога се надигна в сърцето на Озирис за съдбата на най-красивия му син. Той се доближи колкото може повече до него и му зашепна:

– Синко, ти си ми най-любимото чедо, затова ще оглавяваш и ръководиш най-интересната школа – школата, която ще даде най-ценните качества на човека. Това е загадка, която приех от Бога за реализиране на тази велика Негова идея. Вслушай се в моите съвети, бъди смирен и знай, че животът, който давам, е най-голямата ценност. А с Лю-

бовта, онази обединяваща сила, най-необходимата, за да може този живот правилно и безпрепятствено да протича, та да може жаждата и устремът към светлината, знанието и мъдростта да проникват все по-дълбоко и по-дълбоко в законите на Битието, всяка придобивка на човека му помага да се чувства все по-свободен и все по-щастлив. Ти, сине мой, си най-жизнен от всички мои деца. Със своята красота и с качества, които имаш, лесно можеш да станеш плячка на агентите на Ариман – богът на смъртта. Хитера, неговата гъщеря, лесно може да те погмами и погуби. Най-хитра от всички е тя.

Фаетон, унесен в шеметната скорост, с която летише неговата колесница по небесните простори, отчасти слушаше мъдрите слова на своя баща. Накрая той вдигна глава и каза:

– Аз съм роден от богове и съм като тях. Няма защо да се страхувам от каквото и да било – нито от смъртта, нито от Хитера.

И като разтърси главата си в знак на презрение към такова подценяване и недоверие, което му се оказва, той шибна конете в колесницата си и с още по-голям устрем се понесе из простора.

Тръпки на мъка полазиха по тялото на Озирис, като чу тези горделиви слова и видя този жест на презрение и нехайство. Той разбираше голямата опасност, която бе надвиснала над неговия любим син, защото имаше закон Божий: „Гордостта предшества падението“.

Озирис смръщи вежди, наведе глава и се загледа в отливация, пламнал от възбуда младеж.

– Как не разбира моят син – промълви той, – че мозъкът е поле на най-ожесточени борби между доброто и злото. Това е борба, която човек не съзнава, защото тя ста-

ва извън него. Която от двете сили вземе надмощие, тя става господар на мозъка и диктува своите нареждания, които човек приема като свои собствени. Той става само изпълнител на подтиците и внушенията на тези сили. Човекът не разбира, че мозъкът не е някаква жлеза, която фабрикува милите, чувствата и подтиците за действие, а този мозък е само проводник на космичните течения. Човек е свободен само да избира на кои от тези сили ще стане проводник.

И наистина, не мина много време, а Фаетон възмъжаваше и ставаше все по-красив и привлекателен. Хитера настойчиво го преследваше. Тя бързо се насочваше към него и го приближи много. Озирис виждаше това с болка в сърцето си и се разтревожи много сериозно, когато Хитера почна да му нашепва:

– Слушай, Фаетон – започна тя, – със своите качества и красота ти галеч превъзхождаш твоите братя и сестри. Нима би искал да бъдеш като тях – послушен изпълнител на волята на своя баща за реализиране на идеята за човека, измислена от някакъв си Бог? Слушай ме, това, което ти разказва твоят баща, са смешни работи. Та ти слуга ли ще му ставаш?! Откажи се от всичко, от всичко онова, което ти е дал и ти дава, от всичко, което те наричат гарове.

В този дух с презрение продължаваше да му говори Хитера:

– Живот! Най-голямото благо бил той! Защо ти е? Вечно да се движиш, вечно да търсиш, вечно да придобиваш знанието, мъдростта и силата? И защо ти са тези празни неща, тези глупости? И тази Любов – защо трябва да ставаш проводник на тази обединяваща сила, сила, която те кара да имаш отношение към всичко, тъй както към себе си? Защо трябва да имаш предвид другите, защо? Имай предвид само себе си и нищо друго! Остави всички тези за-

блуди и ела в нашето царство – в царството на вечния покой – единственото, в което няма движение, в което няма промени, което вечно е едно и също. Единственият свят, в който всеки е сам за себе си и няма защо да се съобразяваш с другите и да търсиш някаква обмяна с тях.

Така Хитера все по-упорито и настойчиво набиваше своите мисли в мозъка на Фаетон и се доближаваше все по-близо и по-близо до него. Озирис вече виждаше надвисналата гибел над своя син, но не можеше да му помогне, защото в този момент юношата като син на Бога бе свободен в решението кои течения на космичните сили да избере.

Отначало Фаетон размисляше, обсъждаше дали да приеме тези внушения, но лека-полека започна да приема без възражение и съпротива онова, което му говореше пламенната Хитера. Най-напред в него престана всякакъв интерес, той започна да става равнодушен към всичко, което го заобикаляше и което срещаше по своя път. Нищо, колкото и ново да беше то, не затрогваше неговото внимание. Безсмислени му се виждаха всички онези ценности, които животът носеше в себе си: знание, мъдрост, сила, Любов. Безсмислено му се виждаше и това могъщо течение, наречено живот – най-голямата ценност, която баща му носеше и даваше.

– Да, права си, Хитера – заключи най-после Фаетон, – защо трябва да бъда като другите, да търся и жадувам за такива смешни неща, каквито моят баща носи и дава? Аз искам, съгласен съм да бъда нещо по-друго, нещо различно от моите братя, сестри и родители, от всички около мен.

Така Фаетон се отказа от всички качества и стремежи, за които другите членове на семейството му жадуваха. Една сила на разединение, на злоба, омраза и разрушение заклоочи в него.

Една планета между Марс и Юпитер – царството на Фаетон – силно изтегли своята орбита около Слънцето и от кръгова стана сплесната елипса. Домът на неговия баща – Слънцето, бързо започна ту да се отдалечава, ту да се приближава. Пътят на планетата се измести и от онази плоскост, в която се движеха неговите братя и сестри. Силата на разединението беше вече здраво завладяла планетата. Животът престана да протича в нея и настана мъртвешки покой. Наврег и всякога – едно и също.

Ужас обзе младия красавец.

– Така ли ще бъде за вечни времена?

– Да, така – отговори му Хитера. – Не ти ли харесва нашето царство? – продължи тя.

Фаетон изпадна в ужас.

– Нима за вечни времена ще бъде в покой, в непрогледен мрак, без промени, без нищо ново, а все едно и също?

– Да – хладно отговори Хитера. – И ако искаш да имаш малко живот и промяна, ще трябва да откраднеш отнякъде живот, тъй както аз откраднах твоя. Но това се случва много рядко и става много трудно – с ехидна злоба изсъска тя.

– Не, не, не искам това! – крещеше безсилен Фаетон, като разбра, че беше вече окован и ограбен.

Мракът все повече го притискаше и задушаваше, спря диханието му, спря туптенето на сърцето му, спря и трептенията на мозъчните му клетки... Спря всяко движение, всичко замря, настана зловещ покой, обгърна го непрогледен мрак... Само един ужас пълзеше по нервите му, надигаше се по него и го обземаше целия.

– Нима... изгубих... всичко – със сетни сили можа да промълви Фаетон.

Едва сега той разбра погрешния път, по който бе избрал да тръгне, едва сега разбра какво велико благо е жи-

Вотът и всичко, което той носи и дава. Колко благодарен трябва да бъде всеки, който го има, колкото и трудности и мъчности да му носи. Тези мъчности не идваха, преизвикани от самия живот, а се пораждаха от грешките на онези, през които той течеше. Със своите мисли, чувства и постъпки те често спъваха хода на живота и от това страдаха.

Планетата, школата, тази тъй грамадна и добре обзаведена аудитория, в която трябваше да се създават и оформят способностите и възможностите у човека за използване на психичните сили извън тримерните форми, почна да се руши. С ужас всички членове на слънчевото семейство гледаха как се разпада и загива любимият им брат.

Озирис и неговите братя със стаена мъка следяха една гибел. Но те бяха подготвили план да поправят разрушението. Планетата се разпадна най-напред на едри късове, които от своя страна се разпадаха на все по-малки...

– Ееех – със зловна радост потриваше ръце богът на смъртта, доволен от големия успех на своята дъщеря. – Сега ще видите вие, богове на живота, какво мога да направя аз. С късовете от тази планета ще разруша и унищожа и останалите членове на омразното ви семейство.

Озирис разбираше помислите на демона и с всички средства постави сили, които да пазят другите членове на любимото му семейство. И макар че за съжаление по вина на някои от тях той невсякога успяваше да ги опази, бедите не бяха големи и непоправими. По внушение на Хитера много късове от Фаетон престанаха да се движат по установения по-рано път на самата планета и застрашително се насочиха към другите членове на слънчевото семейство. Много от късовете бяха отбити от могъщите сили на доброто и препратени отново в пространството,

но някои успяха да ударят и нанесат по-големи или по-малки щети.

По данни, оставени от велики посветени от най-дълбока гревност, превърнати в наши мерни единици за време, през 8492 г. преди идването на най-великия брат от слънчевото братство на Земята – Исус Назарянина – един такъв голям къс от планетата Фаeton е паднал върху Земята. Поразил е обетованата земя Атлантида, където са разцъфтявали знанията и културата, и тя за кратко време потъва в разпенените води на океана. Това нещастие на Земята е станало по вина на големи групи хора, приели и станали проводници на тъмните сили.

През лятото на 1967 г. друг такъв къс с диаметър от около 2 км, наречен Икар, стремглаво се беше насочил към нашата Земя. Тревога обхвана учените, като гледаха неговия устрем. Но благодарение на силите на доброто той благополучно мина на разстояние от 6,5 милиона км от нас и отмина в пространството.

На Земята в далечните минали времена има доста следи от удари на такива по-големи или по-малки парчета от тази разрушена планета, но те са били по-малко катастрофални, отколкото ударът от грамадния къс, паднал върху Атлантида.

В днешно време и други късове спохождат нашата планета. Учените, наблюдаващи развалините на Фаeton – тези неканени гости, са им дали различни имена: Ерос, Амур, Аполон, Агонис, Хермес – все хубави и благозвучни имена, но какъв демонизъм се крие в тях! Най-разюзданият е Икар – освен към нас, той отива и към Меркурий. Вижда се и нахалното му отиване към Слънцето, но отвсякъде е прогонван като хищник. Измежду всички тези вълци, оби-

калящи около Земята, Хермес идва най-близо до нас – на 6 000 000 км. Но здравите сили на доброто успяват и него да прогонят. Тези късове, навъртащи се около Земята, имат диаметър в размер от около 2–3 километра.

Цялото това огромно нещастие беше отбелязано в летописите на всички членове на слънчевото семейство. На Земята великите посветени го изнесоха като легенда за Адам и Ева и за изгонването им от Рая, в която се казваше: „С мъка ще се храниш, с пот на челото ще ядеш хляба си през всичките дни на живота си“. Възможността да имаш всичко, само като го пожелаеш, е изгубена за дълги времена, докато Фаетон отново се рог и планетата му се възроги и подкара отново своята небесна колесница.

Най-мъчно изживя катастрофата на своя син Озирис. Беше спънато осъществяването на идеята, дадена му от Бога. Но една идея на Бога никога не пропага. Озирис знаеше това, затова се залови да поправи злото.

– Няма да оставя любимия си син да изчезне! Казах ти, сине мой, в гъното на ага да отидеш, и оттам ще те измъкна. Само за три дни ще изградя разрушения ти храм. Ще ти дам нов дом, ново царство, нова планета със синия цвят на Истината, където ще управляваш и ще имаш школа за изучаване и ползване от тези по-съвършени сили. И никога няма да има нова гибел, защото боговете могат само веднъж да грешат.

Хитера продължаваше да раздробява остатъците от планетата. Сега вече се наброяват около 60 000 къса от нея. Най-големите достигат до няколкостотин километра в диаметър, а малките – до километър и по-малко.

Озирис трепна, скочи и здраво хвана юзгите на разюзданите и развихрили се късове. Постапи своя най-голям син – Юпитер – на работа в изправяне на разрушението.

Юпитер – най-могъщият син на Слънчевата система, с най-големи възможности да твори, трябваше да организира, да поема и да осъществява грандиозни и отговорни задачи. С негова помощ Озирис привлече една голяма част от късовете, застави ги да се движат послушно и всякога в ъглово разстояние от 120 градуса между Юпитер и Слънцето. Това ъглово разстояние, този аспект създава най-благоприятните условия за протичане на творческите сили, които изобилно изтичат от Слънцето и Юпитер.

С това бе сложено началото на новата синя планета – планета на щастливия живот. На нея ще бъде създаден отново изгубеният Рай.

януари 1971 г.

ЮПИТЕР

Юпитер е най-голямата планета в слънчевото семейство, гигантът в Слънчевата система. Той се намира на едно разстояние от Слънцето, около пет пъти по-голямо, отколкото Земята, или съгласно закона на Тициус-Боде, на пет и две десети астрономически единици. Отбелязахме, че разстоянието на Земята до Слънцето, равно на 150 000 000 км, се приема в астрономията за мярка и се казва „астрономическа единица“.

Диаметърът на Юпитер е 143 000 км, което го прави около единадесет пъти по-голям от този на Земята. Относителното тегло на веществото му, както е измерено, е 1,34, което ще рече, че то е малко по-плътностно от това на водата. Прието е водата да бъде с плътност единица,

докато веществото на Земята е 5,5. Именно това малко относително тегло е създало на астрономите извънредно големи грижи и предположения, за да разберат какво е веществото на Юпитер и как е устроено то. По този случай те са създали какви ли не най-причудливи хипотези. Ние тук няма да изнасяме характера на тези хипотези, а ще приемем най-естествената простичка и възможна реалност, най-достъпната за разбиране, осланяйки се на голямата мъдрост, която казва: „Истината е простичка за разбиране и достъпна за всички“. Затова ще приемем, че Юпитер има едно твърдо кълбо, подобно на нашата Земя, обвито с дебел слой атмосфера.

Един от астрономите, който е приел тази истина, е изчислил, че това кълбо има диаметър от 35 000 км, който е почти три пъти по-голям от този на Земята. Все пак Юпитер си остава гигант в слънчевото семейство. Това кълбо е обвито с атмосфера от 54 000 км дебелина. Юпитер обикаля около Слънцето за около 12 земни години със скорост от около 13 км в секунда. Всички тези данни за размера, дебелината на атмосферата и скоростта на движението му около Слънцето говорят, че Юпитер със своето влияние върху Земята и живота на нея и по-специално върху човека дава едно постоянно, загълбочено и спокойно отношение към всичко и към всяка поставена задача, към поемане на отговорността за нейното пълно и правилно изпълнение.

От всички планети в слънчевото семейство Юпитер има най-бързо завъртане около своята ос – за 9 часа и 50 минути. Това говори за едно от най-интересните и ясно изразени Юпитерови влияния. Това влияние тласка живите форми на всички същества към жажда и активност за постигане на първенство. Същото е и за човека с устрема

му да бъде пръв, в първите редици на всяко дело, във всяка работа, като това му дава вяра и сила да не се смущава от пречките, спънките и трудностите, които животът всякога поднася. Тази ос на въртене при Юпитер е почти перпендикулярна към плоскостта на неговата орбита – само с 3° отклонение. Това говори, че Юпитер при голямата катастрофа в Слънчевата система е пострадал много малко. Тази изправена ос дава на Юпитер възможността на него да има вечна пролет. Годишни времена, както на Земята, там няма.

Юпитер дава много ценна възможност: живите форми на Земята и човекът всякога да могат да се докосват, да влизат в контакт и да приемат идеи и насоки за правилно осъществяване на задачите. Добре поставените Юпитерови типове всякога имат правото при разрешаването на въпросите. Те най-добре дават възможност за израза, за реализирането и методите за осъществяване на поставената задача.

Гледан с телескоп, Юпитер има госта сплескана форма – има сплеснатост и на атмосферата. Полярният му диаметър е 234 800 км, а екваториалният – 143 600. Тук имаме една разлика от 8 800 км, която е значителна. Това сплескване на юпитеровата форма дава на неговото влияние, поради голямата скорост на въртене и липсата на промяна в посоката на оста му, един устой, издръжливост на всички напрежения и неприятности, които човекът ще има при осъществяването на задачите.

Най-интересното в образа на Юпитер, това, което също особено много вълнува астрономите, е крайно интересната особеност по наблюдаваната му повърхнина. От всички планети дискът на Юпитер е най-богат на детайли, когато се наблюдава с телескоп. Това е особено харак-

терно за района около екватора, защото той най-добре се наблюдава, но това вероятно важи и за по-големите ширини поради сферичната форма на планетата. В този именно район се наблюдават множество червеникави ивици, които пресичат диска на планетата успоредно на екватора. Характерът на тези ивици, макар и да търпят известни промени, се запазва. Освен това пак в тази област имаме едно червено петно в размер от 50 000 км дължина и около 10 000 м широчина. То също мени силата на своята окраска като ивиците, но всякога е наблюдавано там.

Защо имаме тези обаядени ивици и петна? Нека се вземат под внимание и температурните особености, които се констатираат на Юпитер, а именно, че температурата на диска му е по-висока от тази, която би имала планетата, ако се нагриваше само от Слънцето. Освен това на повърхнината на диска се наблюдават овални ями, през които се виждат по-вътрешните слоеве на атмосферната обвивка, като с проникването наголу температурата бързо расте и достига стотици градуси, а в най-дълбокото е измерена температура от 20 000°. Установено е, че планетата отделя три пъти повече енергия, отколкото получава от Слънцето. Източник е на могъщи радиоизлъчвания, на ясно изразени по своята сила магнитни течения.

Всички тези особености на Юпитер – светлина, топлина, магнитни силови течения и радиовълни, говорят, че на планетата цари богат, обилен, интензивен живот. Има бурни процеси в неговите недра, които са много сходни с процесите, които стават на Слънцето, но в много по-скромнен размер. Да се приеме, че тази активност, тези сложни процеси са плод на някаква случайност, на безрегни механични процеси, които са без смисъл и цел, е крайно неприемливо. Всичко това, както и на Слънцето, е плод на

една велика разумност с цел и задачи от високо издигнати същества, които населяват Юпитер. Еволюционният процес в природата не стига само до човека, той отива все нагоре по една вечна спирала. В човешкия рог не виждаме ли степени на този процес? Възможностите на природата са безкрайни.

Отбелязахме, че Саабей е гал на планетата Юпитер името Мулу-Баб-Бар, което ще рече „подобен на Слънцето“. Да се приеме, че в древността не е имало хора с много знания и мъдрост, е погрешно. И наистина Юпитер със своето влияние има за задача да помогне на живите форми на Земята, включително и на човека, преди всичко със своя подтик към активност, който им предава да вървят в по-стегнат и бърз темп по своя път на еволюцията. Юпитер има и групи по-сериозни задачи като пръв помощник на Слънцето – първо да се бори срещу пристъпите на черното слънце. В потвърждение на това е установено, че има една връзка между слънчевата активност и тази на Юпитер – активност, породена от посегателството на това черно слънце върху Слънчевата система. Втората задача от тази взаимност е да се възстанови след катастрофата в слънчевото семейство първоначалният ѝ вид.

Основната и първа задача на черните слънца е да внесат безредието най-напред там, където биха могли да проникнат, и да направят нещо. Първата и основна задача на светлите слънца е да внесат ред, порядък и облагородяване. Известно е, че парчетата от разрушената планета между орбитите на Марс и Юпитер се движат в безпорядък. Една част обаче от тях, тъй наречените „троянци“, са заставени от Слънцето с помощта на Юпитер да се движат в два равностранни триъгълника. Те – Слънцето и Юпитер, образуват два равностранни триъгълника, коя-

то конфигурация не се променя при своето движение. Друга една задача е, че по-голямата част от тези парчета се движат по точната орбита на разрушената планета – на 2,3 астрономически единици от Слънцето, съгласно закона на Тициус-Бодe. Това са първите ясно изразени стъпки във внасянето на рег и порядък в създалото се безреגיע.

Юпитер има между 14 и 17 спътника, установени засега от астрономите, но само четири от тях са истински. Това са т.нар. „Галилееви спътници“. Те са Йо, Европа, Ганимед и Калисто. Имената им са взети от гръцката митология. Останалите спътници са късове от разрушената планета – астероидите. Че наистина е така, това най-добре се вижда от петия спътник на Юпитер – първият открит след четирите Галилееви. Този спътник го нарекоха Амалтея. За него имаме получени много ясни снимки от *Вояджър* – космичната станция, изпратена към по-далечните планети. Снимките съвсем ясно показват, че този спътник има съвсем неправилна форма – размерът на голямата му ос е 250 км, а на малката – 150 км. Всичко това говори, че той е къс от разрушената планета.

Останалите спътници, които по-късно се откриха, имат много по-малки размери, някои от които са от порядъка само на няколко километра. За орбити всички те имат разтеглени елипси с най-различни ъгли на плоскостите по отношение на плоскостта на Юпитеровата орбита. Имат променлив блясък, а някои от тях се движат обратно. Всичко това също ясно говори, че и те са късове от разрушената планета. Тези късове, благодарение на гравитационната притегателна сила на Юпитер, са привлечени и са останали като негови спътници. Всички спътници на Юпитер дават своето отражение върху влиянието на планетата. Галилеевите спътници допринасят добре за това влияние.

Така например спътникът Йо, който има диаметър от 3 800 км и се намира най-близо до Юпитер – само на 420 000 км, е с кръгова орбита, което е много важно за неговото добро влияние. Когато се намира между Юпитер и Земята, той допринася благотворно за активността на Юпитеровото влияние, защото когато изпратената космична станция *Вояджър* минала край него, тя е направила ясни снимки, които показват активна вулканична дейност на този спътник.

Вторият спътник – Европа, който по размери е колкото Луната, също с кръгова орбита с диаметър от 3 050 км, се намира на 670 900 км от Юпитер. Той има една ясно изразена характеристика спрямо всички членове на слънчевото семейство – планети и спътници. Европа има най-голяма отразителна способност, най-голямо албедо, равно на 0,73, т.е. свети най-ярко. Тази голяма яркост допринася за Юпитеровото влияние, като пружава стремежа към ритуалност, към тържествено и бляскаво представяне във всички случаи, когато нещо ще трябва да се отпразнува, при тържества или при други ярко подчертани празници.

Другите два спътника – Ганимед и Калисто – са по-големи от Меркурий. Ганимед, с диаметър от 5 600 км, намиращ се от Юпитер на 1 070 000 км, и Калисто – с диаметър от 5 200 км, намиращ се на разстояние от планетата на 1 880 000 км, най-далече от останалите три. Но те са с малко относително тегло – 1,9 за Ганимед и 1,6 за Калисто, което говори, че имат дебела атмосфера и фактически са по-малки по размер. Дебелината на тяхната атмосфера пружава на Юпитеровото влияние подсилване на неговата мисловна дейност, когато те се намират между Земята и Юпитер. Тези четири спътника имат един общ белег. Те бавно се въртят около своята ос и всякога при обиколката им

около Юпитер само едната им страна е обърната към него, както Луната – към Земята. Това пружава на Юпитеровото влияние в известни случаи бавно и спокойно реагиране.

Останалите спътници като късове от разрушената планета пружават на Юпитеровото влияние при по-нисшите типове от човешкия рог отрицателните черти, които имаме при по-силното Юпитерово влияние върху човека. А именно гордостта, тщеславието, презрението, жажгата на човека да впряга околните за изпълнение на личните си задачи (това са разните чорбаджии, аги, помешчици), лъжата в голям мащаб, стремежа едно да се мисли, а друго да се говори, непочтените дипломатически действия, жажгата за присвояване на чуждото по нечесен начин.

От всичко това трябва да се извади заключение, пък и на практика се установява, че Юпитеровото влияние е много сложно и разнообразно. За силното ясно изразено влияние на Юпитер не може да се даде един определен тип – външен и психологически. За голямо съжаление ние нямаме таблици, които да ни дават разположението на истинските му четири спътника. Но все пак, макар и с известни отклонения, имаме представа за един госта ясно изразен Юпитеров тип.

За създаването и оформянето на Юпитер е взело участие със своите небесни образувания и зодиакалното съзвездие Стрелец, което най-добре се вижда през нощите на юли и август, като голяма част от това съзвездие се наблюдава в Млечния път. В ясни и безлунни нощи в него могат да се видят с просто око около 115 звезди, но общо взето те са слаби, само две от тях са от втора звездна величина и осем са от трета. Конфигурацията, която може да се образува от разположението на тези звезди, няма нищо

общо с образа, даден на това съзвездие от Саабей – един получовек от кръста нагоре, който държи лък с изпъната струна и поставена там стрела, готова да излети, и добре охранен полукон с ясно изразено напрежение. Всичко това показва какво дава и носи, какви възможности ще придат на Юпитеровото влияние това съзвездие – възможността за постигане и осъществяване на всяка поставена задача. Слабите звезди не че са слаби, не че имат слаб блясък, а се намират много далеч от нас. При това положение, съгласно принципа на Доплер, при нас идват само вълнообразните течения с късите вълни, които действат на горните мозъчни центрове на човека.

В това съзвездие се намират много звездни купове, които придат на Юпитеровото влияние топлото бащинско отношение към всичко. По посока на това съзвездие се намира централното ядро на нашата галактика, което представлява грамаден куп от звезди с диаметър от около 2 000 светлинни години и отдалечен от Слънчевата система на разстояние от 30 000 светлинни години. Светлинната година е мярка в астрономията, която определя разстоянието, което светлината изминава за една година, като се движи със скорост 300 000 км в секунда. Поради грамадното разстояние и наличието на ред мъглявини в него не могат да се видят отделните звезди, а се вижда общият куп като светещо кълбо. Това кълбо от звезди придат на Юпитеровото влияние голямата възможност за тесен контакт с идеиния свят. Хората под по-силното влияние на Юпитер имат богатство на идеи за всяка работа и задача. Всякога, когато има да се разрешава и осъществява нещо, идеите и методите за това проблясват в мозъка на тези хора; идва и смелостта за действие и увереността в добрия изход на поставеното.

В това съзвездие, както вече отбелязахме, има и много мъглявини, които придават на Юпитеровото влияние в по-нисшите типове стремежа да заблуждават било в интелектуалната сфера, като се изтъква, че те много знаят и всичко разбират, без това да е така, било в емоционалната сфера, като на гуми се дава израз на големи възхищения от видяното и преживяното, показва се внимание и топлота в отношенията към околните и близките, но това е само на гуми.

Силовите течения на Юпитер чрез звездното тяло на човека са създали и оформили мозъчните центрове, които се намират в горните странични части на главата, на главния мозък. Затова хората с това влияние на Юпитер имат общо взето широка глава в горната си част. Там се намират мозъчните центрове, които създават в човека възможността за творческа изява, умението всяко нещо да се направи навреме и по всичките правила. Тези тъй създадени центрове, когато въздействието на Юпитер е силно в дадения човек, дават израз и на другите части на човешкото тяло – на главата, на лицето и на самото тяло. Но както вече отбелязахме поради многото спътници, които Юпитер има, и заради голямото богатство на небесните образувания в съзвездието Стрелец, тези качества и черти са с известно отклонение и разнообразие във формите. Но общо взето тялото на Юпитеровите типове е по-егро и добре сложено, преди всичко поради добрия апетит, който имат. Юпитер управлява и има отношение към черния гроб, който е най-голямата жлеза в човешкото тяло, и има връзка с всичките му функции.

Главата на Юпитеровите типове е широка и в много случаи е плешива – космите ѝ са опадали, което се дължи на големите напрежения – интелектуални и емоционални,

които създават сериозните и отговорни задачи, с които те са натоварени и се залавят. Тези типове са обикновено хора на ръководни места в стопанския живот, на големи обществени постове – председатели на републики, на големи обществени организации, парламенти и пр. Изобщо те имат отговорни и ръководни постове. Челото им е голямо и набръчкано, с добър интелектуален израз, защото поради добрия контакт с идейния свят, макар и да имат моментно напрежение, идеите и методите за разрешаването на поставените задачи идват бързо. Не става нужда тези хора да се напъргат и да мислят продължително, което създава и по-дълбоките бръчки на челото.

Веждите на Юпитеровите типове са гъсти и добре оформени, почти хоризонтални, показващи задълбочени и богати чувства. Очите им са големи, отворени, определящи жаждата за власт и материални придобивки, стремежа им за богатство. Носът е едър, като при някои типове горната му част, костта на носа е добре развита, показваща амбиция за постигане на целите и за заемане на големи постове. При други случаи долната част е по-добре развита и е месеста, показваща човек, който обича удоволствието и преди всичко добрата трапеза. У трети типове средната част на носа е добре развита, показваща човек, който не се поддава на влиянието. Носът там е леко заорлен, загърбен и извит. Този едър нос говори общо за голямата интелектуална сила, с която тези типове разполагат. Устата им е голяма, месеста, добре очертана, показваща изпълнителност и сериозни задължения към поставената задача, а също и по-силни чувства и меко отношение към всичко. Тя хлабаво се затваря и показва липса на твърдост в отношенията към хората, меко и лабилно отношение към въпросите и делата, които предстоят да се разрешат. Усмивката им е добродушна.

Тези типове, както вече отбелязахме, са създадени за председатели и ръководители на големи предприятия, защото от тях лъха енергия, сигурност в успеха, инициатива, поемане на всякаква отговорност за благополучния изход на всяка работа. Идейният свят, с който те имат тесен контакт, им е дал всичко необходимо за успеха. Юпитеровите типове са общо взето весели оптимисти, обичат хумора, свободния и богат живот. Те са добри съпрузи, сериозни, миролюбиви, привързани и услужливи хора, обичат и децата си.

Юпитер се движи по една слабо сплесната елипса - орбита с ексцентрицитет 0,048, което също допринася за благотворното му влияние. Най-далеч от Слънцето, при афелий, той е на около 816 милиона км, а най-близо - при перихелий, е на около 740, с една разлика от около 76 милиона км, която за неговата голяма орбита не е много. До Земята най-голямото му разстояние е 965 милиона км. Това става, когато по правата линия Земя - Слънце - Юпитер, Слънцето е между Земята и Юпитер. При това положение ние от Земята имаме съвпадение на Юпитер със Слънцето. При този съвпадение поради граматното си разстояние Юпитеровото влияние действа сравнително по-слабо, но е и по-благородно, защото Слънцето е пред него. Често пъти това дава и артистични способности на роженя.

Най-малкото разстояние на Юпитер до Земята е 591 милиона км, с една разлика от най-далечното на 374 милиона км, която е значителна. Това положение имаме, когато по правата линия Слънце - Земя - Юпитер Земята е между Слънцето и Юпитер. Тогава ние от Земята имаме противостояние - опозиция; а движението на Юпитер, гледано от Земята, е обратно - ретроградно, и неговото влияние е много по-силно и се изразява с всичките си качества. Преди всичко то се проявява с по-отрицателните си качества,

особено при по-нисшите типове, като гордост, нагменност, честолюбие, фалшиво отношение и гр.

Ретроградно – обратно движение на Юпитер, гледано от Земята, имаме и при други ъгли разстояния на планетата. Тогава той е зад Земята и е по-близо до нея. Тогава влиянието му е много по-силно, отколкото когато е в право движение.

1966 г.

САТУРН

Следващата планета от Слънчевата система е Сатурн. Нейният знак е един кръст, в долния край на който се извива един полукръг нагясно – ♄. С просто око тази планета се вижда като ярка жълта звезда. Нейната звездна величина се мени от плюс 1,4, каквато яркост имат почти най-светлите звезди. Такава яркост тя има, когато Земята се намира в права линия между Слънцето и планетата. А когато Сатурн се намира в т.нар. „горно съединение“, в права линия Земя – Слънце – Сатурн, тогава нейната яркост пада на минус 0,4, което е значително по-малко.

Средното разстояние на планетата до Слънцето е 1 426 милиона км. Тази отдалеченост, това голямо разстояние дава една важна характеристика на силите, които са станали причина за създаването ѝ, а също и на силите, в които тя е потопена, както и на силовите импулси, които планетата излъчва. Тази отдалеченост дава на силовите импулси на Сатурн качествата, които има вече зрелият възрастен член от семейството, погълнат от големи

грижи и задачи, имащи отношение към много сериозните проблеми на живота. Заедно с това, че тя от всички планети в Слънчевата система има най-малка плътност – 0,68%, по-малка от тази на нашата вода, ни дава основание да приемем, че Сатурн има извънредно дебела въздушна обвивка, а оттам можем и да заключим, че тя е най-старият член от това семейство.

Атмосферата – този газов слой, е плод на един гълъг и бавен процес, който става във веществата, плод е на един гълъг кръговрат на елементите на веществата, през който те минават в сложни взаимоотношения и промени. В този процес веществото приема все по-съвършен и по-съвършен вид, при който се отделят като есенциален продукт на минералния свят и вода, и газове, които в своите гълъги и бавни взаимоотношения добиват една сравнително устойчива група, годна да поднесе своя принос във великата задача на природата, наречена живот. Този еволюционен процес е вечен, като създава условия за все по-съвършената проява на живота.

Веществото, проявено в твърдото състояние на Сатурн, има отношение към волята на човека, към импулса му за действие и подтика за проява. От качества на веществото, от което е създадено човешкото тяло, можем да извадим заключение за съвършенството на изявяването му. Качеството на веществото, от което е създадена ръката на един художник, на музиканта, на хирурга и на всички творци на изящното изкуство, е нещо съвършено друго от ръката на човек, който няма отношение към такива прояви. Веществото в течно състояние има отношение към чувствата, към емоциите в човека. Емоционалният човек има повече течност в тялото си. Веществото във въздухообразно състояние има отношение към мисълта

на човека. Човек, който добре мисли, диша дълбоко, спокойно, тихо и плавно.

При планетата Сатурн, където видяхме, че има най-голяма въздушна маса, силовите му импулси имат отношение преди всичко към мисловния мир в човека. Оттук човек се явява вече като мислещо същество. Той търси да обясни за себе си явленията в света, търси техните причини и последствията, които те създават; търси да проникне в загадките на природата, търси законите, които създават и движат онова, което е около него. Този именно подтик за търсене на знания създава едно напрежение на ума, което способства за неговото развитие, за засилване на мисълта и с това – за възможност за една все по-дълбока и по-дълбока проникновеност – качество, което е изключително важно, за да може човек да влезе в една нова фаза на своето развитие – фаза на изследовател, на учение.

Оттук насетне човек става ученик на една от двете школи в света. На Бялата школа – школа на висши разумни същества, носители на живота, любовта и светлината, на движението, обмяната и мъдростта; или на школата на Черното братство – носители на смъртта, омразата, тъмнината, на покоя, разпадането и ограниченията. Ученичеството е един период на самостоятелно изследване, на търсене на Истината. Ученикът трябва да напъга ума си, за да се докосне, за да достигне до идейния свят, където се твори и където всичко се създава.

Без напрежение на мисълта човешкият ум не може да стигне до идеите, тъй както едно растение не би могло да се развие, ако не се напъгне да пробива почвата било нагоре, за да пусне надземните си части, било надолу в самата почва, за да има корени. Учителя казва: „Мозък, който не се напъга и не издържа дадено напрежение, не е готов за Бо-

жествените идеи“. Един ден отивам при Учителя, показвам му ръката си и го питам да ми каже значението на една линия на нея. Той ме погледна и ми каза: „Ще гледаш хиляди ръце и ще изучаваш нейното значение“.

Сегашните учени са установили по безспорен начин, че много от тези велики пратеници от Слънцето и от звездния мир, космичните лъчи, идвайки до нашата атмосфера, се поглъщат, влизат във взаимоотношение с елементите на въздуха и не достигат Земята. Логично е да се приеме, че колкото една планета има по-дебела въздушна обвивка, толкова по-малко на брой и вид космични лъчи ще стигнат до нея. По този начин между нея и великия звезден мир връзката става по-слаба. При Сатурн поради най-дебелата му атмосферна обвивка тази обмяна е най-слаба в сравнение с всички други планети. Това дава особената характерност на импулсите му, които в човешкия мозък се изявяват като подтик към самота, уединеност, липса на желание за общуване, странене от обществото, близките, приятелите, и една скритост във всяко отношение.

В замяна на това тези космични лъчи, погълнати от атмосферата му, я правят по-активна и с по-голяма стойност за живота. Оттам е качеството на импулсите му да имат отношение преди всичко с мозъчната система в човека, която е най-важна от четирите признати основни системи в човешкото тяло, а именно двигателната, дишателната, храносмилателната и нервната. Те отговарят на четирите необходими условия за проява на живота на нашата планета – почва, топлина, влага и въздух, като мозъчната система има отношение към въздуха.

Орбитата на Сатурн е значително разтеглена елипса, което определя, че способностите, които силовите импулси създават и подхранват в човека, лесно могат да бъ-

гат поставени в служба и на доброто, и на злото. Екваториалната плоскост на планетата сключва с плоскостта на орбитата му един ъгъл от 27° , малко по-голям от този на нашата планета, който е $23,5^\circ$. Това наклонение определя какво е отношението на импулсите му към Божествените подтици, с други думи този ъгъл определя какво съпротивление оказват те на Божественото – приема ли го човек като безрезервно и единствено, или ще провежда свои идеи.

В човешкия мозък това естество на импулсите се отразява като едно своенравие, една упоритост и дебелиглавщина, която е в значителен размер. Своенравието отхвърля всякакви внушения, съвети и препоръки и приема само своето като меродавно. То мъчно се съгласува с когото и да било, а това прави човека също крайно резервиран и мъчнодостъпен. Отразява се още и като една критичност към всичко, като един значителен устрем да не се одобряват порядките и нещата и да се критикуват често пъти по един безогледен начин.

Времето, което е необходимо на планетата, за да направи една обиколка около Слънцето, е $29\frac{1}{2}$ земни години, като тя се движи по своята орбита със скорост от 9,64 км в секунда. Тази сравнително малка скорост придава на импулсите на Сатурн качество, което в човешкия мозък се отразява като една бавна асимилация, бавно приемане и нагаждане към всичко ново. Той носи елементите на здрав консерватизъм, изключва бързите импулси към мислене, емоции и действие. Към всяко нещо се пристъпва бавно и поради добре развития мисловен мир – задълбочено и по възможност всестранно обсъдено.

Сатурн е втората по големина планета в Слънчевата система – с диаметър 120 500 км, която носи елемента на

голяма инерция. С други думи той мъчно се задвижва към мисъл, чувство и действие, но задвижи ли се веднъж, мъчно се спира. Тук можем да имаме случаите на мързеливи и инертни прояви. Около своята ос Сатурн се завърта за 10 часа и 14 минути. Скоростта на околоосното движение определя интензитета на живота, който има на дадена планета. Колкото по-бързо се върти около своята ос небесното тяло, толкова по-бурно се развива животът там. Защото както в един електромер напрежението на електричното поле е това, което определя скоростта на движението му, така е и при една планета, която в случая не е нищо друго освен един проводник, през който минава напрежение от електрично поле, което създава и нейното въртене, като образува около нея магнитно поле. Взаимотношенията между тези полета създават и нейното въртене. Тези именно силови полета са, които определят и интензитета на живота в нея.

Това качество на планетата дава на силовите ѝ импулси свойството да събуждат в човешкия мозък стремежа да се поема отговорност и инициатива във всяка работа, макар и след внимателно обмисляне. Поеме ли такъв човек една работа като задача, изкарва я докрай. Само че той може да я носи и да я изведе на добър край, ако има и подкрепата на Юпитер – може да свърши големите тежки и отговорни задачи, защото в големите задачи мисълта е решителен фактор. Когато почнала Втората световна война, попитали Учителя: „Кой ще победи?“. Той отговори: „Ще победи онзи, който по-добре мисли!“.

Отразителната способност на планетата – албедото – е 42%, което е значително и дава белега, че Сатурн има отношение не само към себе си, но и към другите; налице е

едно чувство за справедливост, а егоизмът е в значителна степен награснат.

Това, което е най-характерно за Сатурн, са трите концентрични пръстена, които той има, намиращи се в плоскостта на екватора му. Те са били наблюдавани още от Галилей през 1610 г., който погрешно ги е взел за спътници на планетата. По-късно, през 1656 г., Хюйгенс окончателно е установил, че това са пръстени. Радиусът на най-външния пръстен е 137 000 км, а самата му ширина е 16 000 км. Между него и втория пръстен – средния, има едно промеждутъчно пространство от 4 800 км. Средният пръстен е широк 26 000 км и е отделен от най-вътрешния с едно разстояние от 1 600 км. Третият – най-вътрешният пръстен – е разделен на две части: по-плътна и по-светла с ширина 18 500 км, и по-рехава, съставена от много разредена маса, която достига почти до самата планета.

От Земята пръстените се виждат в най-различен вид – като права, когато Земята се намира в плоскостта на екватора му, до елипса в съотношение най-много 2:1 по отношение на нейните оси. Учените са успели да измерят и тяхната дебелина, която за размерите им е много малка, не е повече от 15 км. Изследванията, които са направени за физическото естество на тези пръстени, е показало, че те не са компактна твърда маса, нито пък течност, а са съставени от отделни частици без връзка помежду им.

Съществуването на тези пръстени, тяхната форма и естество ни дава основание да направим заключение за някои характеристики на силовите импулси на Сатурн. За произхода на това вещество, от което са съставени пръстените, ще трябва да приемем, че е от самата планета, защото между другото характерът на най-вътрешния пръстен със своята вътрешна рехава част може да ни даде

основание да приемем, че и сега продължава един процес на отделяне на вещество от самата планета. Следователно то е от такова естество, което не се подчинява на закона на гравитацията. Че има такъв вид вещество, това се потвърждава и от вида на някои кометни опашки – има опашки и по посока към Слънцето, и в обратна посока.

Някои учени приемат, че антивеществото не се влияе от гравитацията. В естеството на веществото на тези пръстени има нещо, което не е сродно с онова на самата планета, за да се отдели от нея, а освен това в него липсва един основен елемент в природата – елементът на обединението. Всяко тяло, което имаме пред нас, освен своите химически елементи има и един силов елемент, който обединява другите, за да образуват тяло. Тази именно обединителна сила, която някои наричат Любов, в тези пръстени я няма. От това ще трябва да заключим и за зловещото влияние, което те придават на импулсите на планетата.

Всички качества, които силовите импулси на Сатурн имат, се озлочествяват от тези пръстени – и в много случаи това намираща почва в човешкия мозък, като се проявяват отрицателните им страни. Страданията, трудностите, лишенията, самотата, бедността, оскърбленията – през тях човек ще трябва да мине, за да дойде до живота на тази планета, която като най-стар член на слънчевото семейство носи в себе си елементите на дълбоко разбиране на законите в природата.

Строгата геометрическа форма, която имат пръстените – обръчи с голяма ширина и незначителна дебелина – ни довежда до извода, че силовите импулси на планетата са много мощни, с един строг и повелителен характер, точност, прецизност, изисканост и в най-малките неща.

Всяка планета е едно живо същество и има прояви на такова. Храненето е основното качество на всяко живо същество, независимо в какъв вид и форма ще се прояви то. Храненето е процес на приемане. При този процес всякога имаме отделяне на отпадъчни елементи. При Сатурн отпадъчните елементи не се пръскат в пространството, откъдето се събират и формират комети, а се събират в тези пръстени.

Оттук ще трябва да заключим, че на тази планета животът се развива в някаква изключителна оскъдица на основните му елементи - топлина, светлина, вода и разпадащо се вещество. Космичните лъчи, които са основните агенти на живота, по всяка вероятност трудно изпълняват своята задача. Ето защо в силовите импулси на тази планета е дебело подчертано качеството пестеливост, което в своя лош вариант се изразява като скъперничество, в подтик за събиране на какво ли не, най-често на ненужни отпадъци. Установено е, че тези пръстени се въртят около Сатурн с различна скорост, която е между 16 и 20 км в секунда, което потвърждава участието и активността им в силовите импулси на планетата.

Сатурн има девет спътника: осем от тях се движат по направление, в каквото се движат всички планети и повечето от спътниците им, а деветият, наречен Феб - в обратна посока. Последователно по отношение на разстоянието им до Сатурн спътниците са: Мимас, с диаметър 394 км; Енцелад - 500 км; Тетис (Тефия) - 1060 км; Диона - 1100 км; Рея - 1750 км; Титан - 5150 км; Хиперион - 500 км. Размерите на Хиперион са приблизително 370 x 280 x 225 км. Той обикаля отвъд орбитата на Титан. Япет има диаметър 1460 км, а радиусът му е около 42% от лунния, който е 3476; а на Феб е 320 км.

Това, че планетата има девет спътника, и то с не особено голяма разлика в своите размери, както това е при Юпитер, дава основание да се приеме, че грижата като елемент в импулсите на Сатурн е на сравнително голяма висота както по сила, така и по качество. Вярно е, че най-отдалеченият, но най-малък спътник Феб се движи в обратна посока, което говори, че користта понякога намира място в качества му.

Импулсите, които Сатурн излъчва, за хората на нашата планета имат отношение към мозъчните клетки, които се намират в горната предна част на челото. Ето защо хора, които реагират на тези импулси, имат добре развита горна челна част. Когато импулсите на тази планета вземат превес в даден човек, това се отразява на цялата му външност и прегу всичко на неговата глава.

Сатурновият тип е слаб, с малко мускулатура, без тлъстини, с добре развита костна система, извънредно издръжлив и неуморим. Обикновено той има по-тъмна кожа и коси. Главата му се характеризира също с малко мускулатура, с тънка, а в някои случаи мека кожа. Челото в предната горна част е добре развито, веждите са дълги и тъмни, очите – малко хлътнали и също тъмни. Добре развити са скулите, носът е дълъг, като при по-добрия случай е добре оформен, прав, с големи ноздри без много мускули по тях.

В лошия случай имаме пак дълъг нос, но с малки ноздри, гърбът на носа е огънат навътре или навън като човката на птица, понякога е изкривен наляво или надясно. Устните са тънки, дълги, добре оформени при добрия случай, а отворът на устата е голям. Брадата е добре развита и широка, като при добрия случай е с една вдлъбнатина по долната устна, а при лошия устната линията е почти

права или малко изгута напрег. Ушите са обикновено малки, със слабо развита горна част, външният рѣб на ухото е всякога налице.

май 1966 г.

ПАЗАЧЪТ НА ПРАГА

Установено е, че еволюционният процес на човека не върви равномерно, гладко, непрекъснато с един и същи темп. Този процес върви на етапи, като има периоди на бавно придвижване и застой, съпроводен с усилена напрегнатост за придобиване и изработване на качества и способности, необходими за встъпване на следващ праг от този еволюционен път. Това са прагове в този процес.

Такъв праг е и сферата на активното сатурново влияние, затова в школите на древността Сатурн са го наричали още „Пазачът на Прага“. Каква е характеристиката на неговото влияние и какви качества и способности дават те на човека, за да има възможността да прекрачи този праг, за да влезе човек в един по-висш стадий на своето развитие? Този праг се смята за един от най-сериозните в пътя на човека, от неговата еволюция в Слънчевата система, защото тук имаме две диаметрално, ясно изразени влияния на силовите течения – благородното и възвишеното, което идва от самата планета и от зодиакалното съзвездие Козирог, дало своя принос за образуването на Сатурн; и другото – лошото, демоничното, което идва от неговите прѣстени и от многото спътници, които той има.

От тези спътници всички не са истински. Засега са открити осемнадесет, но от тях е истински само един, наречен Титан, който има диаметър колкото Меркурий. Всички останали са късове от разрушената планета Фае-тон, които действат много лошо. Доброто, благородното, възвишеното ще получим най-първо от онова, което ще ни даде планетата със своите характеристики. Планетата Сатурн се смята за втора по големина след Юпитер в Слънчевата система, с диаметър от 120 000 км, но с най-малко относително тегло от всички групи планети, дори от Слънцето и Луната – равно е на 0,7% от това на водата, което ще рече, че ако поставим Сатурн в един необятно голям океан от вода, той няма да потъне, а ще плува.

За строежа на Сатурн с това малко относително тегло имаме изнесени от астрономите какви ли не неприемливи хипотези. Ние обаче ще приемем много просто изразената истина, че той е едно кълбо като нашата Земя, което според изчисленията е с диаметър само с около 15 300 км. Това кълбо е покрито с най-дебелата атмосфера от всички останали планети. Всички окултисти са приемали, че атмосферата, въздухът има отношение към интелекта и мисълта. Оттам е и това тъй силно влияние на Сатурн върху интелекта – върху мисълта в човека, върху силния, ясно изразен стремеж към задълбочено мислене и търсене на върховете на истината и на дълбоките причини и последствия на всяко едно явление и събитие.

Затова Саабей е дал за образ на зодиакалното съзвездие Козирог онова, което е допринесло за създаването и оформянето на тази планета – образа на див козел с гебели рога, който се катери по високите върхове на планините с един неудържим стремеж към височините. Същевременно

обаче задната част на този козел е изобразена като дебела опашка на риба, което е символизирило стремежа към дълбочините на океанските простори, за да търси причините и последиците на всяко явление и събитие. Пак от тези окултисти се приема, че водата има отношение към дълбочината и постоянството на чувствата, които сатурновото влияние дава. Например ако един Сатурнов тип обикне някого, то тази любов остава силна и трайна през целия живот, всяко едно негово преживяване е силно и трайно.

Освен това Сатурн има и пръстени, и то не само тези, които се наблюдават с обикновените телескопи, а има и други, които космическата станция, изпратена към далечните планети, минавайки край Сатурн, е успяла да фотографира. Всички тези пръстени не са нищо друго освен същите късове от разрушената планета, привлечени от Сатурн и попаднали в зоната на Рош, които са се раздробявали на малки парчета и на гребни частици и са започнали да се въртят като пръстени около планетата. Че наистина тези пръстени са съставени от късове и гребни частици, а не са някакви плоскости, нещо като грамофонни плочи, това доказаха по математичен път всестранныят гений на Англия, физикът Максвел⁶¹, и гениалната руска математичка София Ковалевска⁶². Интересното за тези пръстени на Сатурн е, че в продължение на 300 години, откакто са наблюдавани от астрономите, те не са установили никакви промени в тях. Така например между втория и третия пръстен има едно празно пространство от около 5 000 км, наречено „Процеп на Касини“. В течение на тези 300 години астрономите не са забелязали никакви промени и никакво затмичване в него. Това ясно говори, че могъщите сили на Сатурн внасят ред и порядък. Навсякъде, където се изяви висшата природа на сатурновото влияние, идват редът и порядъкът.

Всички тези късове, привлечени като негови спътници, имат демонишно влияние и са израз на безпорядъка и безредието. Задачата на Сатурн е да внесе в тях политика към порядък и ред, за да станат те отново частици, строители на новата планета на мястото на разрушената. Защото първото важно нещо за една творческа изява са редът и порядъкът. Може да твори и да създава нещо само онзи човек, който има в себе си порядък и може да внесе порядъка – без него творчеството е невъзможно. От всички планети Сатурн със своята мъдрост и постоянство е най-способен да внесе порядък в безпорядъка. Освен това светлите петна и топлинното излъчване, което той има, говорят за високия ранг на неговите обитатели, способни за такава дейност. Затова са му дадени най-много късове на безпорядъка, за да внесе в тях порядък и ред.

Ако погледнем и зодиакалното съзвездие Козирог, което е дало своя принос за съграждането и оформянето на Сатурн, ще разберем причините за интересното, което това съзвездие носи и дава. В това зодиакално съзвездие има възможност да се видят с просто око около 50 звезди, които светят слабо. Причината за това слабо светене не е, че самите звезди нямат яркост, а затова, че са много отдалечени от нас. Тази отдалеченост дава възможността, съгласно Доплеровия принцип, при нас да идват само късите вълни на силовите течения, изхождащи от тях, а това дава и голямата им сила, с която имат възможност да подхранват горните мозъчни центрове в главния мозък на човека и по-специално в горната част на челото, което е много важно за развитието на хората. Тези мозъчни центрове дават разсъдъчните способности в човека, които са тъй необходими за неговата еволюция, за еволюционния му път към нов етап от неговото развитие.

Освен това всички звезди и слънца в съзвездието са двойни – това са две слънца, които се въртят едно около друго. Само една от тях е оптически двойна. Двойните слънца дават изключително голяма по своя размер сила и устойчивост в своите влияния. Оттам са и тези качества на сатурновото влияние. Всичко това, което планетата и нейното зодиакално съзвездие дават, е едната, благородната, творческата изява на това влияние. Сатурн има обаче и диаметрално противоположно лошо, демонишно влияние, идващо от неговите пръстени и от многото късове от разрушената планета, които обикалят около него като негови спътници. За голямо съжаление у хората в сегашния им стадий на развитие това демонишно влияние е взело превес. Затова Саабей е дал името на тази планета Каин-Мену, което ще рече „човек, който мрази и отмъщава“.

Загачата на тези пръстени и късове е да научат човека, дошъл до сатурновото влияние и до този праг, на нещо от мъдростта на демонишната природа – злобата, заразата, завистта, ревността, кражбата, измамата и ред други крайно отрицателни прояви в човека, даващи преди всичко разединението, разрухата, тъмнотата, смъртта. Човекът нека да ги изучава, но е губелно да се поддава на тях. Поддава ли се на тези демонишни подтици, сивото вещество в мозъка му бавно, но сигурно се деформира, качеството му се намалява и то тласка хората към неправилни постъпки и решения, които осакатяват човека както психически, така и физически. Те са изразени в счупване на костите, в гърбици, в изкривяване и деформиране на тялото. Дългото и постоянно поддаване на тези демонишни подтици спъва човека в този праг и в многото случаи той получава психическо разстройство. В ревността мъдреците са приемали, че всеки психически разстроен човек е

пропаднал ученик в изпитите, които сатурновото влияние дава и носи. Това е спъване – пагане от един от най-високите прагове по пътя на човешката еволюция.

31 юли 1987 г.

ПРЪСТЕНИТЕ НА САТУРН

За да може човек да познава и разбира добре светилата по небесната сфера и всички образувания, които има там, той ще трябва да приеме, че те са живи разумни същества, създадени и организирани от висшата разумност на необятния миров силов океан. Всяка планета, всяко слънце и каквото и да било друго образувание е израз на сили, които носят със себе си съответни качества и способности, тъй както е при всяко живо същество.

Този израз на силите се определя от онова, което създадената форма носи – външния вид, движенията и всички други особености, които небесното тяло има, тъй както и всяка жива форма пред нас определя със своя външен вид и особеностите, които проявява, естеството на силите в нея. Тези сили имат обмяна помежду си, което създава условия за еволюцията на всяка форма. Законите, които управляват телата от небесната сфера, са валидни и за всички живи форми, били те на Земята или другаде. В законите на природата има една общност, валидна за всички създадени от нея форми. Затова разглеждаме ли дадено явление или проява, даден израз в телата от небесната сфера, подчинени на определен закон, ние ще трябва да приемем, че този закон е в сила и в другите образувания и за другите форми, създадени от могъщото течение, наречено живот.

Ако вземем телата от Слънчевата система – планетите, то всяка една от тях е източник на сили, които си взаимодействат, като по този начин се ускоряват еволюционните процеси както на всяка една от тях, така и на живота в тях и на живите форми там. Ако вземем нашата Земя, то силовите течения, идващи от всички планети, носят със себе си елементите на живота за живите форми на нея и по-специално за човека като същество, разполагащо с най-добре развит орган – с добре развития мозък за приемане на вибрациите на тези течения.

Всички планети с изключение на Сатурн не се отличават с никакви ясно изразени особености, на първо място със своя външен вид. Затова, разбирайки естеството и напрежението на силовите течения от всяка една от тях, гадани ни от астрологията, ние виждаме, че всички те са израз на най-различните прояви на живота като жаждата за движение, разбирането на околната среда, ползата, която можем да имаме от нея, ученето, стремежа и жаждата към красотата, подтика към творчество, задълбоченото търсене и разбиране на законите, които управляват света, стремежа към новото, оригиналното, жаждата за развитието и на по-висшите нива, стремежа за владеене и използване на силите в природата; и най-после на стремежа и жаждата да бъдем господари на този живот – да го продължаваме или съкращаваме колкото си искаме, каквато е мечтата на всички алхимици. Всички тези влияния носят елементите на живота.

Но в силовите течения на Сатурн има и такива, в които се промъкват и нишки, които са в пълно несъответствие, в пълна противоположност на онова, което животът носи и създава. В неговите силови течения се промъкват и такива енергии, които носят със себе си изявите на

злобата, завистта, жажгата за отмъщение, което в основата си носи желанието да лишиш от ценности груг човек несправедливо; носят мрачно гледане и едно подчертано недоволство от всичко. Липсата на възторг и радост също е подчертана в тях. Изобщо имаме ясно изразени подтици, които носят силите на разрушението, ограничението и мрака. Откъде идват тези отрицателни струи в силовите течения на Сатурн? Ясно е, че това е от тази особеност, която той има със своите добре изразени пръстени. Какво представляват те, защо съществуват и защо именно те носят тези отровни влияния? Пръстените са плод на един от интересните закони в природата, известен под името *принцип на Рош*.

Големият френски астроном Франсоа Рош, живял към края на XVIII в., по математически път е изчислил, че около всяка планета, а това се отнася и за всички груги небесни тела, има една зона, или сфера, която обгръща тялото и в която не може да влезе безнаказано нито едно тяло от по-голям размер, а само по-малко от самата планета. Влезе ли такова тяло в тази сфера или зона, то се разрушава, разсипва се на гребни късове. Затова тази област се нарича зона на Рош. Разглеждайки този закон, човек не може да не се възхити от великата разумност, която цари в природата. Законът на Рош определя, че около всяко небесно тяло на разстояние два и половина радиуса от неговия център се простира една невидима сфера, която обгръща небесното тяло. Ако в тази област попадне тяло с голям размер от десетки и стотици километри в диаметър, но по-малко от самата планета, то ще бъде разрушено от т.нар. „приливни сили“, идващи от силите на притеглянето на гравитацията. Тези сили се зараждат от разликата в притеглянето на най-близките точки на попадналото в

тази сфера тяло и силите, проявени в най-галечните негови точки.

Малките тела с размер от няколко метра, каквито са космичните станции, изпращани от Земята, минават през тази сфера, но поради малкия им размер въздействието на силите е незначително и не се отразява на самите тях. Колкото едно небесно тяло има по-голяма плътност, толкова тази зона е по-активна. По този начин с тази сфера природата предпазва небесните тела, планетите и другите небесни образувания от големите катастрофи, които биха се предизвикали и които гаже биха разрушили дадена планета или груго небесно тяло от пагането на един грамаден обект.

В природата освен живот и творчество, дадени и погържани от светлите слънца, има и смърт – разрушение, ограничение, мрак, дадени и осъществявани от черните слънца, или от тъй наречените от астрономите черни гупки. Ето защо разрушаването на небесни тела и разпръскването на големи късове от тях могат да се срещнат из Вселената. В нашата Слънчева система е имало някога разрушаване на една планета, наречена от древните звездобройци Фаетон. Тя се е движила в орбита около Слънцето между Марс и Юпитер. Че наистина е имало там планета, това съвсем очевидно ни показва законът на Тициус-Боде, който определя средните дистанции на планетите до Слънцето. Точно на това място, определено от този закон с числото 2,8 астрономически единици от Слънцето, трябва да има планета. Но точно там няма планета, а се намират късовете на разрушено небесно тяло, известни в астрономията с името астероиди. Тази планета е била разрушена под въздействието на силите, действащи в зоната на Рош, от едно черно слънце, намиращо се в съзвездието Дева.

В потвърждение на това е намерено, че орбитите на всички късове от тази планета се пресичат в една точка на това съзвездие, което показва, че точно там именно е станала катастрофата и разрушаването на планетата. Преположението на някои астрономи, че това разрушение е станало под въздействието на Юпитеровата зона на Рош, е съвсем неприемливо, защото разликата между Юпитер и тази планета Фаетон пак според закона на Тихо Брахе се измерва със стотици милиони километри. Големи късове именно от тази разрушена планета са попаднали в зоната на Рош при Сатурн, като са се раздробили на парчета там и са образували неговите пръстени.

В силовите течения на Сатурн, както астрологията показва, има нещо много ясно изразено. В тях елемент на беззаконие, анархия и беззаконие няма, а всичко е подчинено на ред и законност. Затова тези късове не са се разсеяли в беззаконие, а са били включени в един строг порядък, нареждени в пръстени около планетата. И наистина, каква учудваща строгост, ред и порядък цари в тези пръстени - това всички астрономи констатираха с изненада. При повече от 300-годишни наблюдения на Сатурновите пръстени не са забелязани никакви промени по тях. Изчислено е, че до повърхнината на Сатурн не може да се доближи тяло, по-голямо от 60 км в диаметър. Всяко такова тяло, попаднало в неговата зона на Рош, ще се разруши. Че наистина пръстените на Сатурн са плод на разрушени големи късове, попаднали в тази сфера, показва и това, че тези пръстени се намират точно в Сатурновата активна зона на Рош.

Повдигнатият някога спор дали пръстените поради своята неизменност са някакви цели дискове, нещо като въртящи се грамофонни плочи, или са съставени от късове, беше разрешен по най-убедителен начин по математиче-

ски път от големия английски математик Максвел и от гениалната руска математичка София Ковалалевска. Те доказаха, че пръстените на Сатурн са от парчета. Освен това групи астрономи са успели да изчислят скоростта, с която се движат най-външният и най-вътрешният край на пръстените. Те установяват, че докато вътрешният край се движи със скорост от 21 км в секунда, то най-външният се движи с 15,5 км в секунда. Оттук се вижда, че външният край на пръстена се движи по-бавно от най-вътрешния. Докато ако пръстените бяха някакви цели дискове, външният край щеше да се движи по-бързо от вътрешния.

При разпадането на едно небесно тяло и при неговата смърт, както и при разпадането на една жива форма, при нейната смърт, късовете и трупът носят в себе си онази страшна неприятна смраг на смъртта, качество на този демонищен акт. Затова именно влиянията на силовите течения, изхождащи от тези пръстени на Сатурн, носят онези качества, за които споменахме – качествата на смъртта, на разлагащия се труп.

Зона на Рош имаме и при хората, като при различните от тях тя е различна по своята активност. Тази зона при човека е крайно необходима за предпазването му от отпагъчните подтици на злото. Всеки един такъв подтик, отричащ висшите морални принципи на необятния миров силов океан, влязъл в човешкия двойник, е в състояние да го разруши. Това нещо древните мъдрци са изразили, като са казвали: „Всеки човек, всяко общество, всеки народ, който отрича моралните ценности в природата, ще загине“. Ето защо човек трябва да се пази от подтиците и идеите на един разпадащ се свят, от един разрушителен морал, трябва да бъде внимателен и да го гържи далеч от себе си. Всеки човек трябва да изработи в себе си активна,

устойчива зона на Рош, за да може не само да разруши отпагъчните подтици, но и да ги изхвърли далече от себе си, за да има устойчива зона на Рош като при Сатурн. Но и нещо повече – той трябва да има и силата и възможността да ги изхвърли далече от себе си, а затова тази зона трябва да бъде организирана и облагородена.

Такъв човек ще има добре оформена горна част на челото, зад която се намират мозъчните центрове, създадени и сформирани от силовите течения на Сатурн и способни да приемат и реагират на неговите влияния, без тези на пръстените му. На такъв човек може да се разчита за всяка работа. У него има мъдрост, устойчив и ред в изпълнението на всяка поставена задача. Към това трябва да се стреми човек.

март 1982 г.

УРАН

Ако разгледаме формите, по които животът на нашата планета протича – растителния, животинския и по-специално човешкия живот, не може да не се забележат рязко разграничени етапи, през които те минават. Тези етапи се разпределят по силовите полета, в които Земята е потопена, фокуси на които са преди всичко планетите, Луната и Слънцето. Тези етапи обаче можем да групираме в два големи дяла.

В първия дял влизат силовите полета, които тласкат живата форма по един път, трасиран по-напред, установен, логично оправдан и закономерно определен. В този дял се проявяват силовите полета на всички планети до

Сатурн, включително и силовото поле на нашия спътник – Луната. Във втория дял влизат планетите за Сатурн: Уран, Нептун, Плутон и още една планета за Плутон. Тези силови полета са от по-друго естество. Те скъсват с познатите ни и установени порядки, носят индивидуализъм, пълното отрицание на това, което е, и не приемат никакви връзки с каквато и да било позната нам закономерност.

В една своя беседа Учителя подчертава, че в еволюцията на човека има ясно определена цел – да върви напред, да гоїде до положението на ангел, за да бъде господар на себе си и на Вселената, сам да решава въпросите си, сам да действа и твори. На ангелите е дадена голяма власт да управляват Слънчевата система, но във всичко това да бъдат съработници на Бога, да са в хармония с Неговите принципи и закони. И човек подсъзнателно се стреми към тази цел и към тази власт.

Но в неподготвения още човек, в мозъка на който центрове още не са развити и оформени, в който липсва една хармонична връзка и зависимост, планетните сили за Сатурн израждат целия този подтик в импулса да бъдеш сам божество, да създаваш други принципи, други закони и порядки, друг свят, поставяйки си задачата грастично да се противопоставяш и да премахнеш съществуващия свят на разумната последователност на Божествената еволюция, която зачита правата на другите и не им пречи. И вместо да стане господар на себе си, неподготвеният човек иска да стане господар на другите, за да изпълняват неговата воля, да творят и работят само за него. Те искат да гелят живота и с това внасят зло в света. Този свят, този втори дял, плод на тези силови полета, създава най-големи трудности на великите разумни братя. От-

там съществата най-трудно се измъкват, за да се поставят в първия дял – там, откъдето почва порядъкът, за да се тръгне по пътя на еволюцията.

Имал съм случай да констатирам и да разбирам по израза на лицето на Учителя и по начина, по който се изказват на пръв поглед обикновени неща, как ясно той разграничава тези два етапа и какви усилия и време се дават, за да може една група хора или едно същество да се измъкнат от етапа на безпорядък и да се включат във великата разумна последователност, където се проявява волята на Бога.

Една сутрин Учителя почна беседата си с гумите: „Една част от животните приеха вегетарианството и с това улесниха еволюцията на човека“. Изразът на лицето му беше странен – израз на колосалните усилия, направени от братята на Слънцето, за да подготвят тези животни да тръгнат в пътя на разумната последователност, да приемат волята на Бога, да зачитат правото на живот на другите и да служат на човека. В основата на всеки Божествен порядък има един основен закон: „Всяко същество е създадено да обслужи някому“.

Друг път пред салона на Изгрева група братя и сестри сме се събрали при Учителя на разговор. Едно дете неприлично се глезеше по пейките пред масите, на които тогава се хранехме. С това детето внасяше дисхармония в тихата и приятна обстановка. Отделих се от групата и му направих лека забележка да не се глези така. То не ме послуша. Учителя изведнъж се обърна към мен, погледна ме и каза: „То твоята воля няма да изпълни, ще изпълни своята воля“. По казаното от Учителя и по израза на лицето му, по начина, по който говореше, аз ясно разбрах, че искаше да ми покаже колко път ще измине това дете, колко усилия ще трябва да се направят, за да бъде то способно да приеме во-

лята на прилежанието, волята на разумния свят. Божественото приема простички и лесно разбираеми външни форми, а величието сега в съдържанието, вложено в тези форми. Наистина, като поразгледах гетето, чертите на лицето му показваха, че е още незряло, безхарактерно, своенравно, с липса на каквото и да било уважение към когото и да било, та дори и към себе си – един откъснат лист, играчка на стихии, израз на безредието.

Интересна е в това отношение мисълта на Учителя, казана в една беседа: „Поправя се онзи човек, който има воля. Да се покориш на разумното, това значи да имаш мъдростта воля да гържиш в респект дивата, необузгана природа в себе си, да се смириш и да приемеш волята на Бога“. „В изпълнението волята на Бога е силата на човешката душа“ – ето основната идея в учението, което Учителя ни донесе. Колко изострено е вниманието на разумните същества – да пазят душите от уловките на този свят на безредието, показва една малка случка от времето на Учителя.

Като младеж, улисан в грижи около текущите работи на родителите си, аз не познавах живота на удоволствията, който другите младежи имаха. По-късно, като станах студент, темите на разговорите ни в почивките между лекциите бяха кой, с коя, как и с какви компании сме прекарвали най-добре вечерното си, свободно от занимания време. Реших и аз един ден да видя, да потърся този свят на удоволствията. Скитах из София една вечер без абсолютно никакви приключения и към 2 или 3 часа след полунощ се прибирах на Изгрева, където живеях с няколко братя в дървената къщичка, която сами си бяхме направили. На един завой близо до къщичката видях в тъмнината Учителя пред мен. „Къде ходиш?“ – с мек бащински тон ме запита той. В тези няколко думи разбрах толкова много, че

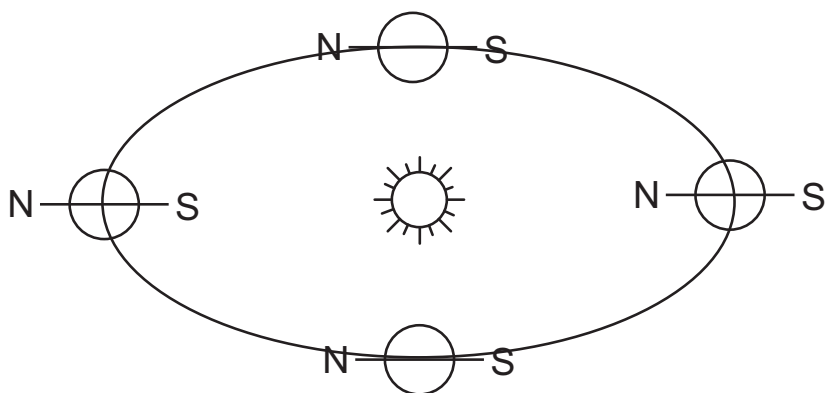
мъчно бих могъл да го изразя. Разбрах по интонацията, с която бяха произнесени, голямата грижа как да бъде запазена една гуша, а също и голямото съжаление и мъка, ако тя бъде изгубена. Засрамах се и повече не помислих да търся помийните ями на безпътицата в света.

Планетата Уран е първата планета от този етап на отрицанието. Астрологическият ѝ знак е кръгче, над него кръст, заграден от две гъби – ♃. На нашето звездно небе при най-голямата си близост със Земята тя се вижда като звезда от шеста величина, което ще рече, че с обикновено невъоръжено око не може да се види.

За съвременните хора планетата е открита на 13 март 1781 г. от английския астроном Уилям Хершел с направения от него за пръв път с помощта на брат му и сестра му огледален телескоп-рефлектор. С този телескоп той започнал систематически изследвания и наблюдения на звездното небе, където открил неотбелязано до този момент светило, което отначало помислил за комета. Впоследствие се убедил, че това е планета от Слънчевата система и я назвал Уран.

Средното разстояние на Уран до Слънцето е 2 869 100 000 км – два милиарда осемстотин шестдесет и девет милиона и сто хиляди километра, което е повече от 19 пъти разстоянието от Земята до Слънцето, и слънчевата светлина би пътувала до нея за около 160 минути. Това грамадно разстояние на планетата от Слънцето определя именно нейното отношение – естеството на силовото поле, фокус на което е тя, да бъде далече, много далече от порядките на разумния свят, център на който е Слънцето.

Най-интересното и единствено засега явление в цялата Слънчева система е, че наклонът на плоскостта на

екватора на Уран към плоскостта на неговата орбита е 98° , което показва, че оста на въртенето му почти се слива с плоскостта, в която той се движи, и че движението около оста му е обратна на настъпателното му движение. Графически изразено, имаме следното положение, показано на чертежа. При това положение на оста – легнала в плоскостта на орбитата му, се създава много странно положение на годишните му времена. Полюсите на Уран последователно ще се обръщат към Слънцето. Като се има предвид, че планетата обикаля около Слънцето за 84,02 наши земни години, то следва, че в продължение на 21 години Слънцето ще бъде над единия полюс, другият в това време ще бъде в пълен мрак, а областите около екватора ще бъдат все в утринна зора.

Следва период от 21 години – за екваториалните области Слънцето ще изгрява и залязва, а полюсите ще бъдат все в утринна зора, след което следва нов период, при който другият полюс ще бъде огрян, а предишният ще потъне в мрак. Така ще се регулират годишните времена в период от 21 земни години. Това положение на Урановата ос определя най-яркия белег от естеството на силовото му

поле – на отричаща, изненадващо рязка, грастична, нервно нетърпелива проява към установеното, към порядъка, който имаме. Тази негова проява засяга човека в трите му полета – физическото тяло, астралния и умствения свят.

Когато Уран в хороскопа на човека е в аспект със Слънцето и е близо до една силна точка на неговото небе, върхът на някои от домовете, особено ако е върхът на ъгловите домове и трябва да мине през него, значи ще имаме катастрофа, която ще засегне някой орган на неговото физическо тяло в зависимост от знака, в който се намира.

В ъглов дом има резки промени на чувствата и оригинални, до чудновати прояви на мисълта. Този човек не може да понася близостта на хората, проявява резки и неочаквани, нараняващи отношения към тях. Съвместният и семейният живот с такива хора е много труден и в много случаи свършва с разкъсване на връзките. Идеите, които идват до мозъка на един уранов тип, се изопачават като образите в едно криво огледало. Това в наше време е особено силно подчертано при някои художници, скулптори и композитори, тъй като сега живеем в една сравнително уранова по характер епоха.

Бавното движение на Уран около Слънцето – за 84,02 земни години, дава на качествата, които той носи, на проявите, които създава, и на епохите, които определя както за отделния човек, така и за обществото и за живота на Земята, един значителен устой. Влиянието им остава за дълго.

Уран се завърта около своята ос за 10 часа и 42 минути – това е сравнително голяма бързина. То определя голямата инициатива и самонадеяност, която създава в човека усещането, че е на права страна във всяко свое начинание

и че ще има успех. Това се отнася и до обществените прояви, без хората да разбират, че всяко нещо, което се отделя от цялото, изгубва живота и изсъхва и че тези начинания ще се провалят, защото са откъснати от Божествения план.

Диаметърът на планетата е 53 400 км, което е повече от четири пъти от екваториалния диаметър на Земята. Размерът на планетата определя и обема на задачите, с които тя се ангажира. Размерът на Уран е голям и задачите, с които Урановите типове се ангажират, са сравнително големи. Средната плътност на планетата е 1,09, което е около плътността на земната вода. Това говори, че планетата има една значителна въздушна обвивка. Присъствието на дебел слой въздух определя влиянието на Уран предимно в умственото поле. Той засяга и подхранва дейността на човешката мисъл, като в много отношения ѝ дава силата да се наложи, да убеди околните в правотата на идеите си и да ги поведе по пътя, в който е тръгнал.

Албедото, или отразителната способност на планетата, е 45%, което е значително и ще рече, че тя отразява почти половината от светлината, която приема от Слънцето. Това показва голяма плътност на атмосферния слой, което определя големия устой и сила на мисълта, а оттам - и граматната мъчнотия за разумните същества да измъкнат един Уранов тип от неговите заблуди, както и големите усилия да го вкарат в правия път. Ето защо природата в лицето на своите велики разумни синове, за да вразуми попадналите под влиянието на Уран хора, общества и народи, прилага големите страдания. Разумният свят няма да остави неоправени работи и за постигане на това той има сигурни средства - страданието.

Голямото алbedo на Уран показва и това, че целият ус-

трем, даген от влиянието на тази планета, има в основата си идеята – то е все за благо на една среда около него, която ще му се подчини и ще тръгне след него. Това албего говори също и за присъствието в атмосферата на Уран на значителна влага, която има отношение към емоциите, към чувствата както на отделния човек, така и на обществото, намиращо се под нейно влияние. Плътната атмосфера с влага определя тясната връзка и зависимост между мисловния и чувствения мир. И един път като е възбудена мисълта, бързо се възбуждат и чувствата.

Уран има пет спътника⁶³. Най-близкият до планетата е Миранда, който отстои на 120 000 км. Открит е през 1948 г., а диаметърът му още не е определен. Той обикаля около планетата за 24 часа и 48 минути. Вторият – Ариел, е на разстояние 192 000 км, с диаметър 950 км и период на завъртане 2 денонощия, 12 часа и 29 минути. Третият – Умбриел, е на разстояние 267 000 км, обикаля около планетата за 4 денонощия и 46 минути; има диаметър 700 км. Четвъртият – Титания, е с диаметър 1 700 км и се движи около Уран на разстояние 438 000 км и го обикаля за 8 денонощия, 16 часа и 56 мин. Петият – Оберон, с диаметър 1 500 км, на разстояние 586 000 км, обикаля планетата за 13 денонощия, 11 часа и 42 секунди.

Разглеждайки спътниците на Уран, които за неговия размер са значителни по брой и размери, показва, че във влиянието му има значителен елемент на грижа за околните и голяма способност да ги увеличи със своите идеи и да ги подчинява на своята мисъл. Голямата близост на всички спътници до планетата говори, че тя дава една значителна топлина в тези грижи, а също може да създава голяма привързаност, сякаш подчинение и вярване във величието на идеите и мисълта, които носи.

Всички спътници се движат сравнително много бързо около планетата. Малкото време, за което те обикалят около Уран, говори за способността да се създава голям жар, голям устрем и бързо разпалване за прилагане от околните, възприели влиянието му във всичко, което той им носи.

Откъснаха се същества от Слънцето и пожелаха да създадат нов мир, нов свят. Но свят без светлина и топлина, без Любов и живот не се създава. Много милиарди години ще минат, докато тези същества разберат това и докато оста на Уран се изправи.

ноември 1966 г.

* * *

Третият период от развитието на човека, период на новото, оригинално, непознато и гениално творчество, се определя от онова, което му дават и което може да получи и да използва от силовите течения, които идват от планетите Уран и Нептун, както и от съответните зодиакални съзвездия, с които те имат връзка и които са взели участие за тяхното създаване. В случая за Уран Υ – от съзвездието Водолей ♒ , и за Нептун ♆ – от Риби ♓ .

Естеството на силовите течения от тях, както и ролята и въздействието, което те имат върху живота на Земята и по-специално върху човека, се определят от онези данни, които ни дава астрономията за тях. През този трети период на своята еволюция човекът минава през два етапа. Първият е този, който е подложен на силовите течения на планетата Уран и на зодиакалното съзвездие Водолей; а вторият е под въздействието на Нептун и съзвездието Риби. Тук ще разгледаме първия етап – този на Уран и Водолей.

Уран е от планетите с по-голям размер и има диаметър от около 51 000 км. Това определя неговото влияние като по-загълбочено и по-гълготрайно. Относителното му тегло се определя на 1,6, което показва, че той има доста дебела атмосфера около себе си. Това определя за неговото влияние една подчертана резервираност в отношенията към хората, а също и подтик към загълбочено и всестранно разглеждане на всеки въпрос.

Най-характерното за Уран, което не е така ярко изразено при никоя друга от планетите в слънчевото семейство, е че неговата ос на въртене е легнала; и нещо повече, тя склучва с плоскостта на орбитата му ъгъл от 98 градуса, което ще рече, че планетата има обратно въртливо движение. Това е особено характерно за естеството на силите, които са го образували, както и на тези, които изтичат от него, за да въздействат преди всичко на човека. Положението на оста на една планета определя естеството на отношенията с идейния свят, с който човекът ще има контакт, показва какви ще бъдат те. В това отношение положението на оста на планетата Уран определя две крайности със своето влияние.

При примитивния човек, когато мозъчните центрове са още в началния стадий на своето развитие, при ярко изразено въздействие на Уран ще има една изява по отношение на мислите, чувствата и постъпките, съвсем различна от порядките на околните и на обществото около него; ще имаме чисто и просто един чудак. Впоследствие обаче, когато човекът е минал през втория период на своето развитие, през школите на Юпитер и Сатурн, през които мозъчните центрове получават едно развитие от висока класа, тогава имаме вече другата крайност от изявата на човека – разумното оригинално или гениалността. Тогава мозъчните центрове, създадени и оформени от силовите

течения на планетата Уран, добиват съвършен вид на своето развитие и могат да приемат и силовите течения, идващи от съзвездието Водолей, които дават гениалността. Защо именно е така? Това най-добре ще разберем от онава, което астрономията ни дава за зодиакалното съзвездие Водолей. В това съзвездие има нещо ново, ярко изразено с неговото могъщество и размери. Какво е то?

Ние ще трябва да приемем по един безспорен начин, че в природата има един еволюционен процес, който е вечен и непрекъснат и тласка всяко нещо бавно, но сигурно към едно все по-голямо и по-голямо усъвършенстване. Крайният израз на всяка триизмерна форма е да се превърне в движение, да се превърне изцяло в сила. Затова мъдреците от древността са казвали, че всяко нещо, което е пред нас, е съставено от нещо, което е покой, и от нещо, което е движение, и че движението непрекъснато изтича от покоя и го руши. И днес учените приемат това, като казват, че всеки елемент е радиоактивен, което ще рече, че излъчва сила.

Но и движението, и силата има своя еволюция – процес, който за нас нито е очевиден, нито е познат. Ние само напипваме нещичко от него, от тази еволюция на силата. Констатираме, че има някои видове сили: електричеството, магнетизма, гравитацията, атомната сила. И само астрологията малко по-задълбочено и разбрано проучва еволюционния процес на силата, изразена в своето различие в силовите течения, изхождащи от дванадесетте планети, от Слънцето и Луната, а също и от зодиакалните съзвездия. Всички тези сили са етапи от величествения еволюционен процес на силата.

В този динамичен процес са включени не само формите около нас, но и всички небесни образувания. Слънцата са един ярко изразен етап на този еволюционен процес. Като

първа фаза от него се явяват червените слънца – червеното излъчване. След това идват следващи фази на еволюцията, които се изразяват с все по-голямата им и по-голяма яркост и температура, даващи все по-мощни и по-мощни силови течения. Докато най-после тези слънца и звезди преминават в един нов етап на своето развитие. Това развитие започва с едно непонятно за нас и за нашите представи бурно изтичане от тях на ярко светещи елементарни частици. Тези частици образуват един светъл облак около това слънце, около тази звезда, който ще даде началото на една нова Вселена.

Такъв един нов етап от звездната еволюция има в съзвездието Водолей. Това съзвездие заема обширна област от небесната сфера, в което с просто око могат да се видят около 90 звезди. Новото, могъщото в това съзвездие е наблюдаваното светло мъгляво петно, намиращо се на разстояние от 590 светлинни години. То е най-ярката, най-голямата мъглявина, която може да се види от нас. Диаметърът на този ярък облак е 300 000 пъти по-голям, отколкото е разстоянието от Земята до Слънцето. Или както още се определя, той е равен на 300 000 астрономически единици. Като имаме предвид, че една астрономическа единица е равна на 150 милиона км, за да имаме в километри диаметъра на този тъй ярък облак, ще трябва да умножим 150 милиона по 300 000. В центъра на облака се намира звездата, която го е създала. Тази звезда засега има измерена температура на нейната повърхност от 130 000°. Като се има предвид, че температурата на повърхнината на нашето Слънце е само 6 000°, можем само да имаме някаква бледа представа за онези могъщи процеси, които стават в тази звезда, която изпраща на такова грамадно разстояние от себе си ярки елементарни частици. И то това, което виждаме и констатираме, е отпреди 590 години.

Този нов еволюционен процес в съзвездието Водолей е ясно изразен и чрез силовите течения на Уран. Планетата Уран създава и оформя мозъчните центрове, които се намират в горната част на главата, точно зад центрoвете, създадени и оформени от планетата Вулкан, или както я нарича сега италианският професор Бенанди - Фаенца. Те са зад центрoвете на Сатурн, намиращи се в горната част на челото. Когато тези центрoве на Уран достигнат своето голямо развитие и усъвършенстване, главата в горната предна част е добре оформена и започва да приема силовите течения от зодиакалното съзвездие Водолей, което дава новите високи постижения на човека - гениалността. Тогава и лицето добива своя нов, подчертан в съвършенството си израз, показващ влизането на човека в нов период от неговото развитие.

Това се отразява и върху ръката като израз на творческия импулс в човека, подчертаващ изключителната гинимичност, която тази звезда в съзвездието Водолей носи и дава. По ръката се явяват едни малки линийки под Лунния хълм, изхождащи от т.нар. „гривни“ на ръката, намиращи се от вътрешната страна на китката. Тези линийки показват могъща жизненост, здраве, издръжливо сърце и устойчиви нерви. Така вече оформеният човек навлиза в първия етап от третия период на своето развитие, което му дава възможността да бъде в контакт с нови идеи, подтици и творчески замах, даващ гениалността.

Досега има открити пет спътника на Уран - Миранда, Ариел, Умбриел, Титания и Оберон. Те имат размери в диаметър от 700, 950, 1500, 1700 километра, като на новооткрития през 1948 г. спътник Миранда размерът още не е определен. Плътността на тези спътници не е установена, за да се потвърди становището на астрологията, според което те не са истински спътници, а са късове от

разрушената планета Фаетон. Техните размери са значително завишени от облаците прах и газове, които има около тях. Тези именно късове придават на влиянието на Уран върху човека онова злокобно въздействие, носещо елемента на демоничното, оставено от черното слънце, станало причина за разрушаването на планетата Фаетон.

Това въздействие се изразява в един подтик на разединение, несъгласуваност, нетърпеливост и нетърпимост към околните хора, в една жажда за разруха. Така например ако Уран в хороскопа на даден човек, мъж или жена, е ярко изразен и се намира в сегмия сектор от небесната сфера, определящ близките тесни връзки между хората, какъвто е бракът между мъжа и жената, то разкъсването на тези връзки – разводът, е неминуем при сегашния стадий на човешкото развитие, което още не е влязло в този трети период на човешката еволюция.

Много важно и наложително е човекът в този етап от своето развитие да може да превъзмогне въздействието на демоничните разединителни сили, изтичащи от тези късове. Човекът трябва да може да приема с разположение и с любов всеки човек такъв, какъвто е, независимо от неговите качества и прояви. Не трябва да се правят никакви забележки или критики, да няма никакво недоволство от проявите на околните. Само тогава разединителните сили няма да могат да се проявят. Това е също много важна задача на този период.

Да се издигне човекът от гребनावостите на ежедневието, да си създаде благородни отношения с всички живи същества и най-вече с хората – това е също много голямо постижение.

февруари 1981 г.

НЕПТУН

Следващата планета от Слънчевата система е Нептун. Тази планета за съвременното човечество е открита на 23 септември 1846 г. и това е гордост за теоретичната астрономия и едно интересно събитие в научната практика.

Фактите са основните елементи, които дават възможност на човечеството да открива законите в природата. И когато тези закони веднъж са намерени и приложени, за да търсиш съответен факт и да получиш искания резултат, това е наистина едно тържество, показващо верността на закона и изводите, които са направени. В ръцете си човек вижда ключ към един нов свят. Прилагайки закономерностите на небесната механика, учените се натъкнаха на тази неизвестна дотогава планета, което беше потвърждение за верността на тези закони и бе прието като много радостно събитие сред научния свят.

Изследвайки орбитата на Уран, руският астроном Лексел още през 1783 г. изказал предположение, че откритите неправилности в движението на планетата са предизвикани от неизвестна още на хората друга планета от Слънчевата система, намираща се зад нея. За определянето на нейното точно място в необятната небесна сфера се заемат независимо един от друг английският астроном Джон Адамс - професор в Кембриджския университет, живял между 1819-1892 г., и Жозеф Леварие - виден френски астроном, живял между 1811-1877 г. - голям специалист по въпросите от небесната механика, посветил живота си в

разрешаване на най-трудните проблеми от тази област.

Тези двама учени със своите изчисления успяват с върха на молива си да посочат между безбройните светила на небесната сфера, които ние виждаме, мястото на неизвестната дотогава планета. Този свой резултат те съобщават на Берлинската обсерватория и още същата вечер след получаването на съобщението видният немски астроном Йохан Готфрид Гал⁶⁴ открива на посоченото според съобщението място неизвестната дотогава планета от Слънчевата система.

Този нова планета наричат Нептун – на името на бога на моретата от римската митология. В Древния Рим в чест на този бог на 23 юли са празнували астрономическия знак на тази планета – кръст с кръгче на долния край на вертикалната линия и по една дъга в края на хоризонталната с вдлъбнатата си част навътре Ψ . Тези, които са гали името и знака на тази планета, не са ги гали произволно, а с дълбок смисъл и съображения.

Планетите в Слънчевата система заг Юпитер по своя вид, по своето място в семейството на Слънцето и по вида на своята орбита имат нещо по-особено, нещо по-характерно, отколкото другите планети. Сатурн е характерен със своите пръстени, Уран – с положението на своята ос на въртене, която се слива почти с плоскостта на неговата орбита. Нептун се отличава с тази особеност, че при мястото, което заема в Слънчевата система, неговото разстояние до Слънцето не се подчинява, а прави изключение от закономерността, изразена в правилото на Тициус-Бодe, което определя разстоянията на всички останали планети до Слънцето.

Разглеждайки това правило, ние не можем да не се изненадаме от онази чудна и тайнствена връзка, която има

между числата от естествения ред и някои закони в природата, а може би такава връзка има между числата и всички закони в природата.

Правилото е било предложено от немския учен Тициус през 1766 г. и е получило всеобща известност благодарение на работата на друг немски астроном – Боде, през 1772 г. Това правило е изразено по следния начин: вземаме редицата числа 0, 3, 6, 12, 24, 48, 96, 192 и 384, която е една геометрическа прогресия с член 3 и множител 2. Ако към всяко число на тази прогресия прибавим числото 4 и после разделим на 10, ще получим една поредица от числа: 0,4; 0,7; 1; 1,6; 2,8; 5,2; 10; 19,6; 36,8. Тази поредица изразява разстоянията на всички планети от Слънчевата система, като за единица мярка е взето разстоянието от Земята до Слънцето – третият член от тази поредица. Това разстояние астрономите вземат като астрономическа единица. Изключение от това правило прави само планетата Нептун.

Първият член от тази поредица е 0,4, което изразява разстоянието на Меркурий до Слънцето. И наистина, четири десети от 148 000 000 км, колкото е средното разстояние на Земята до Слънцето, дава около 59 000 000 км, което е разстоянието на Меркурий до Слънцето, изразено в километри. Вторият член е 0,7 от разстоянието Земя – Слънце, което е разстоянието на Венера до Слънцето. Третият член е единица – това е за Земята. Четвъртият член е 1,6 – за Марс. Петият член е 2,8 – за средното разстояние на планетите от разрушената планета Фаетон между Марс и Юпитер. Шестият член е 5,2 – за Юпитер; седмият член е 10 – за Сатурн; осмият член е 19,6 – за Уран; деветият е 36,8 – за Плутон. Нептун отпада от тази поредица. Той има за разстояние до Слънцето 30,07 астрономически единици, което прави 4 496 милиона км.

Особеностите на планетите заг Юпитер носят в себе си по-специални астрологически влияния, които трябва да се разглеждат с по-голямо внимание и задълбоченост. Специално за Нептун отклонението от правилото на Тициус-Бодe, макар и на пръв поглед гребно и дори невинно, е от изключителна важност за влиянието на планетата като астрологичен елемент.

В природата гребни и невинни неща, преценени от човешко гледище, няма. Там и най-гребното и незначителното наглед има своята дълбока причина, смисъл и разумно оправдание. Астрологическият ефект, който имаме от това отклонение на Нептун върху хората, намиращи се под силното влияние на тази планета, ги прави някак отчуждени от околната среда. Те стоят, като че ли са хора от друг свят, и мъчно влизат в близки отношения и гружба с околните, не са още напълно събудени за Земята и за условията на нея. Ето защо в много отношения са непрактични, непохватни, без организираност и погреденост в живота. Все някой друг трябва да върви с тях, за да им урежда свързаните с изискванията на нашата планета дела, защото трудно разбират последователността на явленията и събитията около себе си.

Те извършват известни постъпки, засягащи околните, събуждат известни чувства, мисли и подтици за действие, без да гържат сметка за последствията, без да се чувстват отговорни за това, без да имат към него някакво задължение. Нямаат никакво угризение на съвестта, че са събудили известни желания и очаквания, свързани често пъти с големи вътрешни ангажменти на психическите сили. Само малко след това те се гържат така, като че ли нищо не е било и нищо не са направили.

Нептун е определен като светило от осма величина и с просто око не се вижда. От всички планети на Слънчевата система той заедно с Венера има най-голяма яркост. Неговото алbedo, неговата отразителна способност е най-голяма. Освен това, гледан с най-силен телескоп, се вижда само като съвършено гладък диск без каквито и да било петна или някакви преливания на цветовете. Това показва, че планетата има дебела атмосферна обвивка, наситена с влага, която обаче не се трансформира в облаци. Ние знаем, че за да има облак, трябва да има групиране на водните молекули. Това групиране става тогава, когато в сред тези молекули на водата във въздуха се появи сила, която да ги обедини, за да образуват облак. Тази сила ние можем да наречем магнетизъм. Без нея не може да има облаци, колкото и влага да има, както тук, на Земята, има Червено море и обилна влага в атмосферата, но поради липса на тази сила няма облаци.

Влагата има отношение към емоционалния живот на човека. Ето защо Нептун има отношение преди всичко към чувствата в човека, но поради липса на обединителната сила, която нарекохме „магнетизъм“, влиянието на планетата не събужда силни чувства. Тези чувства са някак ефирни, нежни, неопределени, без конкретна форма, те нямат грубото, осезаемото на земното. Когато влиянието на Нептун се отрази върху издигнати хора, тези чувства се приемат от околните като нещо изключително по своята благодат.

Поради граматното разстояние на планетата до Слънцето проблемът за топлината там е особено сериозен. Ето защо емоциите и чувствата на хората под влиянието на тази планета имат светлина и привлекателност, но нямат топлина. За по-голяма яснота се спираме на

нещо по-конкретно. Хората под силното влияние на Нептун са способни да събудят по-специално в противоположния пол извънредно силни чувства на любов към себе си, да заангажират техните чувства и влюбените да очакват взаимност, но тези очаквания остават неоправдани.

Нептуновият тип събужда чувствата, събужда очакванията за взаимност, но след това съвсем безотговорно и неочаквано взема едно съвършено безразлично отношение, като че ли нищо не е направил. Влюбеният мъчително страда. Това са отровни лотоси. За такива случаи Учителя казва: „Какво ще бъде вашето положение, ако си сложите главата в циментова каша?“.

Средната плътност на веществото от планетата за един кубически сантиметър е 1,61 грама. Това също потвърждава дебелата въздушна обвивка, която има планетата, а косвено – присъствието и на много влага в тази атмосфера. Както влагата е добър проводник на електричеството, така и добре развитите чувства и емоции, каквито имат хората под влиянието на Нептун, са един проводник, един път, една възможност за общуване между хората тук, на Земята, и онези, които са си заминали, които не са с физически тела; те лесно приемат внушенията на тези хора, което в по-висшите Нептунови типове се изразява като добра интуиция. Те са добри медиуми.

Връзката обаче с този свят на заминалите е много опасна, защото и там, както и на Земята, има лъжци и измамници, същества, които търсят да командват другите с едно желание да си играят с хората, да ги карат да изпълняват техните прищевки, често пъти най-чудновати. За тези случаи Учителя казва: „Ще гоиже често пъти при вас някакво същество от заминалите хора, от оня свят, с открадната светлина; с други думи, то ще ви каже нещо

вярно. Ще ви се представи като някакво величие, докато ви подчини на своята воля и започне да ви внушава най-различни заблуди. То ще ви постави в един нереален свят и с това не само ще спъне вашия път на еволюция, но ще изсмуква и жизнената ви сила“. Тези гуми на Учителя предам по смисъл.

В миналото имахме един брат, много мил и симпатичен. Имах случая да го срещна един път и го определих като човек с подчертано нептуново влияние. Казваше се брат Ватев. По-късно разбрах, че е бил много добър медуум и се занимавал със сеанси и с викане на духове. Ето какво писмо му е написал Учителя:

София, 25 април 1908 год.

Любезний г-н Ватев, получих Вашето писмо.

Аз ви питам имате ли дълбоко желание да намерите истината и да служувате на Господа, тъй както Той иска?

Имайте предвид, че Господ не е човек, Той се от зло не изкушава. Мислите ли вие, че каквото се говори, каквото се пише, е от Духа на чистата Истина? Трябва ли вие да слушате всеки дух и да ставате проводници на чужди лъжи? Светът е пълен с лъжливи духове. И ако някой отвори ума си за гостоприемството им, те ще му кажат много чужди неща, за да го удивят, да го оглупят, но не и да го повдигнат и просветят. Ти сам знаеш, че много от нещата, които ти се казват, са лъжливи и неверни. Твоята гуша усеща това, но твоят ум, който обича тщеславието, иска да те заблуди. Ти искаш да си образ и подобие на Господа. Това е право, гадено на всеки човек, който слуша истината, но преди да гобиеш това, ти трябва да станеш носител на истината, изпълнител на правдата и образ на любовта, и да търсиш

не твоята слава, но славата Божия! Човек може да излъже себе си, може да излъже и хората, но никога и Бога.

Сега вие в Търново се надхитряте. На едного говори Майката Господня, на други –Христос! Е, моля ви, как ще оправдаете факта, когато тия двама духове се карат помежду си? Дали светлите и чисти духове могат да бъдат един против други? Плодът показва гървото, а делата – човека!

Предупреждавам ви всички вие да не петните свято-то име Господне. Бог не е Бог на немирството, на завистта и крамолата, Той е Бог на всяка благодет и милост!

На лъжата, каквото име и да ѝ се тури, тя си е все лъжа. Не е важна само формата, важно е и съдържанието. Божието благословение и Господните гарби не се купуват!

Вие имате много добри черти във вашия характер и тях трябва да обработвате. Защото виждам, че във вашето естество, във вашия ум има още недостатъци от миналото, които ако не дадат място, доброто семе ще се заглуши!

Вие сте натура със силно въображение и развито пограждане, с художествен вкус, не сте човек със слаба воля. Имате силна вяра, но слаба надежда и религиозно чувство. Във вас страхът и честолюбието имат силно влияние. Този, който мисли да воюва, трябва първо да премери силите си и да види дали може да издържи воюването. Защото славата се пада на тогова, който победи. Ти трябва да се заемеш повече да четеш и да размишляваш, и когато дойдеш до едно вътрешно, положително убеждение, тогава да изказваш това, което знаеш.

Да поясня: какво би станало със семе, което се остави, без да е заровено в земята? Не трябва ли то да се скрие, за да узрасне? Не трябва ли майката да носи своя зародиш

дълго време скрит в утробата си, преди той да се оформи и развие, да израсне – и тогава да излезе на бял свят? Знайте, че сега Небето ви претегля и се изпитват сърцата ви! Тогава ще ви се дадат нужните упътвания, по които да добиете истинското знание и мъдрост. Сега вие сте деца и трябва да пораснете по ум и по мярката Христова. Защото само Отец е, който учи и дава знания. Само Неговият Дух е носител на всяка мъдрост и знание. Само Отец знае пътищата на всичко и когато благославя, Той знае как да предаде знанието. Да не ви заблуждава никои.

Отец е виделина и в Него няма тъмнина. Очистете сърцата си, свети бъдете, защото Отец е свят.

Ваш: П.К.Д.

Диаметърът на Нептун е 49 600 км, което е значително по размер. Това определя могъществото на силовите полета и техния дял, вземащ участие в създаването и изграждането на човека. Това, че планетата е на голямо разстояние от нас, не трябва да ни смуцава.

От всички планети на Слънчевата система Нептун има най-голяма сплеснатост при полюсите си; с други думи казано, разликата между диаметъра при екватора и тази при полюсите е най-голяма – равно на 1/40%. Това ни довежда до извода, че оста на планетата много по-бавно мени своето положение, отколкото при другите планети.

Всяка планета от Слънчевата система променя положението на своята ос, което става много бавно. И за нашата Земя е същото – затова имаме нагледни доказателства, като например възлища на островите около Северния полюс и следи от ледници в Индия, което не може лесно да се обясни само с ледниковите епохи, но и с промяната на земната ос. Оста на планетите има отношение

към идейния свят. Хората, намиращи се под силното влияние на Нептун, мъчно променят своите идеи и схващания, мъчно се откъсват от онова, което са приели като свое верую. Освен това оста на планетата е наклонена. Ъгълът между плоскостта на екватора и плоскостта на нейната орбита е равен на 29° , което е едно значително отклонение. Това показва, че идеите, вътрешният мир и вълненията на тези хора правят едно значително отклонение от чистите Божествени принципи.

Периодът на завъртане на планетата около Слънцето е равен на 16,478 земни години. Този голям период има отношение към устойчивостта на качествата, които Нептун дава, когато се отнася до влиянието, което има към отделния човек и бавно протичащите събития, когато това влияние се отнася до живота върху нашата планета Земя. Точното завъртане на планетата около нейната ос е неизвестно. Измерено по фотометричен начин, това дава 8 часа; а измерено по спектроскопски път, това завъртане става за около 15 часа. Скоростта на околоосното завъртане има отношение към инициативата, която човек може да прояви със задачите, които той в своя живот може да срещне. За Нептун качеството инициатива, което той дава, е в значителен размер.

Нептун има само два спътника⁶⁵. Единият се нарича Тритон – открит е през 1846 г. Той има сравнително грамаден размер – около 5000 км в диаметър. Значи по размер е колкото планетата Меркурий и само малко по-малък от най-големия спътник в Слънчевата система, на Юпитер. Освен това спътникът се движи около Нептун на едно разстояние от 354 000 км, което е сравнително малко за големите му размери. Този спътник се движи с грамадна скорост около планетата, като я обикаля само за 5 геноно-

щия и 21 земни часа. Орбитата му е измерена като идеална окръжност, но има едно странно и неестествено отклонение. Тя е наклонена към плоскостта на Нептуновата орбита на $139,49^\circ$, което показва, че спътникът има обратно движение.

Всички тези качества на спътника дават един подчертан белег на нептуновото влияние. Хората под негово влияние са способни на голяма, трайна и гореща привързаност към даден обект, било то човек или каквото и да е друго. Тази привързаност, тези чувства се дават от размера на спътника, от неговата голяма близост до планетата и от грамадната скорост, с която той се движи по своята орбита. Идеалната окръжност на тази орбита има отношение към човека, към чистотата и безкористността на тези чувства. Но това обратно движение дава на тези чувства една чудовищна ревност – никога да не докосва обекта, всичко да стои далече от него.

Другият спътник, наречен Нереида, открит през 1949 г., представлява малко тяло с диаметър около 300 км, движещ се на грамадно разстояние от около 5 570 000 км и обикалящ около планетата за около една земна година. Това дава като астрологичен елемент малко внимание към нещо друго, когато е налице привилегированият обект.

В човешкия мозък силовите полета на Нептун имат отношение към най-горните центрове, непосредствено пред центрoвете на честолубието. Ето защо, когато тези връхни центрове са добре развити и правилно реагират на нептуновите вибрации, човек има известни постижения като прозрение в известни области, вдъхновение да създаде нещо инициативно, долавяне в известни области на нови, полезни идеи. Но в многото случаи те подхранват и центрoвете на честолубието, което е нещо извънредно

опасно. То може не само да смъкне човека, но и да го тласне в една гибелна за него посока, като той става изграчка на изостаналите духове от отвъдния свят, които обичат особено много да раздухват центровете на честолюбието в човека.

Учителя казва: „Гордостта предхожда падението“.

май 1967 г.

ПЛУТОН

Последната засега известна планета в Слънчевата система е Плутон .

След откриването на планетата Сатурн през 1846 г. учените, изследвайки нейната орбита и тази на планетата Уран, намират в тях известни смущения, които им дават повод да търсят планета и заг Нептун. И наистина, в продължение на 38-годишни търсения, от 1877 до 1915 г., те успяват да публикуват единадесет изследвания на елементи от орбитата на планетата заг Нептун. С въвеждането на възможността да се фотографират небесните тела се открива период на по-добро изследване на звездния мир.

Едва през 1915 г. учените успяват да уточнят орбитата на тази неизвестна планета. И пак след дълги търсения от нови 15 години най-после на 21, 23 и 29 януари 1930 г. е било открито небесно тяло от 15. звездна величина, положението и движението на което съответствало на планета, движеща се около Слънцето по тази определена вече орбита заг планетата Нептун. Откриването на тази нова планета било публикувано на 13 март 1930 г. Оттогава

тази планета става известна на сегашното човечество. Учените именуваха планетата Плутон. Той според гръцката митология е бил господарят, управителят, богът на подземния мир.

Не е известно дали съзнателно, или не, на тази планета е дадено името на бога на подземното царство. Но не би могло да се намери по-сполучливо име на този засега най-далечен член на слънчевото семейство, защото влиянието му като астрономичен елемент напълно съвпада с качества, каквито би имал геспот на едно царство с принципи и закони, в много отношения диаметрално противоположни на тези на Слънцето.

На тази планета още не е даден знак, но изхождайки от нейните влияния върху живота на Земята, което е едно съчетание от ударния прием на Марс и упоритостта на нашата Земя, взети в много по-голям размер, то за тази планета се определят знакът ♇^{66} .

Средното разстояние на Плутон до Слънцето е изчислено на 39,66 астрономически единици. Учените са приели разстоянието от Земята до Слънцето, което е равно на 149 500 000 км, за 1 астрономическа единица. Това огромно разстояние, на което се намира Плутон от Слънцето, дава основание на някои учени да предполагат, че тази планета е пришълец от друга слънчева система. Това е абсолютно неприемливо, тъй като е известно, че разстоянието от най-близкото слънце до нашето е 7 000 пъти по-голямо, отколкото е разстоянието от Плутон до Слънцето. Оттам е и липсата на каквото и да било основание да се приеме, че тази планета се е откъснала от някаква друга слънчева система, за да попадне под притегателната сила на нашето Слънце. Следователно ще трябва да се приеме по

безспорен начин, че Плутон е рожба на Слънцето и е член в неговото семейство.

Това грамадно разстояние, на което се намира Плутон от Слънцето, определя естеството на силите, които са създали тази планета. В природата имаме два метода, два пътя за постигане на резултат: метод на тихите, последователни, деликатни, но могъщи импулси, който изключва каквото и да е насилие – постиженията при него са бавни, но постигнатите резултати са трайни, вечни и несъкрушими. Това е метод, с който си служат предимно великите братя от Слънцето.

Чуваме ли някакъв гръм и трясък, виждаме ли подчертана импозантност от онази велика дейност, от онази плодотворна работа, която слънчевите лъчи вършат на нашата Земя, пък и навсякъде? Не. Вярно е, че ние живеем сред една величавост, но хората – само с малки изключения, не я осъзнават и тя не им импонира, защото е рожба на една гълга, тиха, непрекъсната работа, бавна в своя резултат, и от тях се приема, като че ли така е трябвало да бъде, така някак като че ли от само себе си. Такива са великите братя, когато дойдат на Земята. За тях Учителя казва: „Когато един светия дойде на Земята, той се гържи като обикновен човек и никои наоколо, освен той самият, не знае, че е светия“.

Другият метод е метод на стихийността и на една неугържимост, метод на бързите светкавични действия, на бързите резултати. При него се изразходва грамадна енергия за малко време. Това е методът и естеството на силите, които са създали планетата Плутон.

Ние познаваме от историята имената на много хора, които са си поставили голямата задача някак бързо, за малко време да оправят живота в света, за да дойде благо-

генствие и щастие тук. А и религиозните очакват да гоїде Царството Небесно някак изведнџ, Христос да гоїде отново на Земята и да ни поднесе на табла това царство. Вярно е, че Царството Небесно ще гоїде на Земята, но то ще гоїде не изведнџ, а в течение на много милиони години. Учителя казва: „Господ няма да ви даде Царството Небесно, а вие, хората, ще си го изградите“. То ще гоїде не по метода на Плутон – изведнџ, а по метода на Слънцето – тихо, бавно, без трясък и импозантност.

Учителя веднџ казва: „От ужилването, което една пчела може да ми направи, от дълбочината, в която тя забива жилото си, аз разбирам докъде е стигнала човешката култура и намирам, че тя много бавно се придвижва напред“. Никой обаче не знае нищо за онези неизвестни, скромни и тихи труженици, които първи разкопаха Земята и посадиха в нея семената; на онези, които първи използваха млякото на животните, за да направят от него сирене, кашкавал, кисело мляко и много други придобивки; които са улеснили и улесняват и сега, и за в бъдеще, човешкия живот. Ето дейността на хората, отразяваща метода на Слънцето.

От всички планети на Слънчевата система Плутон има най-ексцентрична орбита. Пътят на планетата върви по една разтеглена елипса, изразена с числото 0,2470. Като се има предвид, че при това число, равно на единица, се изразява отворената крива парабола, то ще имаме представа доколко орбитата ѝ е разтеглена елипса. По вид тя е много близка до орбитите на кометите. Елипсата като геометрична фигура има два центъра. В орбитата на Плутон тези два центъра се намират на голямо разстояние, защото колкото орбитата е по-разтеглена, толкова двата центъра се намират на по-голямо разстояние.

В единия център на тази орбита се намира нашето Слънце, а в другия? Учителя е казал, че в небесната сфера има тела, които нито светят, нито отразяват светлината. Следователно за нашите очи те са невидими и той ги нарича „черни слънца, сеголища на агентите от Черната ложа“. Сегашните учени със своите радиотелескопи, които улавят и невидими силови импулси, често пъти приемат вълни от мировото пространство, оттам, откъдето няма видими небесни тела. В другия център на Плутоновата орбита ще трябва да приемем, че има един антипод на нашето Слънце, едно черно слънце. И наистина, разглеждайки влиянието на Плутон като астрологичен елемент, не можем да не се натъкнем на две свършено противоположни по своя резултат явления.

Постигането на бързи и смайващи резултати в нашия език сега ние наричаме магия. „Действа като магьосник“, казваме за онзи, който може да даде такъв ефект. Имаме магия, която наистина създава ценности в човешкия живот – бяла магия. Но има и такава, която създава чудовищни разрушения – черна магия. Енергиите на Плутон са тези, които създават магиите. Когато те се управляват от нашето Слънце, имаме бяла, творческа магия; когато се управляват от черното слънце, имаме разрушителна черна магия.

Магията като наука, като метод за бързи постижения, е била предмет за изучаване всред всички народи от най-дълбока древност и досега. Само че в древността за постигане на бързи резултати са си служели с по-фини източници на енергия и на сила и с по-прости методи. А сега, в настоящия момент, съвременната наука изцяло е погълната от магията в търсене на методи за постигане на бързи резултати, които от една страна да улеснят

човешкия живот, като му създават колкото може повече блага, а от друга страна – методи, които да разрушават, да унищожават постигнатото. Създават се какви ли не машини и методи за постигане от една страна на творчески резултати, а от друга – какви ли не бомби и средства, за да се разрушават тези постижения.

При това положение на Плутоновата орбита разстоянието на планетата до Слънцето се мени от 4 464 милиона км, когато е най-близко до него, като при това положение идва по-близо до Слънцето, отколкото е планетата Нептун, с други думи – пресича неговата орбита, до 7 392 милиона км, когато е най-далече. Това показва, че от най-голямата близост на планетата до Слънцето до неговото най-далечно положение има разлика от почти 3 милиона км. Тази голяма разлика дава като резултат и чудовищната разлика в двата метода – творческия и разрушителния.

Цветът на самата планета е определен от учените като много близък до Слънцето. Това означава качество, което тласка хората да заемат позата на богове, т.е. да мислят, че могат като тях да творят и да рушат.

Размерът на планетата засега още не е реално определен, но по аналогия американският учен Лион Купър⁶⁷ през 1950 г. е стигнал до извода, че диаметърът на Плутон е почти колкото половината от диаметъра на нашата Земя, което ще рече, че той по размер е колкото планетата Марс. Изследванията обаче са доказали, че масата на Плутон е равна на масата на нашата Земя – нещо, което извънредно много озадачава учените. При това положение се прави извода, че плътността на веществото, от което е съставена планетата, е почти два пъти по-голяма от тази на желязото, десет пъти по-голяма от тази на во-

гата. С други думи 1 литър от веществото на планетата ще тежи 10 килограма. Такава голяма плътност на веществото няма никоя друг планета на Слънчевата система. Това подчертава изключително голямата активност на силите, които действат на Плутон. Естеството на тези сили като елемент на астрологията дава една неуловимост, едно извънредно трудно отклонение на резултатите, с което се обяснява силното влияние на Плутон върху човека.

Тежък е юмрукът на Плутон. Когато удари, той смазва и разрушава без остатък, а когато дава, което засега е много рядко поради липсата на подготовка на клетките в човешкия мозък, Плутон дава могъщество и боравене със силите на природата.

За илюстрация привеждам случай от времето на Учителя. Болна от рак на белите дробове – а ракът е един от злокобните удари на Плутон върху човека, когато в хороскопа се намира в подходящо за случая място – отива при Учителя и го пита дали няма лекарство за тази болест. Учителя отговорил: „Само едно ухапване на кобрата може да помогне“. Значи тази болест е толкова силна, че само една подобна по своето могъщество сила може да я неутрализира.

Изчисленията, които учените са направили, показват, че Слънцето, гледано от Плутон, ще се вижда само като една голяма и много червена звезда. Изчислили са още, че при най-голяма близост на планетата до Слънцето Плутон получава 890 пъти по-малко светлина и топлина, отколкото Земята, а при своето най-голямо отдалечаване – 2 450 пъти по-малко.

На нас, хората, още не ни е известно как точно въздействат силите, които Слънцето излъчва. Между друго-

то ние ги приемаме още като топлина и светлина – свикнали сме с тези две явления, тези понятия ги смятаме за неразделно свързани, което съвсем не е така. Светлината е нещо съвсем отделно от топлината и съвсем погрешно е да се приема, че там, където има светлина, непременно трябва да има и топлина. Светулката, това чудно насекомо, което през топлите летни вечери внася една радост в обстановката, свети, без да топли. Такава светлина без топлина дават и много дълбоководни риби и бактерии. И обратното – може да има топлина, без да има светлина, каквито са инфрачервените лъчи. Те топят, без да светят, без да можем да ги виждаме с нашите очи.

Плутон свети, и то с червена светлина. Макар и тъй отдалечен от Слънцето, той получава достатъчно светлина, а навярно и топлина, но по всяка вероятност по друг начин, не по този, който ние тук, на Земята, я получаваме. Това обяснява изключителната самостоятелност, когато Плутон е добре поставен в хороскопа, и липсата на каквото и да било уважение и хулиганско отношение към всичко, което заобикаля индивида, когато Плутон е зле поставен в хороскопа му.

Пълното обикаляне на Плутон около Слънцето се извършва за 249,7 години. От всички планети в Слънчевата система той се движи по своята орбита най-бавно. Ето защо неговите влияния са трайни. При добро положение в хороскопа носи изключителен устой в качествата на човека, един могъщ характер, който засега, поради липсата на подготовка на човека, е рядко срещан. При лоша позиция планетата дава една упоритост и непоправимо своенравие.

Астрономическите данни за Плутон, поради неговата грамадна отдалеченост от нас, засега са много оскъдни. За-

това и неговото влияние като елемент в астрологията е непълно. Да се извадят заключения за неговите физически качества по обратния път, като се вземат под внимание срещите, които той дава в хороскопа на човека при различните му положения, е също много рано и е трудно да се установи, тъй като таблици за неговото положение в небесната сфера по отношение на Земята имаме от 1916 г., а освен това поради недостатъчна развитост на човешкия мозък много от неговите влияния остават без отзвук или в своята извратена форма.

Поради големия период на обиколка около Слънцето за знания за неговото преминаване през различните знаци на Зодиака, а също и за образуването на аспекти с другите планети, ще трябва да се чака години.

* * *

Стремежът да проникне в тайните на Слънчевата система на основание използването на Нютоновия закон за всемирното притегляне при най-старателни наблюдения е бил всякога прилаган, това продължава и сега. Връх на тези усилия е откриването на планетата Плутон. Обстоятелствата, при които е открита тази планета, са напълно сходни с тези, при които е открит Нептун.

В началото на ХХ в. гениалният американски астроном Пърсивал Лоуел, живял между 1855 и 1916 г., проявил голям интерес към вероятността за съществуване на планета зад Нептун. По смущенията, които Лоуел е наблюдавал в пътищата на планетите Уран и Нептун, той в началото на 1905 г. стига до извода, че тези смущения се дължат на неизвестна планета с голяма маса. Изчисленията на Лоуел за орбитата и положението на тази планета не са били публикувани до 1914 г. Години наред не е имало условия за

нейното търсене. На младия по това време асистент по астрономия Клайд Томбо била възложена задачата систематически да проучва и фотографира през дълги периоди от по две-три геноноция определен от Лоуел участък от небесната сфера, където изчисленията посочвали, че се намира неизвестна планета. Клайд Томбо много внимателно сравнявал фотографските пластинки и на 12 март 1930 г. било открито небесно тяло, движещо се между неподвижните звезди – търсената планета. Тази планета учените единодушно приели да се нарича с името на гревногръцкия бог на подземното царство – Плутон.

Сведенията за тази планета засега са все още оскъдни, по-специално тези за нейния размер, за плътността на масата, от която е съставена, и за спътниците ѝ – има или ги няма. От всички досега известни планети в слънчевото семейство Плутон е израз на най-голямо безреגיע и неподчинение на порядките, които другите планети имат. Пърсивал Лоуел, както вече отбелязахме, е посветил много години в търсене и изчисляване на смущенията, които Плутон е създавал в пътищата на Уран и Нептун. Приел е, че масата на тази крайна планета е 7 пъти по-голяма от тази на Земята. И други астрономи приемат, че Плутон има голяма плътност, но той има малък размер и едва ли не е най-малката планета в Слънчевата система.

От гледище на астрологията Плутон е планета, устроена приблизително като нашата Земя и със силни влияния върху живота на Земята и по-специално на човека. Като по-стара създадена планета, учените са приели, че нейната маса е съставена от по-тежки елементи от таблицата на Менделеев и че има по-голям гуаметър, не по-малък в размер от този, определен от нас за Нептун. Къде можем да предположим, че са направили грешка ас-

трономите, като приемат, че Плутон има малък размер? Установено е, че на повърхнината на планетата има температура от минус 220°. При тази температура всички елементи са в течно състояние или най-вече в твърдо замръзнало състояние.

Изчислено е също, че ако има един наблюдател на Плутон, той ще види Слънцето само като голяма звезда с диаметър от около 5-6 сантиметра. Естествено е да приемем, че с този размер Слънцето не ще може да освети изцяло планетата, тя ще бъде на тъмно и ще получаваме само едно отражение от тъмния диск на Плутон, ще виждаме само едно кръгче, отразяващо изпратената слънчева светлина, което съвсем не изразява размера му. Опитно тук може да установим този ефект. Ако в тъмно помещение поставим тъмна по цвят топка и от известно разстояние светнем с малко електрическо фенерче, ние ще видим само отражението на светлината, която фенерчето е изпратило до централната или до някоя друга област от точката, но съвсем не трябва да се приема, че това е размерът на самата точка.

На снимки, получени през месец април 1978 г., образът на Плутон се е оказал удължен. Така е изглеждал и на серията снимки от 1970 г. Заради това се приема от някои астрономи, че Плутон има спътник, който е много близо до него, и че поради голямата отдалеченост планетата и спътникът не се виждат разделени. Този все още неустановен спътник нарекоха Дарон, като са изчислили, че разположението му до планетата е между 15 000 и 19 000 км. Това разположение е също неприемливо. Едно такова малко разстояние на спътник с голяма маса от планетата е недопустимо съгласно закона на Рош. Като приехме, че от гледище на астрологията Плутон има голям диаметър, и

тук ще предположим, че това светло кръгче, наблюдавано на такова малко разстояние, не е нищо друго освен отражен от по-крайната повърхнина на Плутон образ на някое по-светло тяло от небесната сфера – на някоя звезда.

Неправилните и необикновени разпределения на едва забележими светли и тъмни петънца по диска на Плутон говорят в потвърждение на това, което астрологията приема, че на тази планета има бурни процеси, от които произтичат резки, неочаквани импулси, които неговото влияние дава.

От останалите данни, които имаме за Плутон, ние приехме, че той е в пълна несъгласуваност с това, което имаме при другите планети. Плутон обикаля около Слънцето за около 250 години, като се движи по орбита на крайно разтеглена елипса, каквато никоя друга планета няма. Тази негова орбита има ексцентрицитет от 0,25. Най-малкото му разстояние до Слънцето – в перихелий, е 4 425 милиона км, а най-голямото – при афелий, е 7 375 милиона км. Това дава едно разстояние от около 3 милиарда км, по-точно 2 950, и разликата е толкова голяма, че през известни периоди Плутон е по-близо до Слънцето, отколкото до Нептун. С други думи през тези периоди Нептун остава като последна известна планета. Такъв период имаме и през 1979 г., който ще трае до март 1999 г. – цели 20 години. Влиянието на Плутон през този период ще бъде особено силно с неговите благоприятни влияния при добрите аспекти и бурно, контрастно и неблагоприятно – при лошите аспекти, а също парализиращо, ограничаващо влиянието на Слънцето, Луната и останалите планети, когато е в съвпад с тях. Средната му скорост на движение по орбитата е 4,74 км в секунда, което говори, че последиците от неговото влияние ще преминават бавно.

Равнината на неговата орбита сключва с плоскостта на еклиптиката ъгъл от 17 градуса и 10 минути, който е не просто голям, но е и с рязък скок спрямо другите планети. Това е израз на учудващата дисхармония в порядъка, на който са подчинени другите планети. Това тъй остро отклонение заедно с много разтеглената орбита на Плутон говори, че от всички останали планети той е най-много пострадал след планетата Фаетон при катастрофата в Слънчевата система, предизвикана от черното слънце в нея. С това проникване Плутон е имал по-тесен контакт с него и е приел някои от демоничните му качества, които се отразяват при неговото влияние: рязко изразена бруталност и сила, създаваща нещастия, демоничен подход за създаване на страдания, парализиращо въздействие над влиянието на Слънцето, Луната и планетите, когато е в съвпадение с тях.

За създаването и оформянето на планетата Плутон са взели участие и небесните образувания в съзвездието Скорпион - ♏. Това съзвездие е разположено на юг от небесния екватор, в най-красивата и широка част на Млечния път. От северното полушарие над хоризонта се вижда само малка част от него през нощите на юли и август. Слънцето е в това съзвездие от 22 октомври до 22 ноември. В ясна и безлунна нощ в съзвездието Скорпион могат да се видят с просто око около 100 звезди, някои от които са със значителна яркост.

Най-силно светещата звезда в това съзвездие е наименувана Антарес и е от първа звездна величина. Тя привлича погледа със своя червен цвят. По цвят и яркост тази звезда съперничи с планетата Марс, поради което е и наречена с името Антарес - от гумата Арес, което значи Марс. По своите гигантски размери тази звезда е втора след звезда-

та Бетелгейзе, най-ярката в съзвездието Орион. В сравнение с наблюдаваните от нас звезди диаметърът на Антарес е 600 пъти по-голям от този на Слънцето, а неговата светимост е 22 000 пъти по-голяма от слънчевата. Тази звезда принадлежи към полуправилните променливи звезди, което говори, че около нея се въртят небесни образувания – планети и слънца.

В съзвездието Скорпион има и една друга звезда, която поражда с огромното количество енергия, която излъчва. Мощността на излъчената от нея енергия е 400 000 пъти по-голяма от тази на нашето Слънце. Тази звезда не се вижда от северното полушарие. В зодиакалното съзвездие Скорпион има и два звездни купа, които са означени като М6 и М7. Тези два купа са образувани от по около 80 звезди. Купът М6 има диаметър от 21 светлинни години, а М7 е по-бляскав и има диаметър от 17 светлинни години.

Небесните образувания в съзвездието Скорпион с тези изключителни качества на Антарес, звездата с непонятни за нас мощности, както и двата звездни купа придават на Плутон от една страна изключително голяма творческа и градивна енергия и подчертано съвършенство в неговото влияние. Това влияние е диаметрално противоположно на демонишното влияние на Плутон, получено от контакта му с черното слънце. Но за да може могъщата и благородна сила на тези изключителни по своите качества небесни образувания от зодиакалното съзвездие Скорпион да се приемат и проявят в даден човек, мозъчните му клетки и устройството на целия му мозък трябва да бъде в една съвършена форма. Изобщо звездите и звездните купове според астрологията са плод на един много напреднал стадий в еволюционния процес на веществото и за да може да се приемат от човека тех-

ните влияния, трябва голямо количество и качество на неговия мозък.

Изтъкнахме, че големият английски математик Пол Дирак през 1928 г. доказва с уравнение от квантовата механика, че човешката мисъл е сила. Но какви размери и възможности може да има и да даде тази сила и какъв размер може да ѝ даде човешкият мозък, ние не знаем и нямаме представа. По този въпрос Дирак нищо не е казал. Ние само можем да приемем, че тази сила може да има непонятни за нас размери и да ни даде също такива възможности. Този извод можем да направим, като гледаме света около нас и над нас с неговите творения, защото всичко това е плод на мисълта на същества с изключителна разумност, творчески възможности и могъща сила. Няма друга сила, която може да ги създаде. Мисълта е най-големият източник на сила и може да даде на човека най-големите възможности както за творчество – чрез висшата изява на разума, така и за разруха – демонична изява, носеща мрака и смъртта.

Ние в сегашните стадии на човека и на човешкото развитие нямаме тази необходима висока степен в свършенството на мозъка. Ето защо сме далеч от възможността да приемаме пълното влияние на небесните образувания както в зодиакалните съзвездия, така и в много по-малка степен от другите съзвездия. Затова човешкият род засега приема предимно демоничното влияние на Плутон, дошло от контакта му с черното слънце, и само нещичко от висшето влияние на небесните образувания от съзвездието Скорпион – само при интелигентните и възпитани хора то е изразено в сила, издръжливост, устой в постигане на благородните идеи и задачи. Също тъй и при съвсем неочакваното и изненадващо проявление на мило топло внимание и състрадание, което се дава от звездните купове в съзвездието Скорпион.

Изтъкнахме, че когато Плутон е в съвпаг с който и да било член от слънчевото семейство, влиянието му въздейства парализиращо или отровно върху този член. Затова Саабей е дал на това зодиакално съзвездие, което участва със своите небесни образувания при създаването и оформянето на планетата Плутон, образа на скорпиона. Това голямо насекомо, както е известно, има опашка, която завършва с торбичка. В нея има жлеза, която отделя отрова, събираща се в торбичката. На края скорпионът има един кух шиш. Той боцва своите жертви с шишчето и отровата, която минава през отвора му, влиза в жертвата и тя се парализира. Така скорпионът използва жертвата си за храна. Тъкмо това е въздействието на Плутон при съвпаг – погоден контакт с членовете на слънчевото семейство.

Плутоновите типове се срещат по-рядко. Те имат ръст около средния и не са пълни и месести. Характеризират се с остър заповеднически поглед, на който мъчно може да се устои и човек не може да не му се подчини. Имат добре оформена, твърда, издигната напред брада – широка и показваща непоколебим устои, твърдост в постигане на всяка поставена задача. Такива са обикновените човешки типове.

Висшите типове, които влиянието на Плутон дава, тези, които имат много добре организирана и облагородена мозъчна система, способна да приема силовите течения и влиянието от небесните образувания на зодиакалното съзвездие Скорпион, са типове, за които само четем и слушаме да се разказва, че съществуват. Това са онези, които притежават тъй наречените психически сили, които са способни със силата на мисълта си да правят невъзможните за обикновените хора деяния – чудесата.

декември 1967 г.

ХАНО – ПЛАНЕТАТА ЗАД ПЛУТОН

Съзателят на науките астрономия и астрология – великият учител И Саабей Бен Аадес, живял 10 000 години пр.Хр. в страната Едем, е определил, че планетите в слънчевото семейство се раждат последователно, както деца в едно семейство. И колкото една планета е по-далече от Слънцето, толкова тя е по-стара, по-добре организирана и на нея живеят по-разумни, с по-големи възможности същества. Оттам и възможностите, които тези същества и самата планета със своите влияния ще дадат – да бъдат с една ясна величава възможност.

Разглеждайки онова, което Слънцето, Луната и известните досега планети дават със своето влияние върху Земята, върху живота по нея, върху човешките общества и човека, ние ще видим, че има такива явления и събития, които не можем да обясним единствено с техните влияния. При човешките общества има ред исторически, ясно изразени събития, отношение към които имат далечните планети, и по-специално Ханò. Тя влияе на живота на обществата на Земята за големи периоди от около 400-500 години или групи, кратни на този период.

Така например да вземем раждането на Христа като отправна, начална точка. Християнството има възход от 400 години. Ето и групи такива периоди: пагането на Западната Римска империя през 476 г.; пагането на България под турско робство е около 500 години; краят на Източната Римска империя през 1453 г. съдържа около три такива периода. Освобождението на Русия от монголското

робство през XIV в. от Димитрий Донски включва също около три периода. Откриването на Америка през 1492 г. от Христофор Колумб – отново три периода. Завладяването на Египет от турците при султан Селим I през 1517 г. – пак три периода. Цялостното изгаряне на голямата Александрийска библиотека, най-голямото хранилище на знания и мъдрости в древността – три периода. Четиринадесет столетия власт на Инквизицията – от 415 г., когато пада първата жертва в Александрия, до към 1350 г., са пак три периода. Изобщо при внимателно разглеждане на човешката история не може да не се забележи една такава периодичност като тези от посочените по-горе.

По отношение на човека също има необясними с познатите ни влияния дейности. Така например има хора с ясно изразен егър ръст, плог на голямата активност на щитовидната жлеза, която се намира в шията на човека. Но как се предизвиква прекалената активност на тази жлеза? Има също хора с изключително голяма жизненост, която им дава възможност да живеят 120 и повече години. Всичко това от гледището на астрологията ни дава основание да приемем, че в Слънчевата система има още един член, и то такъв, който се намира на голямо разстояние от Слънцето – заг Плутон, определящ тези периоди на човешките общества, а също и подобни изяви на някои хора. Планетата е с голяма маса и размер.

Използвайки закона на Тициус-Богге, според който една планета заг Плутон ще бъде на разстояние от около 78 астрономически единици, което е грамадно, ще трябва да приемем, че оттам Слънцето би се виждало само като една по-голяма звезда. Даже и да имаме едно отклонение в изчислението на нейното разстояние, според този закон за дистанциите, както това е при Нептун, пак нейното разстояние не би се отклонило значително.

Виден астроном като директора на обсерваторията при Калифорнийския технологически институт – Джери Нойгибауер от по-ново време е обърнал внимание на астрономите за възможността от съществуването на планета зад Плутон. Защото вече много години погред астрономите забелязват, че орбитите на двете големи планети Уран и Нептун не съществуват по точно изчислените данни за тях. Тези планети съвсем определено сякаш се привличат от непознат източник на силно гравитационно поле. Разгадаването на тази загадка може да бъде обяснена най-приемливо със съществуването на планета зад Плутон и постигане на нейното откриване.

През 1971 г. се появи едно съобщение в научните списания от мексиканския астроном Хасино Амор, че зад Плутон се намира друга планета, за която той е определил, че е голяма по размер и със значителна маса. Тази планета зад Плутон той е нарекъл Ханò – име, което и ние приемаме.

Видният астроном – германецът Критцингер, през 1941 г., след като е изследвал сериозните смущения в пътищата на планетите Уран и Нептун, стига до извода, че на около 78 астрономически единици зад Плутон се намира планета, която според неговите изчисления не е по-малка по маса и размер от Юпитер и че обикаля около Слънцето за около 450 земни години. През 1951 г. видният американски астроном Джон Бреци, наблюдавайки удивителната по това време към нас Халеева комета, констатирал сериозни смущения в нейния път. Тези смущения той не е могъл да обясни по друг начин, освен със съществуването на голяма планета зад Плутон. За тази планета той също е изчислил, че се намира на около 78 астрономически единици от Слънцето и че обикаля около него за около 480 години.

Поради граматното разстояние, на което се намира планетата заг Плутон, при такава отдалеченост от Слънцето според изчисленията тя би се виждала само като една голяма звезда и съществата, които живеят там, не биха приели почти нищо от жизнената енергия, от изтичащата сила на Слънцето. От това ще трябва да приемем, че съществата, които живеят там, разполагат с изключително големи знания, мъдрости и възможности, за да могат да ползват сили за своя живот от необятния миров силов океан, в който всичко е потопено.

За създаването и оформянето на всяка една от планетите са взели участие по едно от зодиакалните съзвездия със своите небесни образувания в него. В създаването и оформянето на тази най-отдалечена планета са взели участие небесните образувания от зодиакалното съзвездие Бик, или Телец. Това съзвездие е богато на звезди, като в ясна и безлунна нощ в него с просто око могат да се видят около 130 звезди. В съзвездието Телец се намира и един от най-мощните радиоизточници – известната Ракообразна мъглявина. Тя е подобна на мъглявината в съзвездието Волголей, която преминава в нов етап на своя еволюционен път, като се разпада на силови ядра, които са началото на нова галактика. Тези силови ядра се разпръскват по всички направления със скорост от 1000 км в секунда. В потвърждение на това в едно научно списание имаше изнесено известие, в което се казва, че учените са установили чрез радиоактивния изотоп Калий 40, че преди 6-7 милиарда години на мястото на Слънчевата система е станал космически взрив – една звезда се е разпаднала на силови ядра, които са гали началото на небесните образувания в сегашната система. За тази Ракообразна мъглявина се приема, че започването на нейното образуване е било в историческо време с избухването на свръхнова звезда.

В Телец има ясно изразени небесни образувания – два звездни купа. Това са Плеядите и Хаугите. Характерното за звездите в Плеядите е, че всички те се движат с непонятна за нас почти еднаква скорост и успоредно в пространството, което дава изключителния подтик на жителите на Ханò към ред и дисциплина. Другият звезден куп има едно слънце, 50 пъти по-голямо от нашето, което излъчва сили, 400 пъти по-големи от тези на Слънцето. Този гигант дава на жителите на планетата Ханò много голяма жизненост и активност във всичко. Общо взето двата звездни купа придават със своите влияния още и една мекота, топли майчински чувства и ясно изразено отношение към красотата.

Приемаме също, че всяко зодиакално съзвездие според астрологията има отношение към дадена част или орган от човешкото тяло. Определено е това зодиакално съзвездие да има отношение към шията. Там се намира и една от най-важните жлези с вътрешна секреция, щитовидната жлеза. Тя отделя вещества, които имат изключително важно и многообразно влияние и значение върху организма на човека. Изобщо тя активизира всички процеси в него, дава голяма проникновена сила на ума. Основното физиологично значение на веществата – хормоните, които жлезата отделя, се състои в това, че те стимулират, активизират окислителните процеси в кръвта и най-вече тази, която отива в мозъка. Упражнява също усилващо влияние върху горивните процеси в организма. Има отношение също и върху растежа и развитието на младите организми, както и върху нормалното развитие и образуване на епителните тъкани – нокти, косми и пр. Хормоните на тази жлеза оказват влияние и върху централната нервна система, като повишават и възбудимостта в човека. Пра-

вените опити с премахването на щитовидната жлеза в млади животни показват, че последните изостават в своя растеж. Рогата, копитата, костите им стават чупливи, козината им оредява, животните затлъстяват, стават апатични, телесната им температура спада под нормалната. Подобно явление се наблюдава и при човека, когато по реди причини тази жлеза е засегната. Имаме подчертана изостаналост в умственото развитие, суха, груба набръчкана кожа, чупливи нокти и косми, недоразвитост на първичните и вторичните полови белези.

Ние приемаме, че в сегашното развитие на човешкия рог все още не са развити и оформени достатъчно добре мозъчните центрове, способни да възприемат пълните и цялостни силови течения. Влиянието на Ханò ще даде възможност на човека за едно господство върху великото течение, наречено живот. Човекът ще може да бъде господар на това течение, да живее в дадена форма колкото си иска.

Приемаме също, както и при Плутон, че поради липса на пълноценни и добре развити центрове в човешкия мозък в сегашния стадий на неговото развитие трудно могат да се приемат пълните и цялостни влияния на тези планети. Имаме основание да приемем, че те биха дали – специално на човека – изключителни качества и способности, като например да бъде господар на това могъщо и велико течение, наречено живот, та да може да живее човек в дадена форма толкова, колкото иска, да командва силите в природата. Затова сега имаме само тук-там необикновени изяви на даден човек.

НАЙ-СТАРИЯТ ЧЛЕН НА СЛЪНЧЕВОТО СЕМЕЙСТВО

Известно е, че всяко нещо, което е пред нас и около нас, е съгъстена сила. Силите, създали гадена форма, са разделени на два дяла. В първия дял влизат тези, които са създали решетката, определяща формата на всяко нещо – от най-малкото до най-голямото. Във втория дял са силите, включени в тази решетка.

За този случай великият арабски философ Абдул Валид ибн Рушд, живял през XIII в., казва, че всичко пред нас е направено от нещо, което е покой, и нещо, което е движение. Движението непрекъснато изтича от покоя и го руши. Съвременните учени също потвърждават тази философска мисъл, като казват, че атомът е едно ядро от сили. Една част от тези сили се използва за образуване на решетката, определяща гадената форма, а другата част е включена в тази решетка. Включената в тази решетка сила непрекъснато изтича от нея. Това изтичане учените днес наричат радиоактивност.

Тази радиоактивност при по-богато устроените елементи, с по-многобройни електрони, движещи се около централното ядро – протона, е по-силна. Фактът ни дава основание да приемем, че това са и по-стари елементи, каквито са елементите от урановата група. При другите, по-бедно устроените, радиоактивността е по-слаба, почти неосезаема за нашите уреди.

Този закон се отнася и е в сила за всички светове – и за микрокосмоса, и за макрокосмоса. Макрокосмосът е све-

тът, който ни заобикаля, а мезакосмосът е светът на телата от небесната сфера. Великите мъдреци от първата раса са казвали, че силите, които са създали Слънчевата система, са създали и човека. А двойникът на човека - неговата същина, е поле на тези космични сили.

Всяка една планета от слънчевото семейство със своите силови течения се проявява в нашия двойник, като създава известни качества, способности и устрем за изява, за което в нашия мозък се образуват групи от мозъчни клетки - центрове, способни да ги изразят, като същевременно приемат през целия ни живот и техните течения. Това нещо пък определя условията, при които човекът ще се намира през своя земен живот.

Всяка една планета е обитавана от разумни същества, което се отнася и за всички небесни образувания. Колкото една планета е по-далеч от Слънцето, толкова на нея живеят по-разумни същества - казват пак великите братя от първата раса, защото приемат, че членовете на слънчевото семейство - планетите, са се раждали последователно, както децата в едно семейство. Всяко дете се ражда, възраства, учи и бавно, но сигурно се откъсва от своите родители, става все по-независимо от техните грижи за своето съществуване, докато най-после съвсем порасне. Но все пак остава една постоянна топла връзка между тях, която ги гържи да са все заедно. Тогава за своите нужди от сила те черпят от необятния миров силов океан, от който черпят и техните родители.

С течение на многото милиарди години от своето раждане съществата на тях добиват все по-големи знания, мъдрост и сила, защото силовите течения, които получават отначало от Слънцето, а после полека-лека и от необятния миров силов океан, носят не само силата, но и

знанието, и мъдростта в абсолютното си съвършенство. Оттам е изводът, че колкото една планета е по-галеche от Слънцето, толкова тя е по-стара, толкова и съществата, които живеят на нея, са по-разумни.

Съществата, обитаващи гадена планета, определят естеството на силовите течения за нея. Те въздействат на нашия двойник, който от своя страна оформя мозъчните центрове. Слънцето пък има най-важната задача и тя е да организира и облагородява мозъчните ни центрове, за да могат по-пълно и по-качествено да изразяват и приемат планетните влияния. Най-отдалеченият член на слънчевото семейство, първородното му дете, е планетата Ханò – неоткрита още, но за нейното съществуване са ни казвали досега трима астрономи.

Силовите течения от всички небесни образувания в съзвездието Бик ще се проявят чрез планетата Ханò. От казаното за многото и могъщи небесни образувания в съзвездието Бик е ясно, че не може да не създадат една голяма по размер планета. От значение е също това, че планетата Ханò ще се яви и като октава на планетата Юпитер – най-голямата в слънчевото семейство.

По-разбраното въздействие, качеството и способностите, които планетата Ханò ще даде на човека, по-ясно ще изразим с една легенда, разказана в една притча, и от едно предание за Христа. Легендата гласи:

Двама старци вървели по пътека из една гора. От склона в гората се търкулнала една делва, паднала на пътеката, разбила се и от нея се изсипали грамада жълтици. Единият старец, както спокойно си вървял, така спокойно прескочил камарата жълтици и си продължил пътя. Другият се спрял приятно изненадан, навел се пред купчината и си казал:

– С това богатство мога да направя много благодеяния на хората – да им изградя болници, сиропиталища, домове за старци и реди други полезни неща, за което те ще ме прославят и благославят.

Така и постъпил този старец с жълтиците.

Случило се най-после и двамата старци едновременно да отидат на онзи свят, за да дагат отчет пред Господа за своя живот. Този старец, който бе направил с жълтиците големите човешки добрини, се поуцъпил напред, изправил се в очакване, че ще получи голяма похвала за това, което е сторил в живота си. Господ го погледнал и му казал:

– Скокът на стареца, който прескочи камарата с жълтиците, струва много повече от всичко онова, което ти направи.

Какво се внушава с тази легенда? Това значи да изработиш онези качества в себе си, които да ти дадат възможността да не обръщаш внимание, да не можеш да бъдеш засегнат и от най-големите съблазни в света. Това е едно от великите качества, което дава планетата Ханò.

Преганието, останало от времето на Христа, посочва едно още по-велико качество, което тази планета дава. То казва, че когато Христос бил малък, като дете направил две птички от кал. Когато те били готови, Той плеснал с ръце и те оживели, изчуруликали и хвъркнали. Христос е бил господар на могъщото течение, наречено живот. Той върна живота и на мъртвия Лазар.

Да бъдеш господар на живота, да разполагаш с това богатство на природата не е нещо непостижимо. Има качества и способности, които дават възможността за неговото владеене. Притежаването на това качество ще трябва да припишем на тази най-отдалечена планета от слънчевото семейство – Ханò, която със своите сило-

ви течения върху нашия двойник създава и оформя мозъчни центрове, способни да упражняват власт над живота. Началото на тази придобивка идва от момента, когато човекът ще започне да вава път на благородните силови течения, идващи от небесните образувания в съзвездието Бик – Плеядите, Хаугите, светлата Ракообразна мъглявина, червения гигант Алдебаран, а също и от многобройните слънца там.

Известно е от Библията, глава пета, че Адам е живял 930 години, Сит е живял 912, а Енох – 905 години; там се говори и за други дълголетници. Всички те са били от хората на великата първа раса, които са били господари на живота. Следователно ще трябва да повярваме, че в развитието на човека по пътя на неговата еволюция ще се стигне отново до тази възможност, приемайки пълното влияние на зодиакалното съзвездие Бик, изразено чрез планетата Ханò. Затова древните египтяни са боготворили съзвездието Бик, а не самото животно. Това се отнася за жреците, а не за народа, който не е могъл да разбира влиянието на силовите течения, идващи от това съзвездие, и са му поставили за поклонение животното бик.

септември 1981 г.

ПРАГЪТ НА ЧОВЕШКАТА ЕВОЛЮЦИЯ

Еволюцията, стремежът към съвършенството е един основен закон, един вечен, непрекъснат подтик в живота. Ако почнем от кристалите и скалите, които са кристални образувания, погледнато от нас, те сегият вечно непро-

менени. Всъщност в тях стават бавни процеси на разрушение, на изветряване, както се казва, докато стигнат до онази мазна лепкава маса, глината.

В т.нар. органични съединения има също промени, независещи от външните фактори – температура, светлина и пр., и в тях настават промени, настъпва едно уедряване на молекулите на веществото им, наречено „полимеризация“, процес, който променя и естеството на тяхното вещество. Еволюция има и в живите форми, има и в човека. Срещу този процес – вечен и безкраен – се вмъква и друг, който има за задача да спъне и забави развитието. Това най-ярко е изразено в пътя на човека.

Пътят на човешката еволюция се провежда при дадени закони и порядки, които понякога се нарушават, имайки за цел да спънат и забавят неговия прогрес. Това е валидно както за отделната личност, така и за обществата и народите. Такова явление има, когато се прояви съмнение и недоверие в установените порядки и в разумното ръководство на този процес; или още по-лошото е, когато то се отрича. Това вмъкване на истина спъва, но то създава условията за научаване на нови знания, на нови закони и нови мъдрости, които не могат да се усвоят само в пътя на добрите условия. Това е съпроводено с много време и страдания, но за висшата разумна природа то не е от значение.

По този случай Учителя е казал: „Природата не гържи сметка за времето, при нея то е без стойност. Ценността в Природата е енергията и силата. И за най-малкото ѝ изразходване се гържи сметка“. И още казва: „Природата пет пари не дава за вашите страдания, тя гледа дали ще направите крачка напред в своя път“. Мъдростта изисква едно всестранно познаване на всичко – и мъдростта, която носи доброто, и тази, която носи злото.

Слънчевата система и дванадесетте планети в нея са един път, последователни етапи, през които човекът ще мине. Като се почне от първата, най-близката до Слънцето – Вулкан, и се стигне до последната – Ханò. „Слънчевата система е създадена, за да се реализира една идея на Бога“ – казва Учителя.

Отделните планети в нея са отделни школи, през които човекът ще мине. В тях се създават условията за зараждането, оформянето и развитието на отделните мозъчни центрове, които ще способстват за придобиването на опита, знанието, мъдростта – и накрая на мисълта, най-важната придобивка. Мисълта носи силата.

Спомням си по времето на Втората световна война, че в разговор с Учителя ставаше въпрос за това, кой ще победи. Той каза: „Ще победи онзи, който по-добре мисли“. Силата е едно велико понятие, което носи със себе си безкрайните възможности.

Това, което на нашата Земя наричаме човек, е само една скромна изява на тази велика идея. В своето развитие човекът минава през условията на всички дванадесет планети, той ще мине и през развалините на някогашната лъчезарна планета Фаетон. Лъчезарна са я нарекли гревните мъгреци и Саабей. Тя се е движела в орбита между Марс и Юпитер. Сега нейните развалини създават една спънка, една пречка във високото стъпало на развитието на човека. Еволюционният процес си има своите принципи и закони. Всяко едно отклонение от тях, или още по-лошото, тяхното отричане, докарва катастрофа.

Силата в своя процес на съгъстяване, докато стигне до видимата за нас триизмерна форма, минава през редица етапи на последователност, като всеки се определя от предишния. Така е с видимата триизмерна форма на кристала,

с растенията, с животните и с човека, с всички небесни тела, защото и те са образувания на силата; техните размери, форма, качества и свойства се определят от неосезаемия за нашите пет сетива силов фактор, наречен двойник. Всяка една от дванадесетте планети е плод на един такъв силов фактор, изтичащ от дванадесетте зодиакални съзвездия, съответно за всяка планета.

Онова, което има в себе си всяко едно от зодиакалните съзвездия и небесните образувания в него, определя именно вида, размера, качества и свойствата, които те дават на съответната планета, а оттам – естеството на нейното влияние и на мозъчните центрове, които ще създаде. Затова крайните планети създават в човешкия мозък най-висшите центрове. Тези две крайни планети – Плутон и Ханò, създават в човека най-горните мозъчни центрове, които му дават господството над силите в природата, а също способността да владее живота и смъртта.

От историята знаем, че най-големите завоеватели на нашата Земя са били монголците. Чингис хан⁶⁸ и неговите потомци успяха да завладеят цяла Азия и голяма част от Европа, като стигнаха до Будапеща. Техните войни носеха на главите си шлемове от дебела кожа, силно заострени отгоре, показващи прекалено развитие на централните, създадени от Плутон и Ханò. Дали техните вождове, първите им хора, съзнателно или не приеха тази форма на шлема, е мъчно да се отговори, но той изразяваше чудовищния подтик, действителния им стремеж към власт и господство. Наистина въздействие на тези центрове в цялата им сила и благородна изява имаме тогава, когато те са много добре развити, облагородени и организирани.

При едно отиване в храм-паметника със златните кубета в село Шипка, като разглеждах в него иконите и

картините с рядка художествена стойност, намерих в един затънтен ъгъл старинна икона – образ на Христа със силно заострена в горната си част глава. Чудно е какво е дало подтик на този художник да нарисува Христос с такава неестествено заострена глава. Съзнателен или несъзнателен подтик, но той е изразил голямата мощ на Христа.

В развитието на някои от хората след 21-годишна възраст настъпва едно отпуснато състояние, липса на стремеж и ориентация в живота. Виждаме такъв човек, лапнал цигарата, да сеги с безцелно бродещ поглед, без каквото и да било чувство за благоговение и уважение към когото и да било. Този човек минава през развалините на Фаетон. Усилие се изисква, за да се превъзмогне това упадъчно състояние. Усилия се изискват, за да се премине широкия пояс от тези развалини, докато се стигне до зоната на динамичния Юпитер, за да се събуди устремът за дейност и творчество. За това състояние Учителя казва: „Природата се е видяла в чудо, докато накара човека да работи, да твори“.

В сегашното ни общество някои от младите хора, повече или по-малко лишени от грижата за насъщните нужди, попаднали под влиянието на тези развалини, образуват цели групички, цяло течение, едно от които е известно под името битници. Те се гвижат без цел и посока – вяли, мръсни, неугледни, със скъсани и нечисти грехи, едва процънасящи по някоя дума. Едно жалко човешко общество, прехосващо своите жизнени сили и своя живот, влачено от чудовищна хипноза, минава през развалините на планетата Фаетон или по-скоро е потънало в тях.

Нищо по-смислено и красиво няма от това, човек да влезе в идейните, творчески подтици на мисълта.

август 1979 г.

ДВАТА МЕТОДА ЗА ПРОЯВА НА СИЛАТА

Когато има едно семе и се създават благоприятните условия за неговото развитие – почва, влага, въздух, топлина, светлина – силите и енергиите, които то има в себе си, и онези, които може да получи от предоставените му условия, то ги използва бавно, постепенно и целенасочено. Този метод за използване на силите дава разумния, смислен резултат, който е един определен израз на живота. Така проявената сила е изява на един организиран свят, на хармонично устроен колектив от милиарди молекули. Той е методът на доброто в природата, метод на прогреса и еволюцията.

Силата обаче има и един друг израз – да се проявява изведнъж, бързо, стихийно, в кратко време. Такава изява има във всички взривни вещества. Това е израз на една неорганизирана природа. При такъв израз имаме всякога само разрушение, спъване на живота, смърт, напразно похабена по размер сила. Силата е онзи фактор, без който животът не може да се прояви – животът, изразен в красива, хармонична творба. Но само бавната сила е носителка на живота.

Човешкият рог в настоящия момент е сериозно загрижен и обезпокоен, че източниците, от които черпи грамадните размери от сили, тъй необходими за развитието и прогреса на обществото сега, които още повече ще бъдат необходими за в бъдеще, се изчерпват и отиват към свършване. Не, няма място за безпокойство – на нашата планета имаме повече сили, отколкото можем да си представим, но те се изявяват по един бурен, неорганизиран, разрушителен начин.

Така например в настоящия момент имаме около 230 действащи вулкана, които с непонятните по своя гигантски размер сили само разрушават. Да вземем например вулкана Везувий, който се смята за един от най-малките действащи вулкани. При последното му малко по-сериозно изригване, станало през 1924 година, той е изхвърлил осем милиона кубически метра лава, която след като е преминала планинския склон, е навлязла в плодородните земи и е опустошила много лозя и градини, помела е повече от 150 постройки. Правил ли е някой сметка каква сила се е похабила тук само за да се руши? Не!

Всяка година на Земята има хиляди земетресения, които също са израз на бурното изявление на силата. Грамадни сили, похабени само за да рушат! Можем ли да си представим и тук размера на гигантските разрушителни сили? Не. Човешкият рог трябва да намери методи да овладее и контролира тези сили, това е негово задание. Че наистина човекът може да достигне до възможността да разполага с грамадни сили, личи от странните строежи, оставени от онази велика първа раса с висока култура, дошла да урежда и устройва Земята и живота на нея, за която окултистите споменават. Да вземем например Баалбекската тераса⁶⁹ в Ливан. Тя е построена от грамадни каменни блокове с дължина 20 метра и тегло от 500 тона. За изграждането на такива гигантски строежи може да се приложи само силата на човешката мисъл, както загатват древните мъдреци.

Мисълта е могъщ фактор, способен да оправя всичко. По този повод Учителя казва: „Земята е дадена на човешкия рог и той трябва да я оправя“. Как? Първо човекът трябва да оправя себе си, защото и в него се изявяват двата начина на силата, което ще рече, че и в него има голяма доза неорганизиран свят. Този свят на бурна неорганизирана изява на силата в човека трябва да се ликвидира.

Учителя казва също: „Двойникът на човека – онова, което дава външния образ, качества и способностите на всеки човек поотделно, е поле на космичните сили, които създадоха и Слънчевата система“. С други думи, в човека се изявяват силите, които изтичат от Слънцето и от членовете на слънчевото семейство. Ако по-внимателно и задълбочено разгледаме Слънчевата система, ще установим, че тя е все още в процес на организиране, значи все още в нея има неща за оправяне, още неготам организирани. Никое творчество не се явява в своята свършена форма. То се създава и тръгва по пътя на безкрайната еволюция. Това нещо е предадено и на нас в нашия двойник, в двойника на всеки човек.

Задачата на всеки човек е да оправи в себе си тази нередност, отразена в него, която носи и най-големите злини в живота на Земята и на човешкия род. Така например планетата Плутон, от която изтичат могъщи силови полета в неорганизиран още вид, носи в човека отровата да парализира благородните качества, като с това му се дава възможността бурно, неочаквано, изненадващо за околните да се прояви в една неочаквано груба, отрицателна форма. Такъв човек не се координира и съгласува с околните, изтъква се гордо, самовластно, с жаждата да командва и да се налага над другите.

Това ясно е изразено в онова, което астрономията е могла да ни даде за Плутон. Неговата орбита е доста разтеглена, което е израз на отдалечаване от възможността да чувстваш околните като близки и да пожертваш нещо за тях. Неговата орбита освен това не е в плоскостта на еклиптиката, в каквато се намират орбитите на другите планети. Тя сключва ъгъл от 17 градуса и 7 минути, което показва липсата на съгласуваност с другите. Човекът под

Влиянието на Плутон с нищо и никога не ги зачита, бурно реагира на желанието за контакт с него и е изпълнен всякога с едно презрение към околните. Цветът на диска на Плутон практически е като този на Слънцето, което ще рече, че иска да каже: „Ето, вижгате ли, аз съм като него!“. И Плутон гордо приема позата на господар с липса на скромност, като също тъй бурно изразява това качество.

И други от членовете на слънчевото семейство внасят в човека, макар и в по-малка доза, елемента на неорганизираната изява на силите в него. Например такъв е Меркурий, когато се приемат само неговите примитивни течения. След Плутон той има най-разтеглена орбита, което дава бурен израз на егоизма и любовта само към себе си. Меркурий няма атмосфера – всякога мислил-негомислил, той бърза да се изяви, което носи винаги катастрофални последици. Марс също със своята много рядка атмосфера внася в човека устрема за бърза неконтролирана изява. Проявите именно на тези планети с тяхното влияние в нашия двойник трябва да се поставят под контрол и да им се даде една разумна ориентация в полза на доброто и творчеството.

Останалите планети, които се определят като такива с малко относително тегло, не са нищо друго освен сфери като нашата Земя, но обвити с дебел слой атмосфера. Това дава на техните влияния израза на по-спокойно и задълбочено реагиране, имащо връзка с правилния и градивен подход.

От тях планетата Сатурн има най-ярко изразени белези в това отношение. Нейният размер е втори по големина, но относителното ѝ тегло е най-малкото от това на всички останали планети и е равно на 0.68, което ни показва, че има най-дебел слой атмосфера около себе си. Въздействието на този дебел слой атмосфера има отноше-

ние към крайно загълбочената мисловна дейност в човека. Следователно искаме ли изгълбоко и всестранно да проучим нещо и да вземем правилно решение, трябва да се обърнем към Сатурн. И Учителя казва за Сатурн, че е най-мъдрият от боговете. Той ще ни поднесе всичко в най-изчерпателна форма. Ето защо неговото влияние в човешкия двойник трябва да бъде ясно изразено и човек да подхранва това влияние и да му дава път: за загълбочено, разширено, изчерпателно разглеждане на всеки въпрос. Като се вземе и изключително благородното влияние на Слънцето, когато то е изразено, ние ще имаме една най-разумна проява. Човекът трябва да се стреми нататък, като вземе освен това предвид и силовите течения, изхождащи от пръстените на Сатурн, които са израз на абсолютна безкомпромисност по отношение на принципите – на устой във всяко отношение. Известно е, че откакто е започнало наблюдението на тази планета, т.е. от 300 години насам, в пръстените не е забелязана абсолютно никаква промяна. Те са творби, израз на някакви непонятни за нас по своята устойчивост сили.

Така очистен от резките сили, израз на един неорганизиран свят, и приел облагородените от Слънцето силови течения преди всичко на Сатурн, човешкият двойник ще изгради своята могъща мисъл, способна да командва както силите в него, така и тези в нашата планета. Тогава енергиите на вулканите и земетресенията ще бъдат в служба на човешкия род и човекът ще се освободи от страха, породен от оскъдицата на сила.

януари 1981 г.

ЗВЕЗДНА ВЕЧЕР НА ИЗГРЕВА

На Изгрева по време на Учителя тихите топли звездни вечери бяха нещо много приятно. Градът бе някъде далеч. Прахът, шумът, пушеците, миризмите и всевъзможните изпарения най-вече на бензин, досагните отпагъци на всеки по-голям град в сегашната човешка култура, бяха далече оттам. Небето над нас през такива вечери бе кристално, бистро. Тогава Учителя излизаше, а ние, събрани пред малката му стаичка, бързо го заобикаляхме.

Звездният мир, който цареше над главите ни, предразполагаше да се почнат приятни, интересни и полезни разговори за него. Тогава Учителя помолваше да се изнесе малкия телескоп, който имаше. Телескопът бе направен от един наш приятел, много способен техник. Този брат имаше малка техническа работилница, в която изработваше с голямо умение киноапарати. Телескопът бе огледален, с огледало от 20 или 25 см, и с него много добре се наблюдаваше релефната повърхнина на Луната, когато Учителя го насочваше към нея. Краáterните падини ясно се очертаваха. За тези кратери, чийто произход и смисъл бяха все още неизяснени, той казваше: „Направени са от разумни същества, за да събират слънчева енергия. За тези разумни същества, разбира се, ние съвсем не схващаме, че са от наш тип. Разумни същества с висока култура, със съвсем други тела са изпратени там да устройват това небесно тяло и да създават условия за раждане на живота“.

Ние добре разбирахме също, че където и да било по цялата Вселена всяко нещо, всяко явление и събитие е с цел и

задача, че то е плод на великата разумност, а не че нещата стават от само себе си, без смисъл. Всеки процес е свързан с енергията, с движението, а Учителя беше казал: „Там, където има движение, има разумност“.

Много често наблюдавахме и планетата Юпитер. С този телескоп ясно се виждаха четирите му най-големи спътника. Гледката бе много интересна. Това бяха четири от дванайсетте лакеи на големия господар. Първият от тях – Йо, е с диаметър от 3 700 км, а вторият – Европа, е с диаметър 3 000 км. По размер те бяха значи приблизително колкото нашата Луна. Другите два – Ганимед, с диаметър от 5 150 км, и Калисто, с диаметър от 5 180 км, бяха вече по-големи и от планетата Меркурий, който има диаметър 4 849 км.

При наблюдението на тази най-голяма планета от слънчевото семейство Учителя всякога се усмихваше и казваше: „Това е планетата на най-големите заблуди“. Тази оценка за планетата всякога ме подтикваше към един по-дълбок размисъл за произхода на слънчевото семейство и за причините за раждането на всяка една планета от него. Като основа на този размисъл идваше и влиянието, което има със своето излъчване всяка една от тях – влияния, които астрологията тъй внимателно проучва.

В сегашния век се установи, че веществото е съгъстена енергия. Ако енергията, която е образувала веществото на Слънцето и това на планетите, бе еднородна, с едни и същи качества, сила и напрежение, тя щеше да образува само едно тяло и нямаше да се разпръсква на Слънцето, на планетите и на общо 32 спътника към тях. От това гледище слънчевото семейство би било едно разхищение, една нецелесъобразност.

Учителя казваше: „Разхищение и безсмислени неща в природата няма“. Оттук е явно, че силите, които са обра-

зували веществото на Слънцето и на отделните планети и спътници, не са били еднакви по своето естество. Силите, които са образували всяка планета и спътници ѝ, са се отделили като нехармонизиращи, като сили от по-друго естество и качество на грамадното силово поле, образувачо самото Слънце.

Известно е от астрологията голямото различие във влиянията, които Слънцето, Луната и всяка една от планетите оказват с изтичащите от тях сили върху Земята, върху живота на нея и на първо място върху човека. Оттук имаме най-ярко потвърждение за това, че всеки член на слънчевото семейство е плод на отделни, различни по своето естество сили.

За Юпитер едно от основните качества на силовото му поле е заблудата. От астрологията е известно, че когато влиянието на тази планета в човека е силно изразено в един още по-първичен вид, в този човек заблудите носят своя отпечатък в проявите му. Това особено ясно проличава, когато Юпитер в хороскопа на даден човек има ъглово разстояние от 45, 90 и 180 градуса към някоя от планетите, Слънцето и Луната.

Така например ако има такова разстояние с Меркурий, този човек ще живее в заблудата, че ако лъже и мами, ще се облагодетелства. Ако има такова разстояние с Венера, заблудата ще се отнася към емоционалния живот на човека. От такъв не може да се очаква искреност, вярност и чистота на чувствата. Такова ъглово разстояние с Марс носи гонкихотовщина, устрем за погвизи, за шумни деяния, но проявени ненамясто и с нищо неоправдани. Със Сатурн такова разстояние създава излишна самонадеяност, една грандомания за ръководене, жажда за разпореждане дори тогава, когато то е съвсем излишно. С Уран - резки и нео-

чаквани, с нищо неоправдани промени както в отношенията към хората, така и към работата, която извършва. С Нептун това разстояние носи една неопределеност, несигурност и хлъзгавост. Такъв човек едно мисли, друго говори, а трето върши. Тук имаме липса на координация между тези три изяви в човека.

Такова ъглово разстояние с Плутон е нещо много тежко, особено когато Плутон е ярко изразен в даден човек. Това са хората на твърдите и безогледни решения. Те потъват в заблудата, че нищо не трябва да ги отклонява от техните решения. Това са хората, които искат да поставят своето решение, своята воля над решението и волята на Господа; искат да отхвърлят тихия Му глас в себе си, когато вземат решения. Това довежда до сътресения в свойника на човека, до препъване, до застои в развитието му, което в много случаи дава и дефекти, и осакатявания на някои части във физическото тяло.

Така с онази мъдрост, която астрологията дава, аз можах по-добре да разбера казаното от Учителя за тази най-голяма планета в слънчевото семейство, която в своята грандомания за величие – да се покаже, че и тя може и не е по-назад от самото Слънце, си създаде семейство с 12 члена. Но може ли тя да дава живот на своите членове, както Слънцето прави това? Не, ни най-малко. Тук са спазени само формата и външният израз, без съдържание.

Спиряхме се също и на онези ярки трепкащи светила по небесната сфера – звездите, които с най-силните телескопи се виждат само като светли кръгчета. Те са слънца като нашето, небесни тела, които само дават светлина и потоци сили, носещи живота. Около тях, както и около нашето Слънце, е повече от сигурно, че има планети, които да получават и използват тези дарове, с което да се

оправдае дължността им. Но за съжаление човекът засега все още не е открил начин да ги види. Отправяйки поглед към тях, Учителя казваше: „В небесното пространство виждаме тези звезди, но там има колкото светли, толкова и тъмни слънца. Тези тъмни слънца в мировото пространство са тела, които нито дават светлина, нито отразяват такава, когато тя падне върху тях. Планетите, кометите и някои от мъглявините отразяват част от светлината, която пада върху тях, благодарение на което ние можем да ги виждаме“.

За такива тъмни небесни тела ние не само че не бяхме слушали, но и не можехме да имаме представа за такава възможност. Върху казаното от Учителя мислех често, но то остана някак си далечно, отвлечено, без възможността за неговото реално съществуване.

Минаваха годините, науката и техниката направиха своя грамаден успех. Явиха се изкуствени спътници, които донесоха нови сведения за света, който ни заобикаля, и за звездния мир. Отбеляза се, че един от тези спътници е донесъл голяма изненада. Открито е небесно тяло от състава на двойната звезда в съзвездието Центавър, което нито свети, нито отразява светлината. То обаче излъчва лъчи от рентгеновия спектър, които апаратът на изкуствения спътник е отбелязал. Тези лъчи не могат да се долавят от нашето зрение. Известно е, че нашето око възприема само много малък дял от вълнообразните движения, които изпълват пространството. Всъщност това не е някакво движение или вибриране на еднородна среда, а са частици от специално състояние на веществото, както приема известният френски физик Луи дьо Бройл⁷⁰, които „хем са вещество, хем вибрират“. Тези частици се движат с грамадна скорост, носят могъща енергия и вибрират.

Когато дължината на вълната им е 8 милионни части от милиметъра, тогава нашето око ги долавя като червена светлина. Когато те пък вибрират с дължина на вълната от 4 милионни части от милиметъра, тогава нашето око ги долавя като виолетов цвят. Между тези две граници се намират вибриращите частици, които долавяме като оранжево, жълто, зелено, сиво и синьо.

Оттук виждаме колко е тясна границата на възможностите за възприемане на вибрации от най-съвършения човешки орган – окото. Тези частици, които излъчват по-дълги и по-къси вълни, не се долавят от нашето зрение. Заг виолетовия цвят изват вибрациите с още по-къси вълни, тези на ултравиолетовите, и чак след тях следват рентгеновите. Такива частици с дължина на вълната от рентгеновия спектър е излъчвало това невидимо за нас небесно тяло. Тези тела учените решават да ги нарекат „черни дупки“. Дупка е ограничено празно пространство, в което няма нищо, а нищото не може да дава нещо, следователно там има нещо, което Учителя нарече „черни слънца“. Това тяло пулсира, излъчва частици, и то такива, които носят грамадна енергия, защото колкото дължината на вълната на частиците е по-къса, толкова и силата, която те носят, е по-голяма.

Това чудно откритие хвърли учените в голяма възбуда. Те почнаха да търсят и неговото обяснение. Известна е силата гравитация – взаимното привличане, която има всяко тяло. Тази сила е толкова по-голяма, колкото тялото има по-голяма плътност. Но с увеличаване на плътността не расте равномерно и увеличаването на притегателната сила. Някъде тази притегателна сила се увеличава с големи скокове. Игват моменти на плътност, при която се получава такава чудовищна притегателна сила,

че нищо не може да се откъсне от това тяло. Тези черни слънца имат грамадно по сила гравитационно поле, което привлича и поглъща всичко, каквото попадне в техния път – и светлината, и живота, които светлите слънца дават. Тази обсебваща сила е изразена и в човека и носи името егоизъм.

Ние трябва да приемем, че в природата нищо не е без смисъл и цел. Виждаме, че светлите слънца дават и подхранват живота със своите елементарни частици, които те непрекъснато изхвърлят. Каква е обаче задачата на тези тъмни слънца, каква е службата им във Вселената? В това отношение път към отговора на тези въпроси може да ни даде казаното от Учителя: „Злото е първична енергия. Тя създава материалните светове, а доброто – вторичната, ги организира и облагородява“.

Това е изнесено в символична форма и в една поема за сътворението на света, написана някога, в дълбока гревност, на седем плочки. Тези плочки, създадени много хилядолетия преди нашата ера, са намерени при разкопките на Вавилон. Успешно са разчетени и там се казва:

„В началото на създаването на света една тъмна, хаотична материя, която се наричала Туамат, се намирала в непрекъснато движение. Боговете, гледайки тази неустроена, пуста и безжизнена среда, решават да създадат там един правилно устроен и носещ живот свят. Туамат е чудовищен дракон със седем глави. Пламнал от възбуда, разбирайки решението на боговете, този дракон им отваря война, с ръмжене и пухтене се приготвя за люта битка. Всички богове трепват от страх – се казва по-нататък в поемата, – само Маргук⁷¹, бог на светлината, се решава на борба. С това негово решение боговете му признават правото на първенство.

Мардук простира грамадна мрежа на изток, запад, север и юг, за да не може нито една частица от тази тъмнота да се промъкне. Тогава той – величав, пълен със сила и могъщество, сигнал в своята бляскава и добре въоръжена колесница, впрегната с четири огнени коня, изпратен от пълните с възхищение погледи на боговете, се спуща със стихуен устрем срещу дракона. Див, смъртоносен рев се изтръгва от седемте зинали до крайни предели уста на чужовицето. Но преди те още да се затворят, за да го сдъвчат, Мардук хвърля в тях копията на светлината и успява да внесе живот в смъртта и светлина в мрака.“ „И светлината свети в тъмнината и тъмнината я не обзе“ – каза по-късно Йоан, ученик на Христа.

Тази поема, написана в тѣй отдалечени времена от хора с дълбоко прозрение за света, който ни заобикаля, ясно посочва съществуването на един свят, нещо съвсем различно от това, което ние виждаме и отчасти познаваме. Слънцата, които светят, са светове, извори на живота; планетите са светове на живота и смъртта, а ето и черните слънца – те са светове на смъртта, на покоя, светове на крайното вцепеняване, които ограничават и определят формите, в които ще се вливат светлината и животът. И наистина, всяко тяло пред нас не е ли форма, изпълнена с елементарни частици, които сега учените наричат електрони, протони, мезони и с ред други с подобни имена? Те не са нищо друго освен светлина, сила, движение – бог Мардук.

Всяка жива форма е поставена под влиянието на тези две сили – Туамат и Мардук, намиращи се в една вечна борба. Туамат създава ненаситната жажда, устрема за обсебване на всичко, до което се докосне всяка жива форма на човека, чийто устрем е определен с понятията егоизъм и

алчност. Другата – Мардук, е предразполагаща, даваща подтик към жертва, към грижа за другите. Всяка жива форма ражда един велик процес. Колко красив е подтиктът на майката и на бащата да дават, да подпомагат своите рожби. Божествен е този подтик, даден от Мардук.

Учителя казва: „Даването облагородява човека. Колкото повече човек се освобождава от Туамат – от егоизма, от алчността, от жажгата да заграби всичко за себе си, толкова той по-бързо се освобождава от един ограничен свят; толкова и в него по-свободно и пълно ще протичат светлината и животът, а той по-бързо ще се приближава до боговете“.

август 1972 год.

ПРИЛОЖЕНИЯ

РЕЧНИК НА ОСТАРЕЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ

букаи *тур., ост.* Окови.

дунанма *ост.* Увеселение с илюминации, шум и глъчка.

катакомби 1. Подземия в Рим, където първите християни са се събирали. 2. В Древния Египет – подземия за пазене на мумии. 3. *прен., разг.* Ниско и мрачно помещение.

конечно *рус.* Крайно.

меродавно Авторитетно, отговорно, достоверно.

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

¹**Хиромантия** (гр. „хиро“ – длан, и „мантия“ – предсказване) е метод за гадаене и анализ на характера, основаващ се на линиите, формата, големината и особеностите на човешките длани. Тази система е възникнала в Индия и датира най-малко от преди 5000 години. Тя се е практикувала в Древен Китай, Тибет, Персия, Месопотамия и Египет. Гръцкият философ Аристотел, който описва дланта като главен орган на тялото, научил най-известния си ученик да гледа на ръка. Юлий Цезар толкова добре овладял това изкуство, че преценявал хората си по вида на дланите им.

²**Физиогномията** е наука, позволяваща да се съди за характера на човека по чертите и изражението на неговото лице. За нейна родина се смята Древен Китай. За популяризирането и развитието ѝ в Европа са работили Аристотел и Платон. През Средновековието отделни възгледи на физиогномистите споделяли и усъвършенствали Ибн Сина (980-1037) и редица водещи алхимици, през епохата на Възраждането – И. Скот, Леонардо да Винчи и Бартоломео Кокал (1467-1504) от Болоня, който издава *Компендиум по физиогномия и хиромантия* (Страсбург, 1533), илюстриран с майсторски нарисувани гравюри, също и французинът Мишел Леско. Кокал публикувал през 1523 г. и учебник по физиогномия, към който се прилагал списък на знаменити хора с указание за грозящите ги беди и опасности. Леско издава своята *Физиогномия* в Париж през 1540 г. През XVI-XVIII в. с физиогномия се занимават английският философ Ф. Бейкън и швейцарският свещеник, поет и художник Йохан Гаспар Лафатер. Лафатер публикувал четиритомен труд *Физиогномически фрагменти* (1775-1778), който предлага нов подход към физиогномията. В средата на XIX в. известният психиатър и криминалист, професорът от Торинския университет Чезаре Ломброзо,

създава трудове по физиогномия, които се превеждат и издават и в наши дни. Въз основа на изследвания на 4000 престъпници Ломброзо извел теория, съгласно която има цял ред черти на лицето, които показват предразположеността на човека към извършване на престъпления.

³Това е казано от Учителя преди откриването на Плутон – през 1930 г. (бел. на Н. Дойнов)

⁴Добавям: и толкова по-могъщи. (бел. на Н. Дойнов)

⁵**Юго, Вуктор** (1802–1885) – френски поет, есеист, писател и общественик от епохата на Романтизма, член на Френската академия. Автор е на световноизвестни романи като *Парижката Света Богородица*, *Клетниците*, *Човекът, който се смее* и много други. Творчеството му е популярно и оценено високо от всички, но личният му и семеен живот е поредица от нещастия и страдания. След погрома на Априлското въстание застава в защита на жертвите и издига гласа си срещу насилието и жестокостта на турците, като написва редица статии в печата за България.

⁶**Атлантида** е легендарен остров или дори континент, както и древна култура, чието съществуване и местоположение все още не може да бъде определено. Първото известно споменаване за него е в диалозите *Тимей* и *Критон* на древногръцкия философ Платон от около 360 г. пр.Хр., според който Атлантида е унищожена от природно бедствие (вероятно земетресение или цунами) около 9000 години преди епохата, в която той живее. Той е научил това от египетски летописи и според египетското летоброене потъването на Атлантида се определя към 1207 г. пр.Хр. Египтяните описват Атлантида като остров с ширина 700 км, състоящ се главно от планини в северните части и по брега и обграждаща равнина с правоъгълна форма на юг, „простираща се в една посока на три хиляди стадии (около 600 км), но на ширина вътрешната част е две хиляди стадии (около 400 км)”. Навътре, на около 50 стадии от средата на южния бряг, имало „немного висока планина от която и да било страна”. Жителите на Атлантида постро-

или мостове на север от планината, като направили път към останалата част на острова. Издълбали огромен канал към морето и успоредно на мостовете прокопали тунели в скалните кръгове, така че кораби да могат да стигат до града покрай планината. Всеки проход към града бил пазен от порти и кули, а стена обграждала всеки от градските кръгове. Самите стени били построени от червени, бели и черни скали, които били извадени от рововете и били покрити съответно с месинг, калай и смес от други метали. Според Критий избухнала война между тези, които живеели отвъд колоните на Херкулес, и тези, които живеели зад тях. Жителите на Атлантида били завладели Средиземноморието чак до Египет.

⁷**Пасифика** или континентът Му, заедно с Лемурия са потънали пра̀континенти съответно в Тихия и Индийския океан подобно на Атлантида. Името Му е дадено от интерпретация на ръкописи на маите за обозначение на земя на запад от Мексико в Атлантическия океан. Използвано е от Джеймс Чърчуорд, който публикува в книгата си *Изчезналият континент Му* заключенията от изследвания в Индия, Бирма, Южните морета и Аляска, Австралия и Мексико, направени от 1868 до 1931 г., от стари индийски текстове и голяма колекция каменни плочки таблици, намерени в Мексико, от легендите на островитяни и индианци за потъналият континент. Според него древните обитатели на Му били велика и просперираща цивилизация преди 12000 години, унищожена от природен катаклизъм или война с Атлантида в края на ледниковия период, а оцелелите се спасили, заселвайки се в Азия, където създали империята на митичните европоидни уйгури. След настъпилото засушаване азиатските европоиди се разселили по света и станали предци на арийските народи.

⁸**Лемурия** е континентът на лемурийците, представители на третата коренна раса на Земята. Те са първите предци на човечеството. Счита се, че обитавали острова или материка Лемурия, разполагащ се в Индийския океан. Като част от този континент се явява о-в Мадагаскар, където в митовете на коренното население се разказва за

това, че остров, населен с гиганти, някога се е простирал на изток. Най-пълно описание на Лемурия и лемурийците дава Елена Блаватска в своята книга *Тайната доктрина*. Тя говори за континента Лемурия, който бил разрушен в резултат на разпукване на земната кора, на земетресения и пожари. Ранните лемурийци били хермафродити с двадесетметров ръст и с меки и пластични тела, в които постепенно започнала да се появява костна система. Те нямали памет, общували телепатически и изразявали своите чувства с пеене. Лемурийците имали четири ръце, а на тила разполагали с трето око, което им придавало облик на някаква двулукост. С третото око могли да виждат фините енергии. В процеса на еволюцията си лемурийците станали двуполови и двуръки.

⁹ **Горбовски, Александър** (1930–2003) е украински писател, историк и изследовател на културата на Изтока и на Индия, автор на научно-популярни книги и на фантастични разкази.

¹⁰ **Ибн Рушд** или **Авероес** е името, с което е популярен в Европа Абдул Валид Мохамед ибн Ахмед ибн Мохамед ибн Ахмед ибн Ахмед (1126–1198), известен арабски философ, лекар, юрист и математик. Неговите философски възгледи оказват силно влияние върху европейската философия.

¹¹ **Саабей бен Аадес** според преданията е основателят на астрологията, древен учител и посветен от Месопотамия. Основава своя школа, запазила се до средните векове на нашата ера.

¹² **Птоломей, Клавдий** (100–160) е египетски географ, астроном и астролог, живял в Александрия. В основното му съчинение *Велико построение* или *Алмагест* са систематизирани всички достижения на древните учени в областта на астрономията. Неговата книга *География* е най-известното географско съчинение през античността и остава ненадминат авторитет до епохата на Великите географски открития. Най-старият запазен атлас от ръкописни карти е негов, изработен е през II в. и се използва повече от 14 века. В неговите ръкописи могат да бъдат открити сведения за ранната история на славяните и прабългарите.

¹³ **Александрийска библиотека** – царската библиотека в Александрия, построена в началото на III в. пр.Хр., по време на управлението на египетския владетел Птолемей II. Тя е най-голямата библиотека в древността. Предполага се, че в нея са се съхранявали между 400 000 и 700 000 пергаментови свитъци. Библиотеката е и най-големият в своето време център на науката. В нея работят много учени от епохата на елинизма като Евклид, Ератостан, Аполоний Родоски и др. Тя е претърпяла няколко опожарявания и разрушавания, като най-големите са през VII в. при нашествието на арабите в Египет и при завладяването на Александрия от турците през XVI в.

¹⁴ **Селим I (Страшни)** (1465–1520) е деветият султан на Османската империя. Завладява свещените за мюсюлманите градове Мека и Медина и се обявява за халиф (повелител на правоверните). Погубва всичките си роднини, както и 40 000 шиити, и води завоевателна политика. През 1516 г. завоюва Северен Иран, Сирия, Палестина и Египет. По време на неговото управление в българските земи са извършени първите насилствени масови помохамеданчвания.

¹⁵ **Алфонсо X Кастилски** (1221–1284) е крал на Кастилия. Известен е със своята образованост и с подкрепата, която оказва на различни учени, например при съставянето на астрономическите Алфонсови таблици. Пише стихове, съставя първия испански правен кодекс *Сiete Partidas*, оказал силно влияние върху правната традиция в целия испаноезичен свят. Претендент е за император на Римската империя. Завършва кръстоносния поход против маврите в Южна Испания.

¹⁶ **Инквизицията** е съществувало в миналото учреждение на Католическата църква. Първоначално, в началото на XI в., тя е форма за борба с ересите, протичаща без намесата на Ватикана. Инквизицията като самостоятелно учреждение със свой административен апарат е учредена от папа Иннокентий III през 1204 г. по време на походите срещу албигойците, като с нейното създаване са натоварени доминиканците. Правната процедура на действията ѝ се основава

на римското право, установено през I в. Инквизицията е бил независим от гражданските съдилища съд, а инквизиторите са назначавани от папата и са отговорни единствено пред него. Съдопроизводството се води тайно, като се използват мъчения. Понякога осъдените са понасяли публично изгаряне на клада. В Испания Инквизицията става и кралско учреждение през 1480 г. Активна дейност то развива до 1808 г., като през този период само в Мадрид са изгорени около 32 хиляди осъдени, а други 300 хиляди са понесли други тежки наказания. Последното изгаряне на клада в Испания става през 1826 г. През XVI-XVII в. Инквизицията се явява като едно от средствата на Контрареформацията. През XVII в. тя е отменена в протестантските държави, а през XVIII и XIX в. – и в останалите европейски страни.

¹⁷ **Менделеев, Дмитрий** (1834–1907) е руски учен енциклопедист – химик, физик, икономист, технолог, геолог, метеоролог, педагог и въздухоплавател. Бил е професор в Петербургския технологичен институт и в Петербургския университет, член-кореспондент на Петербургската академия на науките, член на Лондонското кралско дружество, член на академиите на науките в Рим, Париж, Берлин и др. Най-голямото му откритие е периодичният закон за химичните елементи (1869 г.). На неговата основа обобщава основните принципи на неорганичната химия, като създава Периодична система на елементите и пръв предсказва съществуването и свойствата на все още неоткрити дотогава елементи. Менделеев е един от основателите на съвременната агрохимия, пропагандира и химизацията в селското стопанство, занимава се с нефтената промишленост.

¹⁸ **Анаксигор** (496–428 г. пр.Хр.) е древногръцки философ, известен със своята космология и с откритието на причината за затъмненията. Живее в Атина и слага началото на философския живот в нея. Според него не природната стихия, а умът стои в основата на природата и на нейния порядък. Анаксигор учи, че като цяло светът не възниква и не загива, съществуват семена на нещата, които са вечни.

¹⁹ **Демокрит** (460–360 г. пр.Хр.) е древногръцки философ и систематизатор на атомизма. Това е причина да го възприемат повече като учен, отколкото като философ. Неговите философски принципи във физиката са свързани със съществуването на атома и празното пространство, както и с движението на атомите, на което се основава възникването на света и познанието. Има около 60 съчинения, които се занимават с физика, математика, астрономия, етика, музика. Запазени са фрагментарно.

²⁰ **Бруно, Джордано** (1548–1600) – италиански философ, астроном и математик, който първи отстоява идеята за безкрайността на Вселената. Неговите космологични теории надминават хелиоцентричната система на Коперник и определят Слънцето като една от многото свободно движещи се други звезди. За тези свои твърдения той е изгорен жив на клада от италианските власти, след като Римската инквизиция го обвинява в ерес. След неговата смърт идеите му стават популярни и през XIX и XX в. на него се гледа като на мъченик за свободната мисъл и модерната наука.

²¹ **Хершел, Уилям** (1738–1822) е английски астроном и композитор от немски произход. Най-големите му постижения са откриването на планетата Уран и на двата ѝ спътника (Титан и Оберон), на спътниците на Сатурн, както и на инфрачервеното излъчване. Автор е на 24 симфонии. Започва сам да шлифова огледала и да конструира телескопи, като постоянно ги усъвършенства. През 1789 г. Хершел построява най-съвършения си телескоп, който остава най-голям в света за следващите 50 години. През 1781 г. открива комета, която по-късно се оказва планетата Уран. Той предполага, че всички планети са обитаеми, че под горещата атмосфера на Слънцето има плътен слой облаци, а под тях – твърда повърхност като на планета.

²² **Нютон, Исак** (1642–1727) е английски физик, математик, астроном, философ, алхимик и богослов. Приносът на Нютон в развитието на математиката и различни области на физиката изиграва важна роля в научната революция. В

областта на механиката Нютон открива закона за всемирното привличане и чрез предложените закони за движение поставя основите на класическата механика. Освен това той формулира принципа за запазване на импулса и пръв показва, че движението на небесните тела и на предметите на Земята се подчинява на общи закони. Така премахва последните съмнения в хелиоцентричната теория. Сред многобройните проблеми, които изследва Нютон, са също природата и разлагането на светлината, скоростта на звука, произходът на звездите, хронологията на Библията, природата на Светата Троица. Той конструира първия действащ рефлекторен телескоп и развива своя теория за цветовете, основана на наблюденията на разлагането на бялата светлина с призма. Работейки над проблемите на физиката, Нютон поставя началото на математическия анализ, който е в основата на развитието на науката до наши дни. Нютон се придържа към неортодоксални християнски възгледи и пише текстове и в областта на библейската херменевтика и окултизма.

²³ **Айнщайн, Алберт** (1879–1955) е немски физик теоретик, философ и писател от еврейски произход. Той е определян като бащата на съвременната физика. Името на Айнщайн се свързва с популярното уравнение $E=mc^2$ за еквивалентност на маса и енергия. През 1921 г. получава Нобелова награда за приноса си към теоретичната физика. През 1916 г. формулира Общата теория на относителността. Той продължава работата си в областта на статистическата и квантовата теория, създавайки свое обяснение на теорията на елементарните частици, изследва и топлинните свойства на светлината, с което поставя основите на фотонната теория за светлината. През 1917 г. използва Общата теория на относителността за създаването на цялостен модел на структурата на Вселената, с което поставя началото на релативистичната космология. Айнщайн се обявява категорично против войната, а по-късно и против производството и употребата на ядрени оръжия. Той е и един от инициаторите за създаване на държавата Израел.

²⁴ **Халдея** или Халдейската династия (626–538 г. пр.Хр.) е последната, управлявала Вавилон и неговото второ Нововавилонско царство. Халдеите воюват с асирийците и на два пъти превземат от тях Вавилон. След VI в. пр.Хр. халдеите постепенно се асимилират между вавилонците.

²⁵ **Вавилон** е столицата на Вавилония и един от най-важните антични градове, разположен до Ефрат, на около 90 км южно от Багдад в днешен Ирак. Руините от този град са открити отчасти в началото на XX век.

²⁶ **Хамурапи** (1792–1750 г. пр.Хр.) е един от най-великите вавилонски царе. Той създава сборник с 282 закона, свързани с търговията, правото на собственост и правата на гражданите. Всички, които гръзвали да нарушат установените порядки във Вавилон, били съдени и строго наказвани. В основата на тези закони бил принципът за еквивалентност на възмездие. Те осигурявали ред в държавата и благоприятни условия за развитието и търговията и робовладелството.

²⁷ **Ферми, Енрико** (1901–1954) е изтъкнат италиански физик. Основните му изследвания и постижения са в областта на атомната и ядрената физика, на статистическата механика, космическата физика, физиката на високите енергии и астрофизиката. Има значителни приноси както в теоретичната, така и в експерименталната физика. Той е един от основоположниците на квантовата механика. През 1925 г. заедно с Дирак разработва статистиката на частиците, които се подчиняват на принципа на Паули. По-късно тези частици са наречени на негово име – фермиони. Открива забавянето на неутроните, което носи името „ефект на Ферми“ и създава теорията, която го описва. За нея през 1938 г. получава Нобелова награда за физика. В построения от него първи ядрен реактор осъществява първата верижна реакция.

²⁸ **Гравитонът** е хипотетична елементарна частица, квант, носител на гравитационното взаимодействие, без електрически заряд, със спин 2 и две възможни направления на поляризация. Хипотезата за съществуването на гравитоните се появява благодарение на успеха на квантовата

теория на полето при моделирането на останалите фундаментални взаимодействия с помощта на подобни частици: фотоните, глюоните, W и Z бозоните и др. По аналогия за гравитационното взаимодействие също трябва да има частица в областта на ниските енергии.

²⁹ **Галилей, Галилео** (1564–1642) – италиански физик, астроном, астролог и философ, считан за основоположник на съвременните научни методи на изследване. Сред неговите постижения са подобренето на телескопа, различни астрономически наблюдения, формулирането на I и II закон за движението и ефективната подкрепа за хелиоцентричната система, той разработва и първия известен микроскоп. Галилей подкрепя теориите на Коперник и влиза в конфликт с Римокатолическата църква, което е пример за свободата на мисълта в Западния свят. Възгледите му за движението на Земята са обявени за ерес, той е извикан да се яви пред Инквизицията в Рим. Съгът издава осъдителна присъда, принуждава Галилей да се отрече от идеите си и го принуждава да живее в усамотение.

³⁰ **Браун, Робърт** (1773–1857) е английски лекар, биолог и естествоизпитател. През 1827 г. той забелязва произволните движения на спори във вода, които по-късно са наречени „брауново движение“ в негова чест. Той пръв дава сегашното име на клетъчното ядро.

³¹ **Кеплер, Йохан** (1571–1630) е немски математик, астроном и астролог. Той е най-известен със своите закони за движението на планетите, наречени на негово име, публикувани в трактатите *Нова астрономия* и *Хармонията на света*. Кеплер е горещ привърженик на Коперниковото учение. В трактата си *Съкращение на Коперниковата астрономия* той показва, че първите негови закони, открити за Марс, са валидни за всички планети и за Луната. Ватиканът включва това произведение в списъка на забранените книги. Кеплер счита, че Слънцето е една от многото звезди и че те са обкръжени от планети. По неговите Рудолфови таблици доста точно могат да се пресмятат положенията на планетите

във всеки момент от времето. Кеплер има голям принос и в оптиката – в книгата си *Диоптрика* описва пречупването на светлината. Известен е и като конструктор на телескоп.

³² Рисунката по-долу е от тетрадката на Н. Дойнов.

³³ **Дирак, Пол** (1902-1984) е английски физик, Нобелов лауреат по физика за 1933 г., който за първи път теоретически обосновава съществуването на античастица, която има същата маса и спин като електрона, както и електрически заряд, равен по абсолютна стойност на този на електрона, но с обратен знак. Тази частица е открита експериментално няколко години по-късно и е наречена позитрон. Дирак е смятан за един от основателите на квантовата механика. Той е затворен в себе си човек, който обича да работи сам.

³⁴ **Хермес Трисмегист** – древноегипетски жрец и посветен. Носи името на гръцкия бог Хермес и се отъждествява с египетския бог Тот. Предполага се, че е живял в древноегипетско време, в зората на египетските династии. Счита се за баща на окултните науки, писмеността и познанието. След I в. сл.Хр. се появяват текстове, свързани с него, под името *Корпус Херметикум* (Corpus Hermeticum).

³⁵ **Уилсън, Уилям** (1906–1994) е американски астроном, професор в Чикагския университет и директор на обсерватория. Основните му трудове са в областта на спектроскопията и фотометрията на звездите. През 30-те години на XX в. изучил и описал спектрите на голямо число звезди от клас А, а през 1951 г. съвместно с групи учени установява съществуването на спиралните ръкави на нашата галактика, а също и връзката между типа на галактиката и нейния спектър, и на тази основа разработва класификацията на галактиките.

³⁶ Данните за големината на звездите в текстовете не съответстват на съвременните изследвания. Например учените сега посочват за звездата Антарес диаметър, 700 пъти по-голям от слънчевия, за Бетелгейзе – 950-1000 пъти, за Мира Цети от съвзвездие Кит – със 700 пъти, за Алдебаран – с 43 пъти по-голям от диаметъра на Слънцето.

³⁷ **Поанкаре, Анри** (1854–1912) е френски математик, физик и философ. Остава огромно математическо наследство, обхващащо най-различни дялове на математиката: топология, теория на вероятностите, неевклидова геометрия, теория на диференциалните уравнения, комплексен анализ и др. Има съществен принос в алгебричната геометрия, както и в теорията на числата, астрономията и небесната механика. Въвежда методите на неподвижните точки, разработва теорията на интегралните инварианти, впоследствие развива теорията на хаоса. Именно в неговите трудове за първи път е формулирана специалната теория на относителността.

³⁸ **Брауново движение** е топлинното движение на микро-частици от твърдо вещество (прашинки), намиращи се в течна или газообразна среда. Явлението е открито от Робърт Браун през 1827 г. и може да се наблюдава под силен микроскоп. Брауновото движение на частиците спира при абсолютната нула. Приема се обаче, че тя е недостижима, тоест теоретично брауновото движение може да бъде наблюдавано във всяка една точка на Вселената.

³⁹ **Нобеловата награда** (на шведски: Nobelpriset) се присъжда всяка година на хора, които са извършили забележителна научноизследователска работа, разработили са впечатляващи методи или са направили изключителен принос за развитието на обществото в областите физика, химия, литература, мир, медицина или физиология. Това е най-голямото световно признание. Наградените с нея се наричат Нобелови лауреати. Наградите започват да се раздават съгласно завещанието на Алфред Нобел, шведски индустриалец и изобретател на динамита. Той подписва завещанието си в Шведско-норвежкия клуб в Париж на 27.11.1895 г. Подбудите му са свързани с шока от пораженията, до които е довело неговото изобретение, и с желанието да бъдат възнаградени хората, които служат на човечеството. Първата Нобелова награда е връчена на 10.12.1901 г., пет години след смъртта на Нобел. Церемонията по връчването на Нобеловите награди по традиция се насрочва на 10 декември, годишнината от смъртта

на Нобел, в Стокхолм и в Осло, и те се връчват от краля на Швеция. Наградите се състоят от златен медал, диплом, шведско гражданство и парична сума от около 10 милиона шведски крони или 1,37 милиона долара. Връчени са над 800 Нобелови награди на частни лица и на организации. Наградата не може да бъде отнета и да се връчва посмъртно.

⁴⁰ **Законът на Доплер** или Доплеровият ефект гласи, че честотата на всяка светлинна вълна зависи от относителната скорост на източника на тази вълна и на наблюдателя. Кристиан Доплер (1803–1853) е австрийски математик и физик. В своя труд *За цвета на светлината на двойните звезди и някои други звезди на небето* Доплер изследва промяната на честотата на вълните при преместване на източника спрямо неподвижен наблюдател.

⁴¹ **Пития** (на гр. Πυθία) е името на всяка жрица – пророчица на бог Аполон в неговото светилище в Делфи, разположено в подножието на планината Парнас. Когато дава предсказания, Пития сядва на триножника на Аполон в храма, дъвче дафинови листа, изпада в транс, изпратен от Аполон, и в това състояние дава предсказания на дошлите да се допитат до бога. Тъй като речта ѝ е неразбираема и несвързана, думите ѝ са тълкувани от специални жреци тълмачи. Избраната за Пития трябва да бъде и да остане девственица до края на живота си, понеже службата е пожизнена. В ранната епоха светилището има само една Пития, тъй като прорицания се дават само на определени празници. По-късно, когато интересът към Делфийския оракул се засилва, се избира повече от една Пития. Прорицания започват да се дават постоянно, като Питиите се редуват. Делфийският оракул е основан в VIII в. пр.Хр. и е най-популярното и прочуто прорицалище през Античността в цялото Средиземноморие. Това е най-добре документираният религиозен обект на класическия гръцки свят.

⁴² **Брахе, Тихо** (1546–1601) е датски астроном и алхимик. Той обяснява астрономическите явления, като предполага, че Земята е център, около който обикалят Луната, Слънцето

и звездната сфера, а планетите се въртят около Слънцето, което следват. Чрез протекцията на крал Вилхелм IV за изследванията на Брахе започва строителство на обсерватория до Копенхаген. Той съставя каталог на 788 звезди, като с особена точност са определени директните изгреви и залези на 21 опорни звезди. Това е и първият съвременен каталог на звездите, който измества каталозите на Хипарх и Птолемеј.

⁴³ **Рош, Едуарг** (1820–1883) е френски математик и астроном, работил в областта на небесната механика, професор в университета в Монпелие и в Парижката обсерватория. Изследва условията за равновесие на спътник около планета, като определя т.нар. „граница на Рош“. Това е разстоянието, на което приливните сили, въздействащи на голямо тяло, приближаващо се към още по-масивно тяло, стават по-силни от силите на вътрешното привличане, които не позволяват на тялото да се разруши. Границата на Рош не важи за тела с малки размери, а за такива с диаметър над 360 км. Изчислено е, че тела с почти еднаква плътност могат да се приближат на не повече от 2.45 радиуса до по-голямото тяло, а при приближаване под тази граница по-малкото тяло ще се разруши от гравитационното влияние на по-масивното.

⁴⁴ **Ескулап** или **Асклепий** в древногръцката митология е бог лечител. Син е на Аполон. Най-прочутото му светилище в Древна Гърция се намира в Пелопонес. Асклепий е изобразяван като брадат мъж с неизменен атрибут – жезъл, около който имало обвита змия. Той имал гъщери – богините Хигия (чистота), Панацея (вселечителка).

⁴⁵ **Прометей** е един от титаните в древногръцката митология. Името му означава „мислец предварително“. В древногръцките митове е представен като човеколюбив, ненавиждащ тиранията, борец се за правда. Той се противопоставя неколкократно на Зевс и е жестоко наказан от него затова, че е дал огъня на смъртните хора. Прометей бива прикован на скала в Кавказ в продължение на няколко столетия и всеки ден долита орел и кълве черния му дроб,

който заздравява през нощта. Накрая Прометей е избавен от Херкулес, който убива орела със стрела.

⁴⁶ **Пигафета, Антонио** е италианец, участващ през 1519 г. в експедицията на португалеца Фернандо Магелан, който потегля от Испания на околосветско пътешествие, завършило през 1522 г. и установило кълбовидната форма на Земята и единството на Световния океан. Пигафета е бъдещият историк на експедицията.

⁴⁷ **Магелан, Фернандо** (1480–1521) е португалски мореплавател, който организира първата експедиция с цел обиколка на света. Магелан достига от Европа до Азия в западна посока и е първият европеец, плавал в Тихия океан. Въпреки че умира преди завръщането на кораба в Европа през 1522 г., част от екипажа завършва първото околосветско пътешествие, с което окончателно се доказва кълбовидната форма на Земята.

⁴⁸ **Агрипа, Корнелий** (1486–1535) е немски хуманист, лекар, алхимик, окултист, астролог и адвокат. Написал е книгата *За тайната на философията*.

⁴⁹ **Ломоносов, Михаил** (1711–1765) е руски учен енциклопедист и поет. Професор е по химия в Петербургската и в Шведската академия на науките. Става инициатор за основаване на Московския университет. Открива закона за запазване на масата при химичните реакции, закона за запазване на енергията, изследва молекулярния строеж на веществата и природата на топлината. Работи в областта на геологията, металургията, астрофизиката, конструира много метеорологични и оптични уреди. Занимава се с астрономия и пръв установява наличието на атмосфера на планетата Венера. Поставя основите на физикохимията и изследва атмосферното електричество.

⁵⁰ **Янски, Карл** (1905–1950) е американски учен в областта на радиосигналите и радиоастрономията. Той създава антена, приемаща радиовълни с честота 20.5 МНз. Въртейки я, регистрира смущения, които определя като излъчване от Слънцето, а по-късно – и от съвездието Стрелец. През 1932

г. Янски публикува откритие, че тези радиосмущения идват от центъра на Млечния път, който се намира в тази посока на небето. Затова единицата за измерване на интензитета в радиоастрономията се нарича Янски.

⁵¹ **Келвинът (К)** е единица за температура в Международната система единици (SI). Тя се определя чрез два факта: нула келвина е абсолютната нула (при която движението на молекулите достига своя минимум), и един келвин е $1/273,16$ част от т.нар. термодинамична температура на тройната точка на водата. Температурната скала на Целзий се определя в келвини, като 0°C съответстват на 273,15 келвина, което е точката на топене на леда при нормални условия. За разлика от деленията на скалите на Фаренхайт и Целзий келвините не се наричат „градуси“ и не се изписват със символа за градус – правилното изписване е 200 К. Келвините и градусите по Целзий често се използват съвместно, тъй като имат един и същ интервал – температурна разлика от 1 К се равнява на температурна разлика от 1°C . Келвинът е наречен на името на британския физик и инженер Уилям Томсън (лорд Келвин) (1824-1907), основоположник на термодинамиката. Той открива Третия термодинамичен ефект.

⁵² **Мюлдарската обсерватория (МРАО)** е дом на редица големи синтез бленда радиотелескопи в покрайнините на Кембридж, построена, когато в средата на 40-те години на ХХ в. започва да се развива радиоинтерферометрията.

⁵³ **Гал, Франц Йозеф** (1758-1828) – немски лекар, който изследва формата на главата и създава френологическата карта и науката френология. Изследва човешките качества и техните съответствия в устройството на черепа. Установява, че способностите и качества на хората имат различни центрове в мозъка.

⁵⁴ Прочетете книгата от автора *И очите ми видяха Изгрева* за мястото, центъра и епохата, в която и през която Учителя Петър Дънов изяви най-ярко делото на Великото Бяло Братство в слово, музика, пластика – Паневритмията и Пентаграма, и статията *Христос и великият инквизитор*. (бел. на Н. Дойнов)

⁵⁵Общоприетият знак за планетата – ♃, е въведен по-късно.

⁵⁶**Законът на Тициус-Бодe** е хипотеза, базираща се на емпиричното правило за разстоянията на планетите до Слънцето, което е доказано от Йохан Тициус през 1772 г. и е популяризирано от Йохан Бодe. Законът свързва размера на орбитите на планетите със степените на числото 2. По-точно ако членовете на поредицата $k = 0, 1, 2, 4, 8, 16...$ се умножат с числото 3 и към полученото се добавя 4, се добива поредицата: 4, 7, 10, 16, 28, 52, 100... За Слънчевата система законът свързва голямата полуос на орбитите на планетите, измервана в астрономически единици (AU), с числата: 0.4, 0.7, 1.0, 1.6, 2.8, 5.2, 10.0... През 1781 г. У. Хершел открива планетата Уран, която се намира на 19,2 AU от Слънцето. В този случай изчисленията според закона на Тициус-Бодe предсказват, че разстоянието е 19,6 AU и законът се потвърждава. Това подтиква астрономите към търсене на неизвестната планета, съответстваща на числото 2,8. Тя би трябвало да се намира между Марс и Юпитер, а нейното отсъствие хвърля съмнение върху валидността на закона. На 1 януари 1801 г. италианският астроном Дж. Пиаци открива планетата джудже Церера, която е на разстояние 2,8 AU от Слънцето. Впоследствие били открити още много обекти в тази област, позната днес като Астероиден пояс. Местоположението на Нептун, открит по-късно, не се съгласува със закона, но пък Плутон се оказва на предсказаното място.

⁵⁷**Магнус, Алберт** (1193/1206–1280) е немски философ, теолог, светец от Католическата църква и доминикански епископ. Завършил е Парижкия университет със специалност философия на седемте свободни науки. Той е известен както с всеобхватните си познания по философия, теология и естествени науки, така и с приносите си за мирното съвместно съществуване на наука и религия. Учител е на Тома Аквински и въвежда учението на Аристотел в християнската теология и в средновековната философия.

⁵⁸ **Мохамед** (570–632) – арабски религиозен водач, политически лидер и пророк на исляма. До 40-годишната си възраст живее като светски човек в Мека. Но после започва да се уединява и получава видения от Джибрил (архангел Гавриил), който в продължение на много години разкрива на Мохамед Божието Слово – съдържанието на Корана, което той започва да проповядва публично. Властите го преследват и Мохамед се премества в Медина през 622 г., където получава признание като пророк на исляма и спечелва много последователи. От този момент започва мюсюлманското летоброене. Мохамед изиграва важна роля за преобразуване на мирогледа на жителите на Арабия от политеизъм към вяра в един Бог. Той води много войни с редица арабски племена, за да ги приобщи към новата религия.

⁵⁹ **Скиапарели, Джовани** (1835–1910) е италиански астроном, който се е занимавал с наблюдението на двойните звезди и на обектите в Слънчевата система, предимно на планетата Марс. По време на великото противостояние на Марс през 1877 г. Скиапарели наблюдава и т.нар. марсиански канали. На имената, предложени от него, се основава съвременната система от названия на детайлите на повърхността на Марс.

⁶⁰ **Коперник, Николой** (1473–1543) е полски астроном, математик, лекар, полиглот, филолог, преводач, художник, католически духовник, юрист, държавен служител, офицер, дипломат и икономист от времето на Ренесанса. Той е първият учен, който предлага хелиоцентричната система и с това измества Земята от центъра на Вселената. Най-важното съчинение на Коперник – *За въртенето на небесните сфери*, публикувано малко преди неговата смърт, е приемано за началото на съвременната астрономия и на общата научна революция.

⁶¹ **Максвел, Джеймс** (1831–1879) е британски физик, математик и механик. Положил е основите на съвременната класическа електродинамика и е въвел във физиката понятието електромагнитно поле. Той е един от основателите на

кинетическата теория на газовете, получил е ред важни резултати в молекулярната физика и термодинамиката, автор е на анализ на устойчивостта на пръстените на Сатурн, на изследвания в оптиката и др.

⁶² **Ковалевска, София** (1850–1891) – руска математичка, писателка и публицистка. Учи математика и физика в Петербург и в Германия. Не получава преподавателско място в Петербургския университет и затова се занимава с литературно-публицистична дейност, написва повестта *Нихилистка* и др. Поканена е да стане професор в Стокхолмския университет. Получава награди за своите научни разработки по математически анализ, механика и астрономия на Парижката и Шведската академии на науките. По-късно е избрана за член-кореспондент на Академията на науките на Санкт Петербург.

⁶³ Сега са открити 27 спътника на Уран. Данните по-году са от времето на Н. Дойнов.

⁶⁴ **Гал, Йохан Готфрид** (1812–1910) е немски астроном, който открива планетата Нептун от Берлинската обсерватория на 23 септември 1846 г., като използва по-стари изчисления. Кратери на Луната и на Марс, както и един от пръстените на Нептун, носят неговото име.

⁶⁵ По времето на Н. Дойнов спътниците са толкова.

⁶⁶ Знакът $\sigma^{\text{♂}}$ е използван от Н. Дойнов, а по-късно е приет знакът $\sigma^{\text{♀}}$.

⁶⁷ **Купър, Лион** (1930) е американски физик, носител на Нобелова награда за физика за 1972 г. за създаване на теорията на свръхпроводимостта. Понастоящем е професор в Университета Браун. Автор е на нестандартния учебник *Физика: Структура и значение*.

⁶⁸ **Чингис хан** (ок. 1162–1227) е хан и държавник на монголите, основал Монголската империя, най-голямата държава в човешката история. Той изгражда силна армия, основаваща се на меритокрацията (форма на държавно управление с участие на способните, заслужилите), и използва блестяща

организация и тактика, превръщайки се в един от най-успешните военачалници в историята. Той обединява монголите и преодолява племенната разпокъсаност. Укрепвайки държавата с нови завоевания, Чингис хан поставя основите на империя, която включва големи части от днешна Средна, Южна и Югоизточна Азия.

⁶⁹ **Баалбекската тераса** се намира в планините на Ливан, в басейна на Мъртво море. Тя е изградена от исполински плочи с тегло над 1000 тона всяка и се намира в древния храм на Юпитер, до ливанския град Баалбек. Първото споменаване на Баалбек е в асирийски надпис от 804 г. пр.Хр. Градът е основан от финикийците, прекланяли се пред бог Баал (Ваал) – повелител на Слънцето и водата. Храмът на мястото на древното светилище е започнат от А. Македонски и е завършен от римляните. Той се намирал на платформа, която се издигала над всички останали. На нея се намират три огромни камъка, в древноста наречани *трилитон* и смятани за свещени. В началото на 60-те години на XX в. изследователите, сред които и Ерих фон Деникен, са предположили, че терасата в дрежни времена е сътворена от пришълци от Космоса, вероятно за космодром. Дължината на гигантските монолитни блокове е 19,5 м, ширината – 4,5 м, дебелината – 3,75 м.

⁷⁰ **Дьо Бройл, Луи** (1892–1987) е френски физик, носител на Нобелова награда за физика за 1929 г. Той прави принос към теорията на светлината: според него светлината е видлъчиста енергия с електромагнитен характер. Всеки светлинен източник изпуска отделни малки порции (кванти) светлинна енергия, съставени от частици, наречени фотони. Те се движат в пространството със скоростта на светлината, придружени от електромагнитна вълна с определена дължина.

⁷¹ **Мардук** е върховен бог и цар на богове и смъртни във Вавилон, бог-създател, божество на есенното слънце, на заклананията и предсказанията, покровител на Вавилон.

Николаї Дойнов

АСТРОЛОГИЯ
ИЗ СВИТЪЦИТЕ НА ДРЕВНОСТТА

Редактору	<i>Спаска Миховска</i> <i>Иванка Софронова</i>
Дизайн на корицата	<i>Илиана Попова</i>
Прегпечат	<i>Иван Джеджев</i>

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“
София, ул. „Ген. Шерю Атанасов“ 2
Тел: (02) 418 01 10

Отпечатано в Университетска печатница

www.beinsadouno.org
www.bialobratstvo.info
sales@bialobratstvo.info